Pentru Meghan,
sora la nevoie

BOURNE

Londra
Iarna, 1822

Optul de caro îl ruină. Dacă ar fi fost şase, poate că s-ar fi salvat. Dacă ar fi fost şapte, şi-ar fi triplat câştigurile. Dar a fost opt.

Tânărul marchiz de Bourne privi cartea zburând peste postavul de un verde aprins şi alunecând la locul său, lângă şaptele de treflă, care stătea pe masă cu faţa în sus, parcă tachinându-l. Ochii lui dădeau să se închidă, iar el se chinui să respire, simţind că aerul se năpusteşte afară din încăpere într-o singură rafală, de nesuportat.

Douăzeci şi doi. Cu unu mai mult decât *douăzeci şi unu* pe care pariase. Pe care pariase totul.

În cameră se auzi un murmur colectiv, în timp ce el oprea cartea cu vârful degetului şi toţi cei prezenţi priveau groaznicul deznodământ, cu plăcerea vinovată a celui care scăpase ca prin urechile acului de la distrugere. Atunci începură comentariile.

– A pariat totul?

– Tot ce nu moştenise.

– E prea tânăr ca să-şi dea seama.

– Acum e destul de matur; nimic nu te maturizează mai repede decât asta.

– Chiar a pierdut tot?

– Tot.

Deschise ochii, uitându-se fix la bărbatul din faţa lui, întâlnind privirea rece şi neutră pe care o cunoştea de o viaţă. Vicontele Langford îi fusese prieten şi vecin tatălui său, ales de fostul marchiz de Bourne pentru a fi tutorele singurului său fiu şi moştenitor. După moartea părinţilor lui Bourne, Langford fusese cel care protejase marchizatul de Bourne, cel care îi înzecise posesiunile

și îi asigurase prosperitatea. Și cel care acum le câștigase. Vecin, poate. Prieten, niciodată. Tânărul marchiz simți arsura trădării.

– Ai făcut-o dinadins.

Pentru prima dată în cei douăzeci și unu de ani ai săi, vocea îi reflectase tinerețea. Iar el ura asta. Pe chipul adversarului său nu se citi nici o emoție când ridică documentul din centrul mesei. Bourne abia reziștă să nu se înfioare când văzu mâzgălitura neagră care era semnătura lui pe pagina albă, dovada faptului că pierduse totul.

– A fost alegerea ta. Alegerea ta de a paria mai mult decât erai dispus să pierzi.

Fusese tras pe sfoară. Langford îl presase din ce în ce mai tare, împingându-l din ce în ce mai departe, lăsându-l să câștige până când nu își mai închipuise că era posibil să piardă. Bourne își ridică privirea, furia și frustrarea aproape înăbușindu-i cuvintele.

– Și alegerea ta a fost să câștigi.

– Fără mine, nu ar fi fost nimic de câștigat, spuse simplu bătrânul.

– Tată, sări Thomas Alles, fiul vicontelui și cel mai apropiat prieten al lui Bourne, cu vocea tremurând de indignare, nu face asta.

Langford împături pe îndelete documentul și se ridică alene de la masă, fără să ia în seamă spusele fiului. În schimb, îl fixă pe Bourne cu o privire plină de răceală.

– Ar trebui să-mi mulțumești pentru că ți-am dat o lecție atât de prețioasă la o vârstă atât de fragedă. Din nefericire, acum nu mai ai decât hainele de pe tine și un conac gol.

Vicontele își aruncă ochii spre grămada de monede de pe masă, restul câștigurilor sale din acea seara.

– Îți voi lăsa banii, ce zici? Un cadou de despărțire, ca să spun așa. Până la urmă, ce-ar zice tatăl tău dacă nu ți-aș mai lăsa chiar nimic?

Bourne sări de pe scaun, izbindu-l de masă.

– Nu ai nici un drept să vorbești despre tatăl meu.

Langford ridică o sprânceană văzând izbucnirea necontrolată și lăsă liniștea să domnească pentru un moment îndelungat, înainte să spună:

– Știi, cred că voi lua și banii, până la urmă. Și calitatea ta de membru al acestui club. Este timpul să pleci.

Obrajii lui Bourne parcă luau foc în timp ce cuvintele veneau în valuri spre el. Calitatea lui de membru. Terenurile lui, servitorii lui, caii lui, hainele lui, totul. Tot în afară de casă, câțiva acri de pământ și un titlu. Un titlu care acum căzuse în dizgrație. Vicontele își arcui unul dintre colțurile gurii într-un zâmbet batjocoritor și aruncă o guinee prin aer, spre Bourne, care instinctiv se întinse după ea, prinzând moneda din aur care sclipea în luminile puternice ale sălii de joc a clubului White.

– Să-i cheltuiești cu cumpătare, băiete. Este ultimul lucru pe care-l mai primești de la mine.

– Tată, încercă Tommy din nou.

Langford se întoarse spre el:

– Nu mai scoate o vorbă. Nu vreau să te mai aud cum implori pentru el.

Cel mai vechi prieten al lui Bourne își întoarse privirea spre el, ridicându-și mâinile într-un gest neajutorat. Avea nevoie de tatăl lui. Avea nevoie de banii acestuia. De sprijin din partea lui.

Lucruri pe care Bourne nu le mai poseda.

Ura îl cotropise, fierbinte și orbitoare, pentru un timp foarte scurt, apoi dispăruse, stinsă de o resemnare rece, iar Bourne își puse moneda în buzunar și le întoarse spatele cunoștințelor, clubului și întregii sale vieți pe care o știa dintotdeauna.

Și jură să se răzbune.

Capitolul 1

Începutul lunii ianuarie, 1831

Nu se mişcă auzind uşa closetului deschizându-se şi închizându-se uşor în spatele lui.

Stătea în întuneric, cu silueta conturându-i-se pe fereastra cu vitralii ce dădea spre sala principală a celei mai exclusiviste case de jocuri din Londra. De la parterul clubului, fereastra părea o uimitoare operă de artă – o bucată masivă de vitraliu, care ilustra decăderea lui Lucifer. În nuanţe strălucitoare, îngerul enorm – având de patru ori dimensiunea unui om obişnuit – părea să cadă în prăpastie, aruncat în colţurile întunecate ale Londrei de către Armata lui Dumnezeu.

Îngerul Căzut.

Un simbol reprezentând nu numai numele clubului, ci şi riscul pe care şi-l asumau cei care intrau, atunci când îşi ocupau locul la mesele acoperite cu postav pluşat, când ridicau zarurile din fildeş, când priveau ruleta rotindu-se, într-un vârtej de culoare şi tentaţie. Iar când Îngerul câştiga, aşa cum se întâmpla întotdeauna, fereastra le amintea celor care pierdeau cât de mult decăzuseră. Privirea lui Bourne zăbovi îndelung asupra unei mese din lemn de salcâm aflată în capătul îndepărtat al parterului.

– Croix vrea să îşi mărească limita de credit.

Supraveghetorul nu se mişcă de la locul lui, chiar în uşa apartamentului proprietarului.

– Da.

– Datorează mai mult decât va putea plăti vreodată.

– Da.

Bourne îşi întoarse capul, întâlnind privirea adumbrită a celui mai de încredere angajat al său.

– Ce este dispus să pună la bătaie pentru o limită de credit extinsă?

– Două sute de acri în Wales.

Bourne îl privi pe lordul în cauză, care transpira și se mișca nervos, așteptând să afle decizia.

– Mărește-i limita. După ce pierde, condu-l afară. Calitatea sa de membru este revocată.

Deciziile lui erau rareori puse la îndoială și niciodată de personalul Îngerului. Supraveghetorul se îndreptă spre ușă la fel de ușor precum intrase. Înainte să plece, Bourne spuse:

– Justin. Liniște. Mai întâi pământul.

Zgomotul slab al ușii lipindu-se de toc fu singurul semn că supraveghetorul trecuse vreodată pe acolo. Câteva minute mai târziu, el apăru la etajul de mai jos, și Bourne privi cum semnalul trecea de la supraveghetor la crupier. Când cărțile fură împărțite, vicontele pierdu. Din nou. Și din nou. Și încă o dată. Era unul dintre aceia care nu înțelegeau. Cei care nu pariaseră – care nu simțiseră fiorul câștigului, care nu negociaseră cu propria persoană să mai joace o rundă, încă o mână, să mai aibă parte de încă o încercare, doar până ajungeau la o sută, o mie, zece mii... Cei care nu cunoscuseră senzația seducătoare, euforică, fără seamăn, că masa era fierbinte, că noaptea era a lor, că printr-o singură carte totul se putea schimba, nu ar fi înțeles niciodată ce îl ținea pe contele de Croix pe scaun, pariind iarăși și iarăși, la nesfârșit, rapid ca fulgerul, până când pierdea tot. Din nou. Ca și când nimic din ce pariase nu i-ar fi aparținut vreodată.

Bourne înțelegea.

Justin se apropie de Croix și șopti discret la urechea bărbatului ruinat. Nobilul sări în picioare, clătinându-se, indignarea încruntându-i fruntea pe măsură ce furia și stânjeneala îl împinseră spre fosa supraveghetorului.

Greșeală.

Bourne nu putea auzi ce se vorbea. Nici nu era nevoie. Auzise de sute de ori până acum, văzuse cum nenumărați domni își pierduseră mai întâi banii, apoi se pierduseră cu firea în stabilimentul Îngerului. Cu el. Îl privi pe Justin cum înainta,

cu mâinile ridicate în gestul universal al precauției. Văzu cum buzele supraveghetorului se mișcau, într-o încercare – eșuată – de a liniști apele. Îi văzu pe ceilalți jucători remarcând agitația și pe Temple, masivul coleg al lui Justin, care observase și el, și care se îndrepta către încăierare, dornic de ceartă.

În acel moment, Bourne se mișcă, ajungând la perete și trăgând de un buton care acționa o combinație complexă de scripeți și pârghii, declanșând un clopoțel de sub masa din salcâm și atrăgând atenția crupierului. Anunțându-l că Temple nu va avea parte de scandal în acea seară.

Bourne o va face în locul lui.

Crupierul stăvili puterea ireală a lui Temple cu un singur cuvânt și cu o înclinare a capului spre peretele de unde Bourne și Lucifer priveau, ambii fiind pregătiți pentru orice avea să urmeze. Privirea întunecată a lui Temple se întoarse spre fereastră, iar bărbatul dădu o dată din cap, înainte să îl conducă pe Croix prin mulțimea de jos.

Bourne coborî din apartamentul proprietarului, pentru a-l întâlni într-o micuță anticameră, o cămăruță separată de etajul principal al clubului. Croix suduia ca un birjar când Bourne deschise ușa și păși în cameră. Se năpusti asupra lui Bourne, cu ochii mijiți de ură.

– Nenorocitule! Nu poți să-mi faci asta. Nu poți să iei ce-i al meu.

Bourne se rezemă de ușa masivă din stejar, încrucișându-și brațele.

– Ți-ai săpat singur groapa. Du-te acasă. Fii mulțumit că nu iau mai mult decât ceea ce-mi datorezi.

Croix se repezi în cealaltă parte a cămăruței pe neașteptate, iar Bourne reacționă cu o agilitate pe care puțini o credeau posibilă, apucându-l pe viconte de unul din brațe și răsucindu-se împreună cu el, până când fața lui Croix ajunse lipită de ușă. Bourne îl scuturâ pe bărbatul slăbuț o dată sau de două ori, înainte să îi spună:

– Gândește-te foarte bine la următoarea mișcare. Mi se pare că nu mă mai simt la fel de generos cum eram în urmă cu câteva minute.

– Vreau să-l văd pe Chase, se auzi cuvintele înăbuşit.

– În schimb, ne vei vedea pe noi.

– Sunt membru al Îngerului încă de la început. Îmi eşti dator. *El* îmi este dator.

– Ba din contră, *tu* ne eşti *nouă* dator.

– Am adus destui bani în acest loc...

– Cât de generos din partea ta. Să cerem să ni se aducă registrul ca să vedem cât ne mai datorezi?

Croix încremeni.

– Aha, văd că începi să înţelegi. Terenul este al nostru acum. Mâine-dimineaţă să îţi trimiţi avocatul cu actul, sau voi veni eu însumi să te caut. E clar? Bourne nu mai aşteptă răspunsul, ci se retrase şi îi dădu drumul nobilului. Ieşi!

Croix se întoarse cu faţa spre el, cu privirea cuprinsă de spaimă.

– Păstrează terenul, Bourne. Dar nu şi calitatea de membru... nu îmi lua şi asta. Sunt foarte aproape să mă însor. Zestrea ei ar acoperi tot ce-am pierdut, ba chiar mai mult. Nu îmi retrage calitatea de membru.

Bourne nu suporta milogeala, amprenta anxietăţii care se reflecta în cuvinte. Ştia foarte bine că vicontele nu va rezista nevoii de a paria. Tentaţiei de a câştiga. Dacă în sufletul lui Bourne ar fi existat un strop de compasiune, i-ar fi părut rău pentru copila nevinovată. Dar compasiunea nu era o calitate cu care Bourne să se poată lăuda. Croix se întoarse, cu ochii mari, spre Temple.

– Temple, te rog!

Una din sprâncenele negre ale lui Temple se ridică, în timp ce îşi încrucişă braţele masive pe pieptul lat.

– Cu o zestre atât de generoasă, sunt sigur că una dintre speluncile din suburbii te va primi cu bucurie.

Bineînţeles că aşa ar fi stat lucrurile. Speluncile din suburbii, înţesate de criminali şi trişori, ar fi primit această insectă ordinară, cu tot cu groaznicul său noroc, cu braţele deschise.

– La naiba cu speluncile din suburbii, scrâşni Croix. Ce va crede lumea? Ce vă costă? O să plătesc dublu... triplu. E plină de bănet.

Bourne era cu adevărat un om de afaceri.

– Însoară-te cu fata și plătește-ți datoriile, cu dobândă, și te vom primi din nou ca membru.

– Și ce fac până atunci?

Sunetul tânguirii nobilului era de-a dreptul neplăcut.

– Poți încerca să te abții, îi propuse Temple, indiferent.

Ușurarea îl făcu pe Croix să nu mai gândească.

– Tu vorbești! Toată lumea știe ce ai făcut.

Temple înlemni, rostind cu o voce amenințătoare:

– Și cam ce-am făcut?

Groaza făcu să dispară și cea mai mică urmă de inteligență instinctivă din persoana vicontelui, iar acesta își îndreptă pumnul spre Temple, care prinse lovitura într-o mână enormă, trăgându-l pe firavul bărbat spre el, cu o intenție primejdioasă.

– Ce-am făcut? repetă el.

Nobilul începu să scâncească, asemenea unui copil.

– N-nimic. Îmi pare rău. Nu am vrut. Te rog, nu mă răni. Nu mă omorî. Plec. Acum. Jur. Te rog... n-nu mă răni.

– Nu meriți să-mi consum energia, oftă Temple și-i dădu drumul contelui.

– Ieși, spuse Bourne, înainte să mă hotărăsc și eu dacă nu cumva meriți efortul.

Nobilul năvăli afară din încăpere. Bourne se uită după el, înainte să-și aranjeze vesta și să-și îndrepte haina.

– Credeam că va face pe el când l-ai luat de gât.

– Nu ar fi fost primul.

Temple se așeză pe un taburet și își întinse picioarele în față, încrucișându-și gleznele încălțate cu cizme.

– Chiar mă întrebam cât îți va lua.

Bourne își perie cu palma manșeta din olandă care se zărea de sub haină, asigurându-se că fâșia de țesătură albă era dreaptă, înainte să-i acorde din nou atenție lui Temple și să pretindă că nu înțelesese întrebarea.

– Ce să-mi ia?

– Să arăți din nou impecabil, rosti Temple arcuindu-și buzele într-un zâmbet batjocoritor. Ești ca o femeie.

Bourne îl fixă cu privirea pe bărbatul uriaș.

– O femeie cu un croşeu de dreapta ucigător.

Zâmbetul se transformă într-un rânjet, expresia scoţând în evidenţă nasul lui Temple, spart şi cicatrizat în trei locuri.

– Nu cred că te gândeşti serios că ai putea să mă învingi, nu?

Bourne îşi verifica starea lavalierei într-o oglindă din apropiere.

– Ba exact asta sugerez.

– Îmi dai voie să te invit în ring?

– Oricând.

– Nu intră nimeni în ring. Şi în mod sigur, nu cu Temple.

Bourne şi Temple se întoarseră spre locul de unde se auziseră cuvintele, în pragul unei uşi ascunse în capătul îndepărtat al camerei, de unde Chase, al treilea partener al Îngerului Căzut, îi urmărea.

Temple îşi manifestă amuzamentul la auzul cuvintelor şi se întoarse spre Bourne.

– Vezi? Chase ştie destul de multe pentru a recunoaşte că nu eşti un adversar pe măsura mea.

Chase îşi turnă un pahar de scotch dintr-o carafă aflată pe un bufet din apropiere.

– Nu are nimic de-a face cu Bourne, Temple. Ai constituţia unei cetăţi din piatră. Nimeni nu este un adversar potrivit pe măsura ta. Expresia lui deveni ironică. Adică, nimeni în afară de mine.

Temple se sprijini de spătarul scaunului.

– Ne întâlnim în ring când vrei, Chase, îmi voi face timp.

Chase se întoarse către Bourne.

– L-ai adus pe Croix la sapă de lemn. Se plimba apăsat prin jurul încăperii. Şi-a fost floare la ureche.

– Sunt de cinci ani în afacere şi încă sunt surprins de oamenii ăştia şi de slăbiciunea lor.

– Nu slăbiciune. Boală. Dorinţa de a câştiga este un delir.

Sprâncenele lui Chase se arcuiră la auzul metaforei.

– Temple are dreptate, eşti ca o femeie.

Temple izbucni în râs şi se ridică în picioare, cu tot cu cei doi metri ai săi.

– Trebuie să mă întorc la parter.

Chase îl privi pe Temple traversând camera și îndreptându-se spre ușă.

– Nu ți-ai luat porția de scandal în seara asta?

Clătină din cap.

– Bourne mi-a furat-o de sub nas.

– Mai e timp.

– Nu pot decât să sper.

Temple părăsi camera, ușa închizându-se cu putere în urma lui, iar Chase se duse să toarne un alt pahar de scotch, după care se îndreptă spre Bourne, care privea gânditor în șemineu. Acesta acceptă oferta, luând o înghițitură mare din licoarea aurie și savurând senzația de arsură pe care i-o lăsă pe gât.

– Am noutăți pentru tine.

Bourne își întoarse capul, așteptând.

– Vești despre Langford.

Cuvintele îl inundară. Timp de nouă ani, așteptase exact acest moment, indiferent de cuvintele ce urmau să iasă din gura lui Chase. Timp de nouă ani așteptase vești despre acest om care îl privase de trecutul lui, de dreptul său obținut prin naștere. De istoria lui.

De tot.

Langford îi luase totul în seara aceea, toate terenurile, fondurile, totul, în afară de un conac gol și de câțiva acri de teren aflați în mijlocul unei moșii mai mari – Falconwell. Văzând cum toate i se scurg printre degete, Bourne nu înțelesese motivele bătrânului – nu cunoscuse plăcerea transformării unui domeniu într-un lucru însuflețit, prosper. Nu înțelesese cât ar fi durut să îl lase pe mâinile unui băiețandru. Acum, aproape zece ani mai târziu, nu îi păsa. Voia răzbunare. Răzbunarea pe care o așteptase.

Trecuseră nouă ani, dar Bourne își refăcuse averea, ba chiar și-o dublase. Banii câștigați din parteneriatul la Îngerul Căzut, împreună cu câteva investiții profitabile, îi oferiseră oportunitatea de a strânge o avere care rivaliza cu cele mai mari din Anglia.

Dar nu fusese niciodată în stare să recupereze ceea ce pierduse. Langford nu lăsase nimic din mână, refuzând să vândă, indiferent

de cât de mult i se oferea, indiferent de cât de puternic era omul care îi făcea oferta. Şi îi făcuseră oferte oameni foarte puternici.

Până acum.

– Spune-mi.

– Este complicat.

Bourne se întoarse cu spatele la foc.

– Întotdeauna este.

Dar nu muncise zi de zi pentru a-şi construi averea ca să cumpere terenuri în Ţara Galilor şi Scoţia, şi Devonshire, şi Londra. O făcuse pentru Falconwell. O mie de acri de teren de un verde luxuriant, care fusese odată mândria marchizatului de Bourne. Terenul pe care tatăl, şi bunicul, şi străbunicul său îl acumulaseră în jurul conacului, fiind transmis de la un marchiz la altul.

– Ce? Văzu răspunsul în ochii lui Chase înainte de rostirea cuvintelor, şi înjură o dată, îndelung şi groaznic. Ce a făcut cu el?

Chase ezită.

– Dacă a făcut ceva inadmisibil, îl omor.

„Aşa cum ar fi trebuit să fac de mult."

– Bourne...

– Nu. Făcu un gest decisiv, tăind aerul cu o mână. Am aşteptat asta timp de *nouă* ani. Mi-a luat totul. *Totul*. Habar nu ai.

Privirea lui Chase o întâlni pe a lui.

– Ba chiar ştiu totul.

Bourne se opri la această replică, înţelegând cuvintele. Adevărul din ele. Chase fusese cel care îl smulsese din depresia cea mai adâncă. Chase îl luase la el, îl curăţase, îi dăduse de lucru. Îl salvase.

Sau, cel puţin, cel care încercase să-l salveze.

– Bourne, începu Chase, alegându-şi cuvintele cu precauţie, nu l-a păstrat.

O teamă rece îi străpunse adânc sufletul.

– Ce vrei să spui, cum adică nu l-a păstrat?

– Langford nu mai este proprietarul terenului din Surrey.

Bourne scutură din cap, ca şi cum s-ar fi forţat să înţeleagă.

– Al cui este?

– Al marchizului de Needham şi Dolby.

La auzul numelui, o amintire veche de zeci de ani îi apăru în minte – un om trupeș, cu pușca în mână, străbătând cu pasul apăsat o câmpie noroioasă din Surrey, urmat de un cârd de fetișcane, mici și foarte mici, al căror conducător avea cea mai serioasă privire albastră pe care Bourne o întâlnise vreodată. Vecinii săi din copilărie, a treia familie din Sfânta Treime a nobilimii din Surrey.

– Needham deține pământul meu? Cum l-a obținut?

– Într-un mod foarte ironic, la un joc de cărți.

Bourne nu găsi nimic amuzant în asta. Într-adevăr, ideea că Falconwell fusese pariat întâmplător și pierdut într-o partidă de cărți – din nou – îl călca pe nervi.

– Adu-l aici. Jocul lui Needham este *ecarte*. Falconwell va fi al meu.

Chase se lăsă pe spate, surprins.

– Vrei să pariezi pentru el?

Răspunsul lui Bourne veni rapid.

– Voi face tot ce trebuie pentru el.

– *Orice* trebuie?

Bourne deveni suspicios instantaneu.

– Ce știi tu și eu nu știu?

Fruntea lui Chase se încreți.

– De ce ai crede asta?

– Întotdeauna știi mai multe decât mine. Și îți place asta.

– Pur și simplu sunt mai atent.

Bourne strânse din dinți.

– Oricum ar fi...

Fondatorul Îngerului Căzut manifestă un interes simulat pentru o scamă de pe mânecă.

– Terenul care a fost o dată o parte din Falconwell...

– Terenul *meu*.

Chase ignoră întreruperea.

– Nu poți, pur și simplu, să îl iei înapoi.

– De ce nu?

Chase ezită.

– A fost anexat la... altceva.

Bourne se simți inundat de un val de ură rece. Așteptase aproape un deceniu pentru asta, pentru momentul în care, în cele din urmă, avea să unească din nou conacul Falconwell cu pământurile sale.

– Anexat la ce?

– *Cui*, mai degrabă.

– Nu am chef de ghicitorile tale.

– Needham a anunțat că pământurile ce au făcut parte din domeniul Falconwell vor fi incluse în zestrea fiicei sale celei mai mari.

Bourne se cutremură.

– Penelopa?

– O cunoști pe domnișoară?

– Nu am mai văzut-o de ani buni, aproape douăzeci...

Șaisprezece. Fusese acolo în ziua în care el părăsise Surrey, după înmormântarea părinților săi, la cincisprezece ani, și aruncat într-o nouă lume, orfan de familie. Îl privise urcându-se în șaretă, fără să-și ia privirea albastră și serioasă de la trăsură, cât timp străbătuse aleea cea lungă ce-l ducea departe de Falconwell. Știa pentru că și el o privise. Fusese prietena lui.

Pe când încă mai credea în prieteni.

Era și fiica cea mai mare a unui marchiz cu două domenii, cu mai mulți bani decât ar fi putut cheltui un om într-o viață. Nu exista nici un motiv pentru care să rămână nemăritată atât de mult timp. Ar fi trebuit să fie măritată cu una dintre progeniturile tinere aristocrate, de care să aibă grijă.

– De ce are Penelopa nevoie de Falconwell ca zestre? Făcu o pauză. De ce nu e încă măritată?

Chase oftă.

– Mi-ar părea bine dacă vreunul din voi ar manifesta un pic de interes și pentru înalta societate, și nu numai față de neînsemnata noastră comunitate.

– „Neînsemnata noastră comunitate" cuprinde mai mult de cinci sute de oameni. Fiecare dintre ei având câte un dosar gros cât degetul meu mare, plin cu informații, mulțumită partenerilor tăi.

– Cu toate astea, am lucruri mai bune de făcut cu serile mele decât să îți țin ție teorie cu privire la lumea în care te-ai născut.

Bourne își miji ochii. Nu știuse niciodată că Chase și-ar fi petrecut serile în alt mod decât complet singur.

– Ce teorie?

Chase ignoră întrebarea și mai sorbi o dată din pahar.

– Lady Penelopa a fost cea mai bună partidă acum mai mulți ani.

– Și?

– Logodna a fost umbrită de căsătoria din dragoste a logodnicului ei.

Era o poveste veche, pe care o auzise de nenumărate ori, dar Bourne încă mai simți o emoție ciudată la ideea că fata pe care și-o amintea fusese probabil rănită de ruperea logodnei.

– Căsătorie din dragoste, remarcă el în zeflemea, mai degrabă o alternativă mai drăguță sau mai bogată. Și atât?

– Mi s-a spus că a mai fost curtată de câțiva pețitori în anii ce au urmat. Dar, cu toate astea, a rămas nemăritată. Chase părea că își pierde interesul față de poveste, continuând cu un oftat de plictiseală: Totuși, îmi imaginez că nu va mai rămâne așa mult timp, cu Falconwell care ridică miza. Tentația domeniului îi va face pe pețitori să roiască în jurul ei.

Își vor dori o șansă să-l stăpânească în dauna mea.

Probabil. Nu prea ești în fruntea listei cu favoriți.

Nu sunt deloc pe lista favoriților. Cu toate acestea, pământul va fi al meu.

Ești pregătit să faci ce este necesar pentru a-l obține? *Orice* este necesar? îl privi Chase amuzat.

Bourne înțelese aluzia partenerului său.

Îi reveni în minte imaginea unei Penelopa tinere, drăguțe, opusul a tot ce era el. A ceea ce devenise. Își alungă închipuirea. Timp de nouă ani, așteptase acest moment. Așteptase șansa de a recupera ceea ce fusese construit pentru el. Domeniul care îi fusese lăsat. Și pe care el îl pierduse. Era foarte aproape de a-l recupera, mai aproape decât fusese vreodată. Și nimic nu avea să-i stea în cale.

Orice.

Bourne se ridică în picioare și își aranjă cu atenție haina.

– Dacă primesc și o soție la pachet, așa să fie.

Ușa se trânti în urma lui, închizându-se. Chase închină paharul și rosti spre camera goală:

– Felicitări.

Capitolul 2

Dragă M.,

Trebuie să vii neapărat acasă. Este îngrozitor de plictisitor fără tine; nici Victoria, nici Valerie nu sunt însoțitoare potrivite pentru petrecerea timpului pe malul lacului.

Chiar trebuie neapărat să mergi la școală? Guvernanta mea pare destul de inteligentă. Sunt sigură că te poate învăța orice vrei să știi.

A ta, P.

Conacul Needham, mai 1813

Dragă P.,

Îmi este teamă că te vei plictisi îngrozitor până la Crăciun. Dacă te consolează cu ceva, bobocii de aici nici măcar nu au acces la lac. Îți pot sugera să le înveți pe gemene să pescuiască?

Sunt sigur că trebuie să merg la școală... guvernanta ta nu mă are la inimă.

M.

Colegiul Eton, mai 1813

*

Sfârșitul lunii ianuarie, 1831
Surrey

Fiind de viță nobilă și bine-crescută, Lady Penelopa Marbury știa că ar fi trebuit să fie foarte recunoscătoare când, într-o

după-amiază rece de ianuarie, pe când avea douăzeci și opt de ani, a primit a cincea (și probabil ultima) cerere în căsătorie.

Știa că, pentru jumătate din Londra, nu ar fi fost un lucru deplasat ca ea să întâmpine oferta onorabilului Thomas Alles stând alături de el într-un genunchi, mulțumindu-le acestuia și creatorului ei pentru oferta extrem de binevoitoare și de generoasă. Până la urmă, domnul în cauză era arătos, amabil și se bucura de o dantură completă și o podoabă capilară bogată, o rară combinație de calități pentru o femeie care nu mai era atât de tânără și care nu se putea lăuda decât cu ruperea unei logodne și cu un număr nu foarte mare de pețitori.

Știa, de asemenea, că tatăl ei – care fără îndoială și-ar fi dat binecuvântarea chiar dinaintea acestui moment în care ea privea de sus capul cu păr bogat al lui Thomas – îl plăcea. Marchizul de Needham și Dolby îl plăcuse pe „acel Tommy Alles" încă din urmă cu vreo douăzeci și ceva de ani, din ziua în care băiatul își suflecase mânecile, se lăsase pe vine în grajdurile casei copilăriei sale și ajutase să fete una dintre cățelele de vânătoare preferate ale marchizului. Din acea zi, Tommy fusese un flăcău bun. Genul de băiat despre care Penelopa crezuse dintotdeauna că tatăl ei și l-ar fi dorit ca fiu. Dacă, bineînțeles, ar fi avut un fiu, în loc de cinci fiice. Pe deasupra, mai era și faptul că Tommy avea să fie într-o zi viconte, și-ncă unul bogat. După cum spunea – mai mult ca sigur – mama Penelopei, din spatele ușii salonului, de unde fără îndoială privea desfășurarea scenei cu o disperare mută: „Cerșetorii nu au de ales, Penelopa".

Tânăra era conștientă de toate astea. Tocmai de aceea, când întâlni privirea caldă din ochii căprui ai acestui băiat-devenit-bărbat pe care îl cunoștea de o viață, acest drag prieten, își dădu seama că era, în mod clar, cea mai generoasă cerere în căsătorie pe care avea s-o primească vreodată și că ar fi trebuit să accepte. În mod clar și răspicat. Doar că nu o făcu. În loc de asta, întrebă:

– De ce?

Liniștea ce urmă cuvintelor fu accentuată de un dramatic:

– Ce crede că *face?* care se auzi din spatele ușii salonului, și asta simplu privirea lui Tommy de un amuzament lipsit de vreo notă de mirare, în timp ce tânărul se ridică în picioare.

– De ce nu? replică el binevoitor, adăugând, după un moment: Suntem prieteni de ani întregi, ne place să fim în compania celuilalt; eu am nevoie de o soție, tu ai nevoie de un soț.

Trecând în revistă motivele pentru acceptarea căsătoriei, nici unul dintre acestea nu era îngrozitor. Cu toate acestea...

– Sunt disponibilă de nouă ani, Tommy. Ai avut tot timpul din lume să mă ceri de soție.

Tânărul avu politețea să pară întristat înainte să zâmbească, și asta fără să semene cătușă de puțin cu un labrador.

– E adevărat. Și nu am altă scuză decât că... ei bine, sunt fericit să-ți spun că mi-am venit în fire, Pen.

Ea îi întoarse zâmbetul.

– Prostii. Nu ai să-ți vii vreodată în fire. De ce eu, Tommy? Apoi accentuă: De ce acum, Tommy?

Când el începu să râdă la auzul întrebării, își dădu seama că nu era deloc râsul său grozav, zgomotos, prietenos. Râdea nervos. Așa cum făcea întotdeauna când nu dorea să răspundă la o întrebare.

– Este momentul să mă așez la casa mea, spuse el, înclinându-și capul într-o parte, zâmbind larg și spunând: Haide, Pen. Hai să încercăm, vrei?

Penelopa primise în trecut patru cereri în căsătorie și își imaginase nenumărate alte propuneri într-o mulțime de alte moduri: de la întreruperea dramatică a unui bal, la o propunere minunată, în particular, într-un foișor retras, în miezul unei veri în Surrey. Își imaginase jurăminte de dragoste și pasiune nemuritoare, folosirea din abundență a florii ei preferate (bujorul), un bărbat îndrăgostit întinzând o pătură pe un câmp de margarete, gustul înțepător al vinului spumos pe vârful limbii, în timp ce toată Londra închina paharele în numele fericirii ei. Senzația care-o inunda în timp ce se arunca în îmbrățișarea logodnicului său, șoptind: „Da... Da!"

Toate erau închipuiri, una mai imposibilă decât cealaltă, știa. Până la urmă, o fată nemăritată de douăzeci și opt de ani nu era tocmai asaltată de peținori. Dar în mod sigur nu era deplasată sperând la ceva mai mult decât: „Hai să încercăm, vrei?"

Lăsă să-i scape un mic oftat, nedorind să-l supere pe Tommy, care în mod evident încerca să facă tot ce putea. Dar erau prieteni de-o viață, și Penelopa nu avea de gând să lase acum minciunile să intervină în prietenia lor.

– Îți este milă de mine, nu?

El făcu ochii mari.

– Poftim? Nu! De ce spui asta?

Ea zâmbi.

– Pentru că este adevărat. Îți este milă de biata ta prietenă, fată bătrână. Și ești gata să-ți sacrifici propria fericire pentru a te asigura că mă mărit.

El îi aruncă o privire exasperată, genul de privire pe care numai prietenii foarte buni o pot avea, și îi luă mâinile într-ale lui, sărutându-i mai întâi încheietura unei mâini, apoi pe cealaltă.

– Prostii. Este momentul să mă însor, Pen. Ești o prietenă bună. Făcu o pauză, întristarea dându-i un aer atât de prietenos, încât îi fu imposibil să se supere pe el. Am făcut-o lată, nu?

Ea nu se putu abține și zâmbi.

– Un pic, da. Se presupunea că trebuie să îți exprimi dragostea nețărmurită.

O privi cu scepticism.

– Cu mâna la frunte și toate cele?

Zâmbetul deveni un rânjet.

– Exact. Și poate să îmi fi scris un sonet.

– *O' bălaie Lady Penelop-e... Vrei, te rog, să te căsătorești cu mine?*

Ea izbucni în râs. Tommy o făcea întotdeauna să râdă. Aceasta era o calitate importantă.

– Slăbuță încercare, milord.

El simulă o grimasă.

– Bănuiesc că nu pot să-ți creez o nouă rasă de câine, nu? Pe care să o numesc Lady P?

– Într-adevăr, foarte romantic, spuse ea, dar ar dura destul de mult, nu crezi?

Se făcu liniște, în timp ce se bucurau unul de compania celuilalt, înainte ca el să rostească dintr-odată, foarte serios:

– Te rog, Pen, lasă-mă să te protejez.

Era o afirmație ciudată, dar pe de altă parte eșuase în toate celelalte etape ale procesului de cerere în căsătorie, așa că Penelopa nu zăbovi prea mult asupra cuvintelor. În loc de asta, luă în considerație oferta. În mod serios. Era cel mai vechi prieten al ei. Sau, cel puțin, unul dintre ei.

Cel care nu o părăsise.

El o făcea să râdă, iar ea era foarte, foarte atașată de el. Era singurul bărbat care nu o părăsise complet după logodna ei dezastroasă. În mod sigur, numai pentru asta și ar fi fost bun pentru ea.

Ar trebui să accepte.

„Spune-o, Penelopa."

Ar trebui să devină Lady Thomas Alles, în vârstă de douăzeci și opt de ani și salvată, în ultima clipă, de la o viață eternă de celibatară.

„Spune-o: Da, Tommy. Mă voi mărita cu tine. Cât de frumos din partea ta că m-ai cerut."

Ar trebui.

Dar n-o făcu.

*

Dragă M.,

Guvernanta mea nu prea are la inimă <u>țipării</u>. Bineînțeles, este destul de cultivată pentru a înțelege că, doar pentru că ai adus un țipar, asta nu înseamnă că ești un om rău. Urâște păcatul, nu păcătosul.

A ta, P.

Post-scriptum: Tommy a fost acasă în vizită săptămâna trecută și am fost împreună la pescuit. Oficial, este prietenul meu preferat.

Conacul Needham, mai 1813

*

Dragă P,
Asta sună izbitor de tare cu o predică a vicarului Compton. Ai fost atentă în biserică. Sunt dezamăgit.

Post-scriptum: Nu este.
Colegiul Eton, mai 1813

•

Zgomotul enormei uși din stejar închizându-se în urma lui Thomas încă răsuna în holul conacului Needham, când mama Penelopei apăru pe palierului de la etaj, cu un șir de trepte mai sus față de locul unde stătea Penelopa.

– Penelopa! Ce ai făcut?!

Lady Needham se năpusti în jos pe scara largă din centrul casei, urmată de surorile Penelopei, Olivia și Philippa, și de trei dintre câinii de vânătoare ai tatălui său. Penelopa respiră adânc și se întoarse spre mama ei.

– Chiar a fost o zi liniștită, spuse ea indiferentă, îndreptându-se către sufragerie, știind că mama ei o va urma. I-am scris verișoarei Catherine, știai că încă suferă de acea răceală teribilă pe care a contactat-o înainte de Crăciun?

Pippa chicoti, dar Lady Needham, nu.

– Nu îmi pasă absolut deloc de verișoara ta Catherine! spuse marchiza, ascuțimea vocii ei crescând în același timp cu îngrijorarea.

– E destul de nedrept, nimănui nu-i place să fie răcit.

Penelopa deschise ușa către sufragerie și-l descoperi pe tatăl ei așezat la masă, purtând tot hainele de vânătoare, citind în liniște *The Post*, în timp ce aștepta efectivul de parte feminină al casei.

– Bună seara, tată. Ai avut o zi bună?

– E al naibii de frig afară, spuse marchizul de Needham și Dolby, fără a ridica privirea din ziar. Cred că sunt gata pentru cină. Pentru ceva cald.

Penelopa se gândi că probabil tatăl ei nu era deloc pregătit pentru ce avea să se întâmple în timpul acestei anumite mese, însă împinse un copoi de pe scaunul ei și își recuperă locul cuvenit,

în stânga marchizului şi în faţa surorilor ei, ambele cu ochii larg deschişi şi curioase cu privire la ce urma să se întâmple. Ea îşi luă un aer nevinovat, desfăcându-şi şervetul.

– Penelopa! Lady Needham stătea chiar în pragul uşii sufrageriei, ţeapănă, cu mâinile strânse în nişte pumni mici, derutându-l pe lacheu, care se întreba dacă ar trebui sau nu să servească cina. Thomas *te-a cerut în căsătorie!*

– Da, am fost prezentă la partea asta, rosti Penelopa.

De data aceasta, Pippa îşi ridică paharul cu apă pentru a-şi ascunde zâmbetul.

– Needham! Lady Needham hotărâse că avea nevoie de sprijin suplimentar. Thomas a cerut-o de soţie pe Penelopa!

Lord Needham lăsă ziarul.

– Chiar aşa? Întotdeauna mi-a plăcut de acel Tommy Alles. Îndreptându-şi atenţia către fiica lui cea mare, adăugă: Este totul în regulă, Penelopa?

Penelopa trase adânc aer în piept.

– Nu chiar, tată.

– Nu a acceptat!

Tonul mamei sale ar fi fost foarte potrivit pentru cel mai înduioşător bocit sau pentru un cor grecesc. Deşi părea a avea calitatea suplimentară de a face câinii să latre. După ce ea şi câinii încetară cu jelitul, Lady Needham se apropie de masă, pielea ei fiind atât de îngrozitor de pătată, încât părea că trecuse printr-un tufiş de iederă otrăvitoare.

– Penelopa! Cererile în căsătorie făcute de tineri bogaţi şi buni de însurătoare nu cresc în copaci!

„Cel puţin, nu în luna ianuarie." Penelopa era conştientă că nu trebuia să spună ce gândeşte.

Când un lacheu veni să servească supa cu care avea să înceapă masa lor de seară, Lady Needham se prăbuşi în scaunul, zicând:

– Ia-o de-aici! Cine poate mânca într-un moment ca ăsta?

– De fapt, mie îmi este destul de foame, precizâ Olivia, iar Penelopa îşi ascunse în zâmbet.

– Needham!!

Marchizul oftă şi se întoarse spre Penelopa.

– L-ai refuzat?

– Nu chiar, răspunse ambiguu Penelopa.

– Nu l-a *acceptat!* strigă Lady Needham.

– De ce nu?

Era o întrebare corectă. În mod sigur o întrebare la care toți cei de la masă și-ar fi dorit să știe răspunsul. Chiar și Penelopa. Doar că nu avea un răspuns. Cel puțin, nu unul bun.

– Am vrut să mai analizez oferta.

– Nu fi nechibzuită. Acceptă oferta, spuse Lord Needham, de parcă ar fi fost atât de simplu, și îi făcu semn cu mâna lacheului pentru a aduce supa.

– Poate că Penny nu *dorește* să accepte oferta lui Tommy, precizâ Pippa, iar Penelopei îi veni s-o pupe.

– Nu este vorba de dorință sau de altceva aici, spuse Lady Needham, e vorba să vinzi atunci când poți.

– Ce sentiment încântător! exclamă Penelopa, sec, stăpânindu-se din răsputeri să-și mențină moralul ridicat.

– Dar e adevărat, Penelopa. Și Thomas Alles este singurul bărbat din înalta societate care pare dornic să cumpere.

– Aș vrea să ne gândim la o metaforă mai bună decât cumpărare și vânzare, spuse Penelopa, și, sincer, nu cred că vrea să se căsătorească cu mine mai mult decât vreau eu să mă mărit cu el. Cred că doar a vrut să fie drăguț.

– Nu este doar drăguț, spuse Lord Needham, dar înainte ca Penelopa să poată analiza acea perspectivă particulară, Lady Needham începu din nou să vorbească.

– Nu se mai pune problema dacă *vrei* să te căsătorești, Penelopa. Ai trecut de mult de asta. Tu *trebuie* să te căsătorești! Și Thomas era dispus să te ia de soție! Nu ai mai fost cerută în căsătorie de *patru ani!* Sau ai uitat?

– Am uitat, mamă. Mulțumesc că mi-ai reamintit.

Lady Needham își ridică, mândră, bărbia.

– Să înțeleg că ai vrut să fii amuzantă?

Olivia ridică din sprâncene, ca și cum ideea în sine că sora ei mai mare ar fi putut fi amuzantă ar fi fost incredibilă. Penelopa rezistă tentației de a-și apăra simțul umorului, despre care îi plăcea să creadă că era neștirbit. Bineînțeles că nu uitase. Într-adevăr, era un lucru dificil de uitat, ținând cont că mama

ei îi amintea asta destul de des. Era surprinsă că marchiza nu știa și numărul de zile și de ore care trecuseră de atunci. Oftă.

– Nu încerc să fiu amuzantă, mamă. Pur și simplu... nu sunt sigură că *vreau* să mă mărit cu Thomas. Sau cu oricine altcineva care nu e sigur că vrea să se căsătorească cu *mine*, sinceră să fiu.

– Penelopa! strigă mama ei. *Dorințele* tale nu sunt esențiale în această situație!

Bineînțeles că nu erau. Nu așa funcționa căsnicia.

– Chiar așa. Cât de ridicol! Urmă o pauză, în timp ce marchiza încerca să se adune și să-și găsească vorbele. Penelopa... nu mai există *altcineva!* Am căutat! Ce se va alege de tine?! Se prăbuși elegant înapoi în scaun, cu o mână la frunte, într-un gest dramatic, care ar fi făcut mândră orice actriță de pe scena londoneză. Cine te va *lua?!*

Era o întrebare pertinentă, și una la care Penelopa probabil că ar fi trebuit să se gândească mai atent înainte să-și dezvăluie nesiguranța cu privire la viitorul ei matrimonial. Dar nu putea spune că *hotărâse* să facă un astfel de anunț, cel puțin nu până în momentul în care îl făcuse. Iar acum, părea cea mai bună decizie pe care o luase de foarte mult timp. Adevărul era că Penelopa avusese destule ocazii să fie „luată" în ultimii nouă ani. Fusese o perioadă în care era subiectul de conversație al înaltei societăți – destul de atrăgătoare, manierată, curtenitoare, cultivată, perfect de... perfectă. Ba chiar fusese și logodită. Cu un bărbat la fel de perfect. Da, fusese bărbatul perfect, cu excepția faptului să el era perfect îndrăgostit de altcineva. Scandalul îi ușurase sarcina Penelopei de a pune capăt logodnei, fără a fi părăsită. De fapt, nu *tocmai*. Cel puțin, nu ar descrie asta ca pe o *părăsire*. Mai mult ca pe un *șoc*, de fapt. Și nu unul neplăcut.

Nu că i-ar spune asta mamei ei.

– Penelopa! Marchiza se ridică din nou, privind-o îndurerată pe fiica ei cea mai mare. Răspunde-mi! Dacă nu e Thomas, atunci *cine?* Cine îți închipui că te va *lua?*

– Se pare că rămân cu mine însămi.

Olivia icni. Pippa se opri, cu lingura de supă la jumătatea drumului dintre farfurie și buze.

O! O! Marchiza se lăsă din nou pe scaun. Nu se poate *să vorbești serios!* Nu fi *ridicolă!* Panica și iritarea răzbăteau din tonul lui Lady Needham. Ești mai bună de-atât, nu ești făcută să fii *fată bătrână! O!* Nici nu vreau să mă gândesc la asta! O *fată bătrână!*

Penelopa credea că, de fapt, fetele bătrâne erau mai bune decât ea, dar se abținu să-i spună așa ceva mamei ei, care arăta ca și cum ar fi fost gata să se răstoarne de pe scaun, într-o stare de disperare cumplită.

– Și cum rămâne cu mine? Nu m-am născut pentru a fi *mama unei fete bătrâne!* Ce vor *gândi?* Ce vor *spune?* continuă marchiza.

Penelopa știa deja foarte bine ce gândiseră deja. Ce spuseseră deja.

– A existat un moment, Penelopa, în care ai fost foarte aproape de opusul a ceea ce ai devenit! Și eu am fost cât pe ce să devin mama unei *ducese!*

Asta era. Spectrul care se profila între Lady Needham și fiica ei cea mai mare.

Ducesă.

Penelopa se întreba dacă mama ei o va ierta vreodată pentru anularea logodnei... de parcă întru câtva ar fi fost vina Penelopei. Respiră adânc, încercând să găsească un ton rezonabil.

– Mamă, ducele de Leighton era îndrăgostit de altă femeie...

– *Un scandal ambulant!*

„Pe care el o iubește peste măsură." Chiar și acum, opt ani mai târziu, Penelopa simțea o ușoară invidie... nu din cauza ducelui, ci pentru emoție. Își alungă din minte sentimentul.

– Scandal sau nu, *doamna* se întâmplă să fie ducesa de Leighton. Un titlu, aș putea adăuga, pe care îl deține de opt ani, timp în care a dat naștere viitorului duce de Leighton și altor trei copii ai soțului său.

– Care ar fi trebuit să fie soțul *tău!* Copiii *tăi!*

Penelopa suspină:

– Ce ai fi vrut să fac?

Marchiza se ridică din nou.

– Păi, puteai să *încerci* un pic mai mult! Puteai să accepți oricare dintre cererile în căsătorie primite după cea a ducelui. Se așeză iar. Au fost *patru!* Doi conți, numără ea, ca și cum cererile în căsătorie

i-ar fi ieşit din minte Penelopei, apoi George Hayes! Şi acum *Thomas!* Un viitor viconte! Aş putea *accepta* un viitor viconte!

– Cât de generos din partea ta, mamă.

Penelopa se aşează din nou pe scaun. Probabil că era adevărat. Numai Domnul ştia că încercase din răsputeri să îşi ia un soţ – bine, atât cât ar putea încerca cineva fără a părea că se chinuie prea tare. Dar în ultimii ani, inima ei nu fusese acolo. Nu chiar. În primul an după ruperea logodnei fusese uşor să îşi spună că nu o interesa să se mărite, din cauză că fusese implicată în acel scandal şi nimeni nu îşi manifesta interesul faţă de ea în calitate de posibilă mireasă.

După aceea, fuseseră câteva cereri, numai de la bărbaţi cu motive ascunse, toţi fiind dornici să o ia de soţie pe fiica marchizului de Needham şi Dolby fie pentru cariera politică, fie pentru un viitor asigurat din punct de vedere financiar, şi marchizul nu se supărase deloc când Penelopa refuzase politicos aceste oferte. Nu contase pentru el de ce îi refuzase. Nu îi trecuse prin minte că ea îşi crease o idee cu privire la căsnicie văzând modul în care ducele de Leighton privea drăgăstos în ochii ducesei sale. Văzuse că avea mai multe de câştigat dintr-o căsătorie, dacă ar fi avut destul timp să găsească pe cine trebuia. Dar cumva, în acea perioadă în care îşi spunea că-şi doreşte mai mult, pierduse ocazia. Îmbătrânise prea mult, devenise prea obişnuită, prea ternă.

Şi astăzi, când îl privise pe Tommy, un prieten drag, dar cam atât, oferindu-se să îşi petreacă restul vieţii cu ea, în ciuda dezinteresului complet pentru căsătoria lor... pur şi simplu nu putuse accepta. Nu fusese în stare să *îi* distrugă şansele la ceva mai mult. Indiferent cât de dezastruoase erau propriile ei şanse.

– O! începu încă o dată tânguiala. Gândeşte-te la *surorile* tale! Cum rămâne cu *ele?*

Penelopa îşi privi surorile, care urmăreau conversaţia de parcă ar fi fost la un meci de badminton. *Surorile ei vor fi bine.*

– Lumea va trebui să se mulţumească cu surorile Marbury mai tinere şi mai drăguţe. Luând în consideraţie faptul că cele două surori Marbury căsătorite sunt o contesă şi o baroneasă, bănuiesc că totul va fi bine.

– Şi slavă Domnului pentru perechile excelente ale gemenelor.

„Excelentă" nu era descrierea pe care Penelopa ar fi folosit-o pentru alegerea Victoriei sau a lui Valerie – fiecare dintre ele făcută pentru titluri și zestre și cam atât –, dar soții lor erau relativ inofensivi și cel puțin discreți în privința activităților extraconjugale, așa că Penelopa nu contrazise acest punct de vedere. Ceea ce nu contă. Mama ei îi dădea înainte.

– Și cum rămâne cu *bietul tău tată?* Parcă ai uitat că a fost năpăstuit cu o casă plină de fete! Ar fi fost altceva dacă erai băiat, Penelopa. Dar el este *înnebunit de grijă* din cauza ta!

Penelopa se întoarse pentru a-și privi tatăl, care înmuia o bucată de pâine în supă și i-o dădea marelui câine negru care stătea în stânga lui, uitându-se fix la el, cu limba lungă și roz atârnându-i din colțul gurii. Nici omul, nici animalul nu păreau îngrijorați în mod special.

– Mamă, eu...

– Și Philippa! Lord Castleton și-a exprimat interesul în privința ei. *Ce* se va întâmpla cu Philippa?

Acum Penelopa era confuză.

– Ce se va întâmpla *cu* Philippa?

– Exact! Lady Needham flutură un mic șervet din pânză albă într-un mod dramatic. *Ce se va întâmpla cu Philippa?*

Penelopa oftă și se întoarse spre sora ei.

– Pippa, crezi că trecutul meu va afecta cererea ta în căsătorie din partea lui Lord Castleton?

Pippa clătină din cap, făcând ochii mari.

– Nu cred că o va afecta. Umblă după mine de doi ani. Și dacă ar fi afectat-o, sincer nu aș fi devastată. Castleton este un pic cam... hm... neinteresant.

Penelopa ar fi ales cuvântul „neinteligent", dar îi permise Pippei să fie politicoasă.

– Nu fi absurdă, Philippa, replică marchiza, Lord Castleton este *conte*. Cerșetorii nu au de ales.

Penelopa scrâșni din dinți la auzul proverbului, preferatul mamei sale atunci când discuta despre perspectivele fiicelor ei nemăritate. Pippa își întoarse ochii albaștri spre mama ei.

– Nu mi-am dat seama că *cerșesc*.

– Bineînţeles că o faci. Toţi o facem. Chiar şi Victoria, şi Valerie au fost nevoite să cerşească. Scandalul nu *dispare* de la sine.

Penelopa înţelese sensul cuvintelor, chiar dacă nu fuseseră rostite. „Penelopa a stricat totul pentru voi." Avu un sentiment chinuitor de vină, ce-i străbătu tot corpul, dar ea încercă să îl ignore, ştiind că nu trebuia să se simtă vinovată. Ştiind că nu era vina ei.

Doar că, poate că era.

Îşi alungă gândul din minte. Nu era. El o iubea pe alta.

Dar de ce nu o iubise pe ea?

Era o întrebare pe care şi-o pusese la nesfârşit în acea iarnă de demult, când se ascunsese aici, la ţară, citind fiţuicile de scandal şi ştiind că el alesese o femeie mai frumoasă, mai încântătoare, mai interesantă decât ea. Ştiind că el era fericit, iar ea era... nedorită. Nu îl iubise. Nu se gândise aproape deloc la el. Cu toate acestea, o duruse.

– Eu nu am de gând să cerşesc, interveni şi Olivia. Este al doilea sezon pentru mine. Sunt frumoasă şi încântătoare, şi am o zestre foarte mare. Mai mare decât poate trece cu vederea un bărbat.

– O, da, foarte încântătoare, replică Pippa, iar Penelopa îşi ascunse privirea în farfurie, pentru a-şi masca zâmbetul.

Olivia prinse sarcasmul.

– Răzi cât vrei, dar eu ştiu care e valoarea mea. Nu o să permit să mi se întâmple ceea ce i s-a întâmplat Penelopei. Am să-mi găsesc un aristocrat adevărat.

– Un plan foarte bun, dragă, zise Lady Needham strălucind de mândrie.

Olivia zâmbi.

– Slavă Domnului că am învăţat lecţia de la tine, Penny.

Penelopa nu se putu abţine să nu se apere.

– Nu e ca şi cum l-aş fi alungat, Olivia. Tata a pus capăt logodnei din cauza scandalului cu sora lui Leighton.

– Aiurea. Dacă Leighton te-ar fi dorit, ar fi luptat pentru tine, în ciuda afurisitului de scandal, dar nu a făcut-o, spuse sora ei cea mai mică, ţuguindu-şi buzele, cu ingenuitatea caracteristică. Adică nu te-a vrut. Deşi bănuiesc că nici nu a luptat pentru tine.

Și îmi imaginez că nu a făcut aceste lucruri pentru că nu ai încercat prea mult să-i atragi atenția.

Fiind cea mai mică, Olivia nu fusese niciodată nevoită să se gândească prea mult la felul în care cuvintele ei, întotdeauna puțin cam prea directe, puteau durea. Momentul de față nu făcea excepție. Penelopa își mușcă interiorul obrazului, stăpânindu-și impulsul de a țipa: „O iubea pe alta!" Dar își dădea seama când un efort era zadarnic. Logodnele erau rupte din vina femeii, întotdeauna. Iar acest lucru era valabil și atunci când femeia în cauză era chiar sora ta mai mare.

– Da! O, Olivia, ți-ai făcut debutul doar cu un an în urmă și deja ești atât de șireată, dragă, ciripi Lady Needham, înainte să se vaite: Și nu uita de ceilalți.

– Poate că Penelopa nu și-a *dorit* să se mărite cu nici unul dintre ceilalți, rosti Pippa, din spatele cărții ei, și Penelopa simți nevoia să o sărute pe sora ei mai mică.

Într-adevăr, nu *dorise* să se mărite cu nici unul dintre acei bărbați. Dar tot simțea nevoia să se apere.

– Am fost cerută în căsătorie în această după-amiază, dacă vă amintiți.

Olivia flutură o mână, nepăsătoare.

– O cerere din partea lui *Tommy*. Asta nu este o cerere *valabilă*. Numai un prost ar crede că te-a cerut pentru că *vrea* să se însoare cu tine.

Te puteai baza întotdeauna pe Olivia când era vorba de a spune adevărul.

– Chiar așa, *de ce* te-a cerut? interveni Pippa, fără a da un sens răutăcios întrebării, Penelopa era sigură.

Până la urmă, se întrebase și ea, și pe Tommy același lucru, cu nu mai mult de o oră în urmă.

I-ar fi plăcut să spună: „Pentru că mă iubește". Dar asta nu era tocmai adevărat. I-ar fi plăcut să rostească cuvintele, dar nu când era vorba de Tommy. Tocmai de aceea nu acceptase. În toată viața ei nu-și imaginase nici măcar o dată să se mărite cu Tommy.

El nu fusese niciodată cel la care visase.

– Nu este important *de ce* a cerut-o, interveni Lady Needham. Ci că era dispus să o ia pe Penelopa! Că era dispus să-i ofere

o casă şi un nume şi să aibă grijă de ea, exact aşa cum tatăl vostru a făcut-o în toţi aceşti ani! O fixă pe Penelopa cu privirea. Penelopa, trebuie să *gândeşti*, draga mea! Când va muri tatăl tău, ce se va întâmpla?!

Lord Needham îşi ridică privirea de la fazanul său.

– Poftim?

Lady Needham flutură o mână prin aer, ca şi cum nu ar fi avut timp să se gândească la sentimentele soţului său, în schimb continuă:

– El nu va trăi veşnic, Penelopa! Şi *atunci*?

Penelopa nu reuşi să îşi dea seama de ce asta ar fi fost extrem de relevant.

– Păi, ar fi foarte trist, îmi imaginez.

Lady Needham clătină din cap, frustrată.

– Penelopa!

– Mamă, sincer, nu am nici o idee ce vrei să sugerezi.

– Cine va avea grijă de tine? Când va muri tatăl tău?

– Tata are de gând să moară curând?

– Nu, răspunse tatăl său.

– Nu se ştie niciodată!

Lacrimile izvorâră din ochii marchizei.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! Lui Lord Needham îi ajunsese. Nu mor. Şi mi se pare foarte ofensator că gândul pur şi simplu ţi-a ieşit pe gură. Se întoarse spre Penelopa. Cât despre tine, te vei mărita.

Penelopa îşi îndreptă umerii.

– Nu mai suntem în Evul Mediu, tată. Nu mă poţi obliga să mă mărit cu cineva pe care nu doresc să-l iau de soţ.

Lui Lord Needham nu prea îi păsa de drepturile femeilor.

– Am cinci fiice şi nici un fiu, şi să n-apuc ziua de mâine dacă vă las pe vreuna dintre voi nemăritată că să vă apăraţi singure, în vreme ce idiotul acela de nepot al meu îmi distruge averea. Clătină din cap. O să te văd măritată, Penelopa, şi măritată bine. Şi a venit vremea să nu te mai tocmeşti şi să accepţi o cerere în căsătorie.

Penelopa făcu ochii mari.

– Crezi că mă tocmesc?

– Penelopa, ai grijă la limbaj, te rog.

– Ca să fim cinstiți, mamă, el a spus-o primul, explică Pippa.

– Nu este relevant! Fetelor, nu v-am crescut ca să vorbiți ca niște... niște... of, știți voi.

– Bineînțeles că te tocmești. Sunt opt ani de la dezastrul cu Leighton. Ești fiica unui marchiz cu două domenii, cu averea lui Midas.

– Needham! Ce vulgar!

Lord Needham privi spre tavan pentru a se calma.

– Nu știu ce aștepți, dar știu că te-am răsfățat prea mult, ignorând faptul că dezastrul Leighton a aruncat o umbră peste reputația ta.

Penelopa se uită spre surorile sale, care priveau amândouă în jos. Sentimentul de vină o cuprindea treptat, în timp ce tatăl ei continuă:

– Mi-a ajuns. Anul ăsta te vei mărita, Penny.

Penelopa se lupta din răsputeri să înghită nodul care i se pusese în gât.

– Dar... nimeni altcineva în afară de Tommy nu mi-a cerut mâna în ultimii patru ani.

– Tommy este doar începutul. De acum vor începe să te ceară.

Văzuse certitudinea din ochii tatălui său de suficiente ori în viața ei, pentru a ști că avea dreptate. Îl privi în ochi.

– De ce?

– Pentru că am adăugat Falconwell la zestrea ta.

O spusese de parcă ar fi remarcat: „Este un pic răcoare" sau „Peștele mai are nevoie de sare". Ca și cum toată lumea de la masă ar fi acceptat cuvintele ca pe un adevăr general valabil, pur și simplu. De parcă nu s-ar fi întors spre el patru capete, cu ochii mărițiși cu gura căscată.

– O, Needham! sări Lady Needham din nou.

Penelopa nu-și luase privirea de la tatăl ei.

– Poftim?

O amintire îi apăru în minte. Un băiat surâzător, cu părul închis la culoare, agățat de ramura de jos a unei sălcii stufoase, lăsându-se în jos și îndemnând-o pe Penelopa să i se alăture în ascunzătoarea lui. Al treilea care întregea grupul.

Falconwell era al lui Michael.

Chiar dacă nu îi mai aparținea de un deceniu, ea întotdeauna gândise astfel. Nu i se părea corect că, într-un mod ciudat, acum devenise cumva al ei. Tot acel pământ minunat, luxuriant, tot în afară de casă și de terenurile învecinate, moștenirea. Dreptul din naștere al lui Michael. Acum era al ei.

– Cum ai obținut Falconwell?

– Nu este relevant cum, spuse marchizul, fără a-și ridica privirea din farfurie. Nu mai pot să te las să riști succesul surorilor tale pe piața căsătoriilor. Trebuie să te măriți. Nu vei rămâne fată bătrână; Falconwell va avea grijă de asta. Se pare că deja are. Dacă nu îți place Tommy, am deja o jumătate de duzină de scrisori de intenție, primite de la bărbați din toată Anglia.

Bărbați care își doreau Falconwell.

„Lasă-mă să te protejez." Cuvintele ciudate rostite mai devreme de Tommy aveau sens acum. O ceruse de soție pentru a o feri de mulțimea de cereri ce aveau să vină datorită zestrei ei. O ceruse pentru că era prietenul ei.

Și o ceruse pentru Falconwell. Erau câteva terenuri care îi aparțineau vicontelui Langford, la extremitatea domeniului Falconwell. Cândva, urmau să fie ale lui Tommy și, dacă se mărita cu el, ar fi putut să adauge la acestea și Falconwell.

– Bineînțeles, interveni Olivia. Așa se explică!

El nu îi spusese.

Știa deja că nu era interesat să se căsătorească cu ea, dar dovada acestui fapt nu era o descoperire tocmai plăcută. Penelopa rămase cu privirea concentrată asupra tatălui ei.

– Zestrea... este un fapt cunoscut de toată lumea?

– Normal că am dat sfoară-n țară. La ce bun să triplezi valoarea zestrei fiicei tale, dacă nu faci acest lucru public?

Penelopa își trecea furculița prin piureul de napi, dorindu-și să fie oriunde în acel moment, dar nu la acea masă, când tatăl ei rosti:

– Nu mai fi așa nefericită. Mulțumește-i Cerului că în sfârșit vei avea un soț. Cu Falconwell ca zestre, vei putea câștiga un prinț.

– M-am săturat de prinți, tată.

– *Penelopa!* Nimeni nu *se plictisește* de *prinți!* interveni mama ei.

– Mi-ar plăcea să întâlnesc un prinț, spuse și Olivia, mestecând cu un aer gânditor. Dacă Penelopa nu își dorește Falconwell, eu îl voi accepta fericită ca parte din zestrea mea.

Penelopa și întoarse privirea spre sora ei mai mică.

– Da, bănuiesc că ți-ar plăcea, Olivia. Dar mă îndoiesc că vei avea nevoie de el.

Olivia avea același păr blond, ten alb și ochi albastru-deschis ca Penelopa, dar, spre deosebire de Pen, care avea un aspect tern, Olivia era de o frumusețe care îți tăia respirația, tipul de femeie care nu trebuia decât să pocnească din degete, iar bărbații se adunau în jurul ei. Și, ceea ce era mai rău, era conștientă de acest lucru.

– Tocmai de aceea constituie zestrea ta, Penelopa. Ea are nevoie de el. În special acum, spuse Lord Needham pragmatic, înainte să se întoarcă din nou spre Penny. A fost un moment în care erai destul de tânără pentru a atrage singură atenția unui bărbat acceptabil, dar a trecut de mult.

Penelopa și-ar fi dorit ca una din surorile ei să intervină în dispută, pentru a-i lua apărarea. Pentru a protesta în fața cuvintelor tatălui ei. Poate, pentru a spune: „Penelopa nu are nevoie de el. Cineva minunat va apărea și se va îndrăgosti de ea. La prima vedere. În mod evident".

Ignoră durerea provocată de tristețe, care apăru la acceptarea tacită a cuvintelor. Penelopa văzu adevărul în privirea tatălui ei. Certitudinea. Și știu, fără nici un dubiu, că se va mărita după dorința tatălui ei, ca și cum *ar fi trăit* în Evul Mediu, iar el și-ar fi rupt o bucățică din feuda lui. Doar că nu rupea nimic.

– Cum este posibil ca Falconwell să îi aparțină acum marchizului de Needham și Dolby?

– Asta nu ar trebui să fie problema ta.

– Dar este, sublinie Penelopa. De unde îl ai? Michael știe?

– Nu știu, rosti marchizul, ridicându-și paharul cu vin. Bănuiesc că este numai o problemă de timp până află.

– Cine știe ce știe *Michael*, remarcă în zeflemea mama ei. Nimeni din societatea *aleasă* nu l-a mai văzut pe marchizul de Bourne de ani întregi.

Nu de când dispăruse, după scandal. De când pierduse totul în favoarea tatălui lui Tommy.

Penelopa clătină din cap.

– Ai încercat să i-l înapoiezi?

– Penelopa! Nu fi ingrată! strigă marchiza. Faptul că Falconwell a fost adăugat la zestrea ta este o dovadă extraordinară a generozității tatălui tău!

O dovadă că tatăl ei își dorea să scape de fiica lui dificilă.

– Nu îl vreau.

Nici nu terminase de vorbit și știa deja că minția. Bineînțeles că și-l dorea. Pământurile de pe domeniul Falconwell erau luxuriante și pline de culoare și de amintiri din copilăria sa.

De amintiri cu Michael.

Erau ani întregi de când nu îl mai văzuse; era copil când el părăsise Falconwell, și nici nu-și făcuse debutul în înalta societate atunci când scandalul în care el fusese implicat devenise discuția preferată a aristocraților londonezi și a servitorilor din Surrey. Acum, dacă mai auzea ceva despre el, erau numai frânturi de bârfe din discuțiile femeilor cu experiență din înalta societate. Era pe undeva prin Londra, conducând o sală de jocuri, după cum auzise odată de la un grup extrem de vorbăreț de femei, într-un salon pentru doamne, dar nu întrebase niciodată unde, părând a ști instinctiv că doamnele ca ea nu frecventau locul în care aterizase Michael după ce căzuse în dizgrație.

– Nu ai de ales, Penelopa. Este al meu. Și în curând va fi al soțului tău. Vor veni bărbați din toată Anglia pentru a profita de șansa de a-l câștiga. Mărită-te acum cu Tommy sau cu altul mai târziu, dacă vrei. Dar anul acesta te vei mărita. Se lăsă în scaun, cuprinzându-și burta cu mâinile. Într-o zi, îmi vei mulțumi.

„Anul acesta te vei mărita."

– De ce nu i l-ai înapoiat lui Michael?

Needham oftă, aruncând șervetul și ridicându-se de la masă.

– Marchiz sau nu, Michael nu se pricepe la administrarea unui domeniu. A fost neglijent încă de la început.

Poate că trecuseră optsprezece ani de când îl văzuse ultima dată, dar o parte din ea încă îl considera pe Michael Lawler, marchiz de Bourne, un prieten drag, și nu îi plăcea modul în care

tatăl ei vorbea despre el, ca și cum ar fi avut o valoare infimă și o însemnătate și mai mică.

Dar ea nu îl cunoștea cu adevărat pe Michael, cel puțin nu pe bărbatul Michael. Nici nu se mai gândise la el de mult timp, dar când o făcuse, nu îl văzuse ca pe un bărbat de douăzeci și cinci de ani care pierduse totul într-un joc de noroc prostesc. Nu, în gândurile ei, Michael rămăsese prietenul din copilărie – primul ei prieten – de doisprezece ani, alături de care traversa peisajul noroios în căutare de aventuri, râzând în momentele neplăcute, când ea nu se putea abține să nu se amuze împreună cu el, murdărindu-se în genunchi în câmpiile mlăștinoase care se întindeau între casele lor și aruncând cu pietricele în fereastra ei, în diminețile de vară, înainte să plece la pescuit pe lacul care se afla la hotarul dintre domeniile Needham și Bourne. Probabil că acum lacul era o parte din zestrea ei. Michael va trebui să ceară permisiunea pentru a pescui acolo.

Va trebui să ceară permisiunea soțului ei pentru a pescui acolo.

Ideea ar fi fost amuzantă dacă nu era atât de... greșită. Și se părea că nimeni nu observa. Penelopa se uită în sus, întâlnind mai întâi privirea Pippei de partea cealaltă a mesei, cu ochii albastru-deschis clipind în spatele ochelarilor săi, iar apoi privirea Oliviei, care părea plină de... ușurare? Văzând expresia întrebătoare a Penelopei, Olivia spuse:

– Mărturisesc că nu-mi plăcea ideea unei surori care a eșuat pe piața căsătoriilor. Așa este mult mai bine pentru mine.

– Mă bucur că cineva este mulțumit de evenimentele de astăzi, spuse Penelopa.

– Serios, Penny, se grăbi Olivia, trebuie să recunoști că dacă te măriți ne ajuți pe toți. Tu ai fost unul dintre motivele principale pentru care Victoria și Valerie și-au ales soți plictisitori și bătrâni.

Doar nu planificase ea așa.

– Olivia! spuse Pippa calmă. Nu este frumos ce spui.

– Ei, da. Penny știe că este adevărat.

Oare știa?

O privi pe Pippa.

– Ție ți-am îngreunat situația?

Pippa răspunse ambiguu:

– Deloc. Castleton i-a dat de ştire lui tata chiar săptămâna trecută că are de gând să mă curtezc cu toată seriozitatea, şi nu e ca şi cum aş fi cea mai anostă dintre debutante.

Era un adevăr spus numai pe jumătate. Pippa era un fel de savantă, foarte concentrată pe ştiinţe şi fascinată de secretele fiinţelor vii, de la plante la oameni. Odată furase o gâscă din bucătărie şi o disecase în dormitorul ei. Totul fusese bine, până când o cameristă intrase, o descoperise pe Pippa vârâtă până la coate în intestinele păsării şi ţipase de parcă descoperise scena unei crime. Pippa fusese certată până la exagerare, iar cameristă fusese mutată la etajele inferioare ale conacului.

– Ar trebui să-l cheme Lord Nătâng, spuse Olivia sincer.

Pippa chicoti.

– Opreşte-te. Este destul de drăguţ. Îi plac câinii. Se uită la Penelopa. Ca şi lui Tommy.

– La asta am ajuns? Să ne-alegem potenţialii soţi pentru că le plac câinii? întrebă Olivia.

Pippa ridică dintr-un umăr.

– Aşa se procedează. Majoritatea soţilor şi soţiilor din înalta societate nu au în comun nici măcar faptul că le plac câinii.

Avea dreptate.

Dar nu aşa trebuia să fie. Tinerele cu aspectul şi educaţia surorilor ei ar fi trebuit să îşi aleagă soţii după criterii mai importante decât compania canină. Ar fi trebuit să fie preferatele lumii bune, cu toată societatea la picioare, aşteptând să impună un anumit stil.

Dar nu erau, din cauza Penelopei care, în mod ironic, fusese considerată cea mai încântătoare dintre toate favoritele înaltei societăţi la debut, mireasa aleasă a ducelui de Leighton, un tânăr de viţă nobilă, cu un comportament impecabil. După ce logodna lor se risipise într-un vârtej perfect de tinere distruse, copii din flori şi o căsătorie din dragoste pe viaţă, Penelopa, în mod tragic pentru surorile ei, îşi pierduse statutul de preferată. În schimb, fusese declasată la poziţia de bună prietenă a înaltei societăţi, apoi cunoştinţă bine-venită şi, de curând, oaspete care abuza de ospitalitate.

Nu era frumoasă. Nu era inteligentă. Nu era nimic mai mult decât cea mai mare fiică a unui aristocrat foarte bogat și cu multe titluri. Născută și crescută pentru a fi soția unui nobil la fel de bogat și de titrat. Și aproape că fusese asta. Până când totul se schimbase. Inclusiv așteptările ei.

Din nefericire, așteptările nu compensau pentru mariaje potrivite. Nu pentru ea, și nici pentru surorile ei. Și, așa cum nu era corect ca ea să sufere din cauza unei logodne rupte cu aproape un deceniu în urmă, nu era corect nici pentru surorile ei să aibă neplăceri din cauza asta.

– Nu am vrut niciodată să vă îngreunez eforturile de a vă căsători, spuse ea, calmă.

– Atunci, ai noroc că poți îndrepta situația, încercă Olivia, în mod evident dezinteresată de sentimentele surorii ei mai mari. Până la urmă, șansele *tale* de a-ți găsi un soț de calitate pot fi mici, dar ale mele sunt chiar foarte bune. Și ele ar crește dacă ai fi măritată cu un viitor viconte.

Sentimentul de vină o străbătu ca un fior, iar Penelopa se întoarse către Pippa, care își închisese cartea și o privea cu atenție.

– Ești de acord, Pippa?

Pippa își înclină capul, cântărind opțiunile pe care le avea și hotărând în final să spună:

– Nu poate să strice, Penny.

„Cel puțin, nu pentru tine." Penelopa simți o undă de melancolie atunci când își dădu seama că urma să accepte propunerea lui Tommy. Pentru binele surorilor ei. Ar fi putut ajunge mult mai rău, până la urmă. Poate, în timp, îl va iubi.

În acea noapte, după ce toți cei din casă adormiseră, Penelopa își puse cea mai călduroasă pelerină, își luă manșonul și un felinar de pe birou și plecă la plimbare pe domeniul ei. Bine, nu chiar domeniul *ei*. Domeniul care fusese adăugat la zestrea ei în vederea căsătoriei. Domeniul pe care Tommy și câțiva alți pețitori tineri și arătoși l-ar fi acceptat cu bucurie în schimbul smulgerii Penelopei din sânul familiei și luării ei de soție.

„Cât de extraordinar de romantic." Prea mulți ani sperase la mai mult. Crezând, chiar dacă își spusese să nu o facă, că ar fi putut fi atât de norocoasă. Că ar putea găsi ceva mai mult, pe *cineva* mai bun.

Nu. Nu voia să se gândească. În special nu acum, că se îndrepta exact spre tipul de căsătorie pe care sperase întotdeauna să o evite. Acum nu mai avea nici un dubiu că tatăl ei era hotărât să își mărite cea mai mare dintre fiice anul acesta, cu Tommy sau cu altcineva. O lungă perioadă de timp, îi trecu în revistă pe burlacii înaltei societăți, îndeajuns de disperați încât să se căsătorească cu o femeie de douăzeci și opt de ani, care purta stigmatul unei logodne rupte. Nici măcar unul nu părea a fi un soț la care ar fi putut ține.

Un soț pe care îl putea iubi.

Așadar, rămânea Tommy. Avea să fie Tommy.

Se strânse de frig, înfundându-și fața în pelerină și trăgându-și gluga în jos pe frunte. Doamnelor bine-crescute nu le plăceau plimbările în toiul nopții, știa, dar întreaga regiune dormea, iar cel mai apropiat vecin se afla la kilometri depărtare, frigul pătrunzător potrivindu-se cu iritarea ei amară pricinuită de evenimentele din acea zi.

Nu era corect ca o logodnă ruptă, în trecutul îndepărtat, să îi facă prezentul atât de dificil. Ai fi crezut că, după opt ani, Londra uitase deja toamna legendară a lui 1823, dar Penelopa era pedepsită în continuare pentru povestea ei. În sălile de bal, șoaptele continuau; în saloanele pentru doamne, evantaiele încă băteau ca aripile de colibri, ascunzând conversațiile în surdină, din care prindea fragmente, când și când, speculații secrete despre ce făcuse ca să piardă interesul ducelui sau de ce se credea atât de bună, încât refuzase toate celelalte cereri.

Bineînțeles, nu era vorba că se credea superioară. Era doar faptul că se gândea intens la promisiunea de a avea mai mult. De a avea parte de dragoste. De aventură. O viață plină, cu mai mult decât un soț despre care fusese învățată să se aștepte să țină la ea, dar să nu o iubească, și copii – unul sau doi – despre care presupusese întotdeauna că o vor iubi, dar nu o vor cunoaște așa cum era ea. Cerea prea mult? Așa se părea.

Grăbi pasul pe o pantă înzăpezită, oprindu-se puțin pe creasta dealului, privind în jos spre întunericul lacului, lacul care marcase granița dintre domeniile Needham și Bourne... sau *fostul* domeniu Bourne. Și, cum stătea acolo, privind fix în întuneric, gândindu-se la viitorul ei, realiză cât de puțin își dorea o viață liniștită în culori pastelate, și cadriluri, și limonadă călduță. Își dorea mai mult. Cuvintele răsunară în gândurile ei, însoțite de un val de tristețe.

Mai mult.

Se dovedea că mai mult decât va avea. Mai mult decât ar fi trebuit să-și închipuie vreodată. Nu era vorba că ar fi fost nemulțumită de viața ei, care era chiar una extrem de confortabilă. Era bine îngrijită și hrănită, și în schimb i se cerea foarte puțin. Avea o familie care era, în mare măsură, tolerabilă, și prieteni cu care își putea petrece după-amiezile din când în când. Și, când se gândi mai bine, zilele ei nu erau cu mult diferite acum față de cum aveau să fie dacă se mărita cu Tommy.

Atunci, de ce era atât de tristă la gândul de a se mărita cu el? Până la urmă, era drăguț, generos, avea un pic de simț al umorului și un zâmbet cald. Nu era arătos, încât să atragă atenția și nu atât de inteligent încât să te intimideze. Toate acestea păreau a fi calități potrivite. Își imagină cum îl lua de braț și îi permitea să o escorteze la bal, la teatru, la cină. Își imagină că dansa cu el. Că îi zâmbea. Își imagină senzația mâinii lui în ale sale.

Era...

Era rece și umedă.

Nu avea nici un motiv pentru care să creadă că Tommy ar fi avut mâinile lipicioase, ba chiar era foarte posibil să aibă mâini calde, perfect uscate. Cu toate acestea, Penelopa își șterse palmele pe fustă. Nu trebuia ca soții să aibă palme puternice, tari? În special în imaginație? De ce nu și Tommy? El era un prieten bun. Nu era foarte frumos din partea ei să și-l imagineze cu mâinile reci și lipicioase. Merita mai mult de-atât.

Trase adânc aer în piept, bucurându-se de înțepătura aerului extrem de rece, își închise ochii și încercă din nou... încercă din răsputeri să își imagineze că era Lady Thomas Alles. Îi zâmbi

soțului ei. Drăgăstos. El îi întoarse zâmbetul. „Hai să încercăm, vrei?" Deschise ochii. „La naiba!"

Coborî dealul, târșâindu-și picioarele, spre lacul înghețat. Se va mărita cu Tommy.

Pentru binele ei. Pentru binele surorilor ei.

Doar că nu părea deloc bine. Chiar deloc. Chiar și așa. Asta trebuia să facă fiicele mari de viță nobilă.

Făceau ce li se spunea.

Chiar dacă nu voiau nici în ruptul capului. Chiar dacă își doreau mai mult. Și atunci văzu lumina de la distanță, în crângul aflat pe marginea îndepărtată a lacului. Se opri, scrutând întunericul, ignorând vântul aspru care îi șfichiuia obrajii. Poate că era doar imaginația ei. Poate că era luna care se reflecta în zăpadă. O posibilitate rezonabilă, dacă zăpada care cădea în continuare nu ar fi acoperit luna. Lumina licări din nou, iar Penelopei i se tăie respirația. Se dădu un pas în spate, făcând ochii mari în timp ce lumina se mișca rapid printre copaci. Își miji ochii în întuneric, aplecându-se în față fără a-și mișca picioarele, cu privirea fixată pe locul în care scânteia galbenă licărea în pădure, ca și cum un centimetru sau doi ar fi ajutat-o să ghicească sursa.

– Este cineva... șopti ea, cuvintele pierind în liniștea rece.

Cineva era acolo.

Poate că era un servitor, dar părea puțin probabil. Servitorii de la Needham nu aveau ce căuta în zona lacului la miezul nopții, și trecuseră ani întregi de când ultimii servitori părăsiseră Falconwell. După ce plecaseră, lucrurile de pe moșie fuseseră strânse și structura enormă de piatră fusese abandonată, goală și neiubită. Nu mai intrase nimeni în casă de multă vreme.

Trebuia să facă ceva.

Ar fi putut fi orice. Un incendiu. O persoană care încălcase proprietatea. O *fantomă*. Bine, puțin probabil să fie ultima variantă. Dar era destul de posibil să fie o persoană care încălcase proprietatea – viitor intrus – gata să asedieze Falconwell. Dacă era adevărat, atunci cineva trebuia să facă ceva. Până la urmă, intrușilor nu li se poate permite, pur și simplu, să se stabilească pe moșia marchizului de Bourne.

Dacă omul nu avea grijă de moştenirea sa, se părea că sarcina îi revenea Penelopei. În acest moment avea şi ea un interes similar în Falconwell, nu? În cazul în care conacul era preluat de piraţi sau de tâlhari, asta ar fi afectat, în mod sigur, valoarea zestrei ei, nu?

Nu că ar fi fost încântată de perspectiva utilizării acestei părţi din zestre.

Totuşi, era o chestiune de principiu. Lumina licări din nou. Nu păreau să fie foarte mulţi tâlhari pe acolo, doar dacă nu veniseră slab echipaţi cu surse de lumină. Dacă se gândea mai bine, era foarte puţin probabil ca piraţii sau tâlharii să planifice să îşi stabilească fieful în Falconwell, oceanul fiind destul de departe.

Chiar şi aşa.

Era cineva acolo. Iar întrebarea rămânea cine este. Şi de ce. Deşi Penelopa era sigură de un lucru. Fiicele mari cu creştere aleasă nu cercetau proveniența unor lumini ciudate în toiul nopţii. Asta ar fi fost, în mod sigur, prea îndrăzneţ. Ar fi fost *mai mult*. Şi chiar asta o făcu să se hotărască. Spusese că voia mai mult şi mai mult primise. Universul lucrase într-un mod fantastic, nu-i aşa?

Trase adânc aer în piept, îşi îndreptă umerii şi înaintă, exaltarea împingând-o într-un tufiş mare de ilice de la marginea lacului, înainte să conştientizeze nerozia acţiunilor sale. Era afară, la miezul nopţii. În frigul pătrunzător. Se îndrepta spre un grup de creaturi infame, dubioase. Şi nu ştia unde se afla. Brusc, căsătoria cu Tommy nu mai părea o idee atât de rea. Nu atunci când era foarte posibil să fie pe punctul de a fi ucisă de piraţi de uscat.

Auzi scârţâitul zăpezii în apropiere şi se opri brusc, ridicând felinarul şi cercetând întunericul din spatele tufişului, spre pădurea în care văzuse lumina, mai devreme. Acum nu mai vedea nimic. Nimic în afară de zăpada care cădea şi o umbră ce putea fi luată cu uşurinţă drept un urs turbat.

–Ce prostie, şopti pentru ea, vocea sunându-i în întuneric ca o consolare. În Surrey nu sunt urşi.

Nu era convinsă, aşa că nu mai zăbovi să descopere dacă acea umbră întunecată era, de fapt, un urs. Avea lucruri de făcut acasă.

Printre primele pe listă aflându-se acceptarea propunerii lui Tommy. Şi să îşi petreacă puţin timp cu goblenurile ei. Doar că, exact în momentul în care se hotărâse să se întoarcă cu spatele pentru a face cale-ntoarsă, un bărbat ieşi dintre pomi, cu un felinar în mână.

Capitolul 3

Dragă M.,

Un cadou! Ce extravaganţă! În mod cert, şcoala te transformă într-un bărbat rafinat; anul trecut, mi-ai dat o bucată de turtă dulce pe jumătate mâncată. Abia aştept să văd ce ai plănuit.

Presupun că asta înseamnă că şi eu trebuie să găsesc un cadou pentru tine.

Pe curând, P.

Conacul Needham, noiembrie 1813

*

Dragă P.

A fost o turtă dulce delicioasă. Ar fi trebuit să ştiu că nu-mi vei aprecia aşa cum trebuie generozitatea. Nu se zicea că gestul contează?

Abia aştept să mă întorc acasă. Mi-a fost dor de Surrey. Şi de tine, Şasepenny (deşi mă doare să recunosc asta).

M.

Colegiul Eton, noiembrie 1813

*

Fugi!

Cuvântul rezonă în interiorul ei, ca şi cum fusese strigat prin noapte, dar membrele Penelopei păreau incapabile să asculte

comanda. În schimb, se ghemui, ascunzându-se în spatele tufișurilor și sperând din toată inima că bărbatul nu o va vedea. Auzindu-i pașii în zăpada din apropiere, se furișă de-a lungul gardului viu spre lac, pregătindu-se să o șteargă disperată de lângă el, când călcă pe marginea pelerinei, se dezechilibră și căzu fix în tufișul de ilice. Care era plini de ghimpi.

– Off! Întinse o mână pentru a nu se încurca în planta buclucașă, dar fu întârziată de o creangă năzdrăvană.

Își mușcă limba și încremeni când pașii se opriră. Își ținu respirația. Poate că nu o văzuse. Până la urmă, era foarte întuneric.

Dacă nu ar fi avut și ea un felinar.

Ascunse lumina în tufiș. Lucru care nu o ajută, pentru că fu aproape instantaneu inundată de o sursă diferită de lumină. Lumina *lui*. Făcu un pas spre ea, iar ea se împinse cu spatele în tufiș, frunzele cu țepi fiind preferabile în locul corpului din penumbră.

– Bună.

El se opri, dar nu răspunse, rămânând amândoi într-o tăcere lungă, insuportabilă. Inima Penelopei bătea puternic, singura parte din ea care părea să-și amintească să se miște. Când nu mai putu suporta liniștea nici o secundă în plus, vorbi din poziția în care se afla, dezechilibrată, în tufișul de ilice, încercând să adopte unul dintre cele mai ferme tonuri ale vocii sale.

– Încalci o proprietate.

– Da?

Pentru un pirat, avea o voce foarte plăcută. Ieșea de adâncurile pieptului său, făcând-o să se gândească la gâlgâitul coniacului călduț. Își scutură capul la acest gând, în mod evident consecință a frigului care îi juca feste minții ei.

– Da, o încalci. Casa din depărtare este conacul Falconwell. Proprietatea marchizului de Bourne.

– Impresionant, spuse piratul, și ea avu sentimentul clar că nu era impresionat absolut deloc.

Încercă să se ridice cu semeție. Eșuă. De două ori. La a treia încercare, își dădu fusta la o parte și spuse:

– Este *foarte* impresionant. Şi te asigur, marchizul nu va fi fericit să afle că vrei să... îşi flutură mâna cu tot cu manşon prin aer... ce faci tu... pe terenul lui.

– Aşa?

Piratul nu părea îngrijorat, lăsând felinarul jos, lăsându-şi jumătatea superioară în întuneric şi continuând să se apropie.

– Exact. Penelopa îşi îndreptă umerii. Şi îţi voi da un sfat: nu e bine să te încurci cu el.

– Se pare că tu şi marchizul sunteţi foarte apropiaţi.

Îşi ridică felinarul şi începu să se îndepărteze pe furiş.

– O, da. Suntem. Destul de apropiaţi. Chiar foarte apropiaţi.

Nu era tocmai o minciună. Fuseseră foarte apropiaţi când purta pantaloni scurţi.

– Nu prea cred, spuse el, cu o voce gravă şi ameninţătoare. De fapt, nu cred că marchizul se află în apropierea acestui loc. Cred că nimeni nu se află în apropierea acestui loc.

Ea se opri la ameninţarea cuvintelor lui, ca o căprioară ezitând în faţa focului puştii, şi îşi analiză opţiunile.

– În locul tău, nu aş fugi, continuă el, citindu-i gândurile. Este întuneric şi zăpada este groasă. Nu vei ajunge foarte departe fără...

Vocea i se stinse treptat, dar ea ştia ce urma: „Fără ca el să o prindă şi să o omoare". Îşi închise ochii. Când spusese că îşi dorea mai mult, în mod clar nu asta ceruse. Avea să moară acolo. În zăpadă. Şi nu o vor găsi până la primăvară. Adică, în cazul în care cadavrul ei nu era luat de lupii înfometaţi. Trebuia să facă ceva. Deschise ochii, descoperind că el se apropiase şi mai mult.

– Băiete! Nu veni mai aproape! Am... nu reuşi să găsească o ameninţare serioasă. Sunt înarmată!

Răspunsul lui veni impasibil.

– Ai de gând să mă sufoci cu manşonul?

– Dumneata, domnule, nu eşti un gentleman.

– Ah. În sfârşit ceva adevărat.

Ea făcu încă un pas înapoi.

– Plec acasă.

– Nu prea cred, Penelopa.

Inima i se opri la auzul numelui ei și apoi porni din nou, bătând atât de tare în pieptul ei, încât era sigură că acest... acest... ticălos va putea s-o audă.

– De unde îmi știi numele?

– Știu multe lucruri.

– Cine ești?

Își ridică felinarul de parcă obiectul ar fi putut-o apăra de pericol, iar el intră în conul de lumină.

Nu arăta ca un pirat. Părea... *familiar*. Era ceva acolo, în liniile arătoase și umbrele adânci, puternice, în gropițele din obraji, linia dreaptă a buzelor sale, în linia ascuțită a maxilarului – care avea nevoie să fie bărbierit. Da, era ceva acolo, îi amintea de... Purta o bască cu dungi fine, pudrată cu zăpadă, al cărei bor îi ascundea ochii în întuneric. Aceștia erau piesa lipsă.

Nu avea să știe niciodată de unde venise instinctul, poate din dorința de a descoperi identitatea bărbatului care urma să-i pună capăt zilelor, dar nu se putu abține să nu se întindă și să-i împingă șapca de pe frunte, pentru a-i vedea ochii. Doar mai târziu se va gândi că el nu încercase să o oprească.

Ochii lui erau căprui, un mozaic de nuanțe maronii și verzi și gri, încadrați de gene lungi și închise la culoare, ninse cu zăpadă. I-ar fi recunoscut oriunde, chiar dacă erau mult mai serioși acum decât îi văzuse vreodată înainte. Simți brusc șocul, urmat de un fior puternic de fericire.

Nu era un pirat.

– Michael?

El se crispă la auzul numelui, dar ea nu pierdu timpul să se întrebe din ce motiv. Își puse palma pe obrazul lui rece, un gest de care mai târziu avea să se minuneze, și râse, sunetul fiind înăbușit de zăpada care cădea în jurul lor.

– Tu ești, nu-i așa?

El întinse brațul, îndepărtându-i mâna de pe față. Nu purta mănuși, și totuși avea mâinile atât de *calde*. „Și deloc reci și umede."

Înainte să îl poată opri, el o trase înspre el, dându-i pe spate gluga pelerinei, expunându-i fața la zăpadă și lumină. Urmă

un răgaz în care privirea lui rătăci pe chipul ei, iar ea uită să se simtă stânjenită.

– Ai crescut.

Ba nu se putu abține și râse din nou.

– *Tu* ești! Brută! M-ai speriat! Te-ai prefăcut că nu *știi*...! Unde ai...? Când ai...? Clătină din cap, cu zâmbetul întinzându-i obrajii. Nici nu știu de unde să încep!

Îi zâmbi, luându-l în brațe. Ultima dată când îl văzuse, era cu câțiva centimetri mai înalt decât ea, un băiețel împiedicat, cu brațele și picioarele prea lungi pentru trunchiul lui. Dar nu mai era așa. Michael din fața ei era un bărbat, înalt și bine făcut.

Și foarte, foarte chipeș.

Încă nu-i venea să creadă că este el.

– Michael!

El o privi în ochi, iar ea se simți străbătută de un fior de plăcere, ca și cum această privire ar fi fost o atingere, încălzind-o, prinzând-o cu garda jos. Borul șepcii lui îi acoperea din nou ochii, și ea umplu tăcerea cu vorbe.

– Ce faci aici?

Buzele lui nu se mișcară din linia lor perfectă, dreaptă. Urmă o pauză lungă, în care ea se încălzi cu căldura lui. Cu fericirea de a-l vedea. Nu conta că era târziu și întuneric, iar el nu părea nici pe departe la fel de fericit că o vedea.

– De ce hoinărești prin întuneric, în toiul nopții, în mijlocul pustietății?

Da, el evitase întrebarea, dar Penelopei nu îi păsa.

– Nu sunt în mijlocul pustietății. Suntem la nici un kilometru de reședințele noastre.

– Puteai fi acostată de un tâlhar la drumul mare sau de un hoț, sau un răpitor sau...

– Un pirat. Sau un urs. Deja am trecut în revistă opțiunile.

Michael pe care îl cunoștea acum ar fi zâmbit. Dar acesta nu o făcu.

– Nu există urși în Surrey.

– Și pirații ar fi o surpriză destul de mare, nu crezi?

Nici un răspuns.

Încercă să-l readucă la viață pe vechiul Michael. Să-l smulgă cu forța.

– Prefer oricând un prieten vechi în locul unui pirat sau a unui urs, Michael.

Zăpada se mișca sub picioarele lui. Când vorbi, tonul lui fu tăios ca oțelul:

– Bourne.

– Poftim?

– Spune-mi Bourne.

Se simți invadată de uluire și stingherealã. Era marchiz, într-adevăr, dar nu își imaginase vreodată să fie atât de ferm cu privire la titlul lui... până la urmă, erau prieteni din copilărie. Își drese glasul.

– Bineînțeles, Lord Bourne.

– Nu titlul, doar numele, Bourne.

Ea încercă să-și controleze starea de nedumerire.

– Bourne?

El dădu ușor din cap, cu o mișcare de-abia perceptibilă.

– Te mai întreb o dată. De ce ești aici?

Ea nici măcar nu se gândi să ignore întrebarea.

– Ți-am văzut felinarul și am venit să cercetez.

– Ai venit, în toiul nopții, să cercetezi o lumină ciudată din pădurea de lângă o casă care nu a mai fost locuită de șaisprezece ani.

– Nu mai este locuită de doar nouă ani.

El făcu o pauză.

– Nu-mi amintesc să fi fost atât de enervantă.

– Atunci nu îți aduci aminte prea bine de mine. Am fost un copil foarte enervant.

– Ba nu. Erai foarte serioasă.

Ea zâmbi.

– Deci îți aduci aminte. Întotdeauna încercai să mă faci să râd. Pur și simplu îți întorc favoarea; funcționează?

– Nu.

Ea ridică felinarul, iar el o lăsă să îl scoată din umbră, scăldându-i fața în lumina aurie și caldă. Se maturizase într-un mod

minunat, cu picioarele lui lungi şi faţa cu linii drepte. Penelopa îşi imaginase întotdeauna că va deveni arătos, dar acum era mai mult decât atât... era aproape frumos. Dacă nu ar fi fost ceva întunecat care stăruia în înfăţişarea lui, în ciuda strălucirii felinarului – ceva periculos în încleştarea maxilarului, în încordarea frunţii, în ochii care păreau că uitaseră bucuria, în buzele care păreau că îşi pierduseră capacitatea de a zâmbi.

Pe când era copil avea o gropiţă, una care apărea adesea şi anticipa, aproape întotdeauna, aventura. Ea îi cercetă obrazul stâng, căutând acea adâncitură care să-l dea de gol, dar nu o găsi. Într-adevăr, oricât de mult studie Penelopa această faţă nouă, dură, nu fu în stare să-l găsească pe băieţelul pe care îl cunoscuse odată. Dacă nu ar fi fost ochii, nici nu ar fi crezut că este el.

– Cât de trist, îşi şopti ei înşişi.

El auzi.

– Ce?

Ea clătină din cap, întâlnindu-i privirea, singurul lucru familiar la el.

– Aplecat.

– Cine?

– Prietenul meu.

Deşi ea nu ar fi crezut că era posibil, trăsăturile lui se înăsprină şi mai mult, devenind mai reliefate, mai periculoase, în umbră. Pentru un scurt moment, ea crezu că poate mersese prea departe. El încremenise, aruncându-i acea căutătură încruntată care părea că vede totul. Instinctul îi spunea să o ia la goană. Şi să nu se mai întoarcă vreodată. Şi totuşi, rămase.

– Ai stat în Surrey?

El nu răspunse. Făcu un pas spre el, fiind conştientă că nu ar trebui.

– În casă nu mai e nimic.

El o ignoră.

– Unde dormi? continuă ea.

– De ce? Mă inviţi în patul tău? întrebă el, ridicând ironic dintr-o prânceană închisă la culoare.

Cuvintele părură să o urzice prin vulgaritatea lor. Penelopa se încordă de parcă ar fi primit o lovitură. Aşteptă un moment, sigură că el îşi va cere scuze. Tăcere.

– Te-ai schimbat.

– Poate că ar trebui să-ți amintești asta data viitoare când te hotărăşti să pleci într-o aventură în miez de noapte.

Nu mai rămăsese în el nimic din Michael pe care îl cunoscuse cândva. Se răsuci pe călcâie, îndreptându-se, în întuneric, spre locul unde se afla conacul Needham. Înaintă numai câțiva metri, apoi se întoarse, postându-se în fața lui. El nu se mişcă.

– Chiar mi-a părut bine să te văd. Apoi se întoarse şi o luă mainte, spre casa ei, cu frigul care-i pătrundea adânc în oase, dar se întoarse, fiindu-i imposibil să se abțină de la o remarcă finală. Ceva cu care să-l rănească la fel cum o rănise şi el. Şi, Michael...?

Nu îi putea vedea ochii, dar ştia, mai presus de orice îndoială, că o privea. Ascultând-o.

– Te afli pe pământul meu.

Regretă cuvintele din secunda în care le rostise, pentru că erau produsul frustrării şi al iritării, însoțite de o urmă de tachinare care îi stătea mai bine unui copil răutăcios decât unei femei de douăzeci şi opt de ani. Le regretă chiar şi mai mult când el urlă spre ea, ca un lup în noapte:

– Pământul *tău?*

Cuvintele erau grele şi amenințătoare. Ea se trase înapoi imediat.

– D-da.

Nu ar fi trebuit să plece de acasă.

– Tu şi tatăl tău credeți că vei prinde un soț cu pământul meu?

Ştia.

Ea ignoră sentimentul de tristețe care însoți conştientizarea faptului că el era acolo pentru Falconwell. *Şi nu pentru ea.* El continua să se apropie, din ce în ce mai mult, iar Penelopei i se puse un nod în gât, în timp ce se depărta cu spatele de el, încercând să țină pasul cu mersul lui. Fără a reuşi. Ea scutură din cap. Ar fi trebuit să nege afirmațiile. Ar fi trebuit să se grăbească

să-l calmeze. Să potolească această bestie mare care se apropia de ea prin zăpadă. Dar nu o făcu.

– Nu este al tău. L-ai pierdut. Iar eu deja am prins un soț.

El nu trebuia să știe că ea nu acceptase oferta. Se opri.

– Ești măritată?

Ea clătină din cap, îndepărtându-se rapid, profitând de șansa de a se distanța de el, în timp ce arunca cu vorbele spre el.

– Nu, dar ne vom căsători... cât ai bate din palme. Și vom trăi foarte fericiți aici, pe pământul *nostru*.

Ce era în neregulă cu ea?

Cuvintele ieșiseră, repede și pripit, și nu mai puteau fi retrase. El înaintă din nou, de data aceasta cu o țintă precisă.

– Fiecare bărbat din Londra vrea Falconwell, dacă nu pentru pământ, atunci pentru a-mi face în ciudă.

Dacă se mișca mai repede, risca să se rostogolească prin zăpadă, dar merita încercarea, căci deveni brusc foarte agitată gândindu-se la ce ar fi așteptat-o dacă ar fi prins-o. Se împiedică, o rădăcină de copac ascunsă făcând-o să cadă pe spate, cu un mic țipăt, și își desfăcu brațele, scăpând felinarul într-o încercare ciudată de a se agăța de ceva.

El i-o luă înainte, cu brațele lui mari, puternice apucând-o de mâini, prinzând-o, ridicând-o, împingând-o cu spatele într-un stejar masiv și, înainte ca ea să-și recapete echilibrul și să scape, lipind-o de copac și ținând-o cu brațele ca într-o colivie. Băiatul pe care și-l amintea dispăruse, iar cu bărbatul care îi luase locul nu era de glumit. Se afla foarte aproape. Prea aproape, împingându-se în ea, coborând tonul până la șoaptă, suflarea cuvintelor lui izbindu-i curbura obrazului și făcând-o și mai nervoasă. Ea nu mai respira, prea concentrată pe căldura care venea dinspre el, pe ceea ce urma să-i spună.

– Ei chiar sunt în stare să se căsătorească și cu o fată bătrână pentru a-l obține.

În acel moment, îl ura. Ura cuvintele, modul în care le rostise cu cruzime pură. Lacrimile stăteau să izbucnească. Dar nu. *Nu. Nu va plânge.* Nu pentru el. Nu pentru această bestie de bărbat, care nu mai era deloc același cu băiatul pe care îl cunoscuse

odată. Cel despre care visase că se va întoarce într-o bună zi. Dar nu așa.

Ea mai încercă o dată să se lupte cu el, deja enervată, disperată să se elibereze. Dar el era de două ori mai puternic decât ea și refuza să-i dea drumul, împingând-o cu spatele în stejar, aplecându-se până când se apropie – prea mult. Teama îi străbătu tot corpul, urmată de o furie rapidă, deplină.

– Dă-mi drumul.

El nu se clinti. De fapt, pentru un lung răgaz, Penelopa crezu că nu o auzise.

– Nu, se auzi refuzul impasibil.

Ea se luptă din nou, dând din picioare, una dintre cizme atingându-i tibia, destul de tare pentru a-l face să scoată un geamăt foarte satisfăcător.

– La naiba! țipă ea, știind că doamnele nu înjură, știind că probabil va petrece o eternitate în purgatoriu pentru această greșeală, dar neștiind cum altfel să comunice cu acest străin sălbatic. Ce ai de gând să faci? Vrei să mă lași aici, în zăpadă, ca să mor înghețată?

– Nu.

Cuvântul fu rostit pe un ton scăzut și neclar la urechea ei, în timp ce o ținea prizonieră cu atâta ușurință. Dar ea nu renunță.

– Atunci mă vei răpi? Mă ții ca să ceri Falconwell drept răscumpărare?

– Nu, deși asta n-ar fi o idee foarte proastă. Era atât de aproape, încât îi simțea mirosul, de bergamotă și cedru, și se opri simțind respirația lui atingându-i pielea obrazului. Dar am ceva mult mai rău în minte.

Ea îngheță.

N-ar omorî-o.

Până la urmă, fuseseră prieteni odată. Demult, înainte ca el să devină frumos ca un diavol și de două ori mai crud. Nu o va omorî.

Oare?

– Ce... ce anume?

Își trecu vârful unui deget de-a lungul gâtului ei lung, lăsând o dâră fierbinte în urma lui. Atingerea lui îi puse un nod în gât... inundându-i trupul cu o căldură păcătoasă și cu o senzație aproape de nesuportat.

– Tu ai pământul meu, Penelopa, îi șopti la ureche, pe un ton grav și limpede și mult prea amețitor, trimițându-i fiori de neliniște pe șira spinării, și îl vreau înapoi.

Nu ar fi trebuit să iasă din casă în seara aceea.

Dacă va trece cu bine peste asta, nu va mai ieși niciodată din casă.

Clătină din cap, cu ochii închiși, în timp ce el îi devasta simțurile.

– Nu pot să ți-l dau.

El își trecu mâna în josul brațului ei, într-o mângâiere lungă, drăgăstoasă, apucându-i încheietura în strângerea lui fermă, caldă.

– Nu, dar eu îl pot lua.

Ea își deschise ochii, întâlnindu-i pe ai lui – negri, în întuneric.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că ne vom căsători, draga mea, o alintă el în zeflemea.

Rămase în stare de șoc, în timp ce el îi ridică brațul, o aruncă peste umăr și se îndreptă spre copacii ce se întindeau spre conacul Falconwell.

*

Dragă M.,

Nu pot să cred că nu mi-ai spus că ai fost numit șeful clasei, iar eu a trebuit să aud asta de la mama ta (care de altfel este foarte mândră). Sunt șocată și oripilată că nu mi-ai împărtășit așa ceva... și deloc impresionată că ai reușit să nu te lauzi cu realizarea asta.

Trebuie să fie o grămadă de lucruri pe care nu mi le-ai spus despre ce se întâmplă la școală. Aștept.

Cu răbdare, P.

Needham Manor, februarie 1814

Dragă P.,

Mă tem că șeful clasei nu e cine știe ce titlu când ești boboc; sunt în continuare la mila băieților mai mari când nu sunt la ore. Nu te teme, când o să fiu numit șeful clasei la anul, o să mă laud fără rușine.

Într-adevăr, sunt o grămadă de lucruri de spus... dar nu unei fete.

M.

Colegiul Eton, februarie 1814

*

Bourne își imaginase o jumătate de duzină de scenarii, care se terminau cu el smulgând-o pe Penelopa din brațele tatălui și din sânul familiei și luând-o de nevastă pentru a-și recupera pământurile. Își planificase să seducă, să constrângă, ba chiar – dacă se ajungea într-o situație extremă – să o răpească. Dar nici unul dintre aceste scenarii nu implica o femeie acoperită de zăpadă, cu o slăbiciune pentru aventură și prea puțină înțelepciune, apropiindu-se de el în frigul pătrunzător al unei luni ianuarie în Surrey, în toiul nopții. Îl scutise de o grămadă de muncă. În mod normal, ar fi fost greșit din partea lui să caute acest special cal de dar la dinți. Așa că o luase.

– Brută ce ești!

Tresări când ea îl izbi cu pumnii în umeri, dând din picioare în toate părțile, unghiul ciudat în care o ținea fiind singurul lucru care îl proteja pentru a nu-și pierde părți importante din anatomie din cauza unei singure lovituri bine plasate.

– Lasă-mă jos!

O ignoră, prinzându-i în schimb picioarele cu un braț și ridicând-o într-o parte până când ea țipă și se agață de partea din spate a hainei lui, pentru a nu-și pierde echilibrul, apoi o așeză din nou pe umăr, auzind cu satisfacție geamătul ei în momentul în care umărul lui își găsi punctul de sprijin în cavitatea moale a abdomenului ei. Se părea că doamna nu era mulțumită de turnura pe care o luaseră evenimentele.

– Ai vreo problemă cu auzul? spuse ea cu condescendență, sau, mai bine zis, cu câtă condescendență era capabil cineva care era cărat pe umărul unui bărbat.

El nu-i răspunse. Nici nu trebuia. Ea umplea destul de bine liniștea cu bodogănelile ei.

– Nu ar fi trebuit să plec niciodată de acasă... Dumnezeu mi-e martor, dacă aș fi știut că ești aici, aș fi blocat ușile și ferestrele și aș fi chemat potera... Și când mă gândesc... chiar eram *fericită* să te văd!

Fusese fericită să îl vadă, zâmbind ca o floricică și arătându-se uimitor de exaltată. El refuză să-și aducă aminte de ultima dată când fusese cineva atât de fericit să-l vadă.

Să-și aducă aminte dacă fusese vreodată cineva atât de fericit să-l vadă.

Îi șterse bucuria, într-un mod calculat, eficient, cu îndemânare, așteptându-se ca ea să fie intimidată, lipsită de putere. Iar ea îi vorbise, duios și simplu, cuvintele răsunând deasupra lacului, punctate de ninsoarea care cădea neîntrerupt, de sângele care i se năpustea prin vene, de conștientizarea dureroasă a adevărului.

„– Ești pe pământul meu.

– Nu este al tău.

– L-ai pierdut."

Femeia asta nu avea nici o slăbiciune. Era dură ca oțelul. Prin câteva cuvinte, îi reamintise că ea era ultima piedică ce stătea în calea singurului lucru pe care și-l dorise vreodată, în toată viața lui de adult. A singurului lucru care îi dădea un scop în viață. Să recupereze Falconwell. Pământul pe care crescuse el, și tatăl lui înainte, și tatăl tatălui lui înainte de asta, cu generații în urmă – prea multe pentru a le număra. Pământul pe care îl pierduse și pe care jurase să-l recâștige. Cu orice preț.

Chiar și printr-o căsătorie.

– Nu poți să mă cari așa, pur și simplu, ca... ca... pe o oaie!

Pașii lui se opriră pentru o fracțiune de secundă.

– O oaie?

Făcu și ea o pauză, evident evaluând din nou comparația.

– Fermierii nu-și cară oile pe umăr?

– N-am văzut în viața mea așa ceva, dar tu ai trăit mai mult la țară, așa că... dacă tu spui că te tratez ca pe o oaie, așa să fie.

– Evident că nu îți pasă dacă mă *simt* prost tratată.

– Dacă te consolează cu ceva, nu am de gând să te tund.

– Nu mă consolează cu nimic, să știi, spuse ea țâfnoasă. Îți mai spun o dată! Lasă-mă jos!

Începu din nou să se agite, aproape desprinzându-se din strânsoarea lui, un picior ajungând periculos de aproape de o parte importantă a corpului său. El gemu și o strânse și mai tare.

– Oprește-te. Ridică o mână și o plesni o dată, ferm, peste fund.

În acest moment, ea se îndreptă, rigidă ca o scândură.

– Nu ai... Nu pot... M-ai lovit!

El deschise cu zgomot ușa din spate a bucătăriei de la Falconwell și intră cu ea în cârcă. Punându-și felinarul pe o masă din apropiere, o așeză pe jos, în mijlocul camerei întunecate.

– Ai o grămadă de straturi de haine pe tine și o pelerină de iarnă. Mă și mir că ai simțit.

Ochii Penelopei sclipiră de furie.

– Totuși, un gentleman nici nu s-ar gândi vreodată să mă... să mă...

O privi cum se străduiește să găsească cuvântul, bucurându-se de chinul ei, în cele din urmă ajutând-o:

– Cuvântul pe care îl cauți bănuiesc că este „a plesni".

Auzindu-l, ea făcu ochii mari.

– Da. Așa. Gentlemenii nu...

– Întâi de toate, credeam că am stabilit deja că nu sunt un gentleman. Trenul ăsta a trecut de mult. Și în al doilea rând, ai fi surprinsă de ce fac gentlemenii... iar doamnelor le place.

– Nu și acestei doamne. Îmi datorezi niște scuze.

– Poți să le aștepți mult și bine. El îi auzi geamătul slab în timp ce traversa bucătăria până în locul în care lăsase, mai devreme în acea seară, o sticlă de scotch. Vrei să bei ceva?

– Nu, mulțumesc.

– Ce politicoasă.

– Unul din noi trebuie să fie, nu crezi?

El se întoarse spre ea, pe jumătate amuzat şi pe jumătate surprins de îndrăzneala ei. Nu era înaltă, de-abia îi ajungea la umăr, dar în acel moment arăta ca o amazoană. Gluga pelerinei îi căzuse şi părul îi era ciufulit, căzându-i în dezordine pe umeri, strălucind cu un blond pal în lumina slabă. Îşi ridicase bărbia în semnul universal al sfidării, umerii erau rigizi şi drepţi, iar pieptul ei se ridica şi cobora cu mânie neîndurătoare, umflându-se pe sub pelerină.

Arăta de parcă i-ar fi plăcut să îl rănească fizic, şi nu uşor.

– Asta este răpire.

El trase o duşcă bună din sticlă, bucurându-se de expresia ei uluită când îl văzu trecându-şi dosul palmei peste buze şi îi întâlni privirea. El rămase tăcut, mulţumit de felul în care liniştea lui o călca pe nervi. După un lung moment, ea proclamă:

– Nu mă poţi răpi!

– Aşa cum ţi-am spus şi afară, nu am nici o intenţie să te răpesc. Se înclină spre ea, până când faţa îi ajunse la nivelul ei. Am de gând să mă căsătoresc cu tine, draga mea.

Ea îl fixă îndelung cu privirea.

– Plec.

– Nu, nu pleci.

– Nu sunt legată. Aş putea pleca dacă aş încerca.

– Şforile sunt pentru amatori. Se sprijini cu spatele de tăblia mesei. Te provoc să încerci.

Îi aruncă o privire nesigură, apoi ridică dintr-un umăr şi se îndreptă spre uşă. El îi blocă ieşirea, forţând-o să se oprească.

– Îmi dau seama că nu ai mai ieşit în lume de ceva timp, dar nu poţi să-ţi răpeşti vecinii aşa, pur şi simplu.

– Aşa cum am spus, asta nu este o răpire.

– Bine, indiferent ce este, spuse ea iritată, nu se *face*.

– Bănuiesc că ai observat până acum că îmi pasă foarte puţin de ce se *face*.

Ea analiză cuvintele lui pentru o secundă.

– Ar trebui.

Era o familiaritate nedesluşită în modul în care stătea, bătoasă, făcându-i morală să se poarte frumos.

- Iat-o.

- Pe cine?

- Penelopa din copilăria mea. Atât de preocupată de bună-cuviinţă. Nu te-ai schimbat deloc.

Ea îşi ridică bărbia.

- Nu este adevărat.

- Nu?

- Deloc. Sunt foarte schimbată. Cu totul diferită.

- Cum?

- Eu... începu ea, apoi se opri şi se întrebă ce voia să spună. Pur şi simplu m-am schimbat. Acum lasă-mă să plec.

Se mişcă şi îl împinse pentru a trece pe lângă el. Cum el nu se clinti, se opri, nedorind să îl atingă. „Ce păcat." Îşi aminti brusc de căldura degetelor ei înmănuşate pe obrazul lui rece. Se părea că acţiunile ei spontane fuseseră urmarea surprizei. „Şi al plăcerii." Se întrebă ce altceva ar mai putea face instinctiv, de plăcere. Îi apăru în minte o imagine: părul blond răvăşit pe aşternuturi din satin închise la culoare şi ochii de un albastru metalic licărind de mirare pe când el îi arăta puritanei şi cuviincioasei Penelopa o mostră de plăcere obscură şi tulburătoare.

Aproape că o sărutase în întuneric. Începuse ca o formă de intimidare, pentru a iniţia compromiterea sistematică a tăcutei, nebănuitoarei Penelopa Marbury. Dar nu negă faptul că, stând în bucătăria lui cea goală, se întreba ce gust ar avea ea. Cum ar suna respiraţia ei atingându-i pielea. Cum s-ar simţi lipită de el. În jurul lui.

- Ce prostie.

Cuvintele îl aduseră brusc din nou în prezent.

- Sigur nu vrei să bei ceva?

- Eu... nu! răspunse ea făcând ochii mari.

Era atât de uşor de uimit. Întotdeauna fusese.

- Încă mai este un gest politicos să-i oferi ceva de băut unui oaspete, nu?

- Nu *whisky!* Şi în mod clar *nu* direct din sticlă!

– Atunci presupun că am făcut-o lată. Poate că ai putea să-mi reaminteşti ce *ar trebui* să le ofer oaspeţilor mei într-o asemenea situaţie?

Gura ei se deschise, apoi se închise la loc.

– Nu ştiu, ţinând cont că nu sunt obişnuită să fiu răpită în miezul nopţii şi dusă într-o casă goală de la ţară. Buzele ei se strânseră într-o linie subţire. Aş dori să mă întorc acasă. În pat.

– Asta se poate aranja şi fără să trebuiască să te întorci acasă, să ştii.

Ea scoase un sunet vag, de frustrare.

– Michael...

El ura să îşi audă numele rostit de buzele ei.

Ba nu era aşa.

– Bourne. Îl privi în ochi. Bourne... ţi-ai demonstrat punctul de vedere. El tăcea, curios, iar ea continuă: Înţeleg că am făcut o alegere greşită să cutreier pădurea în toiul nopţii. Acum înţeleg că aş fi putut avea de suferit. Sau aş fi putut fi răpită. Sau mai rău! Şi sunt pregătită să recunosc că mi-ai dat o lecţie de care aveam mare nevoie.

– Cât de amabil din partea ta.

Ea continuă, ca şi cum el nu ar fi scos nici un sunet, învârtindu-se în jurul lui. El se mişcă pentru a-i bloca ieşirea, iar ea se opri şi îi întâlni privirea, ochii ei albaştri lucind de ceea ce el îşi imagina a fi frustrare.

– Sunt, *de asemenea*, foarte pregătită să ignor faptul că ai comis o încălcare extraordinară a etichetei prin mutarea mea – fizică – dintr-un loc public într-unul complet nepotrivit... mult prea privat.

– Şi nu uita că te-am plesnit.

– Da, şi asta. Pur şi simplu... complet... *mai mult decât* necuviincios.

– Să fii cuviincioasă se pare că nu te-a dus foarte departe.

Ea se opri, iar el ştiu imediat că atinsese o coardă sensibilă. O senzaţie neplăcută îşi făcu apariţia undeva înlăuntrul său, dar el o ignoră. Poate că planifica să se căsătorească cu ea, dar nu prevedea să ţină la ea.

Mi-e teamă că am planuri cu tine, Penelopa, și nu vei pleca nicăieri în seara aceasta. Îi întinse sticla de whisky și vorbi, cu toată seriozitatea. Bea. Te va mai calma până mâine.

- Ce se întâmplă mâine?

Mâine ne căsătorim.

Capitolul 4

Penelopa întinse mâna și apucă sticla de whisky, înșfăcând-o de la Michael și gândindu-se, pentru o fracțiune de secundă – în timp ce bău o dușcă serioasă –, că mai mult ca sigur nu exista un moment mai bun ca acesta să se apuce de băutură.

- Nu mă voi mărita cu tine!

- Mi-e teamă că e deja stabilit.

Penelopa izbucni, indignată:

- Mai mult ca sigur *nu* e stabilit! Strânse sticla la piept și începu să îl împingă pentru a-și croi drum spre ușă. În momentul în care văzu că el nu se mișca, se opri, lângă el, pelerina ei aproape atingându-l. Se uită direct în ochii lui căprui serioși, refuzând să se supună dorinței lui ridicole. Dă-te la o parte, Lord Bourne. Mă întorc acasă. Nu ești în toate mințile.

El ridică dintr-o sprânceană închisă la culoare și extrem de enervantă.

- Ce ton! o luă în zeflemea. Cred că nu am chef să mă mișc. Va trebui să găsești o altă cale.

- Nu mă forța să fac ceva ce voi regreta.

- De ce să regreți? Ridică o mână, împingându-i bărbia în sus cu un singur deget cald până când îi întâlni privirea. Biata Penelopa, spuse, îi este atât de frică să riște.

Biata Penelopa.

Privirea ei se îngustă la auzul apelativului pe care îl ura.

- Nu îmi este teamă de risc. Și nu îmi este teamă nici de tine.

Sprânceana închisă la culoare se arcui.

- Nu?

– Nu.

El se aplecă, apropiindu-se. Mult prea mult. Îndeajuns de mult pentru a o învălui într-o aromă de bergamotă și cedru. Îndeajuns de mult pentru ca ea să observe că ochii lui căpătaseră o nuanță minunată de căprui.

– Dovedește-o.

Vocea lui coborâse și se îngroșase, trimițându-i fiori de plăcere pe șira spinării. El se apropie mai mult, îndeajuns de mult pentru a o atinge – îndeajuns de mult pentru a-i simți căldura în camera rece – și degetele lui alunecară prin părul de pe ceafa ei, ținând-o nemișcată în timp ce el rămâsese deasupra ei, amenințător. Promițător. Ca și cum ar fi dorit-o. Ca și cum ar fi venit după ea. Ceea ce, bineînțeles, nu era adevărat.

Dacă nu ar fi fost Falconwell, el nu s-ar fi aflat acolo. Iar ea ar fi făcut bine să-și amintească asta. Nu o dorea mai mult decât o doriseră ceilalți bărbați din viața ei.

Și nu era corect.

Dar, la naiba, n-avea să-l lase s-o priveze de șansa de a-și demonstra punctul de vedere. Își ridică mâinile, ținând sticla de whisky strâns cu stânga, și îl îmbrânci cu toată puterea ei – în mod normal insuficientă pentru a mișca un bărbat de talia lui, dar avea elementul surpriză de partea ei.

Bourne se dădu în spate, iar ea trecu în fugă pe lângă el, aproape ajungând la ușa dinspre bucătărie, înainte ca el să-și recapete echilibrul și să o prindă din urmă.

– O, nu, nu o vei face! exclamă, întorcând-o cu fața spre el.

– Dă-mi drumul! izbucni ea.

– Nu pot, rosti el simplu. Am nevoie de tine.

– Pentru Falconwell.

El nu răspunse. Nici nu trebuia. Penelopa trase adânc aer în piept.

O compromitea.

De parcă ar fi fost în Evul Mediu. De parcă ea n-ar fi fost decât o sclavă.

De parcă nu valora nimic în afară de pământul pe care tatăl ei i-l oferea ca zestre.

Se opri la acest gând, simțindu-se inundată de sentimentul de dezamăgire.

Era mai rău decât alții.

– Ei bine, nu ai noroc, spuse ea. Pentru că sunt *deja promisă*.

După noaptea asta, nu vei mai fi, spuse el. Nimeni nu se va mai căsători cu tine după ce vei petrece noaptea singură cu mine.

Aceste cuvinte ar fi trebuit să conțină o nuanță de amenințare. De pericol. În schimb, fuseseră rostite ca o simplă afirmație. Era cel mai diabolic șarlatan, care avea să-i distrugă reputația.

El făcuse alegerea pentru ea. La fel cum procedase și tatăl ei mai devreme. La fel ca și ducele de Leighton cu atâția ani în urmă. Încă o dată, era prinsă în cursă de un bărbat.

– Îl iubești?

Întrebarea o luă prin surprindere.

– Poftim?

– Logodnicul tău. Crezi că ești îndrăgostită până peste cap? Cuvintele erau batjocoritoare, ca și cum dragostea și Penelopa ar fi fost o combinație caraghioasă. Ești fericită până peste cap?

– Contează?

Îl surprinse. O văzu în ochii lui înainte să își încrucișeze brațele și să ridice din sprânceană.

– Câtuși de puțin.

O rafală rece de vânt năvăli în bucătărie și Penelopa își strânse pelerina în jurul corpului. Michael observă și bombăni ceva în barbă – Penny își imagină că probabil vorbele nu erau pentru o companie aleasă. El își scoase paltonul, apoi redingota, împăturindu-le cu grijă și punându-le pe marginea unei chiuvete mari, după care se așeză în fața mesei masive de stejar care se afla în centrul bucătăriei. Avea un picior lipsă și în tăblia ei brăzdată de tăieturi era înfipt un topor. În mod normal, ea ar fi fost surprinsă la vederea piesei de mobilier distruse, dar nimic a nu mai era normal în noaptea aceea.

Până să se gândească ce să spună, el apucă toporul și se întoarse spre ea, cu fața brăzdată de umbre în lumina felinarului.

– Dă-te în spate.

Acesta era un bărbat care se aştepta să fie luat în serios. Fără să-şi ia un răgaz pentru a vedea dacă ea îl ascultase, ridică toporul deasupra capului. Ea se grăbi să ajungă în colţul camerei întunecoase, în timp ce el se năpusti cu duşmănie asupra mobilei, iar uimirea o făcu incapabilă să reziste impulsului de a-l privi.

Avea o constituţie frumoasă.

Ca o statuie romană magnifică, muşchii zvelţi fiind subliniaţi de pânza apretată a mânecilor cămăşii când ridică toporul deasupra capului, cu mâinile alunecând intenţionat de-a lungul cozii, cu degetele prinzând-o strâns, în timp ce cobora lama din oţel în stejarul vechi de secole, cu o lovitură puternică, aşchii de stejar zburând prin bucătărie, aterizând pe plita care nu mai fusese folosită de mult.

Îşi propti o mână cu degete lungi de masă, apucând încă o dată toporul pentru a scoate tăişul din lemn. Îşi întoarse capul, dându-se înapoi şi asigurându-se că ea nu se afla în calea unor potenţiale proiectile – o mişcare pe care ea nu se putu abţine să nu o considere încurajatoare – înainte de a se năpusti din nou asupra mobilei, cu elan. Lama pătrunse în stejar, dar masa rezista. El clătină din cap şi smulse din nou toporul, de data aceasta ţintind unul dintre picioarele întregi.

Trosc!

Penelopa făcu ochii mari, în timp ce lumina felinarului surprinse modul în care pantalonii lui de lână se strângeau în jurul coapselor masive. Nu ar fi trebuit să vadă... nu ar fi trebuit să acorde atenţie unei... masculinităţi atât de evidente. Dar nu mai văzuse niciodată picioare ca acestea.

Trosc!

Nu îşi imaginase că putea fi atât de... irezistibil.

Trosc!

Nu se putea abţine.

Trosc!

Lovitura finală despică lemnul, piciorul răsucindu-se sub forţa tăbliei, în timp ce masa masivă din stejar se lăsă într-o parte, un capăt căzând la podea când Michael aruncă toporul deoparte pentru a apuca piciorul cu mâinile goale, scoţându-l din lăcaşul

lui. Se întoarse din nou spre ea, bătând în palma goală a mâinii stângi cu un capăt al piciorului.

Victorie, proclamă el.

De parcă ea s-ar fi așteptat la altceva. De parcă el ar fi *acceptat* altceva.

Bravo, spuse ea, în lipsa unei replici mai potrivite.

El își sprijini lemnul pe umărul lat.

Nu ai profitat de ocazie ca să scapi.

Ea încremeni.

Nu, nu am făcut-o.

Deși nu ar fi putut spune de ce pentru nimic în lume.

El așeză piciorul mesei în chiuveta lată și își luă cu mare atenție redingota, o scutură pentru a face să dispară orice posibilă cută și se îmbrăcă. Ea îl privi cum își acoperă umerii cu o haină excepțional lucrată, scoțându-i în evidență talia perfectă – o talie pe care ea nu o mai punea acum la îndoială, când văzuse dedesubt calitățile Omului Vitruvian.

„Nu." Clătină din cap. Nu se va gândi la el ca la o operă a lui Leonardo. Deja era un personaj mult prea intimidant. Clătină din nou în cap.

– Nu mă mărit cu tine.

El își îndreptă manșetele, încheie nasturii hainei cu atenție și scutură un strop de umezeală de pe mânecile hainei.

– Nu discut.

Ea încercă să găsească un motiv.

– Ai fi un soț îngrozitor.

– Niciodată n-am spus că aș fi un soț bun.

– Deci mă vei condamna la o căsnicie nefericită?

– Dacă este necesar. Deși nefericirea ta nu este un scop *direct*, dacă te consolează cu ceva.

Ea clipi. Era serios. Conversația aceasta chiar era sinceră.

– Și se presupune ca asta mă va face să accept cererea ta?

El ridică dintr-un umăr, cu o mișcare nepăsătoare.

– Nu mă păcălesc singur crezând că scopul căsătoriei e fericirea uneia sau ambelor părți implicate. Planul meu e să obțin din nou pământurile domeniului Falconwell și, din nefericire

pentru tine, asta presupune să ne căsătorim. Nu voi fi un soț bun, dar nici nu am nici cel mai mic interes să te țin sub papuc.

Sinceritatea lui o lăsă cu gura căscată. Nici măcar nu mima bunătatea. Interesul. Preocuparea. Închise gura.

– Înțeleg.

El continuă:

– Poți face sau poți avea tot ce îți dorești, oricând îți dorești. Am destui bani pe care să-i cheltuiești pe ceea ce le place femeilor de *soiul* tău să facă.

– Femei de *soiul* meu?

– Fetele bătrâne care visează la mai mult.

Simți că nu mai are aer. Ce descriere oribilă, neplăcută, complet adevărată. „O fată bătrână care visează la mai mult." Era ca și cum el ar fi fost prezent mai devreme în camera de zi și văzuse cum cererea în căsătorie a lui Tommy o umpluse de dezamăgire. Deși ea spera la ceva mai mult. La ceva diferit. Ei bine, asta în mod clar era diferit. El se întinse spre ea, mângâind-o cu un deget pe obraz, dar ea tresări.

– Nu face asta.

– Te vei mărita cu mine, Penelopa.

Își trase capul pe spate, pentru ca el să nu o mai ajungă.

– Și de ce-ar trebui să o fac?

– Pentru că, draga mea, se aplecă el, vocea sunându-i ca o promisiune amenințătoare, în timp ce reîncepu să o mângâie cu acel deget fierbinte, pe gât și pe pielea de deasupra corsajului, punându-i inima pe jar și abia mai lăsând-o să respire. Nimeni nu va crede cu adevărat că nu te-am compromis în cel mai groaznic mod.

Îi apucă poalele rochiei și, cu o smucitură puternică, îi sfâșie rochia și cămașa, dezgolind-o până în talie. Ea icni, scăpând sticla pentru a-și încleșta degetele pe rochie, acoperindu-și pieptul, băutura vărsându-se în fața ei în cădere.

– Tu... tu...

– Nu te grăbi, draga mea, rosti el tărăgănat, dându-se înapoi pentru a-și admira lucrarea. Voi aștepta să găsești cuvântul.

Își miji ochii într-un mod amenințător. Nu avea nevoie de un cuvânt. Avea nevoie de o cravașă. Făcu singurul lucru la care

se putu gândi. Mâna ei zbură după propria voință, lipindu-se cu o lovitură puternică – un sunet care ar fi fost enorm de satisfăcător dacă ea nu s-ar fi simțit atât de groaznic de înjosită. Capul lui se roti într-o parte la primirea palmei, şi-şi duse mâna instantaneu la obraz, unde o pată roşiatică începea deja să se vadă. Penelopa se dădu iar în spate, spre uşă, cu vocea tremurându-i.

– Niciodată... *niciodată*... nu mă voi mărita cu cineva ca tine. Ai uitat tot ce-ai fost? Tot ce-ai fi putut fi? Parcă ai fost crescut de *lupi*.

Atunci se întoarse şi făcu ceea ce ar fi trebuit să facă în momentul în care îl văzuse venind dinspre casă. Fugi. Smucind uşa, se afundă în zăpada de dincolo, îndreptându-se orbeşte spre conacul Needham, înaintând numai câțiva metri înainte ca el s-o prindă din spate cu un braț puternic, ca de oțel, şi s-o ridice de la pământ. De-abia atunci țipă:

– Dă-mi drumul! Bestie! Ajutor!

Dădu din picioare, tocul ei intrând în contact direct cu tibia lui, ceea ce-l făcu să înjure groaznic la urechea ei.

– Nu te mai zbate, scorpie.

Nici în ruptul capului. Îşi dublă eforturile.

– Ajutor! Să m-ajute cineva!

– Nu e nimeni viu pe aici pe o rază de sute de metri. Şi nimeni treaz pe o distanță şi mai mare.

Cuvintele o întărâtară, iar el gemu când cotul ei îl lovi în lateral în timp ce se întorceau în bucătărie.

– Lasă-mă jos! țipă ea, cât putea de tare, direct în urechea lui.

El îşi întoarse capul şi continuă să meargă, ridicând felinarul şi piciorul pe care-l tăiase din masă, trecând prin bucătărie.

– Nu.

Ea să zbătu mai tare, dar strânsoarea lui era fermă.

– Cum vrei să o faci? întrebă ea. Să mă necinsteşti aici, în casa ta goală, şi mă duci înapoi la casa tatălui meu puțin folosită? Se deplasau pe un coridor lung, prevăzut pe o parte cu o serie de şipci din lemn care marcau podestul unei scări pentru servitori. Ea se întinse şi apucă una din stinghii, agățându-se de ea cu toată greutatea.

El se opri din mers, aşteptând ca ea să dea drumul strânsorii. Când vorbi, în tonul lui se simţea o răbdare imensă.

–Nu iau femeile cu de-a sila. Cel puţin, nu dacă ele nu mă roagă *foarte* frumos.

Afirmaţia o potoli. Bineînţeles că nu o va necinsti. Probabil că nu se gândise nici un moment la ea ca la altceva decât plictisitoarea, cuviincioasa Penelopa, singura piedică dintre el şi recuperarea dreptului său prin naştere. Nu era sigură dacă asta îmbunătăţea sau înrăutăţea situaţia. Dar îi provocă un junghi în inimă. Lui nu îi păsa de ea. Nu o dorea. Nici măcar nu se gândea atât de mult la ea pentru a pretinde aceste lucruri. Pentru a-i stârni interesul. Pentru a *încerca* să o seducă. Doar o folosea pentru a obţine Falconwell.

Tommy nu făcea la fel?

Bineînţeles că da. Tommy o privise adânc în ochi şi văzuse nu albastrul acestora, ci albastrul cerului din Surrey, de deasupra domeniului Falconwell. Sigur, îşi văzuse prietena, dar nu de asta se oferise să îi ceară mâna. Cel puţin Michael era sincer.

–Aceasta este cea mai bună cerere pe care o vei primi, Penelopa, spuse el încet, iar ea sesiză nerăbdarea din tonul său.

Adevărul.

–Să ştii că îţi meriţi reputaţia, spuse descleştându-şi degetele.

–Da, ştiu. Şi ăsta nu este nici pe departe cel mai rău lucru pe care l-am făcut. Ar trebui să ştii.

Cuvintele ar fi trebuit să sune pline de mândrie. Dacă nu asta, atunci cel puţin lipsite de emoţie. Dar nu fusese aşa. Erau cinstite. Şi era ceva în ele, şi care dispăruse subit, ceva de care nu era complet sigură. Ceva ce nu şi-ar fi permis să recunoască.

Dar dădu drumul stinghiei de la balustradă, iar el o lăsă jos, cu câteva trepte deasupra lui.

Chiar se gândea la asta. Ca o nebună.

Chiar îşi imagina cum era să fie măritată cu acest nou şi ciudat Michael. Doar că nu îşi putea imagina. Nici măcar nu putea să conceapă cum ar fi fost să fie soţia unui bărbat care băgase toporul pe masa de bucătărie, fără să stea pe gânduri. Şi căra pe umăr femei care ţipau, ducându-le în case părăsite. Nu avea

să fie o căsnicie normală în înalta societate, asta era sigur. Îi întâlni privirea, direct, pentru că ajunseseră la aceeași înălțime.

– Dacă mă voi mărita cu tine, voi fi compromisă.

– Marele secret al lumii bune este acela că să fii compromis nu este nici pe departe așa de rău cum vor ei să pară. Vei avea toate libertățile care vin împreună cu o reputație distrusă. Și nu sunt mărunte.

El ar trebui să știe.

Ea clătină din cap.

– Nu este vorba numai de mine. Și surorile mele vor fi distruse. Nu își vor găsi niciodată perechi potrivite dacă noi ne căsătorim. Toată lumea va crede că și ele sunt la fel de... ușor de ofensat... ca și mine.

– Nu-mi pasă de surorile tale.

– Dar *mie* îmi pasă.

El ridică din sprânceană.

– Ești sigură că te afli în situația în care poți avea pretenții?

Nu era. Chiar deloc. Cu toate acestea, perseveră, îndreptându-și umerii:

– Uiți că nici un vicar din Anglia nu ne va căsători dacă eu refuz.

– Dacă vei face asta, crezi că nu voi răspândi prin toată Londra zvonul că te-am necinstit complet în seara asta?

– Da, așa cred.

– Crezi greșit. Povestea pe care o voi ticlui le va face și pe cele mai înrăite femei de moravi ușoare să roșească.

De data aceasta Penelopa fu cea care se îmbujoră, dar refuză să se lase intimidată. Trase adânc aer în piept și își jucă atuul cel mai puternic.

– Nu mă îndoiesc, dar dacă mă distrugi pe mine, îți vei distruge și șansele de a recupera Falconwell.

El încremeni. Penelopa își ținu respirația de emoție, în așteptarea replicii lui.

– Spune ce vrei.

Ea câştigase. *Câştigase.* Şi-ar fi dorit să strige de bucurie pentru succesul ei, pentru înfrângerea acestei bestii grozave, de neclintit. Dar se controlă.

– Noaptea asta nu trebuie să afecteze reputaţia surorilor mele.

El dădu din cap.

– Ai cuvântul meu.

Îşi prinse materialul rupt al rochiei în pumnul strâns.

– Cuvântul unui ticălos notoriu?

El urcă o treaptă, apropiindu-se, înghesuind-o în întuneric. Ea se forţă să rămână nemişcată cât el vorbi, vocea sa fiind, în acelaşi timp, şi pericol, şi promisiune.

– Şi între hoţi există onoare, Penelopa. Iar în cazul cartoforilor, de două ori mai multă.

Ea înghiţi în sec, apropierea alungându-i curajul.

– Eu... eu nu sunt nici una, nici alta.

– Prostii, şopti el, şi ea îşi imagină că îi simte buzele pe tâmplă. Se pare că eşti un jucător înnăscut. N-ai nevoie decât de nişte instrucţiuni.

Nu exista nici un dubiu că o putea învăţa mai multe decât îşi imaginase vreodată.

Îşi alungă iute gândul din minte – şi imaginile pricinuite de acesta – în timp ce adăugă:

– Avem o înţelegere?

Momentul de glorie trecuse, alungat de agitaţie. Îşi dorea să-i poată vedea ochii.

– Am de ales?

– Nu.

În cuvânt nu se simţea vreo urmă de emoţie. Nici un semn de regret sau de vină. Doar sinceritate pură. El îi mai întinse o dată palma.

Hades, oferindu-i seminţe de rodie.

Dacă avea să îl ia de mână, totul urma să se schimbe. Totul avea să fie diferit. Nu mai era loc de întoarcere. Deşi, undeva în mintea ei, ştia că oricum nu mai era loc de întoarcere. Ţinând în continuare de rochie, ea îi strânse mâna.

Apoi o conduse la etaj, felinarul lui fiind singurul reper în întunericul ca de smoală din jur, iar Penelopa nu se putu abține să nu se agațe de el. Își dorea să fi avut curajul să îi dea drumul, să îl urmeze stăpână pe sine, să i se împotrivească măcar în acest mic amănunt, dar era ceva în mersul lui, ceva misterios și obscur, într un fel care nu avea nimic de-a face cu lumina, încât nu se putea forța să îi dea drumul. Ajuns în capul scării, el se întoarse, cu ochii umbriți de lumina lumânării.

- Încă îți este frică de întuneric?

Trimiterea la copilăria lor o tulbură.

- Era o *vizuină de vulpe*. Putea fi orice acolo.

El începu să urce scările.

- Ca de exemplu?

- O vulpe, poate?

- Nu erau vulpi în vizuina aceea.

El o verificase primul. Acesta fusese singurul motiv pentru care îl lăsase să o convingă să intre.

- Bine... atunci altceva. Poate un urs.

- Sau poate îți era frică de întuneric.

- Poate, dar nu îmi mai este.

- Nu?

- Am ieșit pe întuneric în seara asta, nu?

Cotiră pe un coridor lung.

- Așa e.

Atunci el îi dădu drumul la mână, iar ei nu îi plăcu modul în care simțea lipsa atingerii lui, în timp ce el roti mânerul unei uși din apropiere și o deschise, cu un scârțâit lung și amenințător. Îi șopti la ureche:

- Trebuie să-ți spun, Penelopa, că, deși nu trebuie să-ți fie frică de întuneric, ai dreptate să îți fie teamă de lucrurile care sălășluiesc în întuneric.

Penelopa își miji ochii, încercând să cerceteze încăperea, emoția insinuându-se în adâncul ființei ei. Rămase în prag, cu răsuflarea precipitată. Lucrurile care sălășluiau în întuneric... așa ca el.

El trecu ușor pe lângă ea, mișcarea fiind atât mângâiere, cât și amenințare. În același timp, îi șopti:

– Nu te pricepi deloc să joci la cacealma.

Cuvintele lui abia dacă se auziră, iar senzația respirației lui pe pielea ei neutralizâ insulta.

Lumina felinarului licări pe pereții camerei mici, necunoscute, aruncând o strălucire aurie pe tapetul odată elegant, acum foarte decolorat, a ceea ce probabil că fusese odată un trandafiriu fermecător. Încăperea de-abia dacă îi cuprindea pe amândoi, un șemineu ocupând aproape complet un perete, în fața căruia se aflau două geamuri minuscule ce dădeau spre crâng.

Michael se aplecă pentru a face focul, iar Penelopa se îndreptă spre fereastră, privind o rază de lună luminând slab peisajul înzăpezit din depărtare.

– Ce este odaia aceasta? Nu îmi amintesc de ea.

– Mai mult ca sigur nu ai avut niciodată șansa să o vezi. Era biroul mamei mele.

Îi apăru în minte o amintire a marchizei, înaltă și frumoasă, cu un zâmbet larg, binevoitor și cu ochii blânzi. Bineînțeles că această cameră, plăcută și liniștită, fusese a ei.

– Michael... Penelopa își întoarse fața spre locul în care el se ghemuise, în fața șemineului, făcând un pat din paie și surcele. Nu am avut niciodată ocazia să... Își căută cuvintele potrivite.

El o opri.

– Nu este nevoie. Ce-a fost – a fost.

Răceala din tonul lui părea nepotrivită. Îndepărtată.

– Totuși... ți-am scris. Nu știu dacă ai primit vreodată...

– Posibil. Rămâsese pe jumătate în interiorul căminului. Ea auzi hârșâitul cremenei pe cutia de iască. Mi-au scris mulți oameni.

Cuvintele nu erau menite a fi tăioase, dar așa sunaseră. Fusese devastată la aflarea veștii despre moartea marchizului și a marchizei de Bourne. Spre deosebire de părinții ei, care păreau legați de ceva asemănător unei amabilități tăcute, părinții lui Michael păruseră că țineau profund unul la celălalt, la fiul lor, la Penelopa.

Când auzise de accidentul de trăsură, fusese copleșită de tristețe, pentru ceea ce era pierdut, pentru ceea ce putea fi.

Îi scrisese mai multe scrisori, vreo duzină, până când tatăl ei refuzase să i le mai pună la poștă. După aceea, continuase să scrie, sperând că el, cumva, va afla că se gândește la el. Că va avea întotdeauna prieteni la Falconwell... în Surrey... indiferent de cât de singur s-ar fi simțit. Își imaginase că, într-o zi, el se va întoarce acasă. Dar nu se întorsese. Niciodată. În cele din urmă, Penelopa încetase să-l mai aștepte.

– Îmi pare rău.

Scânteia sări în iască și paiele se aprinseră. El se ridică, întorcându-se spre ea.

– Va trebui să te descurci cu lumina de la foc. Felinarul tău este în zăpadă.

Ea își alungă tristețea, dând din cap.

– Mă voi descurca.

– Nu părăsi această cameră. Casa are nevoie de reparații și încă nu m-am însurat cu tine.

Se răsuci pe călcâie și părăsi camera.

Capitolul 5

Se trezi în lumina slabă a focului, cu nasul insuportabil de rece și restul corpului insuportabil de fierbinte. Dezorientată, clipi de câteva ori, analizând lucrurile din jur, înainte ca strălucirea tăciunilor din șemineu și pereții în nuanțe de trandafiriu să-i aducă aminte unde era.

Stătea întinsă pe spate, în cuibul ei de cuverturi pe care îl aranjase înainte să adoarmă și era acoperită cu o pătură mare și călduroasă, care mirosea minunat. Își îngropă nasul înghețat în material și inspiră adânc, încercând să identifice mirosul, un amestec de bergamotă și floare de tutun. Întoarse capul.

Michael.

Întâi apăru șocul, apoi panica.

Michael dormea lângă ea.

Bine, nu chiar *lângă* ea. Mai degrabă sprijinit de ea. Dar îl *simțea* de parcă ar fi fost peste tot în jurul ei. Era întors pe-o parte, cu capul pe brațul îndoit, iar cu celălalt braț așezat peste ea, mâna lui strângându-i ferm trupul. Inspiră brusc când își dădu seama cât de aproape era palma lui de anumite... părți ale ei... care nu trebuiau atinse. Nu că ar fi fost permisă atingerea prea multor părți din ea, bineînțeles, dar nu asta era ideea. Iar brațul lui nu era singura problemă. Era aproape lipit de ea, cu pieptul, brațul, picioarele... și cu alte părți, de asemenea. Nu se putea hotărî dacă ar trebui să fie îngrozită sau extrem de încântată.

Ambele?

Cel mai bine era să nu cerceteze această idee prea în amănunt. Se întoarse spre el, încercând să evite mișcările sau sunetele inutile, incapabilă să ignore senzația brațului care-o strângea de mijloc, într-o îmbrățișare fermă, în timp ce ea se rotea pe sub el. Când dădu cu privirea de el, scoase un oftat prelung, atentă, și se gândi la mișcarea următoare.

Doar nu se trezea în fiecare zi în brațele unui – bine, *sub* brațul unui – gentleman. Dar nu prea mai era un domn, nu? Când era treaz, era tot numai trăsături încordate – mușchii maxilarului său erau întinși ca un arc, de parcă se abținea încontinuu. Dar acum, în somn, în strălucirea focului din vatră, era...

Frumos.

Trăsăturile erau încă acolo, ascuțite și perfecte, ca și cum un maestru sculptor depusese eforturi pentru a-l crea – unghiul maxilarului, despicătura din barbă, nasul lung, drept, curba perfectă a sprâncenelor, și acele gene, exact cum erau ca atunci când era băiat, incredibil de lungi și negre, o umbră întunecată care-i mângâia obrajii.

Și buzele lui. Pentru că nu mai erau strânse într-o linie fermă, fioroasă, acum erau drăguțe și pline. Odată zâmbeau atât de repede, dar acum... erau periculoase și tentante, într-un fel în care nu fuseseră niciodată pe când era băiat. Îi urmări cu privirea culmile și văile buzei superioare, întrebându-se câte femei îl sărutaseră. Întrebându-se cum s-ar simți gura lui – moale sau fermă, ușoară sau apăsată. Expiră, prelung și cu dificultate din pricina tentației.

Își dorea să îl atingă.

Înlemni la acest gând, o idee atât de străină și totuși atât de adevărată. Nu *ar trebui* să-și dorească să-l atingă. Era o bestie. Rece, și necioplit, și egoist, și absolut incomparabil cu băiatul pe care îl cunoscuse odată. Cu soțul pe care și-l imaginase. Gândurile ei o duseră înapoi în seara precedentă, când stătea în dormitorul ei și își imagina un soț de rând, plictisitor și bătrân. Nu. Michael nu semăna deloc cu acel bărbat.

Poate că de asta își dorise să îl atingă.

Privirea îi zăbovi pe gura lui. Poate că nu acolo, pe buzele lui tentante, terifiante... poate că își dorea să-i atingă părul, negru și cârlionțat, așa cum fusese întotdeauna, dar care își pierduse din dezordinea sălbatică din copilărie. Acum buclele erau ordonate, chiar așa, cum ieșeau de după ureche și îi cădeau pe frunte, revenindu-și după o zi de călătorit, prin zăpadă și acoperite de bască.

Știau că nu trebuie să fie rebele.

Da. Își dorea să îi atingă părul.

Părul bărbatului cu care urma să se mărite.

Mâna ei se mișca de parcă ar fi avut o voință proprie, îndreptându-se spre acele bucle negre.

– Michael, șopti, în timp ce vârfurile degetelor atinseră șuvițele mătăsoase, înainte să se gândească mai bine la ce făcea.

El își deschise ochii brusc, ca și cum ar fi așteptat ca ea să vorbească, și se repezi ca fulgerul, prinzându-i încheietura cu o mână puternică, de oțel. Ea gemu.

– Te rog să mă scuzi... nu am vrut...

Trase de mână o dată, de două ori, apoi el îi dădu drumul. Își puse din nou brațul acolo unde fusese înainte, într-un mod nepotrivit, peste mijlocul ei, iar mișcarea îi reaminti de toate locurile în care se atinseseră – piciorul lui îl apăsa înnebunitor pe al ei, privirea lui, un mozaic de culori care îi ascundea atât de bine gândurile. Ea înghiți în sec, ezită, apoi spuse singurul lucru la care se putea gândi.

– Ești în patul meu. Cum nu primi nici un răspuns, continuă: Nu este... căută ea cuvântul.

– Nu se face?

Somnul îi făcuse vocea aspră şi blândă, iar ea nu putu opri fiorul emoției care o străbătu la auzirea cuvântului. Dădu din cap o dată. Îşi depărtă brațul de ea, mult prea lent, şi ea ignoră senzația de regret care o cuprinse o dată cu acest gest.

– Ce faci aici?

– Dormeam.

– Vreau să spun, ce faci în patul meu?

– Nu este patul tău, Penelopa, este al meu.

Se aşternu tăcerea, şi un fior de tensiune îi coborî Penelopei pe şira spinării. Ce răspuns să dea? Nu părea deloc cuviincios să discute în detaliu despre patul lui. Sau al ei, de altfel. El se rostogoli pe spate, ridicându-şi brațul lung pe care îl ținuse sub obraz şi întinzându-l îndelung şi amplu, înainte să se întoarcă cu spatele la ea.

Ea încercă să adoarmă. Sincer, chiar încercă. Trase adânc aer în piept, studiind modul în care se curbau umerii lui, trăgând de materialul cămăşii apretate. Era în pat. Cu un bărbat. Un bărbat care, deşi urma să fie soțul ei, încă nu deținea acest titlu. Situația ar fi trebuit să fie devastator de scandaloasă. Păcătos de incitantă. Şi totuşi... indiferent de ce avea să creadă mama ei când urma să audă de asta, situația nu părea deloc scandaloasă.

Ceea ce era un pic dezamăgitor, sincer. Se părea că şi atunci când se afla în fața unei posibile aventuri, nu era în stare să facă ce trebuia. Indiferent de cât de scandalos ar fi fost viitorul ei soț... ea nu era tipul de femeie care să să-l atragă într-un scandal. Măcar atât era clar. Chiar şi acum, singură într-un conac abandonat, nu era în stare să atragă atenția unui gentleman. Expiră zgomotos, şi el întoarse capul spre ea, oferindu-i imaginea unei urechi perfect conturate. Nu mai observase niciodată urechile cuiva.

– Ce este? spuse el, cu o voce răguşită.

– Ce anume? întrebă ea.

El se întoarse din nou pe spate, trăgând pătura şi dezvelindu-i unul dintre brațe în aerul rece din cameră. Când răspunse, vorbi către tavan.

– Știu destule despre femei pentru a-mi da seama că oftatul nu este niciodată un simplu oftat. Asta indică unul din două lucruri. Acel oftat, în special, exprimă nemulțumirea femeiască.

– Nu sunt surprinsă că recunoști sunetul. Penelopa nu se putu abține. Celălalt ce indică?

O sfredeli cu frumoși lui ochi căprui.

– Plăcerea femeiască.

Căldura i se urcă în obraji. Bănuia că putea recunoaște cu ușurință și asta.

– Oh!

El își întoarse atenția spre tavan.

– Ai vrea să-mi spui ce anume, mai exact, te-a nemulțumit?

Ea clătină din cap.

– Nimic.

– Te simți incomod?

– Nu.

Păturile de sub ea căptușiseră foarte bine podeaua de lemn.

– Ești speriată?

Ea se gândi la întrebare.

– Nu. Ar trebui să fiu?

El îi aruncă o privire.

– Eu nu rănesc femeile.

– Te limitezi să le răpești și să le plesnești?

– Ești rănită?

– Nu.

Se întorsese din nou cu spatele la ea, în timpul conversației, și ea îi privi spatele multe secunde înainte ca, fie din oboseală, fie din exasperare, să scape:

– Doar că, atunci când o femeie e răpită și forțată să accepte mariajul, speră la ceva mai multă... plăcere. Decât asta.

El se rostogoli lent – înnebunitor – cu fața la ea, și aerul dintre ei deveni greu, iar Penelopa conștientiză imediat poziția în care se aflau, la distanță de câțiva centimetri, pe un pat cald într-o casă goală, sub aceeași pătură – care se întâmpla să fie paltonul lui. Și își dădu seama că, poate, nu ar fi trebuit să facă aluzie

la faptul că seara era neinteresantă. Pentru că nu era deloc sigură că era pregătită pentru ca seara să devină şi mai interesantă.

– Nu am vrut... se grăbi să se corecteze.

– O, cred că ai vrut şi chiar foarte clar.

Cuvintele erau şoptite şi ameninţătoare şi, brusc, ea nu mai era atât de sigură că nu se temea, până la urmă.

– Nu te stimulez destul?

– Nu *tu*... răspunse ea repede. Toată... flutură o mână, ridicând paltonul în timp ce se gândea mai bine la cum să încheie. Nu contează.

N-o slăbea din priviri, concentrat şi nemişcat şi, cât timp stătură aşa, părea că trupul lui devenise mai mare, parcă profilându-se deasupra ei. Ca şi cum ar fi tras în piept mare parte din aerul din cameră.

– Cum pot face această noapte mai satisfăcătoare pentru tine, milady?

Întrebarea delicată făcu să îi vibreze tot corpul... felul în care cuvântul – *satisfăcătoare* – ieşise leneş din gura lui îl făcu inima să bată nebuneşte şi stomacul să i se strângă. Părea că noaptea devenea foarte incitantă, foarte rapid. Şi totul se mişca mult prea repede pentru gusturile Penelopei.

– Nu este nevoie, spuse ea, pe un ton alarmant de ridicat. Este în regulă.

– În regulă?

Cuvântul se rostogoli alene de pe buzele lui.

– Foarte palpitantă. Ea dădu din cap, ducându-şi o mână la gură, pentru a simula un căscat. De fapt, atât de palpitantă, încât mă simt insuportabil de obosită. Încercă să se întoarcă cu spatele la el. Cred că îţi voi spune noapte bună.

– Nu prea cred, spuse el, cuvintele blânde sunând ca un foc de armă în spaţiul minuscul dintre ei.

Şi apoi o atinse. O prinse de încheietură, fără să se grăbească, întorcând-o cu faţa către el, pentru a-i întâlni privirea neclintită.

– Nu mi-ar plăcea ca seara asta să te lase aşa... neîmplinită.

Neîmplinită.

Cuvântul îi ajunse adânc în stomac, și Penelopa respiră adânc, încercând să-și calmeze emoțiile confuze. Dar nu funcționă. Atunci mâna lui alunecă pe încheietură, așezându-se, în schimb, pe coapsa ei, și în acel moment toată vigilența ei se concentră pe acel loc, sub fuste și jupon, și pelerină, unde era *sigură* că putea simți căldura arzătoare a palmei lui uriașe. El nu își intensifică strânsoarea, nu făcu nimic pentru a o aduce mai aproape, nimic pentru a o mișca într-o direcție sau alta. Ea știa că se putea retrage... știa că *ar fi trebuit* să se retragă... și totuși... Nu voia. În schimb, rămase acolo, în pragul a ceva nou și diferit și, în același timp, *incitant*. Îi întâlni ochii, negri în lumina focului, și îl imploră în tăcere să *facă ceva*. Dar el nu făcu. În schimb, spuse:

– Joacă-ți cartea, Penelopa.

Gura ei se deschise la auzul cuvintelor, la modul în care el îi conferea putere în acel moment, și își dădu seama că era prima dată în toată viața ei când un bărbat chiar îi oferea posibilitatea să aleagă pentru sine. Era ironic, nu-i așa, că era vorba tocmai acest bărbat. Acest bărbat care îi distrusese orice șansă de a mai hotărî ceva pentru ea însăși în ultimele câteva ore.

Dar acum, era acolo – libertatea de care-i vorbise. Aventura pe care i-o promisese. Puterea era îmbătătoare. Irezistibilă.

Periculoasă.

Dar nu-i păsa. Pentru că acea putere păcătoasă, minunată, era cea care o făcu să rostească:

– Sărută-mă.

El deja se mișca, buzele lui făcându-i prizoniere cuvintele.

•

Dragă M.,

Este groaznic aici – fierbinte ca în iad chiar și acum, în miezul nopții. Sunt sigură că sunt singura trează, dar cine poate dormi în cea mai îngrozitoare dintre verile în Surrey? Dacă ai fi aici, sunt convinsă că am intra în belele, mergând pe malul lacului.

Recunosc, mi-ar plăcea să plec la plimbare... dar presupun că nu s-ar cădea ca o tânără domnişoară să facă aşa ceva, nu?

Cu căldură, P.

Conacul Needham, iulie 1815

Dragă P.,

Prostii. Dacă aş fi acolo, eu aş intra în belele. Tu ai enumera toate modurile în care am fi prinşi repede şi certaţi pentru că n-am ascultat.

Nu ştiu prea bine ce ar trebui sau n-ar trebui să facă tinerele domnişoare, dar secretele tale sunt în siguranţă cu mine, chiar dacă guvernanta ta nu este de acord. Mai ales din cauza asta.

M.

Colegiul Eton, iulie 1815

*

Ar trebui spus că Penelopa Marbury avea un secret.

Nu era un secret foarte mare, nimic ce ar fi putut dizolva parlamentul sau detrona regele... nimic ce i-ar fi distrus familia sau familia altcuiva... dar pe plan personal, era un secret destul de devastator – unul pe care încerca din răsputeri să-l uite, ori de câte ori putea.

Nu era o surpriză că, până în acea seară, Penelopa dusese o viaţă exemplară – complet decentă. Copilăria ei cu o conduită perfectă devenise o viaţă de adult cu un comportament exemplar, un model excelent pentru surorile ei mai mici, căci se purtase exact în modul în care era de aşteptat să se poarte tinerele cu bună-creştere. De aceea, era un adevăr jenant că, în ciuda faptului că fusese curtată de câţiva bărbaţi şi chiar *logodită* cu unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Anglia, care părea a nu avea nici o problemă în etalarea pasiunii, atunci când o simţea, Penelopa Marbury nu fusese sărutată niciodată. Până acum.

Era chiar ridicol. Ea ştia asta. Era anul 1831, pentru numele lui Dumnezeu. Tinerele renunţau la jupoane şi îşi expuneau mai

mult pielea dezgolită, și știa de la cele patru surori ale sale că nu era nimic greșit într-o atingere decentă a buzelor, din când în când, cu un pețitor pasional. Doar că nu i se mai întâmplase niciodată înainte, iar acesta nu părea deloc decent. Părea foarte păcătos și deloc tipul de sărut pe care o femeie îl primea de la viitorul ei soț. Părea ceva despre care o femeie *nu discuta niciodată* cu viitorul ei soț.

Michael se trase înapoi numai puțin, destul cât să-i șoptească, cu gura pe buzele ei.

– Nu te mai gândi.

Cum de știuse?

Nu conta. Ceea ce conta era că ar fi fost nepoliticos să îi ignore cererea.

Așa că se abandonă în brațele acestei senzații noi, ciudate, de a fi sărutată, buzele lui fiind, cumva, și aspre, și moi, adierea respirației lui mângâindu-i obrazul. Vârfurile degetelor lui atingând-o delicat, moale ca o șoaptă, de-a lungul gâtului, înclinându-i bărbia pentru a ajunge mai bine la gura ei.

– Mult mai bine.

Ea gemu când își lipi din nou buzele de ale ei și îi luă mințile cu o singură, șocantă... păcătoasă... *minunată* mângâiere. Oare era *limba* lui? Era... îi atingea minunat linia buzelor închise, convingând-o să le deschidă, apoi părea că vrea să o savureze, și ea era mai mult decât dornică să îl lase. Îi lăsă o mică urmă de foc de-a lungul buzei inferioare, și Penelopa se întrebă dacă era posibil să-ți pierzi mințile de plăcere. Mai mult ca sigur că nu orice bărbat săruta așa... altfel, femeile nu ar mai fi făcut nimic altceva. El se retrase.

– Iar gândești.

Da, așa era. Se gândea că era magnific.

– Nu mă pot abține.

Clătină din cap, întinzându-se după el.

– Atunci fac ceva greșit.

O, Doamne! Dacă ar fi sărutat-o mai corect de-atât, sănătatea ei mintală ar fi fost amenințată.

Poate că deja era.

Dar ei, cu toată sinceritatea, chiar nu îi păsa. Atâta timp cât el continua să o sărute. Mâinile ei se mişcau după bunul lor plac, ducându-se în sus, jucându-se în părul lui, trăgându-l mai aproape, până când buzele lui fură din nou contopite cu ale ei şi de data aceasta... de data aceasta, ea se dezlănțui. Şi îl sărută înapoi, savurând acel sunet adânc, uluitor, care ieşea din gâtul lui, sunetul care o înlănțuia în esența ei şi îi spunea, fără cuvinte, că, în ciuda lipsei ei de experiență, făcuse ceva corect.

Atunci şi mâinile lui urcară, mai sus, până când crezu că ar muri dacă nu ar atinge-o... acolo, pe curba sânilor ei, mâna alunecându-i obraznică în croiala ruptă a rochiei, rochia pe care o rupsese pentru a scăpa de chinul de a o seduce. Bineînțeles, acum nu mai părea că s-ar chinui.

Ea strecură o mână pe sub brațul lui, până când îi strânse mâna în mâna ei, mai puternic, mai ferm, şoptindu-i numele în timp ce îl săruta.

La auzul sunetului, el se trase, aruncând paltonul pentru a-i dezveli în lumina slabă a focului şi, împingând haina într-o parte, dezbrăcând-o cu privirea, revenind cu palma pe trupul ei, mângâind-o, ridicând-o până când ea se arcui spre el.

– Îți place?

Ea auzi răspunsul în întrebarea însăşi. El ştia că ea nu simțise vreodată în viața ei ceva atât de puternic. Atât de ispititor.

– Nu ar trebui.

Mâna ei reveni la a lui, ținându-l acolo, lipit de ea.

– Dar îți place.

Îi sărută apăsat pielea moale de la baza gâtului, în timp ce degetele lui experimentate găsiră locul în care ea îşi dorea cu ardoare atingerea lui. Ea gemu, rostindu-i numele. El strânse între dinți lobul moale al unei urechi, până când ea se cutremură în brațele lui.

– Vorbeşte-mi.

– Este incredibil, îi spuse, nedorind să distrugă momentul, nedorind ca el să se oprească.

– Continuă să vorbeşti, îi şopti el, trăgându-i de haine în timp ce îi dezgolea un sfârc plin de dorință în camera rece.

Atunci, el o privi insistent, urmărind vârful încreţindu-se din pricina aerului sau a privirii lui, sau din ambele cauze, şi Penelopa se simţi, dintr-odată, îngrozitor de jenată, urându-şi imperfecţiunile, dorindu-şi să fie oriunde, dar nu aici, cu el, cu acest specimen perfect de bărbat. Ea se întinse pentru a apuca paltonul, speriată că el o va vedea. Că o va judeca.

Că se va răzgândi.

El fu mai rapid, apucându-i încheieturile în mâinile lui şi oprindu-i mişcarea.

– Nu, mârâi el, puternic. Să nu te ascunzi niciodată de mine.

– Nu mă pot abţine. Nu vreau... nu ar trebui să te uiţi.

– Dacă tu crezi că o să evit să mă uit la tine, nu eşti în toate minţile.

Şi aruncând cât colo paltonul, pentru ca ea să nu mai poată ajunge la el, îndepărtă iute marginile rupte ale rochiei ei. Şi se uită la ea, îndelung, până când ea nu mai suportă să îl privească, de teamă că ar putea să o respingă. Pentru că respingerea îi era familiară atunci când venea vorba de bărbaţi. Respingerea şi refuzul, şi dezinteresul. Şi nu credea că acum ar fi putut suporta toate acele lucruri. De la el. În noaptea asta. Îşi închise ochii strâns, trăgând adânc aer în piept, pregătindu-se ca el să fugă de urâţenia ei. De imperfecţiunile ei. Era sigură că îi va întoarce spatele.

Când buzele lui se aşezară peste ale ei, simţi că mai are puţin şi plânge. Şi apoi el îi acapară gura într-un lung sărut, mângâindu-i sufletul până când şi ultimul gând de ruşine fu alungat de dorinţă. De-abia când ea se agăţă de reverul hainei lui, o eliberă din îmbrăţişarea devastatoare.

Un deget obraznic dădu târcoale alene sfârcului ei, ca şi cum ei doi ar fi avut tot timpul din lume, iar ea privi mişcarea, de-abia vizibilă în strălucirea roşiatică a focului gata să se stingă. Iar plăcerea izvorî, de acolo de sub vârful încordat, încreţit... şi din alte locuri, scandaloase...

– Îţi place? întrebă el, într-o şoaptă răguşită, iar Penelopa îşi muşcă buza şi dădu din cap. Spune-mi.

– Da... da, este minunat.

Ştia că spusele ei păruseră simple şi nesofisticate, dar nu putu să alunge mirarea din propria voce.

Degetele lui nu se opriră.

– Totul trebuie să fie minunat. Să-mi spui dacă nu e, iar eu voi corecta situaţia.

O sărută pe gât, trecându-şi dinţii peste pielea moale de acolo. Ridică privirea.

– Asta te face să te simţi minunat?

– Da.

O recompensă prin săruturi apăsate pe gât, muşcând uşor pielea delicată a umărului, lingându-i curba unui sân, înainte să facă cercuri în jurul vârfului tare, ascuţit, muşcând-o şi mângâind-o, în tot acest timp evitând locul în care ea l-ar fi dorit cel mai tare.

– Te voi corupe, îi promise o mână alunecându-i spre abdomenul ei, şi ea simţi cum muşchii de acolo se tensionează şi freamătă la atingerea lui. Am să te aduc din lumină în întuneric, de partea răului. Te voi compromite, îi şopti, însă ei nu-i păsa. Era a lui; în acele momente o stăpânea, prin atingerea sa. Şi ştii cum te vei simţi?

Ea gemu cuvântul de data aceasta:

– Minunat.

Mai mult decât atât.

Mai mult decât îşi imaginase vreodată.

El îi întâlni ochii şi, fără a-şi muta privirea, luă vârful unui sân adânc în gură, jucându-se cu carnea, cu limba şi cu dinţii, înainte să o strângă cu mişcări ample, care o făcură să îi murmure numele şi să îşi înfigă degetele în părul lui.

– Michael... şopti ea, speriată că ar putea distruge vraja plăcerii.

Închise ochii. El îşi ridică uşor capul, şi ea îl urî pentru că se oprise.

– Uită-te la mine.

Cuvintele erau poruncitoare. Când ea îi întâlni privirea din nou, mâna lui alunecă sub numeroasele straturi de material ale rochiei ei, degetele atingându-i buclele ascunse între picioare,

lar ea își strânse coapsele brusc, lăsând să-i scape un mic strigăt de uluire. „Nu e posibil ca el... nu acolo..."

Dar apoi el își reîntoarse atenția la sânul ei, sărutând-o și mângâind până când ea-și lăsă deoparte inhibițiile și coapsele i se desfăcură, lăsându-l să își treacă degetele printre ele, sprijinindu-se ușor de ea, dar fără a se mișca – o tentație păcătoasă, minunată. Ea se încordă din nou, dar de data aceasta nu mai refuză să-l primească.

– Îți promit că îți va plăcea. Ai încredere în mine.

Ea râse tremurat pe măsură ce degetele lui se mișcau, desfăcându-i coapsele, ajungând la esența ei.

– Spuse leul către miel.

Îi mângâie cu limba pielea delicată de sub un sân, înainte să treacă la celălalt, oferindu-i aceeași atenție, pe când ea se zvârcolea sub el și îi șoptea numele. Degetele lui erau obraznice, separând pliurile secrete cu un deget și mângâind delicat, ușor, până când găsi intrarea caldă, umedă, în interiorul ei.

Își ridică ușor capul, găsindu-i privirea în timp ce strecura un deget lung, încet, spre interiorul ei, provocându-i un spasm de plăcere neașteptată, care-i traversă întreaga ființă. Sărută apăsat pielea dintre sâni, repetând mișcarea cu degetul în timp ce-i șoptea:

– Ești deja umedă pentru mine. Minunat de umedă.

Îi fu imposibil să-și ascundă rușinea.

– Îmi pare rău.

O sărută lung și încet, strecurându-i limba adânc în gură, în timp ce degetul lui repeta acțiunea în partea de jos a trupului ei, înainte să se retragă, așezându-și fruntea pe fruntea ei și spunând:

– Înseamnă că mă dorești. Înseamnă că, și după toți acești ani, după tot ce am făcut, dincolo de ce reprezint, te pot face să mă dorești.

Mai târziu avea să analizeze cuvintele lui, dorindu-și să-i fi spus ceva, dar nu reuși, nu când el strecură și al doilea deget pe lângă primul, rotindu-și degetul mare în timp ce el îi șoptea în ureche:

– Te voi explora... pentru a-ți descoperi căldura și moliciunea, fiecare strop al decadenței tale. O pătrunse, simțind cum pulsa în jurul lui, iubind felul în care își legăna coapsele în jurul lui, în timp ce degetul lui mare realiza un cerc strâns în jurul miezului întărit al plăcerii pe care el îl dezvelise. Mă faci să-mi lase gura apă.

Ochii ei se măriră la auzul cuvintelor, dar el nu-i dădu răgaz să se gândească la ele, pentru că își mișcă din nou mâna, ridicându-i coapsele și trăgându-i în jos de rochie, peste picioare, și o scoase, până când ea rămase complet goală, iar el stătea între picioarele ei, despărțindu-le încet, spunând cele mai păcătoase lucruri, pe măsură ce mâinile îi alunecau de-a lungul picioarelor ei. Se apropie de ea, în genunchi, pe când le despărțea, presărându-i săruturi lungi, delicate, pline de dorință, pe pielea moale din interiorul coapselor ei, chiar deasupra ciorapilor.

– De fapt... făcu o pauză, rotindu-și limba într-un cerc lent, înnebunitor, cred că nu mai rezist nici o secundă... Din nou, pe cealaltă coapsă, fără... – un pic mai sus, mai aproape de punctul sensibil – să te gust.

Și apoi gura lui ajunse acolo, limba lui dezmierdând-o cu atingeri lungi, lente, curbându-se aproape insuportabil în locul de unde izvora plăcerea și se încorda, și implora să fie eliberată. Ea țipă, ridicându-se înainte ca el să-și ridice capul și să-i apese abdomenul moale cu palma lui mare.

– Întinde-te ușor pe spate... lasă-mă să te gust. Lasă-mă să-ți arăt cât de bine poate fi. Privește. Spune-mi ce-ți place. De ce ai nevoie.

Și așa făcu, Dumnezeu s-o ajute. Pe când el o mângâia cu limba lui perfectă și cu buzele lui obraznice, ea îl încuraja în șoaptă, învățând ce-și dorea chiar dacă nu era sigură de rezultatul final.

Mai mult, Michael...

Mâinile ei se lăsară în buclele lui, ținându-l atât de aproape de ea.

Michael, din nou...

Coapsele ei se desfăcură mai mult, pline de dorință și neruşinate.

Acolo, Michael...

Michael...

El era lumea ei. Dincolo de acest moment, nu mai exista nimic. Și atunci degetele lui se unir cu limba și ea simți că moare, pe când el apăsa mai ferm, atingea mai lent, dându-i tot ce ea nu știa să ceară. Ochii i se deschiseră brusc, cu numele lui însoțindu-i geamătul. Limba i se mișca mai repede, rotindu-se în locul unde avea nevoie de el, în timp ce ea se mișca, toate inhibițiile ei devenind amintire, pierdute în marea de plăcere crescândă, aproape de apogeu... nemaidorindu-și altceva decât să afle ce va urma.

–Te rog, nu te opri, șopti.

Iar el nu o făcu. Cu numele lui pe buze, ea își pierdu mințile, legănându-se spre el, apăsându-l, cerșind mai mult, tocmai când el îi oferea totul cu limba și cu buzele și degetele, până când uită de toate, în afară de plăcerea plină de îndrăzneală, măreață, pe care el i-o oferea.

Pe când ea își revenea după senzația de eliberare absolută, el o sărută lung, drăgăstos, pe interiorul coapselor, până când îi rosti numele printre șoapte și se întinse după buclele lui moi, ca de mahon, dorindu-și doar să stea întinsă lângă el timp de o oră... o zi... o viață întreagă. La atingerea ei, el se încordă, în timp ce degetele ei îi răsfirau părul, și rămaseră așa secunde întregi. Era vlăguită de plăcere, întreaga ei lume rezumându-se la senzația buclelor lui mătăsoase din mâinile ei, a bărbii lui moi car se freca de pielea coapselor ei.

Michael.

Tăcu, așteptând ca el să vorbească. Așteptând să-i spună ceea ce gândea și ea... că experiența fusese de-a dreptul remarcabilă și că, dacă această seară putea fi un indicator, căsnicia lor avea să fie mult mai mult decât își imaginase vreodată. Totul va fi bine. Trebuia să fie. Experiențele de acest fel nu apăreau în fiecare zi.

În sfârşit el se mişcă, iar ea simţi ostilitatea din mişcarea lui, în timp ce trase paltonul în jurul ei, învăluind-o în aroma şi căldura lui, înainte să se îndepărteze şi să se ridice în picioare dintr-o singură mişcare ca de felină, ridicându-şi redingota din lână de unde probabil că o aşezase împăturită cu atenţie, mai devreme în acea seară. Se îmbrăcă, rapid ca fulgerul.

– Acum eşti compromisă cu desăvârşire, spuse el, cu cuvinte pline de răceală.

Ea se ridică, strângând paltonul lui în jurul ei, când el deschise uşa şi îi întoarse spatele, umerii lui laţi dispărând în întunericul de dincolo.

– Căsătoria noastră nu mai poate fi evitată.

Atunci plecă, uşa închizându-se cu putere în urma lui, accentuându-i cuvintele, lăsând-o pe Penelopa într-un cuib de haine, uitându-se fix spre uşă, sigură că se va întoarce, că nu auzise bine, că înţelesese greşit. Că totul avea să fie bine.

După câteva minute lungi, Penelopa îşi trase rochia pe ea, degetele tremurându-i la atingerea materialului rupt. Se întoarse încet la patul ei improvizat, refuzând să lase lacrimile să izvorască.

Capitolul 6

Dragă M.,

Ai putea crede că, de când te-ai întors la şcoală, am fost într-o stare permanentă de ennui (te rog să remarci folosirea francezei), dar te-ai înşela în totalitate. Distracţia este copleşitoare.

Taurul a scăpat de pe imaşul lui Lord Langford acum două nopţi, iar el (taurul, nu vicontele) s-a distrat dărâmând garduri şi făcând cunoştinţă cu vitele din zonă până când a fost prins în această dimineaţă de domnul Bullworth.

Pariez că îţi doreşti să fi fost acasă, am dreptate?

Întotdeauna, P.

Conacul Needham, septembrie 1815

Dragă P.,

Te-am crezut până ai ajuns la partea despre Bullworth care l-a prins pe tizul său, taurul[1]*. Sunt convins că nu încerci decât să mă ademenești acasă cu poveștile tale extraordinare despre animalele de la fermă.*

Cu toate astea, aș minți să spun că nu funcționează. Mi-aș dori să fi fost acolo pentru a vedea fața lui Langford. Și zâmbetul de pe chipul tău.

M.

Post-scriptum: sunt fericit să văd că guvernanta te învață ceva. Très bon.

Colegiul Eton, septembrie 1815

*

De-abia se crăpase de ziuă, când Bourne se opri în afara camerei în care o lăsase pe Penelopa noaptea trecută. Nu dormise după ce o părăsise, frigul și gândurile unindu-și forțele pentru a nu-l lăsa să se odihnească. În schimb, umblase prin casă, bântuit de amintirea camerelor goale, așteptând răsăritul soarelui în ziua în care avea să vadă domeniul Falconwell înapoiat proprietarului său de drept.

În mintea lui Bourne, nu era nici un dubiu că marchizul de Needham și Dolby va renunța la Falconwell. Omul nu era prost. Avea trei fete nemăritate, și faptul că cea mare își petrecuse noaptea cu un bărbat, într-o casă abandonată – cu *Bourne* într-o casă abandonată – nu avea să le aducă celorlalte surori celibatare prea mulți pețitori. Soluția era căsătoria. Una rapidă. Și, împreună cu căsătoria, transferul domeniului Falconwell. Falconwell și Penelopa.

Un alt bărbat ar fi simțit remușcări pentru rolul nefericit atribuit Penelopei în acest joc, dar Bourne știa mai bine care era situația. Sigur, o folosise, dar nu așa funcționa căsnicia? Nu toate relațiile maritale se bazau exact pe această premisă, cea a beneficiului mutual? Ea va câștiga acces la banii lui, libertățile

[1] Joc de cuvinte, termenul în engleză pentru „taur" fiind *bull* (n.tr.)

lui şi orice altceva îşi dorea. Iar el avea să câştige Falconwell. Şi cu asta, basta. Nu erau primii care se căsătoreau din interes, şi nu vor fi nici ultimii. Era o ofertă remarcabilă, cea pe care i-o făcuse ei. El era bogat şi avea relaţii, şi îi oferea o şansă să-şi schimbe viitorul de fată bătrână pe unul de marchiză. Putea avea orice îşi dorea. El avea să-i ofere totul cu plăcere.

Până la urmă, ea îi dădea singurul lucru pe care şi-l dorise vreodată cu adevărat. Nu chiar. Nimeni nu-i *dăduse* vreodată ceva lui Bourne. Îşi *luase* singur. *O luase şi pe ea.* Brusc, îi apăru o imagine în minte, ochii ei albaştri şi mari pe un chip obişnuit, clipind de plăcere şi ceva mai mult. Ceva ce era prea aproape de emoţie. Prea aproape de sentimente. De aceea o părăsise, strategic. Rece. Calculat. Pentru a demonstra că mariajul lor nu va fi decât o afacere.

Nu pentru că îşi dorise să rămână.

Nu din cauză că a-şi dezlipi gura şi mâinile de pe ea fusese unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată. Nu pentru că fusese tentat să facă exact invers – să se cufunde în ea şi să se desfete cu ea, cu moliciunea din locul unde femeile se presupunea că sunt moi şi cu dulceaţa din locul unde se presupunea că femeile sunt dulci. Nu pentru că acele mici gemete care veneau din gâtul ei, în timp ce o sărută, erau cele mai erotice sunete pe care le auzise vreodată, sau pentru că avea gust de inocenţă.

Se forţă să se îndepărteze de uşa ei. Nu avea nici un motiv pentru care să ciocăne. Se va întoarce până ca ea să se trezească, gata să o ducă la cel mai apropiat vicar, să-i prezinte autorizaţia specială pentru care plătise o sumă frumuşică şi să o ia de soţie. Apoi, vor merge la Londra şi îşi vor trăi vieţile separate. Trase adânc aer în piept, bucurându-se de înţepătura aerului curat de dimineaţă în plămânii lui, mulţumit de acest plan.

Atunci ea ţipă. Se auzi un sunet care făcea inima să-ţi stea în loc, accentuat de sunetul de sticlă spartă.

El răspunse instinctiv, descuind uşa şi aproape smulgând-o din balamale pentru a o deschide. Se opri chiar la intrarea în cameră, cu inima bătând să-i sară din piept. Ea stătea teafără lângă fereastra spartă, cu spatele sprijinit pe perete, desculţă,

înfășurată în paltonul lui, care atârna descheiat, scoțând la iveală rochia ei sfâșiată, dezgolind o bucată mare de piele de culoarea piersicii.

Pentru un scurt moment, Bourne rămase cu ochii la acea piele, la modul în care era acoperită de o singură buclă blondă, atrăgându-i atenția spre locul în care un sfârc trandafiriu, atrăgător, împungea, ascuțit și mândru, aerul în camera rece. I se uscă gura și se forță să își readucă privirea spre chipul ei, spre ochii mari care clipeau, șocați și neîncrezători, uitându-se spre marea fereastră de sticlă de lângă ea, din care acum lipsea un geam, spart de...

Un glonț.

Ajunse în câteva secunde în cealaltă parte a micuței camere, protejând-o cu corpul lui și împingând-o spre hol.

– Stai aici.

Ea dădu din cap, din câte se părea, șocul făcând-o mai încântătoare decât s-ar fi așteptat el vreodată. El se întoarse în cameră și la fereastră, dar până să cântărească pagubele, un al doilea foc de armă sparse un alt geam, ratându-l pe Bourne cu atât de puțin, încât el nu se simți deloc confortabil.

Ce naiba?

Înjură o dată, vulgar, și se lipi de peretele camerei, lângă fereastră. Cineva trăgea în el. Întrebarea era *cine*.

– Ai grijă...

Penelopa își vârî capul din nou în cameră, și Bourne se mișcă deja spre ea, aruncându-i o privire care i-ar fi făcut și pe cei mai răi criminali din Anglia să bată în retragere.

– Ieși afară.

Ea nu se clinti.

– Nu ești în siguranță dacă stai aici. Ai putea fi...

O altă împușcătură se auzi de afară, întrerupând-o, iar el sări, rugându-se să ajungă la ea înaintea glonțului. O împinse înapoi pe ușă, până când ajunseră amândoi lipiți de peretele opus. Stătură nemișcați timp de un minut lung, înainte ca ea să continue, cu cuvintele înăbușite de corpul lui masiv.

– Ai putea fi rănit!

Își ieșise din minți?

O apucă de umeri, fără să-i pese că nimic nu-l scotea în mod normal din calmul caracteristic, dar acum se enervase de-a dreptul.

– Femeie idioată! Ce-am spus eu? Aşteptă ca ea să-i răspundă la întrebare. Cum nu o făcu, nu se putu abține. Scuturând-o o dată de umeri, repetă: *Ce*-am spus?

Ea făcu ochii mari.

Bun. Ar fi trebuit să-i fie teamă de el.

– Răspunde-mi, Penelopa.

Auzi mârâitul din propria voce. Însă nu-i păsa.

– Tu... Cuvintele îi rămaseră în gât. Ai spus că trebuie să stau aici.

– Şi eşti cumva incapabilă să înțelegi o indicație atât de simplă?

Privirea i se îngustă.

– Nu.

O insultase. Din nou, nu îi păsa.

– Stai. Dracului. Aici!

Îi ignoră tresărirea şi se întoarse în cameră, apropiindu-se încet de fereastră.

Aproape că era gata să rişte să își arunce privirea în jos, pentru a încerca să-l zărească pe potențialul lui asasin, când se auziră câteva cuvinte de jos.

– Te predai?

Să se predea?

Poate că Penelopa avusese dreptate. Poate că, într-adevăr, existau piraţi în Surrey.

Nu avea prea mult la dispoziție pentru a analiza întrebarea, când Penelopa strigă:

– O, pentru numele lui Dumnezeu! Dădu buzna în cameră, strângându-şi paltonul lui în jurul corpului şi îndreptându-se direct spre fereastră.

– Opreşte-te! Bourne făcu un salt înainte pentru a o opri din drum, prinzând-o de talie şi trăgând-o înapoi. Dacă te mai apropii de fereastra aia, te bat. Mă auzi?

– Dar...

– Nu.

Este doar...

Nu.

E tatăl meu!

Cuvintele fuseseră ca un trăsnet, năucindu-l mai mult decât ar fi fost dispus să admită. Nu se putea să aibă dreptate.

Am venit după fiica mea, tâlharule! Şi voi pleca cu ea!

De unde a ştiut în ce cameră să tragă?

Stă... stăteam la fereastră. Probabil că a văzut mişcarea.

Un alt glonț împrăştie cioburi de sticlă în toată camera, şi Bourne se împinse mai aproape de ea, protejând-o cu corpul lui.

Crezi că e conştient că e posibil să te împuşte?

Se pare că nu i-a trecut prin minte.

El înjură din nou.

Merită să fie lovit în cap cu puşca aia a lui.

Cred că este posibil să fie copleşit de faptul că şi-a lovit ținta. De trei ori. Bineînțeles, ținând cont că ținta lui a fost o *casă*, ar fi fost o surpriză dacă *nu* ar fi lovit-o.

Era amuzată?

Nu avea cum să fie. O altă împuşcătură răsună, şi Bourne simți cum îi sare țandăra. Făcu paşi mari spre fereastră, nepăsându-i că ar fi putut fi împuşcat în acest timp.

– La naiba, Needham! Ai putea să o omori!

Marchizul de Needham şi Dolby nu privi în sus de acolo de unde ținea cu a doua puşcă, în timp ce un lacheu aflat lângă el o încărca pe prima.

– În acelaşi timp aş putea să te omor şi pe tine. Îmi plac şansele mele!

Penelopa apăru din spatele lui.

– Dacă te consolează cu ceva, mă îndoiesc sincer că ar putea să te omoare. E un țintaş groaznic.

Michael o privi furios.

– Pleacă de la fereastră. Acum.

Minunea minunilor, îl ascultă.

– Trebuia să ştiu că vei veni după ea, golanule, trebuia să ştiu că vei face ceva demn de reputația ta detestabilă.

Bourne se forță să pară calm.

– Haide, Needham,aşa se vorbeşte cu viitorul ginere?

– Peste cadavrul meu!

Furia făcu vocea celuilalt bărbat să se schimbe brusc.

– Se poate rezolva, strigă Bourne.

– Trimite-o *jos* pe fată. Imediat. Nu se va mărita cu tine.

– După noaptea asta, nu există îndoială că o va face, Needham.

Dedesubt se auzi cocoşul puştii, şi Bourne se îndepărtă de fereastră, ferindu-şi capul, împingând-o pe Penelopa înapoi în colţ, în timp ce glonţul zbură prin alt geam.

– Ticălosule!

Ar fi vrut să-l ocărască pe tatăl ei pentru lipsa de grijă pe care o manifesta pentru fiica lui. În schimb, se întoarse la fereastră, simulând un ton de dezinteres total, şi strigă:

– Am găsit-o şi-o păstrez.

Urmă o pauză lungă, atât de lungă, încât Michael nu se putu abţine să nu-şi îţească fruntea pe lângă tocul ferestrei, pentru a vedea dacă marchizul plecase.

Nu plecase.

Un glonţ se înfipse în peretele exterior, la câţiva centimetri de capul lui Michael.

– Nu vei obţine Falconwell, Bourne. Şi nu o vei obţine nici pe fiica mea!

– Bine, voi fi cinstit, Needham... Deja am avut-o pe fiica ta...

Vorbele lui fură întrerupte de strigătul lui Needham de jos:

– Nenorocitule!

Penelopa gemu.

– Doar *nu* i-ai spus tatălui meu că *m-ai avut*.

Trebuia să se aştepte la asta. Trebuia să ştie că nu va fi atât de uşor. Evenimentele dimineţii se precipitau, scăpate de sub control, şi lui Bourne nu îi plăcea să nu deţină controlul. Respiră îndelung, încet, încercând să se calmeze.

– Penelopa, ne ascundem într-o casă în care tatăl tău, mânios, trage cu mai multe arme, ţintind spre capul meu. Cred că mă vei ierta dacă fac tot ce pot pentru a mă asigura că vom supravieţui amândoi acestui eveniment.

– Şi reputaţiile noastre? Vor supravieţui şi ele?

Reputația mea s-a dus la dracu', spuse el, sprijinindu-se cu spatele de perete.

– Ei bine, a mea nu! țipă ea. Ți-ai pierdut mințile? Făcu o pauză. Și limbajul tău este cumplit.

Va trebui să te obișnuiești cu limbajul meu, draga mea. În ceea ce privește restul, după ce ne căsătorim, și reputația ta se va duce de asemenea la dracu'. E mai bine ca tatăl tău să afle acum.

Nu se putu abține să nu se întoarcă spre ea, pentru a privi modul în care era afectată de cuvinte... modul în care ochii îi scânteiau... modul în care se încorda, ca și cum ar fi lovit-o.

– Ești odios, spuse ea, simplu, sincer.

În acel moment, în timp ce ea îl privea, cu o acuzație calmă, se ura destul pentru amândoi. Dar era maestru în ascunderea emoțiilor.

– Așa se pare.

Cuvintele lui erau frivole. Forțate.

– De ce-ai face asta? zise ea, dezgustată.

Exista un singur motiv – un singur lucru care îi ghidase vreodată acțiunile. Un singur lucru care îl transformase în acest om rece, calculat.

– Chiar atât de mult înseamnă Falconwell?

Afară se așternu liniștea, și ceva întunecat și neplăcut îl răscoli în interior, adânc, un sentiment mult prea familiar. Timp de nouă ani, făcuse toate eforturile pentru a-și recâștiga pământul. Pentru a-și recupera istoria. Pentru a-și asigura viitorul. Și nu avea să se oprească acum.

– Bineînțeles că da, spuse ea cu un râs plin de autodispreț. Scopul scuză mijloacele.

În orele ce se scurseseră de când dăduse de Penelopa lângă lac, o auzise iritată și surprinsă, și insultată, și plină de pasiune... dar nu o auzise așa. Nu o auzise resemnată. Nu îi plăcea. Pentru prima dată în foarte mulți ani – în nouă ani –, Bourne simți nevoia să își ceară scuze de la cineva pe care îl folosise. Se forță să reziste pornirii. Își întoarse capul spre ea – dar nu suficient pentru a-i întâlni privirea – destul cât să o privească cu coada

ochiului. Suficient pentru a o vedea cu capul plecat, mâinile ţinând paltonul lui strâns în jurul corpului ei.

– Vino aici, spuse el, şi o mică parte din el fu surprinsă când ea se supuse.

Traversă camera, şi sunetul ei îl mistui – foşnetul fustelor, atingerea delicată a paşilor ei, modul în care respiraţia ei se auzea în reprize scurte şi inegale, indicând agitaţia şi anticiparea. Se opri în spatele lui, aşteptând, în timp ce el făcea în minte următoarele mişcări de şah. Se întrebă, rapid, dacă ar trebui să o lase să plece.

Nu.

Ce făcuse era bun făcut.

– Mărită-te cu mine, Penelopa.

– Simplu fapt că te exprimi aşa nu îmi dă de ales, ştii asta.

Îi veni să rădă de modul iritat în care vorbise, dar nu o făcu. Ea îl privi cu atenţie pentru un lung moment, iar el – un bărbat care făcuse avere din citirea adevărului pe feţele celor din jurul lui – nu îşi putea da seama ce gândeşte. Timp de câteva secunde, se gândi că s-ar putea să-l refuze, şi se pregăti pentru împotrivirea ei, trecând în revistă căţi preoţi îi erau datori lui şi clubului său, cu o sumă suficientă pentru a-l căsători cu o mireasă ostilă – pregătindu-se să facă tot ce era nevoie pentru a se asigura că va deveni soţia lui. Nu ar fi fost decât o fărădelege în plus de adăugat la lista lui în continuă creştere.

– Îţi ţii cuvântul dat aseară? Surorile mele vor rămâne neatinse de această căsătorie.

Chiar şi acum, când se afla în faţa unei vieţi împreună cu el, ea se gândea la surorile ei.

Era mult prea bună pentru el.

Ignoră gândul.

– Îmi voi ţine promisiunea.

– Am nevoie de o dovadă.

„Deşteaptă fată." Bineînţeles, nu avea nici o dovadă. Şi avea dreptate să se îndoiască de el. Vârî mâna în buzunar şi scoase o guinee tocită aproape complet, de nouă ani de când o ţinea la el. I-o dădu ei.

– Talismanul meu.

Ea luă moneda.

– Ce să fac cu asta?

– Mi-o dai înapoi după ce se mărită surorile tale.

O guinee?

– A fost suficient pentru bărbați din întreaga Anglie, draga mea.

Ea ridică din sprâncene.

– Și se spune că bărbații sunt sexul mai inteligent. Trase adânc aer în piept, vârând moneda în buzunar, făcându-l imediat să tânjească după ea. Mă voi mărita cu tine.

El dădu o dată din cap.

– Și logodnicul?

Ea ezită, privirea rătăcindu-i dincolo de umărul lui, în timp ce se gândea.

– Își va găsi o altă mireasă, spuse calm, cu afecțiune.

Cu prea multă afecțiune. Într-o clipă, Bourne simți o mânie îndârătnică împotriva acestui bărbat care nu o protejase. Care o lăsase singură în lume. Care îi ușurase lui misiunea de a o lua.

Se auzi mișcare în pragul ușii, în spatele ei. Tatăl ei. Needham, evident, se plictisise să-i aștepte să iasă din clădire, așa că intrase ca să-i înșface. Bourne luă întâmplarea ca pe un semn pentru a pecetlui acordul lor, știind, în timp ce o făcea, că o folosea. Că ea nu merita asta.

Dar nu conta.

El o apucă de bărbie și îi dădu un singur sărut blând pe buze, încercând să nu observe că ea se înclină la atingere, scoțând un mic geamăt atunci când el își ridică ușor capul...

Cocoșul unei puști răsună în pragul ușii, accentuând cuvintele marchizului de Needham și Dolby.

– Fir-ar să fie, Penelopa, uite ce-ai făcut acum.

*

Dragă M.,

Tatăl meu e de părere că ar trebui să nu ne mai scriem. Este sigur că „băieți ca el" (adică tu) nu au timp pentru „scrisori

prosteşti" de la „fete prostuţe" (adică eu). Spune că nu-mi răspunzi decât pentru că eşti bine-crescut şi te simţi obligat. Îmi dau seama că ai aproape şaisprezece ani şi probabil că ai lucruri mult mai interesante de făcut decât să-mi scrii mie, dar nu uita: eu nu am de făcut lucruri din astea interesante. Aşa că am să apelez la mila ta.

Prostuţa P.

Post-scriptum: N-are dreptate, nu-i aşa?

Conacul Needham, ianuarie 1816

Dragă P.,

Ceea ce nu ştie tatăl tău este singurul lucru care întrerupe monotonia reprezentată de latină, Shakespeare şi predicile despre responsabilităţile pe care băieţi ca mine le vor avea când va în Camera Lorzilor sunt scrisorile prosteşti de la fetele prostuţe. Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii că nu sunt deloc bine-crescut şi rar fac lucruri din obligaţie.

M.

Post-scriptum: N-are dreptate.

Colegul Eton, ianuarie 1816

*

– Nenorocitule!

Bourne se uită pe deasupra paharului său de whisky în taverna Pasărea şi Câinele de Vânătoare, întâlnind privirea mânioasă a viitorului său socru. Sprijinindu-se de spătar, simulă imaginea de amuzament vag care alungase oponenţi mai de temut decât marchizul de Needham şi Dolby, şi flutură o mână spre scaunul gol din faţa mesei sale.

– Tată, îl luă el în zeflemea, te rog, ia loc lângă mine.

Bourne stătuse într-un colţ întunecat al tavernei timp de câteva ore, aşteptând ca Needham să sosească cu hârtiile prin care îi înapoia domeniul Falconwell. Pe măsură ce seara se transforma în noapte şi camera animată se umplea cu râsete şi discuţii, el aşteptase, nerăbdător să semneze actele, visând la ce avea să

urmeze. La răzbunare. Încercând din greu să nu se gândească la faptul că era logodit. Încercând și mai mult să nu se gândească la femeia cu care era logodit – atât de cinstită și de inocentă... genul complet nepotrivit de soție pentru el. Nu că ar fi avut vreo idee despre care ar fi fost genul potrivit. Irelevant. Nu avusese de ales.

Singurul mod prin care putea avea o șansă la Falconwell era prin intermediul Penelopei. Ceea ce o transforma în exact tipul *potrivit* de soție pentru el. Iar Needham știa asta. Marchizul corpolent se așeză și chemă o servitoare fluturând din mâna uriașă. Ea fu îndeajuns de inteligentă încât să aducă un pahar și sticla de whisky cu ea, lăsându-le repede și grăbindu-se spre locuri mai luminoase – și mai prietenoase. Needham dădu licoarea pe gât și trânti paharul pe masa masivă din stejar.

– Nenorocitule! Ăsta e șantaj.

Michael luă o mină plictisită.

– Prostii. Te plătesc frumos. Îți iau fata cea mare, nemăritată, de pe cap.

– O vei face nefericită.

– Probabil.

– Nu e destul de puternică pentru tine. O vei distruge.

Bourne se abținu să îi spună că Penelopa era mai puternică decât cele mai multe femei pe care le întâlnise vreodată.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să faci din domeniul meu zestrea ei. Bătu în stejarul scorojit. Actul, Needham. Nu am chef să mă însor cu fata fără să am actul. Îl vreau acum. Vreau ca actele să fie semnate înainte să o duc pe Penelopa în fața unui vicar.

– Și dacă nu?

Bourne se roti în scaun, scoțând cizmele de sub masă, așezând picior peste picior.

– Dacă nu, Penelopa nu va mai sta deloc în fața unui vicar.

Auzind acestea, Needham îl țintui cu privirea.

– Nu o vei face. O va distruge. Pe mama ei. Pe surorile ei.

– Atunci, îţi sugerez să te gândeşti serios la următoarea ta acţiune. Au trecut nouă ani, Needham. Nouă ani lungi, în care am tânjit după acest moment. După Falconwell. Şi dacă tu crezi că te voi lăsa să stai în calea recuperării acelor pământuri şi a reîntregirii moştenirii mele, te înşeli amarnic. Se întâmplă să fiu foarte apropiat de editorul de la *Foaia de Scandal*. Un cuvânt din partea mea şi nimeni din lumea bună nu se va mai apropia de tinerele Marbury. Făcu o pauză şi îşi turnă un alt pahar, lăsând ameninţarea rece să se aştearnă între ei. Haide. Pune-mă la încercare.

Needham îşi mijì ochii.

– Deci aşa stau lucrurile? Pui în pericol tot ce am pentru a obţine ce vrei?

Bourne zâmbi superior.

– Joc ca să câştig.

– Ironic, nu-i aşa, că eşti faimos pentru că ai pierdut?

Aluzia îşi atinse ţinta. Nu că Bourne ar fi lăsat să se vadă. În schimb, rămase tăcut, ştiind că nimic nu era mai bun decât liniştea pentru a tulbura un oponent. Dar Needham rupe tăcerea.

– Eşti un ticălos. Cu o înjurătură, vârî mâna în haină şi scoase o bucată mare, împăturită de hârtie.

Triumful lui Bourne devenea îmbătător, pe măsură ce citea documentul. Falconwell era al lui, prin căsătorie, care urma să aibă loc a doua zi. Singurul lui regret era că vicarul Compton nu lucra noaptea.

După ce Bourne aşeză documentul în siguranţă, în buzunarul lui, imaginându-şi că simţea greutatea actului apăsându-i pieptul, Needham vorbi:

– Nu voi permite ca surorile ei să fie distruse de asta.

Toţi îşi făceau atâtea griji pentru surorile ei.

Cum rămânea cu Penelopa?

Bourne ignoră întrebarea şi se jucă cu Needham – bărbatul care încercase atât de mult să ţină domeniul Falconwell departe de el. Bourne îşi ridică paharul.

– Mă însor cu Penelopa. Falconwell va fi al meu mâine. Spune-mi de ce ar trebui să mă intereseze câtuși de puțin de reputația celorlalte fiice ale tale. Sunt problema ta, nu?

Dădu băutura pe gât și așeză jos paharul gol.

Needham se sprijini de masă, punând în tonul său toată forța de care era capabil.

– Ești un ticălos, și tatăl tău ar fi distrus dacă ar vedea ce-ai devenit.

Bourne ridică iute privirea spre Needham, observând, în mod ciudat, că marchizul nu avea ochii albaștri ai Penelopei. În schimb, ochii lui erau căprui-închis și aveau o sclipire pe care Bourne o cunoștea mult prea bine – dovada că își rănise oponentul. Bourne încremeni, o amintire a tatălui său răsărindu-i în minte neinvitată: el stând în mijlocul uriașului foaier de la Falconwell, în pantaloni bufanți și bluză cu mâneci scurte, râzând la fiul său. Mușchii maxilarului i se încordară.

– Atunci avem noroc că el a murit.

Needham păru să înțeleagă că se apropia periculos de mult de o zonă interzisă. Se îndepărtă relaxat de masă.

– Detaliile logodnei tale nu vor fi dezvăluite niciodată. Mai am două fiice care trebuie să se mărite. Nimeni nu poate afla că Penelopa s-a măritat cu un vânător de zestre.

– Am o avere de trei ori mai mare decât a ta, Needham.

Privirea bătrânului se întunecă.

– Dar nu ai avut *posesiunea* pe care ți-o doreai, nu?

– Acum o am. Bourne își împinse scaunul departe de masă. Nu ești în măsură să pui condiții, Needham. Dacă fiicele tale vor supraviețui intrării mele în familie, asta se va datora faptului că binevoiesc să fie așa, și nu altui motiv.

Needham urmări mișcarea cu privirea, maxilarul lui încleștându-se la auzul acestor vorbe.

– Nu, se va datora faptului că am singurul lucru pe care-l vrei mai mult decât pământul.

Bourne îl studie pe Needham o lungă perioadă, cuvintele răsunând în colțul lor întunecat, înainte să le dea la o parte.

– Nu îmi poți da singurul lucru pe care îl vreau mai mult decât vreau Falconwell.

– Distrugerea lui Langford.

Răzbunarea.

Cuvântul trecu prin el ca fulgerul, o șoaptă promițătoare, și Bourne se aplecă, încet.

– Minți.

– Ar trebui să te provoc la duel pentru defăimare.

– Nu ar fi primul meu duel. Așteptă. Când văzu că Needham nu prinde momeala, spuse: Am căutat. Nu există nimic care să-l distrugă.

– Nu ai căutat unde trebuia.

Trebuia să fie o minciună.

– Crezi că, dată fiind influența mea, influența Îngerului, nu am întors Londra pe dos pentru o urmă de scandal, pentru distrugerea lui Langford?

– Asta nu există nici măcar în dosarele prețioasei tale case a pierzaniei.

– Știu tot ce a făcut, pe unde a fost. Cunosc viața omului mai bine decât el însuși. Și îți spun, a luat tot ce aveam și și-a petrecut ultimii nouă ani trăind o viață imaculată, din *pământurile mele*.

Needham vârî din nou mâna în haină. Scoase un alt document, acesta fiind mai mic și mai vechi.

– Asta s-a întâmplat acum mai mult de nouă ani.

Privirea lui Bourne se concentră pe hârtie, observând sigiliul Langford. Își ridică ochii spre viitorul său socru. Inima începu să-i bată cu putere, în piept înflorindu-i ceva asemănător cu speranța. Nu-i plăcea felul în care stătea în suspans în liniștea care se așternuse între ei. Își impuse să se calmeze.

– Crezi că mă vei tenta cu o... felicitare de aniversare?

– Vrei scrisoarea asta, Bourne. Valorează cât o duzină din faimoasele tale dosare. Și este a ta, cu condiția să nu tărăști prin noroi numele fetelor mele.

Marchizul nu era o persoană care să manifeste milă. Spunea exact ce gândea, când gândea – mulțumită faptului că deținea două din cele mai venerabile titluri nobiliare –, și Bourne

nu se putu abține să nu-l admire pentru sinceritate. Știa ce voia și își urmărea scopul. Însă ceea ce marchizul nu știa era că fiica lui cea mare negociase exact acești termeni cu o seară în urmă. Documentul acela, indiferent ce era, venea ca un supliment.

Dar Needham își merita pedeapsa – pedeapsa pentru faptul că ignorase comportamentul lui Langford în toți acești ani. Pedeapsa pentru că voise să se folosească de Falconwell pentru a-și mărita fiica. Pedeapsă pe care Bourne era mai mult decât dornic să o aplice.

– Ești un neghiob dacă ai impresia că voi fi de acord fără să știu ce este înăuntru. Mi-am construit averea pe scandal, am furat-o din buzunarele păcatului. Eu voi fi cel care stabilește dacă documentul merită efortul meu.

Needham deschise scrisoarea, o puse pe masă, încet. O întoarse cu fața spre Bourne și o ținu cu un deget. Bourne nu se putu stăpâni. Se aplecă în față mai rapid decât ar fi vrut, cu ochii explorând pagina.

„Doamne sfinte!" Privi în sus, întâlnind privirea atotștiutoare a lui Needham.

– E adevărat?

Bărbatul mai în vârstă dădu din cap o dată. De două ori. Bourne reciti rândurile. Măsură cu privirea mâzgălitura din josul paginii, negreșit a lui Langford, deși hârtia era veche de treizeci de ani.

Douăzeci și nouă.

– De ce-ai împărți asta cu mine? De ce mi-o dai?

– Nu prea mi-ai dat de ales, răspunse Needham ambiguu. Îmi place băiatul... am ținut asta la îndemână, pentru că am crezut că Penelopa se va mărita cu el, în cele din urmă, și că ar avea nevoie de protecție. Acum fetele mele au nevoie de protecție. Un tată face ceea ce trebuie. Asigură-te că reputația Penelopei nu va fi pătată de această căsătorie și că și celelalte fete vor avea parte de soți potriviți, și scrisoarea este a ta.

Bourne își învârti paharul într-un cerc lent, privind modul în care sticla capta lumina lumânărilor din bar, pentru lungă vreme înainte să-și ridice privirea spre Needham.

– N-o să aștept nunțile fetelor.

Needham lăsă capul în jos, dintr-odată foarte amabil.

– O să aranjez logodnele.

– Nu. Umblă vorba că logodnele sunt, într-adevăr, periculoase, când vine vorba de fiicele tale.

Bourne nu putuse rezista să nu facă aluzia.

– Voi pleca chiar acum, amenință Needham.

– Dar nu o vei face. Noi doi suntem niște asociați ciudați. Se așeză înapoi în scaun, gustând victoria. Vreau să îți aduci celelalte fete în oraș cât se poate de repede. O să mă asigur că sunt curtate. Nu vor fi compromise de căsătoria surorii lor.

– Curtate de bărbați decenți, preciză Needham. Nu unii cu jumătate de avere amanetată în contul Îngerului.

– Adu-le în oraș. Cred că ard de nerăbdare să mă răzbun.

Ochii lui Needham se îngustară.

– Voi regreta că o mărit cu tine.

Bourne dădu băutura peste cap și întoarse paharul cu gura în jos, pe masa din lemn.

– Atunci, păcat că nu ai de ales.

Capitolul 7

Dragă M.,

De-abia te-am condus la gară și am intrat în casă, pentru a-ți scrie imediat.

Nu am nimic să-ți spun, serios, nimic din ce toți oamenii din Surrey nu au spus deja. Pare prostesc să spui „Îmi pare rău", nu-i așa? Bineînțeles, tuturor le pare rău. Ceea ce s-a întâmplat este îngrozitor.

Nu îmi pare rău numai pentru pierderea ta, totuși; îmi pare rău că nu am putut vorbi când ai venit acasă. Îmi pare rău că nu am putut veni la înmormântare... Este o regulă stupidă și îmi doresc să mă fi născut bărbat pentru a putea fi acolo (am de gând să discut cu vicarul Compton cu privire la această prostie). Îmi pare rău că nu am putut fi... o prietenă mai bună.

Dar acum sunt aici, pe pagină, acolo unde fetele au voie. Te rog să îmi scrii când ai timp. Sau dispoziție.

Prietena ta, P.

Conacul Needham, aprilie 1816

Nici un răspuns.

*

În mod sigur nu existase o călătorie cu trăsura mai lungă decât asta – patru ore interminabile, într-o liniște mormântală, din Surrey spre Londra. Penelopa ar fi preferat să fie închisă într-o mică diligență cu Olivia și o colecție de reviste pentru doamne. Își aruncă ochii prin interiorul larg și întunecat al vehiculului în care se afla împreună cu proaspătul ei soț – de câteva ore – care stătea sprijinit de bancheta sa, cu picioarele lui lungi întinse, ochii închiși, trupul nemișcat, și încercă să-și potolească abundența de gânduri, care păreau să se concentreze pe o grămadă de lucruri extraordinar de alarmante. Și anume:

Era măritată.

De unde rezulta că,

Era marchiza de Bourne.

Ceea ce explica de ce,

Călătorea într-un mijloc de transport umplut până la refuz cu lucrurile ei, și avea să ajungă în curând la Londra, unde va locui, împreună cu noul ei soț.

Ceea ce o conduse la:

Michael era noul ei soț.

Adică,

Își va petrece noaptea nunții cu Michael.

Poate că o va săruta din nou. O va atinge din nou.

Mai mult.

Ai crede că așa trebuia, nu? Acum, că erau căsătoriți. Până la urmă, erau soț și soție.

Spera.

O, *Doamne!*

Gândul era suficient pentru a o face să-şi dorească să fi avut curajul să deschidă larg uşa trăsurii şi să se arunce din vehicul.

Se căsătoriseră atât de rapid şi de eficient, încât de-abia îşi amintea ceremonia – de-abia îşi amintea promisiunea de iubire, alinare, respect şi supunere, probabil fiind mai bine că fusese aşa, pentru că partea cu iubirea din promisiune fusese un fel de minciună.

Se însurase cu ea pentru pământ şi nimic altceva.

Şi nu conta că o atinsese şi că o făcuse să simtă lucruri pe care nu îşi imaginase vreodată că un om le poate simţi. Până la urmă, acesta era exact tipul de căsătorie pentru care fusese educată – o căsătorie de convenienţă. O căsătorie din obligaţie. O căsătorie bazată pe interes. Fusese mai mult decât clar în privinţa asta.

Trăsura se clătină pe o porţiune extrem de accidentată şi Penelopa ţipă uşor şi scurt, gata să alunece de pe bancheta elegant tapiţată. Recăpătându-şi calmul, se aranjă din nou, înfigând bine ambele picioare în podeaua trăsurii şi aruncându-i o privire lui Michael, care nu se mişcase, cu excepţia faptului că întredeschise ochii – probabil pentru a se asigura că nu se rănise. În momentul în care fu sigur că nu avea nevoie de un medic, închise din nou ochii. O ignora, după cum demonstra tăcerea lui simplă şi extrem de grăitoare.

Nici măcar nu se putea preface că e interesat de ea.

Poate, dacă nu ar fi fost atât de agitată, în urma evenimentelor din ziua aceea, ar fi putut să stea şi ea tăcută – pentru a-i răspunde la tăcere cu tăcere. Poate. Penelopa nu avea să ştie niciodată, pentru că era incapabilă să mai stea tăcută. Îşi drese vocea, ca şi cum urma să facă o declaraţie publică. El deschise ochii şi se uită la ea, dar fără a mai face alt gest.

– Cred că ar fi bine să discutăm despre planul nostru.

– Planul nostru?

– Planul pentru a ne asigura că surorile mele vor avea un sezon cu succes. Îţi aminteşti, cred, promisiunea ta? Mâna ei se strecură în buzunarul rochiei de călătorie, unde moneda pe care i-o dăduse cu două nopţi în urmă atârna greu pe coapsa ei.

Pe chipul lui apăru o expresie pe care ea nu o putu identifica.

Îmi amintesc promisiunea.

Care este planul?

El se întinse, picioarele lungindu-i-se parcă și mai mult.

Am de gând să găsesc soți pentru surorile tale.

Ea clipi.

Vrei să spui, pețitori.

Cum vrei tu. Am doi bărbați în minte.

Începu să devină curioasă.

Cum sunt?

El privi pe fereastră.

Au titluri.

Și? replică ea.

Și își caută soții.

Era exasperant.

Au calități bune, de soți?

Da, sunt bărbați și burlaci.

Făcu ochii mari. Era serios.

Nu acestea sunt calitățile la care mă refer.

Îi întoarse spatele.

Calități.

Caracteristicile care îl fac pe un bărbat să fie un soț bun.

Ești expertă în acest domeniu, observ. Înclină capul, luând-o în zeflemea. Te rog, luminează-mă.

Ea își îndreptă spatele, numărând pe degete:

– Bunătate. Generozitate. Un pic de bună dispoziție...

– Numai un pic? Proasta dispoziție, să zicem marțea și joia, ar fi acceptabilă?

Ochii ei se îngustară.

– *Bună dispoziție,* repetă înainte să facă o pauză și apoi să adauge: Un zâmbet cald. Nu se putu abține să nu adauge: Deși, în cazul tău, aș accepta orice fel de zâmbet.

El nu zâmbi.

– Au aceste calități? insistă ea. El nu răspunse. Surorilor mele le va plăcea de ei?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Ție îți place de ei?

– Nu în mod special.

– Eşti un om încăpăţânat.

– Consider-o una dintre calităţile mele.

El se întoarse într-o parte, iar ea ridică sprânceana în direcţia lui. Nu se putuse abţine. Nimeni, în viaţa ei, nu o iritase atât de tare ca omul acesta. *Soţul ei.* Soţul ei, care o smulsese, fără nici un fel de remuşcare, din viaţa ei. Soţul ei, cu care fusese de acord să se mărite, pentru că nu-şi dorea ca surorile ei să sufere încă o lovitură de imagine din pricina ei. Soţul ei, care acceptase să o ajute. De-abia acum îşi dădea seama că, prin *ajutor*, el se referea la aranjarea altei căsătorii lipsite de dragoste. Sau două.

Nu voia să accepte. Ea nu putea face multe, dar se putea asigura că Olivia şi Pippa aveau o şansă de a se bucura de căsnicii fericite.

Şansa pe care ea nu o avusese.

– În primul rând, nici măcar nu ştii dacă aceşti bărbaţi vor să le ia.

– Vor vrea.

El se sprijini cu spatele de perne şi închise ochii.

– De unde ştii?

– Pentru că îmi datorează o grămadă de bani şi am să-i iert de datorii în schimbul căsătoriei.

Penelopa rămase cu gura căscată.

– Le vei *cumpăra* fidelitatea?

– Nu cred că fidelitatea face parte din târg.

O spuse fără a deschide ochii – ochii care rămăseseră închişi minute întregi, timp în care ea se gândi la cuvintele oribile. Penelopa se aplecă în faţă şi îl împunse în picior cu un deget. Tare. Iar el deschise ochii. Ea nu simţi nici urmă de triumf, pentru că era prea plină de indignare.

– Nu, spuse ea, cuvântul sunând scurt şi ascuţit în mica trăsură.

– Nu?

– Nu, repetă ea. Mi-ai dat cuvântul că mariajul nostru nu-mi va distruge surorile.

Și așa va fi. Într-adevăr, căsătoria cu acești bărbați le va face niște femei foarte respectabile în societate.

Căsătoria cu bărbați cu titluri nobiliare, care îți datorează bani și care probabil nu vor fi fideli, le va distruge în alte feluri. În feluri care contează.

Una din sprâncenele lui negre se ridică, cu acea expresie iritantă pentru care ajunsese să simtă o repulsie viscerală.

Feluri care contează?

Ea nu se lăsă intimidată.

Da. Feluri care contează. Surorile mele nu vor avea parte de căsnicii bazate pe înțelegeri stupide legate de pariuri. Este destul de rău că *eu* am partea de una. Ele își vor alege soții. Căsniciile lor se vor baza pe mai mult. Se vor baza pe...

Se opri, nedorind ca el să râdă de ea.

Se vor baza pe... ?

Tăcu. Nu îi va da satisfacția unui răspuns. Aștepta ca el să insiste. În mod ciudat, el nu o făcu.

– Bănuiesc că ai un plan să-i prinzi pe acești bărbați cu calități?

Nu avea. Nu prea.

– Bineînțeles că am.

– Deci?

– Te reintegrezi în societate. Le dovedești că mariajul nostru nu a fost unul aranjat.

El ridică din sprânceană.

– Zestrea ta includea pământul *meu*. Crezi că nu își vor da seama că te-am forțat să te măriți cu mine?

Ea își mușcă buza, urându-i logica. Și spuse primul lucru care îi veni în minte. Primul lucru, ridicol, extrem de nebun, care îi veni în minte.

– Trebuie să ne prefacem că ne-am căsătorit din dragoste.

La auzul cuvintelor, el nu manifestă șocul pe care îl simțise ea.

– Cum a fost? Te-am văzut în piața satului și m-am hotărât să renunț la viața de păcat?

Unde merge mia, merge și suta.

– Pare... rezonabil.

Sprânceana lui se arcui încă o dată.

– Da? Îți închipui că oamenii vor crede, când adevărul este că te-am necinstit pe un domeniu abandonat, înainte ca tatăl tău să dea năvală în casă cu o pușcă?

Ea ezită.

– Nu aș spune că a dat năvală.

– A tras câteva focuri în casa mea. Dacă asta nu este năvală, nu știu ce este.

Era un argument important.

– Corect. A dat năvală. Dar nu vom spune povestea asta.

Spera ca aceste vorbe să fi sunat hotărât, în timp ce ea îl implora în tăcere: „Te rog, spune că nu e așa".

– Dacă vor avea o șansă la căsătorii reale, atunci au nevoie de asta. Mi-ai dat cuvântul. *Talismanul* tău.

El tăcu pentru mult timp, și ea crezu că o va refuza, oferindu-i căsătoria surorilor și nimic mai mult. Și ce va face? Ce ar putea face acum, când îi era supusă, lui și voinței lui – ca soț al ei.

În cele din urmă, se lăsă din nou pe spate, vorbind cu un ton plin de zeflemea:

– Neapărat. Născocește povestea noastră magică. Sunt numai ochi și urechi.

Închise ochii, ignorând-o. În acel moment, ar fi dat tot ce îi era drag pentru o singură replică acidă – pentru ceva ce l-ar fi înțepat la fel de rapid și de iscusit ca și vorbele lui. Bineînțeles, nu îi veni nimic în minte. În schimb, decise să nu-l bage în seamă și continuă, construind povestea.

– Cum ne cunoaștem de o viață, am fi putut să ne reîntâlnim de Sfântul Ștefan.

Ochii lui se deschiseră puțin.

– Sfântul Ștefan?

– Cel mai bine ar fi ca povestea noastră să fi început înainte de anunțul că Falconwell este... parte din zestrea mea. Penelopa se prefăcu că-și verifică o bucată din pelerina de călătorie, urând adevărul cuvintelor ei, dovada valorii ei reale. Mi-a plăcut

întotdeauna Crăciunul, și sărbătorirea Sfântului Ștefan în Coldharbour este foarte... festivă.

Budincă cu smochine și restul, presupun?

Întrebarea nu era deloc o întrebare.

Da, și colinde, adăugă ea.

Cu copilași?

- Mulți, da.

Pare a fi exact tipul de petrecere la care ai participa.

Ea îi observă sarcasmul, dar refuză să se lase intimidată. Îl aruncă o privire sigură și nu putu rezista:

- Dacă ai fi fost vreodată la Falconwell de Crăciun, bănuiesc că și ție ți-ar fi plăcut foarte mult.

El păru că se gândește să-i răspundă, dar se abținu, iar Penelopa simți o undă de trufie pentru că îl scosese din atitudinea lui de indiferență rece – o mică victorie. El închise ochii și se lăsă din nou pe spate.

- Așadar, eram acolo, sărbătorind de Sfântul Ștefan, și erai și tu acolo, iubita mea din copilărie.

- Nu am fost iubiți în copilărie.

- Adevărul nu este relevant. Ceea ce este relevant este dacă ei vor crede sau nu.

Logica din cuvintele lui o călcă pe nervi.

- Prima regulă a ticăloșilor?

- Prima regulă a pariorilor.

- Același lucru, spuse ea, cu țâfnă.

- Haide, tu crezi că cineva și-ar bate capul să caute confirmarea părții din povestea noastră care a început în copilărie?

- Bănuiesc că nu, mormăi ea.

- Nu o vor face. Și pe lângă asta, este lucrul cel mai apropiat de adevăr din toată povestea.

Era?

Ar fi mințit dacă ar fi spus că nu își imaginase vreodată că se va mărita cu el, primul băiat pe care-l cunoscuse, cel care, atunci când erau copii, o făcea să zâmbească și să râdă. Dar el nu își imaginase, nu? Nu conta. Acum, pe când privea bărbatul, îi fu imposibil să găsească în el vreo urmă a băiatului pe care-l

cunoscuse odată... băiatul care poate o considerase iubita lui. El continuă, smulgând-o din gândurile ei.

– Aşadar, iată-te, cu ochii albaştri şi încântătoare, strălucind cu adevărat în flăcările budincii cu smochine flambate, şi nu am mai putut suporta un moment să rămân în starea mea libertină, neînfrânată, dintr-odată groaznică, de burlac. În tine, mi-am văzut inima, scopul, însuşi sufletul meu.

Penelopa ştia că e ridicol, dar nu putu opri valul de căldură care îi inundă obrajii la auzul cuvintelor, şoptite grav în spaţiul îngust al trăsurii.

– Asta... sună bine.

El scoase un sunet. Nu era sigură ce însemna.

– Purtam catifea verde.

– Foarte potrivit.

Ea îl ignoră.

– Tu aveai un fir de ilice la rever.

– În cinstea spiritului sărbătorii.

– Am dansat.

– O gigă?

Tonul lui batjocoritor o trezi din mica reverie, amintindu-i adevărul.

– Posibil.

Auzind-o, el se îndreptă de spate.

– Haide, Penelopa, spuse el, dojenitor, a fost acum câteva săptămâni şi nu-ţi aminteşti?

Îl privi mijindu-şi ochii.

– Bine, un dans scoţian.

– A, da. Mult mai incitant decât o gigă.

Era exasperant.

– Spune-mi, de ce eram acolo, în Coldharbour, sărbătorind Sfântul Ştefan?

Penelopei începea să nu-i mai placă această conversaţie.

– Nu ştiu.

– Ştii că purtam un fir de ilice la rever... sigur te-ai gândit la scopul meu în această poveste specială?

Ura modul în care cuvintele ieșeau din gura lui, binevoitoare, ferite de răutate. Poate că de asta spuse:

Erai acolo pentru a vizita mormintele părinților tăi.

El înlemni la auzul cuvintelor, singura mișcare din trăsură fiind balansul abia perceptibil al corpurilor lor, în ritmul roților.

Mormintele părinților mei.

Penelopa nu dădu înapoi, nu îi evită privirea.

Da. O faci în fiecare an, de Crăciun. Lași trandafiri pe piatra mamei tale, dalii pe cea a tatălui tău.

Da? Ba privi departe, pe fereastră. Probabil că am o cunoștință excelentă la o seră din apropiere.

Ai. Sora mea cea mai mică, Philippa, cultivă cele mai frumoase flori, tot anul, la conacul Needham.

El se aplecă în față, șoptindu-i în zeflemea:

– Prima regulă a minciunii este că trebuie să le povestim numai despre noi, draga mea.

Ea privea mestecenii fusiformi de pe marginea drumului, care se pierdeau în peisajul acoperit de zăpadă imaculată.

Nu este o minciună. Pippa este horticultor.

Se așternu o liniște adâncă între ei, înainte ca ea să îl privească din nou, descoperind că o privea și el cu atenție.

– Dacă cineva s-ar duce să viziteze mormintele părinților mei de Sfântul Ștefan, ce ar găsi acolo?

Putea să mintă. Dar nu voia. Oricât de prostesc ar fi fost, ea își dorea ca el să știe că se gândea la el de fiecare Crăciun... că se întreba ce mai face. Că îi păsa.

Chiar dacă el nu se deranjase să o facă.

– Trandafiri și dalii. Exact cum le lași în fiecare an.

Venise rândul lui să se uite pe fereastră, iar ea profită de ocazie să îi studieze trăsăturile, maxilarul ferm, încruntarea, modul în care buzele – buzele despre care știa din experiență că erau pline și moi, și minunate – se strângeau într-o linie dreaptă. Era așa de încordat, tensiunea din el atât de încăpățânată, încât își dori să îl facă să tremure de emoție, să-i distrugă cumva acest control rigid.

Fusese o perioadă în care era atât de dinamic, plin de mişcări neînfrânate. Dar privindu-l acum, era aproape imposibil să creadă că era aceeaşi persoană. Ar fi dat tot de avea pentru a afla la ce se gândea în acel moment.

Vorbi, fără să se uite la ea:

– Ei, se pare că te-ai gândit la tot. Voi face tot posibilul să memorez povestea noastră de dragoste la prima vedere. Presupun că o să o spunem la nesfârşit.

Ea ezită, apoi rosti:

– Mulţumesc, milord.

El întoarse brusc capul.

– *Milord?* Vai, Penelopa! Ai de gând să fii o soţie convenţională, nu-i aşa?

– Este normal ca o soţie să îşi trateze soţul cu respect.

La asta, sprâncenele lui Michael se ridicară amândouă.

– Bănuiesc că aşa ai fost educată să te porţi.

– Uiţi că am fost aproape să devin ducesă.

– Îmi pare rău că a trebuit să te mulţumeşti cu un marchiz afurisit.

– Voi face eforturi să perseverezi, replică ea, cu cuvinte aride ca nisipul.

Merseră în linişte pentru o lungă perioadă de timp, înainte ca ea să spună:

– Trebuie să te reîntorci în societate. Pentru surorile mele.

– Văd că te-ai obişnuit să-mi dai comenzi.

– Eu *m-am măritat* cu tine. Cred că ar trebui să faci un sacrificiu sau două, ţinând cont că am renunţat *la tot* pentru ca tu să-ţi primeşti pământul.

– Vrei să spui, la căsătoria ta perfectă?

Ea se aşeză la loc.

– Nu ar fi fost perfectă. El nu spuse nimic, dar privirea lui curioasă o făcu să adauge repede: Oricum, nu am nici un dubiu că n-ar fi fost mai perfectă decât *asta*.

Tommy nu ar fi enervat-o nici pe departe atât de tare.

Călătoriră în linişte timp îndelungat, înainte ca el să spună:

Voi participa la evenimentele necesare. Privea pe fereastră, cu un aer perfect de plictiseală. Vom începe cu Tottenham. El este cel care se apropie cel mai mult de un prieten pentru mine.

Descrierea era jenantă. Michael nu dusese niciodată lipsă de prieteni. Era inteligent și vibrant, și șarmant, și plin de viață... și oricine îl cunoștea atunci când era mic îl iubea. *Ea îl iubise.* Îl fusese prietenul ei cel mai drag. Ce se întâmplase cu el? Cum ajunsese acest... bărbat... rece, posomorât?

Își alungă gândul din minte. Vicontele Tottenham era unul dintre cei mai vânați burlaci din înalta societate, cu o mamă care avea o reputație fără pată.

– O alegere bună. Îți datorează bani?

– Nu. Se așternu tăcerea. Vom lua cina cu el săptămâna aceasta.

– Te-a invitat?

– Încă nu.

– Atunci cum...

El oftă.

– Hai să terminăm discuția asta înainte să începă, vrei? Sunt proprietarul celui mai profitabil club de jocuri din Londra. În Anglia există numai câțiva bărbați care nu își fac timp să stea de vorbă cu mine.

– Și soțiile lor?

– Ce-i cu ele?

– Crezi că nu te vor judeca?

– Cred că toate mă vor în patul lor, așa că vor găsi loc pentru mine în saloanele lor.

Ea tresări la auzul cuvintelor, uimită de lipsa lui de tact. De ideea că îi putea spune așa ceva soției lui. De ideea că el putea petrece timp în paturile altor soții.

– Cred că tu ai o părere greșită despre valoarea prezenței tale în dormitorul unei doamne.

El ridică o sprânceană.

– Cred că vei avea altă părere după ce va trece noaptea asta.

Spectrul nopții nunții lor se contură în cuvinte, și Penelopa ura faptul că pulsul ei se accelerase, chiar dacă dorința ei era să-și exprime disprețul.

– Da, bine, indiferent ce putere magică crezi tu că ai avea asupra femeilor din înalta societate, îți garantez că ele sunt mult mai pretențioase cu compania lor în public decât în particular. Și tu nu ești destul de bun.

Nu-i venea să creadă că spusese asta. Dar el o *enervase* atât de tare.

Când o privi, ceva puternic se simțea în ochii lui. Un sentiment aproape de admirație.

– Sunt fericit că ai descoperit adevărul, nevastă. Cel mai bine este să eliminăm orice speranță falsă cum că aș fi un bărbat decent sau un soț decent, încă de la începutul vieții noastre împreună. Făcu o pauză, scuturând o scamă de pe mânecă. Nu am nevoie de femei.

– Femeile sunt paznicii societății. De fapt, chiar ai nevoie de ele.

– De asta te am pe tine.

– Nu este suficient.

– De ce nu? Nu ești tu doamna englezoaică perfectă?

Penelopa scrâșni din dinți la auzul descrierii și la modul în care îi sublinia scopul unic-și-viitor pe lume. Lipsa ei completă de valoare.

– Nu mai sunt importantă. Au trecut ani întregi de când am fost frumoasa balului.

– Acum ești marchiza de Bourne. Nu am nici un dubiu că în curând vei deveni o persoană interesantă, draga mea.

Se încruntă la el.

– Nu sunt draga ta.

El făcu ochii mari.

– Mă rănești. Nu îți aduci aminte de Sfântul Ștefan? Dansul nostru scoțian nu a însemnat nimic pentru tine?

Era cel mai groaznic bărbat. Și nu i-ar fi părut rău dacă ar fi căzut pe geamul trăsurii direct într-un șanț. Într-adevăr, dacă ar fi făcut asta, ea nu s-ar fi oprit pentru a-i strânge rămășițele.

Nu îi păsa dacă Falconwell i-ar fi fost vreodată returnat sau nu. Dar îi păsa de surorile ei și nu ar fi permis ca reputațiile lor să fie umbrite de cea a soțului ei. Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze.

Trebuie să-ți dovedești din nou valoarea. Trebuie s-o vadă. E a să creadă că *eu* o văd.

O străfulgeră cu privirea.

Averea mea e de trei ori mai mare decât cea a celor mai respectabili bărbați din lumea bună.

Ea clătină din cap.

Mă refer la *valoarea* ta. De marchiz. De bărbat.

El se crispă.

Oricine îmi cunoaște povestea îți poate spune că nu mai am valoarea asta. Am pierdut-o acum zece ani. Poate că nu ai auzit?

Cuvintele se revărsau din el, cu amabilitate, dar ea știa că întrebarea era retorică, dar nu avea să se lase intimidată.

Am auzit. Își ridică bărbia pentru a-i întâlni direct privirea. Și ești dispus să lași o greșeală neînsemnată și prostească, din tinerețe, să îți umbrească imaginea pentru totdeauna? Și acum, și pe a mea?

El se mișcă, aplecându-se spre ea, amenințător și periculos. Ea se ținu tare, refuzând să se dea în spate. Să își mute privirea.

Am pierdut totul. O avere de sute de mii de lire. Pe o singură carte. Era enorm. O pierdere care să fie inclusă în cărțile de istorie. Și tu o numești greșeală neînsemnată?

Ea înghiți în sec.

- Sute de mii, spui?

- Mai mult sau mai puțin.

Rezistă impulsului de a întreba cât, exact, însemna mai mult sau mai puțin.

- Pe o singură carte?

- O carte.

- Atunci, poate că nu e o greșeală neînsemnată. Dar prostească, sigur.

Nu avea idee de unde veniseră cuvintele, dar cu toate acestea, ieşiseră, şi ştia că avea de ales între a-l înfrunta în continuare sau a-i arăta teama. În mod miraculos, îl privi direct.

– Tocmai m-ai făcut prost? se auzi vocea lui gravă, aproape ca un mârâit.

Inima ei bătea să-i iasă din piept – atât de tare, încă era surprinsă că el nu o putea auzi în micul spaţiu din trăsură. Flutură mâna, sperând să pară un gest nonşalant.

– Nu asta este ideea. Dacă vrem să convingem societatea că surorile mele merită să se mărite, tu trebuie să demonstrezi că eşti o escortă mai mult decât valoroasă pentru ele. Făcu o pauză. Trebuie să te schimbi.

El rămase tăcut o lungă perioadă de timp. Destul de mult pentru ca ea să se gândească că, poate, mersese prea departe.

– Schimbare.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Te voi ajuta.

– Întotdeauna negociezi atât de bine?

– Deloc. De fapt, nu negociez niciodată. Pur şi simplu cedez.

El se încruntă.

– Nu ai cedat nici măcar o dată în trei zile.

În mod clar fusese mai puţin supusă decât de obicei.

– Nu este adevărat. Am fost de acord să mă mărit cu tine, nu?

– Aşa este.

Se încălzi la aceste cuvinte, la felul în care o făceau să fie foarte *conştientă* de el.

Soţul ei.

– Ce mai este?

Fu cuprinsă de confuzie.

– Milord?

– Găsesc că nu îmi plac surprizele constante care apar din aranjamentul nostru. Hai să punem cărţile pe masă, eşti de acord? Tu vrei un sezon de succes pentru surorile tale, soţi buni pentru ele. Vrei să mă întorc în societate. Ce mai vrei?

– Nu mai vreau nimic.

Un fel de umbră – poate de nemulţumire? – îi traversă chipul.

Dacă adversarul tău îți garantează că vei câștiga, Penelopa, pariază.

O altă regulă a pariorilor?

O altă regulă a ticăloșilor. Una care este valabilă și în cazul soților. Cu atât mai mult în cazul soților de genul meu.

Soții de genul lui.

Se întrebă ce însemna, dar înainte să apuce să întrebe, el insistă:

Ce mai vrei, Penelopa? Cere-mi acum sau să nu îmi mai ceri niciodată.

Întrebarea era atât de generală, atât de deschisă... și răspunsurile atât de variate. Ezită, cu mintea lucrând la capacitate maximă. Ce voia? *Ce voia cu adevărat.* Ce voia *de la el*?

Mai mult.

Cuvintele îi străbătură corpul, nu ca un simplu ecou al acelei nopți care părea atât de îndepărtată... noaptea aceea care schimbase totul, ci ca o oportunitate. O șansă de a fi mai mult decât o marionetă pentru el și pentru familia ei și pentru societate. O șansă de a avea experiențe remarcabile. O viață remarcabilă. Îi întâlni privirea, plină de nuanțe aurii și verzi.

- Este posibil să nu îți placă.

- Sunt convins că ai dreptate.

- Dar, dacă ai întrebat...

- Este numai vina mea, te asigur.

Își țuguie buzele.

- Îmi doresc mai mult decât o viață simplă, formală, ca soție simplă, formală.

Păru să dea înapoi.

- Ce înseamnă asta?

- Mi-am petrecut toată viața ca o tânără exemplară... transformându-mă într-o fată bătrână exemplară. Și a fost... *Groaznic.* Cuvintele o luară prin surprindere. Înainte nu se gândise la viața ei ca fiind îngrozitoare. Până acum. *Până la el.* Iar el îi oferea o șansă să-și schimbe viața. Vreau un alt fel de căsnicie. Una în care mi se permite să fiu mai mult decât o doamnă care își petrece

zilele cu goblenuri şi opere caritabile, şi care să ştie mai mult decât budinca preferată a soţului ei.

– Nu îmi pasă dacă faci goblenuri sau nu şi, dacă-mi amintesc bine, activitatea nu prea ţi se potriveşte.

– Un început excelent, zâmbi ea.

– Şi dacă nu ţi-ai petrece nici un minut făcând opere de caritate... sincer, cred că nu mi-ar păsa câtuşi de puţin.

Zâmbetul se lărgi.

– Şi asta este promiţător. Şi presupun că nu ai o budincă preferată?

– Nu una de care să-mi amintesc, nu. Făcu o pauză, privind-o. Bănuiesc că este mai mult de-atât...

Ei îi plăcu cum sună cuvintele pe buzele lui. Vârtejul plăcut în care-o atrăgeau. Promisiunea lor.

– Sper. Şi mi-ar plăcea foarte mult dacă mi-ai arăta.

Privirea lui se întunecă aproape instantaneu, transformându-se într-un verde mosc plăcut.

– Nu sunt sigur că înţeleg.

– De fapt, este chiar simplu. Vreau aventura.

– Ce aventură?

– Cea pe care mi-ai promis-o la Falconwell.

El se lăsă pe spate, cu o sclipire amuzată în ochi – licărul pe care ea îl recunoscu din copilăria lor.

– Spune-i pe nume aventurii, Lady Penelopa.

– Lady Bourne, te rog, îl corectă ea.

Ochii lui se măriră uşor, trădându-i mirarea, după care îşi înclină capul.

– Atunci, Lady Bourne.

Îi plăcea cum sună numele. Chiar dacă nu ar fi trebuit. Chiar dacă el nu îi dăduse nici un motiv pentru asta.

– Mi-ar plăcea să-ţi văd sala de jocuri.

El ridică o sprânceană.

– De ce?

– Sună aventuros.

– Da, chiar sună.

– Presupun că femeile nu prea frecventează locul...

Femeile ca tine nu.

„Femeile ca tine." Nu îi plăcu insinuarea din cuvinte. Subînțelesul că ea ar fi fost simplă și plictisitoare și incapabilă să facă ceva îndrăzneț... vreodată. Ea continuă:

Cu toate acestea, mi-ar plăcea să merg. Se gândi un moment, apoi adăugă: Noaptea.

De ce ar conta momentul zilei?

Evenimentele care au loc seara sunt mult mai îndrăznețe. Mult mai *ilicite*.

Ce știi tu despre lucruri ilicite?

Nu prea multe. Dar am încredere că voi învăța repede. Inima îi tresări la amintirea primei lor nopți împreună – a plăcerii pe care i-o provocaseră mâinile lui – înainte să-și reamintească modul în care o părăsise în acea seară, după ce se asigurase că ea va accepta să fie de bărbat. Își drese glasul, dintr-odată neliniștită. Ce noroc că am un soț care îmi poate prezenta aceste distracții nocturne.

Într-adevăr, ce noroc, răspunse el tărăgănat. Dacă dorința ta de aventură nu s-ar opune complet decenței pe care insiști că trebuie să o afișez, te-aș ajuta cu plăcere. Din nefericire, trebuie să refuz.

Simți cum o cuprinde furia. Propunerea lui de a-i oferi mai mult nu fusese deloc reală. Era dornic să-i satisfacă orice toană, dispus să plătească prețul căsătoriei lor, pentru Falconwell – dar numai prețul pe care îl stabilea *el*. Nu era diferit de ceilalți. De tatăl ei, de logodnicul ei, de toți ceilalți bărbați care încercaseră să o curteze în anii care urmaseră. Și ea nu voia să accepte. Acceptase să se căsătorească din cauza unor evenimente pe care nu le putea controla. Acceptase o căsătorie cu un ticălos faimos. Dar nu va fi pionul nimănui. Nu acum, când el o ispitise atât să fie o jucătoare.

– A făcut parte din înțelegerea noastră. Mi-ai promis în noaptea în care am acceptat să mă mărit cu tine. Mi-ai spus că pot avea orice îmi doresc, orice aventuri îmi doresc. Mi-ai promis că mă vei lăsa să explorez cât doresc, în ideea că titlul maculat al marchizului de Bourne, deși mi-ar putea distruge reputația, îmi va așterne lumea la picioare.

– Asta înainte să insişti atât cu privire la ideea de respectabilitate. Se aplecă în faţă. Vrei ca surorile tale să se mărite în mod onorabil. Nu paria ceea ce nu eşti pregătită să pierzi, draga mea. A treia regulă a pariorilor.

– Şi a ticăloşilor, spuse ea, iritată.

– Da, şi a lor. O privi pentru o vreme, ca şi cum i-ar fi testat nivelul de furie. Problema ta este că nu ştii exact ce vrei. Ştii ce *ar trebui* să vrei. Dar nu este acelaşi lucru cu dorinţa adevărată, nu?

Era un om foarte enervant.

– Ce păcat, spuse el, cu un ton amuzat, în timp ce se sprijini din nou de spătar.

Ea se aplecă în faţă pe scaunul ei şi spuse:

– Măcar povesteşte-mi.

– Despre ce?

– Despre iadul ăsta.

El îşi încrucişă mâinile pe piept.

– Îmi imaginez că seamănă foarte mult cu o călătorie lungă cu trăsura, împreună cu o mireasă cu un interes nou descoperit pentru aventură.

Ea râse, plăcut surprinsă de glumă.

– Nu, vorbesc despre iadul pariori: sala ta de *jocuri*.

– Ce-ai vrea să ştii?

– Vreau să ştiu totul. Afişă un zâmbet larg. N-ar fi nevoie să-mi povesteşti nimic dacă aş beneficia e experienţa la faţa locului. Se uită spre el şi observă uşoara arcuire a buzelor. Văd că eşti de acord, punctă ea.

– Nu cu totul... zise el ridicând dintr-o sprânceană

– Dar cu toate astea mă vei lua cu tine?

– Eşti încăpăţânată. Rămase cu ochii la ea pentru o vreme, cântărindu-şi răspunsul. În cele din urmă zise: Te iau. Apoi rânji şi se grăbi să adauge: O dată.

Era suficient.

– Bate foarte captivant?

– Dacă-ţi place să pariezi, replică el simplu, iar Penelopa îşi încreţi nasul.

– N-am pariat niciodată.

Prostii. Ai pariat în fiecare minut de când suntem împreună. Mai întâi pentru surorile tale, iar astăzi, pentru tine.

– Bănuiesc că așa am făcut. Și am câștigat, spuse ea după ce se gândi puțin.

– Asta pentru că te-am lăsat eu să câștigi.

Să înțeleg că asta nu se întâmplă și la clubul tău?

El izbucni în râs.

– Nu. Preferăm să îi lăsăm pe jucători să piardă.

De ce?

Îi aruncă o privire.

– Pentru că pierderea lor înseamnă câștigul nostru.

– Te referi la bani?

– Bani, pământ, bijuterii... orice sunt îndeajuns de nesăbuiți să parieze.

Suna fascinant.

– Și se numește Îngerul?

– Îngerul Căzut.

Ea se gândi îndelung la nume.

– Tu ai ales denumirea?

– Nu.

– Pare potrivit pentru tine.

– Îmi imaginez că de aceea l-a ales Chase. Ni se potrivește tuturor.

– Tuturor?

El oftă, deschizând un ochi și țintuind-o cu privirea:

– Ești lacomă.

– Prefer să spun că sunt curioasă.

El se ridică, aranjându-și o manșetă.

– Suntem patru.

– Și toți sunteți... decăzuți? rosti ea, ultimul cuvânt părând o șoaptă.

Ochii cu străluciri aurii îi găsiră pe ai ei în trăsura întunecoasă.

– Într-un fel.

Ea analiză răspunsul, modul în care el spusese cuvintele, fără rușine sau mândrie. Pur și simplu cu sinceritate. Și își dădu seama că era ceva foarte tentant în ideea decăderii lui... în faptul că era

un ticălos. În faptul că pierduse totul – *sute de mii de lire sterline!* – şi le recâştigase într-un timp atât de scurt. Cumva, recuperase tot. Fără să fi primit vreun ajutor. Având de partea lui doar o voinţă de neclintit şi angajamentul extraordinar faţă de cauza lui. Ceea ce nu era numai tentant.

Eroic.

Îi întâlni privirea, văzându-l brusc într-o lumină complet nouă. El privi fix înainte şi trăsura se micşoră instantaneu.

– Nu face asta.

Ea se sprijini de spătar, îndepărtându-se de el.

– Ce să nu fac?

– Văd că romanţezi situaţia. Transformi Îngerul în ceva ce nu e. Mă transformi *pe mine* în ceva ce nu sunt.

Ea clătină din cap, demoralizată de modul în care îi citise gândurile.

– Nu asta făceam...

– Bineînţeles că asta făceai. Crezi că nu am mai văzut aceeaşi privire în ochii a zeci de femei? Sute? El îşi mută privirea, îndreptându-şi atenţia spre fereastră, spre drumul din depărtare. Nu o face, spuse el cu fermitate. Vei fi dezamăgită.

Se lăsă tăcerea, şi el îşi întinse picioarele lungi, încălţate cu cizme, încrucişându-şi din nou gleznele şi închizând ochii. Ignorând-o. Ea îl privi în tăcere, mirându-se de neclintirea lui, de parcă n-ar fi fost altceva decât tovarăşi de drum, iar trăsura în care călătoreau – doar o diligenţă obişnuită. Şi poate că el avea dreptate, pentru că nimic din acest bărbat nu părea potrivit pentru un soţ, iar ea, în mod sigur, nu se simţea deloc asemenea unei soţii.

Soţiile aveau scopuri mai bine definite, îşi imagină ea. Nu că data trecută când aproape devenise soţie fusese mai sigură de ceva. Fusese cât pe ce să se mărite cu un bărbat pe care nu-l cunoştea.

Gândul o făcu să se oprească. Nu era mare diferenţă între duce şi acest nou şi matur Michael, care nu mai semăna deloc cu băiatul pe care-l cunoscuse cândva. Îi cercetă faţa, pentru a găsi un indiciu al vechiului ei prieten, căutând gropiţele adânci din obraji, o urmă a zâmbetelor simple, prieteneşti, a râsului cu gura până la urechi care, fără excepţie, reuşea să-l scoată din necazuri.

El nu era acolo.

Fusese înlocuit de acest bărbat rece, dur, încăpățânat... acest bărbat care le influența puternic viețile tuturor celor din jurul lui, care lua ceea ce-și dorea, fără nici o grijă.

Soțul ei.

Brusc, Penelopa se simți singură – mai singură decât fusese vreodată înainte – aici, în această trăsură, cu acest bărbat străin, departe de părinții și surorile ei, și de Tommy și de tot ce cunoscuse vreodată, îndreptându-se spre Londra și ceea ce urma să fie cea mai ciudată zi din viața ei.

Totul se schimbase în acea dimineață. *Totul.* Pe vecie, viața ei avea să fie formată din două etape – cea de dinainte să se mărite și cea de după căsătorie. Înainte, erau reședința Dolby și conacul Needham, și familia ei. Și după, era... Michael. Michael, și nimeni altcineva. Michael, și cine știe *ce* altceva. Michael, străinul transformat în soț. O durere i se cuibări adânc în piept – să fie tristețe oare? Nu. Dor de casă.

Era măritată.

Respiră adânc și aerul vibră în interiorul ei, sunetul răsunând în spațiul strâmt al trăsurii. El deschise ochii, prinzându-i privirea înainte să apuce să se prefacă adormită.

– Ce este?

Se gândi că ar fi trebuit probabil să fie impresionată că binevoise s-o întrebe, dar își dădu seama că nu putea simți decât iritarea provocată de tonul lui insensibil. Nu înțelesese că aceasta era o după-amiază foarte complicată în privința emoțiilor?

– Îți poți revendica dreptul asupra vieții mele, a zestrei și a persoanei mele, milord. Dar încă sunt stăpână pe gândurile mele, nu-i așa?

El se uită fix la ea timp îndelungat, și Penelopa avu impresia clară, stingheritoare, că putea să-i citească gândurile.

– De ce ai avut nevoie de o zestre atât de mare?

– Poftim?

– De ce nu erai măritată?

Ea izbucni în râs. Nu se putuse abține.

– În mod sigur ești singura persoană din Anglia care nu știe povestea. Cum el nu răspunse, ea umplu tăcerea cu adevărul. Am fost victima celui mai urât mod de a rupe o logodnă.

– Există mai multe moduri de a rupe o logodnă?

– O, da. În cazul meu a fost de-a dreptul groaznic. Nu partea cu despărțirea... circumstanțele mi-au permis să anulez totul. Dar restul... mariajul cu femeia pe care o iubea cu adevărat în doar o săptămână? Nu a fost foarte măgulitor. Mi-a luat ani întregi să învăț să ignor șoaptele.

– Despre ce ar fi putut să șușotească oamenii?

– În special despre faptul că eu – mireasa perfectă, răsfățată, cu zestre și titluri și tot tacâmul – n-am fost capabilă să rețin atenția unui duce nici măcar timp de o lună.

– Și? De ce n-ai putut?

Ea își luă ochii de la el, incapabilă să pronunțe cuvintele privindu-l în față.

– El era îndrăgostit nebunește de alta. Se pare că, într-adevăr, dragostea învinge totul. Chiar și căsătoriile aranjate în înalta societate.

– Crezi asta?

– Da. I-am văzut împreună. Sunt... căută ea cuvântul. Perfecți. El nu răspunse, așa că ea continuă: Cel puțin, așa-mi place să cred.

– De ce ar trebui să conteze asta pentru tine?

– Nu ar trebui, bănuiesc... dar vreau să cred că, dacă nu ar fi fost perfecți împreună... dacă nu s-ar fi iubit atât de mult... atunci el nu ar fi făcut ceea ce a făcut și...

– Și tu ai fi măritată.

Ea îl privi, cu un zâmbet crispat pe buze.

– Oricum sunt măritată.

– Dar ai fi avut căsnicia pe care ai fost pregătită să o ai, în locul acesteia – care e un scandal așteptând să fie descoperit.

– Atunci nu am știut, dar și acela era un scandal așteptând să fie descoperit. Văzându-i privirea nedumerită, ea continuă: Sora ducelui. Era nemăritată. Nici măcar nu fusese prezentată în înalta societate, și avea un copil. El dorise să se însoare cu mine pentru

a se asigura că lumea vorbește și despre altceva, nu numai despre scandalul în care era implicată familia Leighton.

Planificase să te folosească pentru a acoperi scandalul? Fără să îi spună?

Este cu mult diferit să fii folosită pentru bani? Sau pământ?

Bineînțeles că este diferit. Eu nu am minți.

Era adevărat și, dintr-un anume motiv, conta. Destul cât să o facă să-și dea seama că nu ar da căsătoria aceasta pe cealaltă din trecut. În trăsură se făcea frig și ea își aranja fustele, încercând să prindă și cea mai mică fărâmă de căldură ce ieșea din cărămida fierbinte de la picioarele ei. Acțiunea îi oferi timp de gândire.

Surorile mele, Victoria și Valerie? zise ea, așteptând ca el să îi amintească de gemene. Când dădu din cap, continuă: Debutul lor a avut loc imediat după scandalul în care am fost implicată. Și au avut de suferit din pricina asta. Mama a fost atât de înfricoșată că vor fi afectate de tragedia mea, încât le-a obligat să accepte primele oferte primite. Victoria s-a măritat cu un conte bătrân, care căuta cu disperare o moștenitoare, iar Valery cu un vicomte – arătos, dar cu mai mulți bani decât minte. Nu sunt sigură dacă sunt fericite... dar cred că nici nu se așteptau să fie nu când căsătoria a devenit o posibilitate reală. Făcu o pauză, gândindu-se. Toate știam. Nu am fost crescute pentru a crede că mariajul este altceva decât o afacere, dar eu le-am distrus șansele de a obține mai mult. Continua să vorbească, neînțelegând prea bine de ce simțea nevoia să-i spună toată povestea. Căsătoria mea trebuia să fie cel mai bine organizată, cea mai profitabilă dintre toate. Urmam să devin ducesa de Leighton. Trebuia să tac, să mă supun ordinelor soțului meu și să îl nasc pe următorul duce de Leighton. Și aș fi făcut-o. Cu dragă inimă. Ridică ușor dintr-un umăr. Ducele... avea alte planuri.

– Ai scăpat.

Nimeni nu mai pusese problema în acest fel. Nu recunoscuse niciodată că în sufletul ei se instalase un sentiment de liniște odată cu anularea logodnei, chiar dacă lumea ei se prăbușea în jur. Nu-și dorise niciodată ca mama ei să o acuze că ar fi fost egoistă. Chiar și acum, nu putea să fie de acord cu Michael.

– Sunt sigură că multe femei nu ar numi scăpare ceea ce mi s-a întâmplat. Este curios cum un lucru infim, ca o logodnă ruptă, poate schimba totul.

– Nu chiar infim, bănuiesc.

Ea îi întâlni din nou privirea, dându-şi seama că era foarte atent la ea.

– Nu... cred că nu.

– Cum te-a schimbat asta?

– Nu mai eram un premiu. Nu mai eram mireasa ideală din înalta societate. Îşi trecu mâinile peste fuste, netezind cutele care apăruseră în timpul călătoriei. Nu mai eram perfectă. Cel puţin, nu în ochii lor.

– După experienţa mea, perfecţiunea în ochii societăţii este mult supraestimată. Se uita fix la ea, ochii căprui având o strălucire pe care nu o putea identifica.

– Ţie ţi-e uşor să vorbeşti; tu ai fugit de ei.

El refuză să schimbe subiectul, lăsând conversaţia să se îndrepte spre el.

– Toate acele lucruri – tot ce mi-ai spus acum – aşa te-a schimbat logodna ta ruptă în ochii *lor*. Dar cum te-a schimbat *pe tine*, Penelopa?

Întrebarea o blocă. În anii de când ducele de Leighton provocase scandalul secolului şi distrusese orice şansă a Penelopei de a deveni ducesa lui, nici măcar o dată nu se întrebase cum o schimbase pe ea. Dar acum, uitându-se la noul ei soţ, aflat în faţa ei în trăsură – un bărbat de care se apropiase în toiul nopţii şi cu care se măritase numai câteva zile mai târziu – adevărul o făcu să se înfrigureze.

Fericirea ei redevenise o posibilitate.

Ea alungă acest gând, iar el se aplecă iute în faţă, aproape nerăbdător.

– Iată! Tocmai ai răspuns la întrebare!

– Eu... începu ea, apoi se opri.

– Spune-o.

– Nu mai contează acum.

– Acum. Din cauza mea?

„Nu mi-a fost niciodată menit să am ceea ce au ei." Își cântări cu atenție răspunsul.

M-a făcut să-mi dau seama că o căsnicie nu trebuie neapărat să fie un aranjament. Ducele... își iubește la nebunie soția. Căsătoria lor... nu este una liniștită și anostă.

Și tu îți doreai asta?

„Numai cândva știam că era o opțiune." Dar nu contase. Ridică ușor din umeri.

Nu contează ce-mi doream, nu? Acum am propria căsnicie.

Dinții îi clănțăniră când rosti ultimul cuvânt, iar el își mormăi dezaprobarea, ridicând-se și mutându-se în partea cealaltă a trăsurii, pentru a sta lângă ea.

Ți-e frig. O cuprinse pe după umeri cu brațul său lung, trăgând-o mai aproape, iar ea simți valuri de căldură venind dinspre el. Uite, adăugă, trăgând o haină de călătorie în jurul lor, asta va fi de ajutor.

Ea se îngrămădi în el, încercând să nu-și amintească de ultima dată când fuseseră atât de aproape.

Se pare că îți împarți mereu hainele cu mine, milord.

Bourne, o corectă, înfășurându-se strâns în lâna aspră, murmurând cuvintele sub urechea ei. Și fie împart pâturile cu tine, fie le pun să le fure.

Ea nu-și putu stăpâni un hohot de râs. Călătoriră în tăcere o vreme, după care el începu să vorbească din nou.

– Așadar, în toți acești ani, ai așteptat o căsătorie fericită.

– Nu știu dacă „aștepta" este cuvântul pe care l-aș folosi. Am sperat, mai degrabă.

El nu răspunse, iar ea se jucă cu nasturele hainei lui.

Și logodnicul tău, cel de la care te-am furat, el ți-ar fi oferit-o?

Poate.

Poate nu.

Ar fi trebuit să-i spună adevărul despre Tommy. Că de fapt nu fuseseră niciodată logodiți. Dar ceva o împiedica să rostească vorbele.

– Nu merită să mă gândesc la asta acum. Dar nu vreau să mai fiu învinuită pentru încă două căsnicii nefericite. Nu mă mint singură crezând că surorile mele ar putea găsi iubirea. Dar ar putea fi fericite, nu? Ar putea găsi pe cineva cu care să se potrivească... sau, oare, cer prea mult?

– Sincer, nu știu, spuse el, petrecându-și brațul în jurul ei, trăgând-o mai aproape, în timp ce trăsura hurducăia spre podul care avea să îi treacă peste Tamisa și în Londra. Nu sunt genul de bărbat care să înțeleagă cum se potrivesc oamenii.

Nu ar fi trebuit să-i placă senzația brațului său din jurul ei, dar nu se putu abține să nu se lase învăluită de căldura lui, pretinzând, pentru o clipă, că această conversație în șoaptă era prima dintre multe altele. Mâna lui aluneca în susul și în josul brațului ei, transmițându-i căldura – și ceva mult mai grozav – cu fiecare mângâiere caldă, minunată.

– Practic, Pippa este logodită cu Lord Castleton; ne așteptăm să-i ceară mâna în câteva zile de la întoarcerea ei în Londra.

Mâna lui se opri un moment, înainte să-și continue alunecarea lungă și lentă.

– Cum l-a cunoscut pe Castleton?

Ea se gândi la nobilul simplu și neinteresant.

– Cam în același mod în care li se întâmplă tuturor. Baluri, dineuri, seri dansante. El pare destul de drăguț, dar... nu prea agreez ideea ca el să fie cu Pippa.

– De ce nu?

– Unii ar spune că e ciudată, dar nu e așa. Este pur și simplu studioasă, îi plac științele. E fascinată de modul în care funcționează lucrurile. Nu pare a fi capabil să țină pasul cu ea. Dar, sincer? Cred că pe ea n-o interesează dacă sau cu cine se mărită. Atâta timp cât el are o bibliotecă și câțiva câini, își va găsi bucuria în lucrurile care contează pentru ea. Îmi doresc numai să găsească pe cineva mai... ei bine, nu vreau să fiu crudă, dar... inteligent.

– Mmm. Michael era reținut. Și cealaltă soră a ta?

– Olivia, răspunse ea, e foarte frumoasă.

– Atunci înseamnă că va fi pe placul multor bărbați.

Penelopa se îndreptă.

E atât de simplu?

El îi întâlni privirea.

Frumusețea ajută.

Penelopa nu avea să fie considerată niciodată frumoasă. Simplă, da. Chiar acceptabilă, într-o zi bună, într-o rochiță nouă. Dar niciodată frumoasă. Chiar și atunci când urma să devină ducesa de Leighton, nu era frumoasă. Era doar... ideală. Îi plăcea sinceritatea din cuvintele lui Michael. Nimănui nu-i plăcea să i se reamintească de faptul că era mai prejos decât o doamnă drăguță.

Ei bine, Olivia este frumoasă, și ea o știe...

Pare încântătoare.

Ea ignoră ironia din replica lui.

Și va avea nevoie de un bărbat care să o trateze foarte, foarte bine. Care să aibă o grămadă de bani și să nu-l deranjeze să îi cheltuiască pentru a o răsfăța.

Sună exact ca opusul a ceea ce are nevoie Olivia.

Nu este așa, vei vedea.

Se așternu tăcerea, dar pe ea nu o deranjă, întorcându-se, în schimb, la căldura lui, plăcându-i felul în care îl simțea lângă ea, ceea ce făcea trăsura infinit mai confortabilă. Tocmai când legănarea trăsurii era aproape să o adoarmă, el vorbi:

Și tu?

Deschise ochii brusc.

-Eu?

-Da, tu. Ce gen de bărbat ți s-ar potrivi?

Ea privi felul în care pătura se ridica și cobora pe pieptul lui în timp ce respira, mișcările lungi calmând-o într-un mod ciudat.

Aș vrea ca tu să te potrivești cu mine.

Până la urmă, era soțul ei. Era normal ca ea să-și imagineze că el ar putea fi mai mult decât un tovarăș temporar. Mai mult decât o cunoștință. Mai degrabă un prieten. Mai mult decât bărbatul rece, dur, pe care-l cunoscuse în acele zile. Nu o deranja acest Michael, cel de lângă ea, care o încălzea, care vorbea cu ea. Bineînțeles că nu i spuse nimic din aceste lucruri. În schimb, rosti:

-Acum nu prea mai contează, nu?

– Şi dacă ar fi contat?

Nu voia să o lase să evite răspunsul. Fie din cauza căldurii, fie din cauza liniştii sau călătoriei ori a bărbatului, ea răspunse:

– Cred că mi-ar fi plăcut cineva interesant... cineva amabil... cineva dornic să-mi arate...

„Cum să trăiesc." Nu putea spune *asta*. Ar fi râs de ea de s-ar fi prăpădit.

– Cineva cu care să dansez... cineva cu care să râd... cineva de care să-mi pese. „Cineva căruia să-i pese de mine."

– Cineva asemenea logodnicului tău?

Se gândi la Tommy şi, pentru o clipă, reflectă dacă să-i spună lui Michael că acel bărbat misterios la care se referea era prietenul pe care amândoi în cunoşteau de-o viaţă.

Fiul celui care-i luase totul.

Dar nu voia să-l supere. Nu acum, când erau liniştiţi şi era cald, iar ea putea pretinde că se bucura unul de compania celuilalt.

Aşa că, în schimb, şopti.:

– Mi-aş dori să fie cineva asemenea soţului meu.

El tăcu o lungă perioadă, îndeajuns de mult încât ea să se întrebe dacă o auzise. Când riscă să-l privească printre gene, descoperi că se uita la ea cu o intensitate tulburătoare, ochii lui căprui părând aproape aurii în lumina slabă. Pentru un scurt moment, crezu că ar putea să o sărute.

Îşi dori să o sărute.

La acest gând, obrajii i se îmbujorară, ceea ce o făcu să-şi întoarcă iute faţa, lăsându-şi din nou capul pe pieptul lui, închizând ochii şi dorindu-şi ca momentul să treacă – cu tot cu stângăcia ei.

Nu ar fi atât de rău dacă ei doi s-ar potrivi.

Capitolul 8

Dragă M.,

Îţi trimit doar un bilet scurt astăzi, pentru a-ţi spune că ne gândim cu toţii la tine, mai ales eu. L-am întrebat pe tatăl meu

dacă am putea veni la Eton în vizită și bineînțeles că el mi-a spus că nu ar fi cuviincios, din moment ce nu facem parte din familia ta. E o prostie, să știi. Întotdeauna mi-ai fost la fel de apropiat ca și unele dintre surorile mele. Cu siguranță mai apropiat decât mătușa mea Hester.

Tommy va veni acasă în vacanța de vară. Sper din tot sufletul să ni te alături și tu.

Pentru totdeauna, P.

Conacul Needham, mai 1816

Nici un răspuns

*

În seara nunții sale, Bourne își părăsi casa din oraș aproape imediat după ce o lăsă acolo pe noua lui soție și se îndreptă spre Îngerul Căzut.

Ar fi mințit dacă ar fi spus că nu se simțise un nemernic pentru să o lăsase așa, pe fugă, într-o casă nouă, cu un personal nou și nimic familiar, dar avea un singur scop de neclintit și, cu cât îl atingea mai repede, cu atât avea să fie mai bine pentru toată lumea.

Va trimite anunțul căsătoriei lor la redacția de la *Times*, le va găsi perechi domnișoarelor Marbury, iar el o să aibă parte de răzbunarea mult dorită.

Nu avea timp pentru noua lui soție. În mod sigur nu avea timp pentru zâmbetele ei liniștite și limba ascuțită, și modul în care îi amintea de tot ceea ce pierduse. De toate lucrurile la care dăduse cu piciorul. În viața lui, nu era loc pentru discuțiile dintre ei. Nu era loc pentru a fi interesat de ceea ce avea ea de spus. Nu era loc să o amuze sau să-i pese vreun pic de ceea ce credea despre surorile ei sau cum făcea față situației create cu mulți ani în urmă. Și, în mod clar, nu era loc să-și dorească să-l omoare pe bărbatul care rupsese logodna și o făcuse să se îndoiască de propria persoană și de propria valoare. Nu conta că pusese flori

de Crăciun pe mormintele părinților lui. Și nu conta ce gen de bărbat credea ea că i se potrivește.

Era esențial să stea departe de ea – era o distanță care ar fi stabilit parametrii căsniciei lor, adică faptul că el își va continua viața, iar ea își va face propria viață și, deși vor găsi împreună perechile surorilor ei, fiecare o va face din propriul motiv. Așadar, o lăsase somnoroasă și în rochia șifonată de pe drum și se îndrepta spre Înger, chinuindu-se din răsputeri să ignore faptul că o abandonase în noaptea nunții ei și că, foarte probabil, va suferi chinuri inimaginabile suplimentare în iad, pentru că fusese atât de insensibil.

Patru ore într-o trăsură și se gândea deja prea mult la binele ei.

Respiră adânc, bucurându-se de umezeala rece din aerul serii, îngălbenit de ceața groasă de ianuarie, deplasându-se prin Mayfair către Regent Street, unde o mână de vânzători ambulanți apărură din ceață numai când se apropie de ei la o aruncătură de băț. Nu îi vorbiră, instinctele lor bine dezvoltate spunându-le că nu căuta ceea ce vindeau ei. Așadar, dispărură în ceață la fel de repede precum apăruseră, și Bourne își croi drum spre clădirea împunătoare din piatră aflată în St. James.

Clubul încă nu era deschis și, când se strecură pe la intrarea proprietarilor spre parter, fu recunoscător pentru lipsa companiei în camera spațioasă. În jurul încăperii erau aprinse felinarele și câteva menajere își încheiau ziua de lucru – frecarea covorului, lustruirea candelabrelor și ștergerea de praf a tablourilor de pe pereți. Bourne se îndreptă spre centrul parterului, oprindu-se acolo pentru o perioadă îndelungată, pentru a cuprinde cu privirea acest loc – casa lui din ultimii cinci ani.

În cele mai multe după-amiezi, era primul dintre proprietari care ajungea la Îngerul Căzut și îi plăcea așa. Se bucura de liniștea clubului la acea oră, de momentele liniștite de dinaintea sosirii crupierilor pentru a verifica greutatea zarurilor, vaselina de pe roți, modul în care alunecau cărțile, pregătind locul pentru mulțimea de oameni ce avea să pătrundă ca lăcustele și să umple camera cu țipete, și râs, și pălăvrăgeală.

Îi plăcea clubul gol de tot, în afară de posibilități. De ispite.

Vârî mâna în buzunarul vestei, pentru a atinge talismanul care să găsea întotdeauna acolo, moneda care îi amintea că numai tentația, și nimic altceva, era cea care umplea aceste mese. Și tentația era cea care aducea ruina.

Nu poți risca ceea ce nu-ți permiți să pierzi.

Moneda nu mai era. Alt lucru care-i amintea de soția sa moartă.

Se îndreptă spre ruletă, trecându-și degetele peste axul greu din argint al roții, învârtind-o, amestecând culorile, numai viteză și lux, și întinse mâna după bila din fildeș pe care fuseseră atâtea speranțe pariate... și pierdute. Cu o mișcare experimentată din încheietura mâinii, aruncă bila învârtindu-se în roată, iubind sunetul de os pe metal, modul în care îi înfiora întregul trup – un amalgam de gingășie și păcat.

„Roșu." Șoapta răsună în interiorul lui, spontan, de neoprit. Deloc surprinzător. Se întoarse înainte ca roata să încetinească, înainte ca gravitația și providența să azvârle bila la locul ei.

Te-ai întors.

În cealaltă parte a camerei, conturat în ușa deschisă ce dădea spre apartamentul contabilului, stătea Cross, al patrulea partener la conducerea Îngerului Căzut. Cross se ocupa de finanțele clubului, asigurându-se că fiecare bănuț care intra pe ușa clubului era bine justificat. Era un geniu în știința numerelor, dar nici nu părea, nici nu trăia ca omul fără egal în finanțe care era. Era deșirat, cu 15 centimetri mai înalt decât Michael, mai înalt chiar și decât Temple. Dar în timp ce Temple avea dimensiunile unei mici case, Cross era înalt și subțire, numai unghiuri și mușchi. Bourne rareori îl vedea mâncând și, dacă cearcănele negre din jurul ochilor lui erau un semn, trecuse o zi sau două de când nu mai dormise.

Ai venit devreme.

La rostirea acestor cuvinte, Cross își trecu o palmă peste obrazul nebărbierit.

Târziu, de fapt.

Se dădu într-o parte, lăsând o femeie frumoasă să iasă din camera din spatele lui. Ea îi aruncă lui Bourne un zâmbet timid,

înainte să își tragă gluga enormă a pelerinei, pentru a-i acoperi fața.

Bourne privi cum femeia se grăbi spre intrarea clubului, ieșind aproape fără zgomot, înainte să întâlnească privirea lui Cross.

– Văd că ai muncit din greu.

Un colț al gurii lui Cross se ridică la auzul cuvintelor.

– E priepută la contabilitate.

– Îmi imaginez că este.

– Nu te așteptam să te întorci așa de repede.

Nici el nu se așteptase să revină atât de repede.

– Lucrurile au luat o altă turnură.

– În bine sau în rău?

Amintirea jurămintelor căsătoriei pe care le rostise împreună cu Penelopa îl enervă.

– Depinde cum privești situația.

– Înțeleg.

– Mă îndoiesc.

– Palconwell?

– Al meu.

– Te-ai însurat cu fata?

– Da.

Cross scoase un fluierat prelung, nu foarte zgomotos. Bourne fu întru totul de acord.

– Unde este?

Prea aproape.

– În casa din oraș.

– Casa *ta* din oraș?

– Nu mi s-a părut potrivit să o aduc aici.

Cross tăcu pentru o perioadă lungă.

– Mărturisesc, sunt nerăbdător să o cunosc pe această femeie care a luat în piept căsătoria cu durul, neprietenosul Bourne și nu a fugit.

Nu avusese de ales.

În nici un caz nu ar fi făcut nuntă cu el dacă nu ar fi forțat-o să meargă la vicar. Dacă ar fi avut timp să se gândească. El era tot

ce nu era ea, aspru și nervos, fără nici o șansă să se întoarcă în lumea în care se născuse. În care *ea* se născuse.

Penelopa... era cuviincioasă și crescută perfect pentru o viață în acea lume. Lumea aceasta – plină de jocuri, și băutură, și sex, și altele mai rele – ar speria-o de moarte. *El* ar speria-o de moarte. Dar ea dorea să o vadă. Iar el avea să i-o prezinte. Pentru că nu putea rezista tentației de a o corupe. Era prea irezistibil. Prea dulce.

Ea nu știa ce îi ceruse. Credea că aventura era o plimbare târzie în pădurile din împrejurimile casei părintești. Etajul principal al Îngerului, în orice noapte, ar fi făcut-o să o apuce isteric.

Prețul? întrebă Cross, sprijinindu-se pe perete, cu brațele încrucișate pe piept. Ai spus că nu a mers așa cum ai planificat.

Am fost de acord să le găsesc perechi și surorilor ei.

Cross ridică o sprânceană.

Câte sunt?

Două. Destul de simplu, cred. El întâlni privirea serioasă și neutră a lui Cross. Ar trebui să știi că a fost o căsătorie din dragoste. A avut loc azi de dimineață. Nu am suportat să mai stau departe de ea nici un moment în plus.

Se auzi o bătaie în ușă pe când Cross înțelese minciuna.

Pentru că sunteți atât de îndrăgostiți.

Exact.

Azi-dimineață, repetă Cross.

Bourne se întoarse și se sprijini în palme pe masa de ruletă, apăsându-le tare pe dimia verde plușată. Știind ce avea să urmeze chiar înainte ca vorbele să fie rostite.

– Ai lăsat-o singură în noaptea nunții voastre.

Așa am făcut.

E urâtă?

„Nu." Când se afla pe culmile pasiunii, era uimitoare. Își dorise să o arunce pe pat și să o facă a lui. Amintirea extazului ei în conacul Falconwell îl făcu să se miște pentru a scăpa de apăsarea stânjenitoare din pantaloni. Își trecu mâna peste față la rostirea minciunii.

– Am nevoie de un meci în ring cu Temple.

– Aha, înţeleg că este.

– Nu este.

– Atunci, poate că ar trebui să te întorci acasă şi să consumi căsătoria cu această femeie pe care o iubeşti atât de pasional. Dumnezeu ştie că este o experienţă mai plăcută decât dacă Temple îţi tăbăceşte fundul în ring.

Chiar dacă meriţi din plin bătaia.

Pentru o clipă, Bourne cântări cuvintele. Trecu în revistă evenimentele care ar fi avut loc dacă s-ar fi întors acasă şi ar fi căutat-o pe proaspăta lui soţie inocentă. Îşi imaginâ cum ar fi fost să o întindă pe pat şi să-şi revendice drepturile, să o facă a lui. Să-i arate aventura pe care nici măcar nu ştia că o ceruse. Îşi imaginâ cum părul ei mătăsos s-ar agăţa de bărbia lui nerasă, modul în care buzele ei pline s-ar despărţi într-un geamăt, izvorât din plăcerea pe care ar fi smuls-o cu migală de la ea. Era o tentaţie păcătoasă, minunată. Dar ea nu ar fi luat experienţa aşa cum i se oferea. Ar fi cerut mai mult. Mai mult decât el ar fi fost dispus să-i ofere.

Privirea lui reveni la ruletă, atrasă, inevitabil, de locul unde micuţa bilă se oprise.

Negru.

Bineînţeles.

Se întoarse din nou.

– E mai mult de-atât.

– Întotdeauna este.

– Am fost de acord să mă întorc în societate.

– Doamne, Dumnezeule! De ce?

– Surorile trebuie să îşi găsească o pereche potrivită.

Cross înjură, exprimându-şi uluirea printr-un singur cuvânt explicit.

– Needham a negociat dur? Genial.

Bourne nu spuse adevărul – că soţia sa fusese cea care negociase prima termenii. Cu cel mai mare succes. În schimb, replică:

– Are informaţii care îl vor distruge pe Langford.

Cross făcu ochii mari.

– Cum este posibil?

– Nu am căutat în locul potrivit.

– Ești sigur că...

– Îl vor distruge.

– Și ți le va da atunci când surorile își găsesc perechea?

– Nu ar trebui să dureze mult; se pare că una din ele este la jumătatea distanței spre altar cu Castleton.

Cross ridică o sprânceană.

– Castleton este un imbecil.

Bourne ridică dintr-un umăr, indiferent.

– Nu este primul aristocrat care se însoară cu o femeie mai inteligentă decât el. Și nu va fi nici ultimul.

– Tu ți-ai lăsa sora nemăritată să se căsătorească cu el?

– Nu am o soră nemăritată.

– Mi se pare că acum ai vreo două.

Bourne auzi dezaprobarea în aceste vorbe... știa unde voia Cross să ajungă. Știa că o căsnicie cu Castleton ar fi condamnat orice femeie cu creier la o viață de plictiseală. Și Penelopa ar fi suferit să știe că încă o soră de-a ei s-ar fi căsătorit cu bărbatul nepotrivit. „Nu mă mint singură crezând că surorile mele ar putea găsi iubirea. Dar ar putea fi fericite, nu?" Decise să ignore ecoul.

– E aproape stabilit. Asta mă aduce cu un pas mai aproape de Langford. Nu am de gând să mă bag și să stric totul. În plus, cele mai multe femei din înalta societate trebuie să-și suporte soții.

Cross ridică din sprânceană.

– Trebuie să recunoști... mariajul cu Castleton ar fi un fel de test. În special pentru tinerele care speră la mai mult. Ar trebui să-i faci cunoștință cu altcineva. Cineva care are un pic de minte.

Bourne ridică dintr-o sprânceană.

– Îți oferi serviciile?

Cross îi aruncă o privire încruntată.

– Sigur există cineva.

– De ce să caut pe altcineva când Castleton e la îndemână?

– Ești un ticălos fără inimă.

– Fac tot ce este nevoie. Bourne îl străfulgeră pe Cross cu o privire de gheață. Poate că începi să te înmoi.

– Poate, dar tu eşti la fel de dur ca întotdeauna. Cum Bourne nu răspunse, el continuă: Poate că vei obține câteva invitații fără ajutor, dar pentru restul – pentru o adevărată revenire în societate – vei avea nevoie de Chase. Este singurul mod prin care vei descuia toate uşile de care ai nevoie.

Bourne dădu din cap, stând drept, trăgând adânc aer în piept şi aranjându-şi cu atenție mânecile redingotei.

– Atunci, ar trebui să-l găsesc pe Chase. Întâlni privirea cenuşie a lui Cross. Iar tu vei începe să răspândeşti vorba că...

Cross încuviință:

– Eşti îndrăgostit până peste cap.

Înainte să confirme, Bourne avu o mică ezitare. Pe care Cross o observă.

– Va trebui să te descurci mai bine de-atât dacă vrei să te creadă cineva. Bourne se întoarse, ignorând cuvintele, până când Cross îl chemă înapoi. Şi încă un lucru. Dacă răzbunarea ta este legată de căsnicia şi de reputația ta imaculată, vei dori să ți le asiguri rapid pe amândouă.

Bourne se încruntă.

– Ce vrei să spui?

Cross zâmbi cu un aer de superioritate.

– Sugerez doar să te asiguri că soția ta nu va avea motive pentru anulare. Du femeia în pat, Bourne. Urgent.

Bourne nu avu şansa să răspundă, pentru că la intrarea principală în club se iscă brusc agitație, dincolo de uşa lată din stejar, care era întredeschisă.

– Nu-mi pasă că nu sunt membru. Mă laşi să-l văd sau îmi voi face un scop în viață din distrugerea lui... şi a acestui loc.

Bourne se uită la Cross, iar bărbatul mai înalt spuse, cu indiferență:

– Ai observat că fac întotdeauna aceeaşi promisiune, dar niciodată nu e vorba de cineva îndeajuns de puternic pentru a o pune în aplicare?

– Nu cumva întâlnirea ta din seara asta are vreun soț?

Cross încremeni.

– Riscuri de-astea nu-mi asum.

Atunci, nu este pentru tine. Bourne se îndreptă spre ușă, împinse în ea și dădu de Bruno și de Asriel, doi dintre paznicii clubului, ținând un bărbat de înălțime și constituție medie, cu fața spre perete. Domnilor, rosti el tărăgănat, ce ați găsit?

Asriel se întoarse spre el.

Pe tine te caută.

La auzul cuvintelor, bărbatul începu să se lupte cu înfocare.

Bourne! Te întâlnești acum cu mine sau ne întâlnim mâine în zori.

Recunoscu vocea.

Tommy.

Trecuseră nouă ani de când îl văzuse pe Tommy Alles ultima dată, din noaptea în care tatăl său luase tot ce-i aparținuse lui Bourne, cu plăcere. De când Tommy alesese moștenirea – *moștenirea lui Bourne* – în locul prietenului său.

Nouă ani, și focul trădării încă îl ardea, amintirea modului în care *prietenul* său îi întorsese spatele. A modului în care fusese complice la acțiunile tatălui său.

Să nu îți imaginezi vreun moment că nu voi veni bucuros și în zori, spuse el. Dacă aș fi în locul tău, m-aș gândi foarte bine înainte să dau un răspuns.

Tommy întoarse capul spre peretele acoperit cu catifea, înfruntându-l pe Bourne.

- Cheamă-ți câinii.

Asriel scoase un mârâit gros, din fundul gâtului, iar Bruno îl înghesui pe Tommy în perete. Auzindu-i geamătul, Bourne spuse:

- Ai grijă, nu reacționează bine când nu-i tratezi civilizat.

Un braț îl împunse între umeri, iar Tommy tresări.

- Asta nu este lupta lor. Este a ta.

Mai mult ca sigur, Needham îl avertizase pe Tommy cu privire la planurile lui Bourne și la înțelegerea lor. Alt motiv nu era pentru ca fiul lui Langford să vină aici pentru a-l înfrunta pe Bourne și mânia lui.

- Ceea ce cauți nu este aici.

- Sper din toată inima ca ea să nu fie aici.

Ea.

Şi prin acest singur cuvânt, totul deveni clar. Tommy nu venise pentru documentul lui Needham. E posibil să nici nu fi ştiut de existenţa lui. Venise pentru Penelopa. Pentru Falconwell.

– Daţi-i drumul.

Odată eliberat, Tommy îşi aranjă haina din nou pe umeri şi le aruncă celor doi paznici o privire dezgustată, spunând:

– Mulţumesc.

Bruno şi Asriel se dădură în spate, dar nu părăsiră micul spaţiu, gata să sară în ajutorul şefului lor, în cazul în care acesta ar fi avut nevoie. Bourne vorbi primul:

– Voi fi foarte clar. M-am căsătorit cu Penelopa azi-dimineaţă şi, prin asta, Falconwell a devenit al meu. Nici tu, nici tatăl tău nu veţi pune mâna pe el. Şi dacă descopăr că unul din voi va mai pune vreodată piciorul pe pământurile mele voi pune să fiţi arestaţi pentru încălcarea proprietăţii.

Tommy îşi şterse cu mâna buza umflată şi râse, cu un hohot lipsit de orice urmă de amuzament.

– Crezi că nu ştiam că vei veni după el? Ştiam că vei face orice era necesar pentru a-l recupera, din secunda în care tatăl meu l-a pierdut. De ce crezi că am încercat primul să mă căsătoresc cu ea?

Cuvintele răsunară în camera mică, şi Bourne fu recunoscător pentru lumina difuză care îi ascunse mirarea.

Tommy era logodnicul.

Bineînţeles, ar fi trebuit să-şi dea seama. Ar fi trebuit să-şi imagineze că Tommy rămăsese în lumea Penelopei. În viaţa ei. Ar fi trebuit să se aştepte că avea să se ducă după Falconwell în momentul în care fusese scos din moştenirea lui.

Aşa că o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase, fată prostuţă, probabil gândindu-se că îl iubea – pe băiatul cu care fusese prietenă atâta amar de ani. Nu la asta visau fetele naive? Să se mărite cu băiatul pe care îl cunoşteau din copilărie? Tovarăşul simplu, prietenos, amicul sigur care nu ceruse niciodată altceva decât să rădă împreună?

Încă ești legat de banii tăticului, Tom? Trebuie să fugi și să te însori cu o fată pentru a-ți face rost de un domeniu? *De domeniul meu?*

Nu mai era al tău de un deceniu, răspunse Tommy pe un ton aiurea. Și nu îl meriți. Nu o meriți.

O amintire îi reveni în minte. El, Tommy și Penelopa se aflau într-o bărcuță în mijlocul lacului de la Falconwell, Tommy stând cocoțat la prora ambarcațiunii, declarând că va fi un căpitan de navă grozav, Penelopa râzând, părul ei blond strălucind auriu în lumina soarelui de după-amiază, cu toată atenția concentrată asupra tânărului Tommy. Văzând-o, Bourne apucase marginile bărcii, balansând-o o dată, de două ori, de trei ori, și Tommy își pierduse echilibrul, căzând în lac, cu un strigăt. „Tommy!" țipase Penelopa, sărind la marginea bărcii, în timp ce Tommy ieșea la suprafață, râzând și gâfâind, pentru a-și trage suflarea. Ea privise spre el, dezaprobator. „N-a fost frumos din partea ta." Alungă amintirea, concentrându-se la prezent, pentru a-l răsturna din nou pe Tommy. Ar fi trebuit să fie mulțumit că reușise să-i smulgă încă un lucru. Dar nu plăcerea era cea care-i dădea fiori, ci furia. Furia că Tommy aproape primise ceea ce îi aparținea lui Bourne. Falconwell. *Penelopa.* Se încruntă.

- Cu toate acestea, și pământul, și doamna, sunt ale mele. Tu și tatăl tău ați venit prea târziu.

Tommy făcu un pas spre el, ridicându-se la înălțimea lui Bourne.

- Asta nu are nimic de-a face cu Langford.

Nu te păcăli singur. Este vorba numai despre Langford. Crezi că nu se aștepta ca eu să vin după Falconwell în momentul în care Needham l-a câștigat? Bineînțeles că se aștepta. Și trebuie să știe și că nu mă voi opri până când nu-l distrug. Făcu o pauză, analizându-l pe acest bărbat care fusese odată prietenul lui. Și, odată cu asta, te voi distruge și pe tine.

Ceva sclipi în privirea lui Tommy, ceva ce aducea cu înțelegerea.

- Și îți va face plăcere, nu am nici un dubiu. Și la fel să o distrugi și pe ea.

Bourne își încrucișă brațele pe piept.

– Obiectivele mele sunt clare – Falconwell și răzbunarea pe tatăl tău. Faptul că tu și Penelopa stați în calea acestor lucruri este, într-adevăr, regretabil.

– Nu te voi lăsa să o răneşti.

– Cât de nobil din partea ta. Ce vei face, te vei lupta pentru ea? Guinevere pentru Lancelot? Spune-mi, și el era copil din flori?

Tommy înlemni la auzul cuvintelor.

– Deci acesta este planul tău, să îl distrugi pe tatăl meu distrugându-mă pe mine.

Bourne ridică din sprânceană.

– Moştenirea lui pentru a mea. Fiul lui pentru fiul tatălui meu.

– Nu ai o memorie prea bună dacă spui că s-a gândit vreodată la mine ca la un fiu adevărat.

Cuvintele spuneau adevărul – toată copilăria lor, Langford nu avusese niciodată un cuvânt blând pentru Tommy. Fusese un om rece, dur. Lui Bourne nu îi mai păsa.

– Nu contează la ce se gândea el. Ceea ce contează este ceea ce crede lumea. Fără tine, nu mai are nimic.

Tommy se balansa pe un călcâi, cu maxilarul pătrățos, o amintire vagă a băiatului care fusese odată.

– Tu eşti un ticălos, iar eu sunt un gentleman. Nu te vor crede niciodată.

– O vor face atunci când le voi arăta dovada.

Tommy se încruntă.

– Nu există nici o dovadă.

Bourne ridică o sprânceană.

– Eşti binevenit să testezi această teorie.

Tommy își încleştă maxilarul și făcu un pas în față, furia împingându-l spre Bourne, care evită lovitura, înainte ca Bruno să iasă din întuneric pentru a opri încăierarea inevitabilă. Bărbații se opriră când brațele masive ale gărzii de corp intervenir între ei.

– Ce vrei de la mine? întrebă Tommy.

Nu ai nimic pe care să-l vreau. Bourne făcu o pauză, lăsând cuvintele să își facă efectul de a-l lua în zeflemea pe dușmanul său. Am Falconwell, și răzbunarea, și pe Penelopa. Iar tu nu ai nimic.

A fost a mea înainte să fie a ta, spuse Tommy, iritat. În toți acești ani fără tine... m-a avut pe mine. Și când va vedea cine ești... ce ai devenit... se va întoarce din nou la mine.

Bourne ura ideea că Tommy și Penelopa rămăseseră prieteni, chiar și după ce el pierduse totul, chiar și după ce el fusese incapabil să se întoarcă în Surrey și să își recupereze locul – al treilea vârf al triunghiului lor.

Ești un om curajos dacă mă amenințI. Îl privi pe Bruno. Condu-l afară.

Tommy se smulse din mâinile bărbatului masiv.

Pot să mă conduc singur afară. Traversă către ușa exterioară, zăbovind acolo câteva clipe, înainte să se întoarcă pentru a-i întâlni privirea lui Bourne. Adu-o înapoi în Surrey, Michael. Las-o în pace. Înainte să o distrugi cu furia și cu răzbunarea ta.

Ar fi vrut să contrazică acea ipoteză. Însă nu era prost. Bineînțeles că o va distruge. O va face, pentru că la asta se pricepea cel mai bine.

Dacă aș fi în locul tău, m-aș preocupa mai puțin de siguranța nevestei mele și mai mult să-mi protejez numele. Pentru că, atunci când voi termina cu tatăl tău, nu îți vei mai putea arăta fața prin Londra.

Când Tommy răspunse, în vocea lui se simți o răceală ca de oțel – o convingere pe care Michael nu o întrevăzuse în băiatul pe care îl știa altădată.

– Nu încerc să mă mint că mă pot proteja de scandalul pe care plănuiești să-l declanșezi, dar voi face tot ce-mi stă în putință să mă lupt cu tine – ca să o protejez pe Penelopa. Ca să îi amintesc că era un timp în care prietenii ei ar fi făcut orice pentru a o feri de rău.

Bourne ridică o sprânceană.

– Se pare că nu ai reușit asta, nu?

Regretul străbătu rapid, ca o umbră, chipul lui Tommy.

–Așa este. Dar nu s-a presupus niciodată că acesta ar fi fost rolul meu.

Dacă le-ar fi permis, cuvintele i-ar fi străpuns inima. În schimb, le luă în derădere.

– Stai liniștit, Tom, cel puțin nu va trebui să facă față scandalului în care vei intra când voi oferi știrea ziarelor.

Tommy se întoarse din nou, privirea lui de cunoscător găsind-o pe cea a lui Bourne în întuneric, înainte să rostească cuvintele de despărțire:

– Nu, nu va avea vreo legătură cu scandalul... dar va regreta că s-a măritat cu tine. Să nu te îndoiești de asta.

Nu se îndoia câtuși de puțin.

Ușa masivă se închise în urma lui, iar Bourne își întoarse brusc chipul, furia și iritarea, și altceva – ceva pe care nu-și dorea să-l definească – străbătându-l din cap până în picioare.

Capitolul 9

Dragă M.,

Îți scriu dintr-o trăsură, în care mi-am petrecut ultimele șase zile împreună cu toate cele patru surori ale mele și cu mama, hurducăindu-ne prin ținutul de nord pentru a o vizita pe mătușa Hester (pe care ți-o amintești cu siguranță din ultima mea scrisoare). Nu-mi pot imagina ce i-a determinat pe romani să-și continue marșul spre nord pentru a construi Zidul lui Hadrian. Probabil că nu au avut surori, altfel n-ar fi ajuns până în Toscana.

A ta, perseverentă, P.

Undeva pe Great North Road, iunie 1816

Fără răspuns

•

O părăsise.

Penelopa avu nevoie de un sfert de ceas pentru a-și veni în fire, stând acolo, la intrarea casei din Londra a lui Michael, împreună cu câteva grămezi din lucrurile ei.

O părăsise, rapid, cu un simplu „La revedere".

Rămăsese cu ochii la ușa masivă din stejar prin care ieșise el mai mult timp decât ar fi fost dispusă să recunoască, luptându-se cu câteva adevăruri-cheie: cu faptul că o părăsise, în prima ei noapte în casa din Londra, fără ca măcar să o prezinte personalului înainte să plece.

În noaptea nunții lor.

Nu voia să se gândească prea mult la acest amănunt. În schimb, se concentră pe faptul că stătea ca o neghioabă în foaierul casei din oraș a soțului ei, fără alți tovarăși, în afară de doi lachei foarte tineri, care păreau nesiguri cu privire la rolul ei exact într-o astfel de situație. Penelopa nu era sigură dacă trebuia să se bucure pentru că nu întâlneau des femei singure în această casă sau să fie ofensată că nu se gândiseră să o conducă într-o cameră de primire, în timp ce concepeau un plan pentru ea. Se forță să zâmbească și o se adresă celui mai în vârstă dintre cei doi – care nu avea mai mult de cincisprezece ani –, disperată să pară vitează:

Presupun că această casă are o menajeră?

Văzu cum o undă de ușurare străbătu chipul tânărului și își dori să fi știut cum să se comporte într-o astfel de situație.

Da, milady.

Excelent. Și ai putea să o chemi?

Lacheul făcu o plecăciune, apoi din nou, evident dornic să facă tot ce îi stătea în putință.

Da, milady. Cum doriți, milady. Dispăru într-o clipită, tovarășul lui devenind din ce în ce mai stânjenit, cu fiecare minut ce trecea.

Ea cunoștea senzația. Dar dacă ea era într-o stare de nesiguranță completă nu însemna că bietul băiat trebuia să sufere și el.

– Nu trebuie să stai aici, spuse ea cu un ușor zâmbet de încurajare, sunt sigură că menajera va sosi în curând.

Lacheul – sincer, mult prea tânăr pentru a fi lacheu – băiguí o încuviinţare şi dispăru, aproape instantaneu.

Penelopa răsuflă lung şi cercetă holul de la intrare, tot numai marmură şi poleială, un decor la modă şi foarte scump – un pic prea extravagant pentru gusturile ei, dar înţelese rapid scopul. Michael poate că pierduse totul în acel dezgustător joc de noroc, dar câştigase înapoi de douăzeci de ori mai mult; oricine intra în casa lui putea vedea asta.

Simţi un junghi în piept la gândul că tânărul marchiz muncise din răsputeri pentru a-şi recupera averea. Ce putere trebuia să fi presupus asta... ce angajament.

Era păcat că nu avea acelaşi angajament şi faţă de soţia lui.

Îşi alungă gândul, privind cufărul masiv care sosise cu trăsura lor, în acea seară. Ei bine, dacă nu avea să primească o cameră, putea foarte bine să se facă singură comodă. Îşi desfăcu nasturii pelerinei de călătorie şi se aşeză pe bagaj, întrebându-se în treacăt dacă nu avea să locuiască aici... în foaier.

În partea din spate a casei începu agitaţia... un amestec de şoapte febrile, subliniate de ritmul unor paşi grăbiţi, iar Penelopa nu se putu abţine să nu zâmbească la auzul sunetului. Se părea că nici unul dintre servitori nu fusese înştiinţat că stăpânul lor avea să aducă o mireasă acasă. Se gândi că nu ar fi trebuit să fie surprinsă, căci nici ea însăşi nu se aşteptase la aşa ceva cu două zile în urmă.

Dar nu putea să nu fie uşor enervată din cauza soţului ei. Ar fi putut cel puţin să-şi rupă un minut din programul lui pentru a o prezenta menajerei, înainte să plece la afacerea importantă care îl chema la acea oră a zilei. „În ziua nunţii lui." Oftă, simţind enervarea care însoţea acest gând. Ştiind că doamnele nu îşi exprimă iritarea.

Putea doar spera că nu aceasta era regula dacă cineva se căsătorea cu un aristocrat decăzut. Sigur, exista loc de interpretări când cineva stătea în noua sa casă, aşteptând să fie condus într-o cameră. În orice cameră.

Inspectă palma unei mănuşi şi se întrebă cum ar fi reacţionat Michael dacă s-ar fi întors, după câteva ore, găsind-o

pe un cufăr, așteptându-l. Și imaginea lui, cu o privire uimită, o făcu să chicotească. Poate că ar fi meritat efortul. Își schimbă poziția, ignorând durerea de spate.

În mod sigur, marchizele nu se gândeau la durerile de spate.

Milady?

Penelopa sări în picioare, rotindu-se spre persoana care rostise cuvintele, nesigure și curioase, din spatele ei.

De către cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Nu conta că purta o simplă uniformă – ce putea fi recunoscută în toate casele din Anglia drept rochia menajerelor – sau că părul ei roșu ca focul era strâns la spate într-un coc îngrijit, perfect. Această femeie, tânără și suplă, cu cei mai mari și mai frumoși ochi albaștri pe care Penelopa îi văzuse vreodată, era uluitoare. Asemenea picturii unui artist olandez. Asemenea nici unei alte servitoare pe care o văzuse Penelopa până atunci.

Și locuia în casa lui Michael.

Eu... începu ea, apoi se opri, dându-și seama că o privea insistent. Clătină din cap. Eu... da?

Menajeră nu dădu vreun semn că ar fi observat comportamentul ciudat, în schimb se apropie și făcu o reverență.

– Îmi cer scuze pentru că nu v-am întâmpinat la sosirea dumneavoastră. Dar noi nu...

Fu rândul ei să se oprească. „Nu vă așteptam." Penelopa auzi cuvintele, chiar dacă nu fuseseră rostite. Menajera încercă din nou:

– Bourne nu a...

Bourne.

Nu Lord Bourne. Numai Bourne. Emoția izbucni, fierbinte și neobișnuită.

Gelozia.

– Înțeleg. Lord Bourne a fost foarte ocupat în ultimele zile. Zâmbi rostindu-i titlul, detectând înțelegerea din ochii celeilalte femei. Tu ești menajera, presupun.

Frumoasa femeie schiță un zâmbet scurt și făcu o altă reverență.

– Doamna Worth.

Penelopa se întrebă dacă doamna Worth era măritată sau dacă își obținuse titlul prin postul în care fusese angajată. Gândul la Michael alături de o menajeră tânără, nemăritată și extraordinar de frumoasă nu-i dădea pace.

– Ați dori să vedeți casa? Sau să cunoașteți personalul?

Doamna Worth părea nesigură de ce va urma.

– Deocamdată, aș dori să-mi văd apartamentele, spuse Penelopa, fiindu-i milă de cealaltă femeie, care evident era surprinsă de căsătoria stăpânului ei la fel ca Penelopa. Am călătorit mare parte din zi.

– Bineînțeles, încuviință doamna Worth, conducând-o către scara largă despre care Penelopa bănui că duce spre apartamentele stăpânului. Îi pun pe băieți să vă aducă imediat cuferele.

În timp ce urcau împreună scările, Penelopa nu își putu reține curiozitatea.

– Soțul tău este și el angajat al lui Lord Bourne?

Urmă o pauză lungă înainte ca menajera să răspundă:

– Nu, milady.

Penelopa își dădu seama că nu ar trebui să o preseze.

– Atunci, aveți o casă în apropiere?

O altă pauză.

– Nu am un soț.

Penelopa încercă să alunge sentimentul neplăcut de gelozie care se iscă în ea auzind răspunsul... și imboldul de a-i pune mai multe întrebări frumoasei menajere.

Doamna Worth se îndepărtase deja de ea, deschizând ușa către un dormitor slab luminat.

– Bineînțeles că vom face imediat focul, milady. Apoi intră în cameră, aprinzând lumânări în toată încăperea și dând la iveală un dormitor confortabil, bine aranjat, decorat în nuanțe frumoase de verde și albastru. Voi anunța să vi se pregătească o gustare. Probabil că vă este foame. Terminând ce avea de făcut, se întoarse spre Penelopa. Nu avem o cameristă în cadrul personalului, dar aș fi fericită să... spuse ea cu glas stins.

Penelopa clătină din cap.

– Camerista mea trebuie să sosească în curând.

Pe figura celeilalte femei se distinse uşurarea, după care ea îşi plecă uşor capul, încuviinţând. Penelopa o privea cu atenţie, fascinată de această creatură frumoasă, care părea o servitoare competentă şi care, în acelaşi timp, nu părea deloc o servitoare.

De cât timp eşti aici?

Capul doamnei Worth se ridică brusc, ochii ei fixându-se rapid pe Penelopa.

Cu Bou... se opri, abţinându-se. Cu Lord Bourne? Când Penelopa dădu din cap, continuă: De doi ani.

Eşti foarte tânără pentru a fi menajeră.

Privirea doamnei Worth deveni mai precaută.

Am fost foarte norocoasă că Lord Bourne mi-a găsit loc aici.

O mie de întrebări trecură prin mintea Penelopei, şi avu nevoie de toată stăpânirea pentru a se abţine să le adreseze – să descopere adevărul despre această femeie frumoasă şi despre modul în care ajunsese să locuiască împreună cu Michael. Dar nu era momentul acum, indiferent de cât de curioasă ar fi fost.

În schimb, întinse mâna şi îşi desfăcu pălăria, ducându-se la o măsuţă de toaletă din apropiere pentru a o lăsa jos. Întorcându-se, îi dădu drumul menajerei.

Cuferele mele şi cina sună foarte bine. Şi o baie, te rog.

Doamna Worth făcu o reverenţă scurtă.

Cum doriţi, milady.

Dispăru într-o clipă, lăsând-o pe Penelopa singură. Respirând adânc pentru a se calma, ea se roti uşor, cercetând camera. Era minunată – aranjată elegant, cu pereţii îmbrăcaţi în mătase şi un covor uriaş care fusese cu siguranţă adus din Orient. Obiectele de artă erau de bun gust şi mobilierul perfect ornamentat. În aer se simţea umezeala şi un miros persistent de fum – alte semne ale faptului că nu fusese aşteptată.

Traversă încăperea spre lavoar, aşezat lângă o fereastră ce dădea spre o grădină imensă, extravagantă, îşi turnă apă în vas şi îşi aşeză mâinile pe porţelanul alb, privind cum apa le distorsiona culoarea şi forma, făcându-le să pară rupte şi desprinse. Trase adânc aer în piept, concentrându-se pe locul în care lichidul rece se termina şi începea aerul din cameră.

Când ușa se deschise, Penelopa sări de lângă lavoar, aproape răsturnând suportul, stropii de apă sărind pe ea și pe covor. Se întoarse cu fața spre o fată – nu mai mare de treisprezece sau paisprezece ani – care intră cu o reverență rapidă.

– Am venit să fac focul, milady.

Penelopa o privi cum se lăsă pe vine cu o cutie de iască, și în minte îi apăru imaginea lui Michael, cu câteva zile în urmă, care făcea același lucru la Falconwell. Surcelele luară foc și obrajii Penelopei se îmbujorară în timp ce își aminti tot ce urmase în acea seară... și în dimineața de după. Amintirea îi aduse și o urmă de regret.

Regretul că el nu era alături de ea în acest moment.

Fata se ridică în picioare, cu fața spre Penelopa și cu capul plecat.

– Mai aveți nevoie de ceva?

Curiozitatea își făcu din nou apariția.

– Cum te cheamă?

Fata își înălță capul.

– Numele... numele meu?

Penelopa afișă un zâmbet liniștitor.

– Dacă dorești să mi-l spui.

– Alice.

– Câți ani ai, Alice?

Ea făcu din nou o jumătate de reverență.

– Paisprezece, milady.

– Și de când lucrezi aici?

– Adică la Casa Iadului?

Penelopa făcu ochii mari.

– *Casa Iadului*? „Doamne Dumnezeule."

– Da, doamnă, se grăbi să răspundă micuța cameristă, ca și cum ar fi fost un nume perfect rezonabil pentru o casă. De trei ani. Eu și fratele meu aveam nevoie de un loc de muncă după ce părinții noștri... Vocea i se stinse treptat, dar Penelopa nu avu nici o dificultate să completeze restul.

– Și fratele tău lucrează aici?

– Da, doamnă. Este lacheu.

C'era ce explica de ce lacheii erau atât de tineri.

Alice părea extraordinar de emoționată.

Mai aveți nevoie de ceva de la mine?

Penelopa clătină din cap.

Nu în seara aceasta, Alice.

Mulțumesc, doamnă. Se întoarse spre ușă și aproape scăpase, când Penelopa o chemă înapoi.

A, mai este ceva. Fata se întoarse, cu ochii mari și așteptând. Ai putea să-mi spui unde este camera stăpânului?

Vreți să spuneți, apartamentele lui Bourne?

Iată, din nou. Bourne.

Da.

Păi, cei mai mulți dintre noi folosim ușa următoare de pe hol, dar dumneavoastră aveți ușă directă, spuse Alice, arătând spre capătul îndepărtat al camerei, unde ușa aproape era ascunsă în spatele paravanului.

„O ușă directă." Inima Penelopei începu să bată un pic mai repede.

Înțeleg.

Bineînțeles că va avea acces direct la camerele soțului ei. Până la urmă, era soțul ei.

Poate că el o va folosi.

Ceva o străbătu din cap până în picioare, ceva ce nu putu identifica. Frica, poate.

Exaltarea.

Aventura.

Sunt sigură că nu se va supăra că sunteți aici, doamnă. Nu doarme prea des aici.

Penelopa simți din nou căldura care îi inunda obrajii.

Înțeleg, repetă ea.

Dormea în altă parte. „Cu altcineva."

Noapte bună, m'lady.

Noapte bună, Alice.

Atunci fata plecă și Penelopa rămase în picioare lângă acea ușă, întrebându-se cu mare interes ce se afla dincolo de ea. Dar curiozitatea îi rămase nesatisfăcută, fiindcă sosiră cuferele, urmate

de cină – o masă simplă, cu pâine proaspătă și brânză, jambon cald și un sos chutney delicios. Dar continuă să se frământe și în timpul mesei, și atunci când camerista abia sosită îi despachetă hainele cele mai importante, și în timp ce băieții care aduseseră cuferele îi umplură cada pentru baie, și în timp ce se îmbăie, și se uscă, și se îmbrăcă, și încercă, disperată, să-i scrie o scrisoare verișoarei ei, Catherine.

Când ceasul bătu miezul nopții, iar ea își dădu seama că ziua nunții ei – ca de altfel și noaptea nunții – venise și trecuse, curiozitatea despre ce se găsea în încăperea cealaltă se transformă în dezamăgire. Și apoi iritare. Privirea îi fu atrasă încă o dată de ușa învecinată. Se uită la lemnul de mahon, simțind cum o inundă o furie uriașă lipsită de cel mai mic sentiment de stânjeneală. Și în acea fracțiune de secundă, luă hotărârea. Se duse la ușă și o deschise brusc, în față căscându-i-se un întuneric ca de prăpastie.

Servitorii știau că el nu planificase să se întoarcă în acea noapte, altfel ar fi ținut focul aprins pentru el. Fusese singura care îl așteptase să se întoarcă. Singura care credea că noaptea nunții lor ar fi putut fi ceva... *mai mult*. Naiva Penelopa.

El nu dorise să se însoare cu ea.

Se căsătorise cu ea pentru Falconwell. De ce îi era atât de greu să-și amintească? Înghiți nodul din gât, respirând adânc. Nu va plânge. Nu în noaptea aceasta. Nu în această casă nouă, cu servitorii ei ciudați. Nu în noaptea nunții ei.

Prima noapte din restul vieții ei.

Prima ei noapte ca marchiză de Bourne, cu toate libertățile care veneau împreună cu titlul. Așa că nu, nu va plânge. În schimb, va avea parte de o aventură.

Ridicând o lumânare mare de pe o masă din apropiere, păși în încăpere, însoțită de o baie de lumină aurie, scoțând la iveală un perete lung de rafturi, umplut până la refuz cu cărți, și un șemineu din marmură, cu două scaune mari, frumoase, aranjate confortabil în apropiere. Se opri lângă șemineu pentru a cerceta pictura imensă care atârna deasupra lui, ridicând lumânarea

pentru a vedea mai bine peisajul. Recunoscându-l, se cutremură. Era Falconwell.

Nu casa, doar pământul. Dealurile unduitoare care îi făceau cu ochiul luminos, plin de sclipiri, ce marca granița vestică a proprietății luxuriante, de un verde plin de viață – bijuteria comitatului Surrey. Pământul care, odată, fusese dreptul lui din naștere. El se trezea cu ochii la Falconwell.

Adică, atunci când dormea în camera lui.

Gândul alungă orice fel de compasiune ar fi putut simți în acel moment și se întoarse cu spatele, nervoasă și dezamăgită. Lumânarea ei îi dezvălui marginea patului masiv – mai mare decât orice alt pat pe care îl văzuse vreodată. Penelopei i se tăie respirația la vederea dimensiunii sale, a stâlpilor din stejar enormi aflați în cele patru colțuri, fiecare fiind lucrat mai fin decât celălalt, baldachinul înălțându-se la distanță de cel puțin doi metri – poate chiar mai mult. Era învelit în țesături de culoarea vinului și a miezului nopții, și nu se putu abține să nu își treacă degetele peste draperia din catifea.

Era luxos, și elegant, și extrem de extravagant. „Și șocant de masculin." Gândul o făcu să se întoarcă, cercetând restul camerei, privirea ei urmărind haloul din jurul lumânării. Zări o carafă mare din cristal, plină cu un lichid închis la culoare, și un set asortat de pahare. Se întrebă cât de des își turnase un deget de scotch și îl băuse în patul lui uriaș. Se întrebă de câte ori turnase aceeași cantitate de băutură pentru un musafir.

Ideea unei alte femei în patul lui Michael, oacheșă și senzuală, gemându-l ca frumusețe și îndrăzneală, alimentă mânia Penelopei. O lăsase acolo, în casa lui, în prima ei noapte ca soție a lui. Și plecase să bea scotch cu o zeiță. Nu conta că nu avea nici o dovadă că ar fi făcut așa ceva. Oricum o înfuria.

Oare conversația lor din trăsură nu însemnase nimic? Cum aveau să demonstreze Londrei și înaltei societăți că această căsătorie falsă nu era nici măcar aproape de scandal, dacă el socializa cu... cu... doamnele nopții? Și ea ce trebuia să facă atunci când el ducea o viață de crai libertin? Să stea acolo,

cu goblenul, până când el se hotăra să o onoreze cu prezența lui? „Nu." Nu o va face.

– În mod sigur nu! jură ea în șoaptă, triumfătoare în camera întunecată, ca și cum, odată ce cuvintele fusescră rostite cu voce tare, nu mai puteau fi infirmate. Și poate chiar așa avea să fie.

Privirea ei căzu din nou pe carafă, sticla cu crestături adânci din sticlă, baza lată, făcută pentru a împiedica răsturnarea sticlei când marea era agitată. Evident că avea o carafă de căpitan de corabie în camera sa decadentă, o vizuină a păcatului învăluită în materiale scumpe, care ar fi putut aparține oricărui pirat care se respectă. Bine.

Îi va arăta ea mare agitată.

Înainte să se gândească prea mult, se îndreptă spre băutură, punând sfeșnicul jos, întorcând un pahar și turnând mai mult scotch decât ar trebui să bea dintr-un pahar orice femeie decentă. Faptul că nu era sigură cât scotch bea o femeie decentă era irelevant.

Privi cu o plăcere perversă la modul în care lichidul de chihlimbar umplea scobiturile cristalului și răse pe înfundate când se întrebă ce ar crede noul ei soț dacă ar fi sosit acasă chiar în acest moment și ar vedea-o pe soția lui decentă, salvată de la o viață de fată bătrână, ținând în mână un pahar în care-și turnase o cantitate serioasă de scotch. La fel de plin ca și viitorul ei.

Un viitor plin de aventură.

Cu un zâmbet strengăresc, Penelopa toastă pentru ea însăși în oglinda mare, montată în spatele carafei, și luă o gură de whisky. Și aproape că muri. Nu era pregătită pentru fierbințeala blestemată care îi arse gâtul și îi făcu stomacul să se strângă, dându-i o senzație de vomă, înainte să-și recapete controlul asupra simțurilor. Se strâmbă uitându-se în pahar și mirându-se cum poate cineva – în special cei mai bogați bărbați din Anglia – să *aleagă* să bea o asemenea poșircă afumată și amară. Avea gust de foc. Foc și... copaci. Și era scârboasă. Ca aventură, aceasta nu părea nici pe departe a fi promițătoare.

Simți că i se va face rău. Se sprijini de marginea bufetului, aplecându-se și întrebându-se dacă era posibil să-și fi rănit

serios, iremediabil, măruntaiele. Respiră adânc de câteva ori, și arsura începu să se diminueze, lăsând în urmă o căldură letargică, vag încurajatoare.

Se îndreptă de spate. Până la urmă, nu era chiar atât de rea.

Ridică din nou sfeșnicul și se îndreptă către bibliotecă, înclinând capul pentru a citi titlurile volumelor legate în piele, care umpleau rafturile până la refuz. Părea ciudat că Michael avea cărți. Nu și-l putea imagina oprindu-se vreodată îndeajuns de mult pentru a citi. Dar erau aici – Homer, Shakespeare, Chaucer, mai multe tomuri germane despre agricultură și un raft întreg de istorii ale regilor britanici. Și almanahul titlurilor nobiliare publicat de Debrett.

Trecu cu degetele peste titlul aurit al volumului – istoria completă a aristocrației britanice – de pe cotorul ros de la atâta folosire. Pentru cineva care se retrăsese bucuros din înalta societate, Michael părea să răsfoiască destul de mult volumul.

Ea trase cartea de pe raft, mângâind coperta din piele, apoi o frunzări la întâmplare. Volumul se deschise la o pagină care fusese consultată des.

Marchizatul de Bourne.

Penelopa mângâie literele cu degetele – succesiunea de bărbați care deținuseră titlul înaintea lui Michael. Până acum. Și iată-l. „Michael Henry Stephen, al 10-lea marchiz de Bourne, al 2-lea conte de Arran, născut în 1800. În 1816, a primit titlul de marchiz de Bourne, el și moștenitorii săi pe linie masculină."

Probabil că *se* prefăcea că nu-i pasă de titlul lui... dar, într-un fel, se simțea legat de el, altfel cartea aceasta nu ar fi fost atât de citită. Se bucură la acest gând, la ideea că probabil încă se mai gândea la timpul petrecut în Surrey, pe pământurile lui, la copilăria de acolo, la *ea*. Poate că nu o uitase – la fel cum ea nu îl uitase pe el.

Degetul ei arătător urmări rândul de text. „Moștenitorii săi pe linie masculină". Își imagină câțiva băieți zvelți, bruneți, cu gropițe în bărbie și hainele în dezordine. Micii Michael. Moștenitorii veniți din trupul ei. „Dacă el va veni vreodată acasă."

Puse la loc cartea şi înaintă pas cu pas spre pat, cercetând de aproape enorma parte de mobilier, cuprinzând cu privirea cuvertura închisă la culoare, întrebându-se dacă este catifea – dacă se asorta cu draperiile din jurul patului. Puse jos lumânarea şi întinse mâna, dorind să atingă patul. Dorind să simtă locul unde dormise el. Cuvertura nu era din catifea. Era blană. O blană moale, fină. „Bineînţeles." Îşi trecu palma peste material şi îşi imagină, pentru o clipă, cum ar fi fost să se întindă în acest pat, învăluită de întuneric şi de blană. „Şi de Michael."

Era un ticălos, iar patul său era o aventură în sine. Blana moale îi făcea cu ochiul, tentând-o să se urce pe ea şi să se tolănească în căldura, în decadenţa ei. La fel de repede cum îi apăru ideea, se mişcă deja, lăsând paharul să cadă pe podea, fără a-l lua în seamă, căţărându-se pe pat ca un copil care se suia pe rafturile cămării căutând dulciuri.

Era cel mai moale, cel mai fin lucru pe care îl simţise vreodată. Se rostogoli pe spate, desfăcându-şi larg braţele şi picioarele, iubind felul în care blana îi mângâia trupul, cufundând-o în plăcere pură, completă. Nici un pat nu ar trebui să fie atât de confortabil. Dar, bineînţeles, al lui era.

– Este depravat, spuse cu voce tare în cameră, auzind ecoul prelungit al cuvintelor în timp ce se stingeau în întuneric.

Îşi ridică braţele, care păreau mai grele decât de obicei, şi atinse draperiile din catifea, unduindu-se mai adânc în cuvertură, înainte să închidă ochii, întorcând obrazul într-o parte şi frecându-l de blană. Suspină. Părea nedrept că acest pat va rămâne nefolosit.

Gândurile îi erau lente, de parcă i-ar fi venit de undeva de sub apă, iar ea era profund conştientă de greutatea corpului ei, care se scufunda în somieră. „Această relaxare grozavă trebuie să fie motivul pentru care oamenii beau." În mod sigur o făcea mai deschisă la idee.

– Se pare că te-ai rătăcit.

Deschise ochii la auzul acestor cuvinte, rostite cu voce joasă şi caldă în întuneric, şi-şi găsi soţul stând lângă pat, uitându-se în jos spre ea.

Capitolul 10

Dragă M.,

Pentru că n-am primit nici un răspuns de la tine în limba maternă, m-am gândit că poate mi-ai răspunde într-o altă limbă. Atenție! Urmează o frază în latină (cel mai probabil incorect scrisă).

Ecrivez, s'il vous plait
Placet scribes
Bitte schreiben Sie
Scrivimi, per favore
Ysgrifennwch, os gwelwch yn dda

Mărturisesc, la ultima, în galeză, m-au ajutat fetele de la bucătărie, dar sentimentul e același.

Te rog, scrie-mi, P.
Conacul Needham, septembrie 1816

Nici un răspuns (în nici una dintre limbi)

•

Fiind coproprietar al celui mai luxos club de jocuri din Londra, Bourne nu era străin tentației. Era specializat în păcat. Era o cunoștință intimă a viciului. Știa atracția plușului de smarald întins pe o masă de biliard, înțelegea felul în care inima trepida la sunetul zarurilor zornăind în mână, știa prăpastia pe marginea căreia se balansa un jucător, în așteptarea acelei singure cărți care ar construi – sau ar distruge – o avere.

Dar niciodată în viața lui nu experimentase o ispită atât de acută ca aceasta – chemarea către păcat și ticăloșie care răsuna în capul lui, în timp ce o privea pe noua și virgina sa soție zvârcolindu-se pe cuvertura lui de blană, în timp ce purta doar o rochie din in.

Dorința îl străfulgeră cu intensitate, și se luptă să nu se aplece să-i sfâșie cămașuța, dezgolind-o pentru ochii, și mâinile, și gura lui, pentru tot restul nopții. Pentru a o face a lui.

Furia persista, acum amestecată, într-o combinație năvalnică, cu dorința, în timp ce ea clipea spre el, lent și languros, în lumina pâlpâindă a lumânării. Urma unui zâmbet pe i-l aruncă îl făcu să-și dorească s-o dezbrace complet și să se urce în acel pat cu ea, să frece cuvertura de blană de pielea ei imaculată și să-i arate exact cât de magnifică era depravarea. Ea clipi din nou, și el se întări, pantalonii lui croiți perfect devenind, brusc, prea strâmți.

– Michael, șopti ea, cu o urmă de surpriză plăcută în ton, care nu-l ajuta cu nimic să-și revină. Nu trebuia să fii aici.

Și totuși era, o vulpe strecurându-se în cotețul cu găini.

– Așteptai pe altcineva? Cuvintele îi răsunau dur în urechi, pline de un sens pe care ea nu îl înțelegea. Încă este dormitorul meu, nu?

Ea zâmbi.

– Ai glumit. Bineînțeles că este.

– Atunci de ce nu trebuia să fiu aici?

Întrebarea păru să o deranjeze. Își încreți nasul.

– Trebuia să fii cu zeița ta. Își închise ochii și se legănă din nou învăluită de blană, gemând ușor de plăcere.

– Zeița mea?

– Îhâmmm. Alice mi-a spus că nu dormi aici. Se mișcă pentru a se ridica, blana și salteaua de puf îngreunându-i mișcarea, iar Michael văzu cum marginea cămășii de noapte îi alunecă, uimitor, minunat, peste colina unui sân dezvelit. Ești întotdeauna atât de tăcut, Michael. Încerci să mă intimidezi?

El încercă să-și domolească vocea.

– Te intimidez?

– Câteodată. Dar nu chiar acum.

Înaintă încet spre el pe pat, un genunchi trăgând în jos de materialul cămășii de noapte, și Bourne își dădu seama că se roagă ca materialul să cadă un centimetru mai jos... o jumătate de centimetru. Destul cât să dezgolească sfârcurile ei roz, perfecte. Alungă gândul. Era un bărbat de treizeci de ani, nu un băiețel

de doisprezece. Văzuse destui sâni la vremea lui. Nu avea nevoie să poftească la soția lui, care se legăna în fața lui, testând rezistența cămășii de noapte și sănătatea lui psihică, în același timp. Într-adevăr, nu se întorsese dintr-un impuls de dorință. Se întorsese pentru că era mânios. Furios pe ea pentru că aproape se măritase. Pentru că nu îi spusese adevărul.

Ea îi intră în gânduri, legănându-se, iar el o prinse de talie pentru a o opri.

– Îmi pare rău că nu sunt perfectă.

În momentul acesta, singurul lucru imperfect la ea era faptul că era îmbrăcată.

– Ce te face să spui asta?

– Ne-am căsătorit astăzi, spuse ea. Sau poate că nu-ți mai amintești?

– Îmi amintesc.

Ea făcea realitatea imposibil de uitat.

– Sigur? Pentru că m-ai părăsit.

– Îmi amintesc și asta.

Se întorsese, gata să consume mariajul. Gata să o facă a lui și să elimine orice dubiu că ar fi fost căsătoriți, că Falconwell era al lui. Că *ea* era a lui. A lui și nu a lui Tommy.

– Miresele nu se așteaptă să fie părăsite în noaptea nunții lor, Michael. El nu răspunse, și ea îl înfruntă în continuare, ridicându-și mâinile pe brațele lui, prinzându-l prin straturile de haine. Nu ne place. În special când renunțați la o noapte cu noi pentru una dintre... frumoasele voastre cu părul negru ca pana corbului.

Nu avea sens ceea ce spunea.

– Cu cine?

Ea flutură din mână

– Întotdeauna sunt brunete cele care câștigă...

– Ce câștigă?

Ea nu se oprise din vorbit.

– ... Nu contează dacă este brunetă sau nu, sincer. Contează doar că există. Și nu-mi place.

– Înțeleg, spuse el.

Credea că fusese cu o altă femeie? Poate că, dacă ar fi fost cu o altă femeie, nu s-ar mai fi aflat aici, dorind-o pe ea atât de mult.

– De fapt, nu cred că înțelegi. Ezită, privindu-l cu atenție. *Râzi* de mine?

– Nu.

Cel puțin, știa că *acela* era răspunsul corect.

– Vrei să îți mai spun ce altceva nu le place mireselor în noap tea nunții lor?

– Te rog.

– Nu ne place să stăm acasă. Singure.

– Îmi imaginez că este același lucru cu faptul că nu vă place să fiți părăsite.

Ea se încruntă și își coborî mâinile, lăsându-se pe spate, destul cât el să-și întețească strânsoarea și să o țină nemișcată – să i simtă căldura moale de sub haine, amintindu-i de felul în care se mula pe mâinile lui... pe gura lui... pe restul trupului său.

– Mă iei în zeflemea.

– Jur că nu o fac.

– Nu ne place nici să fim luate în zeflemea.

El trebui să preia controlul, înainte să își piardă mințile.

– Penelopa.

Ea zâmbi.

– Îmi place cum îmi rostești numele.

El ignoră cuvintele și nuanța de flirt spontan din ele. Ea nu știa ce face.

– De ce nu ești în patul tău?

Ea își înclină capul, analizând întrebarea.

– Ne-am căsătorit din motive greșite. Sau din motive corecte... dacă vrei o căsnicie de complezență. Dar, în orice caz, nu ne-am căsătorit din pasiune. Adică, gândește-te. Nu m-ai compromis *cu adevărat* la Falconwell.

Își reaminti modul în care se zvârcolea, apăsându-se în palmele lui, în gura lui. Cum o simțise. Gustul ei.

– Sunt foarte sigur că am făcut-o.

Ea clătină din cap.

Nu. Nu ai făcut-o. Să știi că știu destul cât să înțeleg mecanica procesului.

El își dorea să exploreze aceste cunoștințe. În profunzime.

Înțeleg.

Știu că este... *mai mult.*

Ultimele cuvinte ieșiră în șoaptă.

Mult mai mult. Atât de mult, încât dorea să îi arate.

Atât de mult, încât își plănuise să îi arate la întoarcerea lui acasă. Dar...

- Ai băut.

- Numai un pic. Oftă, uitându-se dincolo de umărul lui, în întunericul camerei din spate. Michael, mi-ai promis aventura.

- Așa este.

- O aventură *pe timp de noapte.*

Degetele lui o strânseră de talie, trăgând-o spre el. Sau poate ea, pur și simplu, se balansa în acea direcție. Oricum ar fi fost, el nu opri mișcarea.

- Ți-am promis o vizită la clubul meu.

Ea clătină din cap.

- Nu vreau în seara asta. Nu mai vreau.

Avea cei mai frumoși ochi albaștri. Un bărbat se putea pierde în acei ochi.

- Ce vrei în schimb?

- Ne-am căsătorit astăzi.

Da. Așa era.

- Sunt soția ta.

El o mângâie pe spate, până când degetele alunecară adânc în buclele ei aurii, ținându-i capul și înclinând-o în poziția perfectă pentru a o putea poseda și a-i reaminti că el era soțul ei.

El și nimeni altcineva.

Se aplecă, trecându-și buzele peste ale ei, ușor, tachinând-o. Ea suspină și se împinse mai aproape, dar el se retrase, refuzând să o lase să preia controlul. Se măritase cu el. Îi dăduse șansa de a și recupera numele și pământurile. Și în seara asta, nu-și dorea nimic mai mult decât să-i ofere accesul într-o lume de plăcere, drept mulțumire.

– Penelopa.

Ochii ei se întredeschiseră.

– Da?

– Cât ai băut?

Ea scuturã din cap.

– Nu sunt beată. Se pare că am băut destul cât să-mi găsesc curajul de a cere ceea ce vreau.

Atunci, băuse prea mult. El ştia, chiar în momentul în care cuvintele ei emanau o plăcere care îl străfulgera.

– Şi ce îţi doreşti, draga mea?

Ea se uită direct în ochii lui.

– Vreau noaptea nunţii mele.

Atât de simplu, atât de direct. Atât de irezistibil. El îi apucă din nou buzele, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume, ca şi cum nu ardea de nerăbdare să facă parte din ea. Să fie în interiorul ei. Să o facă a lui. Îi strivi cu dinţii buza plină de jos, lingând-o şi mângâind-o cu limba, până când un geamăt de plăcere răzbătu din fundul gâtului ei. Îi eliberă gura, sărutând-o pe obraz, în timp ce şopti.

– Spune-mi numele.

– Michael, spuse ea fără ezitare, cuvântul vibrându-i în ureche, trimiţând un fior de plăcere direct prin fiinţa lui.

– Nu. Bourne. Îi apucă lobul unei urechi între buze şi îl frământă, înainte de a-i da drumul şi a rosti. Spune-l.

– Bourne, schimbă ea tonul, apăsându-se în el, cerând mai mult. Te rog.

– După asta, nu mai e cale de întoarcere, îi promise, cu buzele pe tâmpla ei, iar mâinile descoperindu-i moliciunea.

Ochii ei albaştri se deschiseră, incredibil de luminoşi în întuneric, şi ea şopti:

– Ce te face să crezi că aş vrea să mă întorc?

La auzul întrebării, el se opri, uimit de nedumerirea sinceră din cuvintele ei. Era băutura cea care vorbea. Trebuia să fie. Era de neconceput să creadă că ea nu înţelesese la ce se referea. Că ea nu vedea că nu era deloc ca bărbaţii care o curtaseră înainte.

Nu sunt bărbatul cu care îți planificaseși să se mărită.

Ar fi trebuit să o confrunte cu adevărul legat de Tommy. Dar nu dorea să rostească numele unui alt bărbat în acest moment. În acest loc.

Îl deja îl făcea să fie slab.

Nu avea timp să se gândească la adevărul din cuvinte, pentru că ea zâmbi, reținut și, poate, trist.

Cu toate astea, tu ești bărbatul cu care m-am măritat. Știu că nu îți pasă de mine, Michael. Știu că te-ai însurat cu mine numai pentru Falconwell. Dar este cam târziu să mă uit în urmă, nu? Indiferent cum ar fi, suntem căsătoriți. Și vreau să am parte de noaptea nunții. O merit, după toți acești ani. Te rog. Dacă nu te deranjează prea mult.

Mâinile lui se mișcară spre decolteul cămășii ei de noapte și, cu o smucitură puternică, sfâșie materialul. Ea gemu, făcând ochii mari.

Ai distrus-o.

Bourne scoase un mărâit auzind mirarea din cuvintele ei. Plăcerea din ele. Voia să distrugă mai mult decât veșmântul.

Îi trase cămașa de noapte în josul brațelor, până când materialul i se strânse la genunchi, lăsând-o albă și goală în lumina lumânării. Lumina prea slabă a lumânării. Își dorea să vadă fiecare centimetru al ei... să privească felul în care pulsul îi creștea la atingerea lui, modul în care fremăta când el îi mângâia interiorul coapselor, modul în care se strângea în jurul lui, în timp ce o penetra.

În timp ce o poseda.

O culcă ușor cu spatele pe blană, tânjind după felul în care gemea, cu spatele frecându-se de nurca moale, în timp ce învăța decadența pură a pielii mângâiate de blană. Se aplecă deasupra ei, apucându-i gura până când mâinile ei se încurcară în părul lui și ea se împinse în el. De-abia atunci el își ridică buzele de pe ale ei și șopti:

– Voi face dragoste cu tine pe blana asta. O vei simți cu fiecare centimetru din corpul tău. Și plăcerea pe care ți-o voi oferi

va fi mai mare decât ţi-ai imaginat vreodată. Vei striga numele *meu* când o vei simţi.

Apoi se despărţiră, scoţându-şi hainele, aranjându-le cu grijă într-o grămadă ordonată pe un scaun din apropiere, înainte să se întoarcă în pat, pentru a vedea că ea se acoperise, ţinându şi o mână pe sâni, iar cu cealaltă apăsând triunghiul de bucle care îi ascundea cele mai intime părţi. Se întinse lângă ea, cu o mână sprijinindu-şi capul, iar cu cealaltă mângâind curba moale a unei coapse, forma şoldului ei, abdomenul ei rotunjit. Ochii ei erau strâns închişi, răsuflarea ieşindu-i în mici rafale rapide, şi Bourne nu se putu abţine:

– Ce ţi-am spus să nu te ascunzi de mine?

Atunci ea clătină din cap, cu ochii albaştri mari şi frumoşi închişi.

– Nu pot. Nu pot pur şi simplu... să stau întinsă aici. Goală.

Îi ciupi din nou lobul urechii.

– Nu am spus nimic despre faptul că stai întinsă aici, draga mea. Ridică mâna care-i acoperea sânii şi îi strecură un deget în gura lui, lingând delicat buricul degetului, înainte să îl muşte încet cu dinţii.

– O... suspină ea, cu privirea fascinată de buzele lui. Eşti foarte bun la asta.

El scoase încet degetul din gură şi se înclină pentru a o săruta, îndelung şi îmbătător.

– Nu este singurul lucru la care sunt bun.

Pleoapele ei se zbătură la promisiunea erotică din cuvinte şi spuse, încet:

– Îmi imaginez că ai mai multă experienţă decât mine.

În acel moment, nu conta că fusese cu alte femei. Tot ceea ce dorea era să o înveţe pe Penelopa. Să fie cea căreia să-i arate plăcerea. Să fie cea pe care să o înveţe să ia singură ce îşi dorea.

– Arată-mi unde mă vrei, şopti el.

Ea roşi, strângând ochii şi dând din cap.

– Nu aş putea.

El îi luă din nou degetul între buze, gustându-l cu grijă, până când ochii ei se deschiseră, găsindu-l, diafan în lumina lumânării.

îi privi mișcarea buzelor și momentul fu atât de intens, încât el crezu că se va mistui acolo și atunci.

Arată-mi. Spune: „Te rog, Bourne" și arată-mi.

Atunci, curajul sclipi în ochii ei și el privi cu o plăcere insuportabilă cum acel deget, cel cu care făcuse dragoste, coborî pe sânul ei, făcând cercuri în jurul vârfului său încreștit, întărit. El își trecu dosul unei mâini pe buze, în timp ce îi privea mișcarea, tentându-l dincolo de orice imaginație.

Te rog... spuse ea stins.

El își înălță capul.

Te rog, cine?

Te rog, Bourne, zise ea, și el dori să o răsplătească pentru că îi rostise numele – al lui și al nimănui altcuiva. Se aplecă, gustând cu delicatețe, în timp ce degetul ei se muta la celălalt sân și ea dădu frâu liber unui lung și cutremurat: Da...

Mâna lui îi mângâie abdomenul, mai jos, din ce în ce mai jos, înainte să o ridice și să apuce pielea fină de sub sânul ei.

– Nu te opri acum, draga mea.

Ea nu o făcu, degetul ei coborând pe pielea moale a abdomenului ei rotunjit, în buclele care ascundeau acel loc magnific dintre coapsele ei. El o privea, încurajând-o cu îndrumări șoptite, în timp ce ea își explora corpul, își testa propria cunoaștere, propria pricepere, până când el simți că moare dacă nu ajunge în interiorul ei.

Apăsă un sărut prelung și lent pe pântecul ei, apoi pe încheietura ei întinsă, oprirea răsuflării ei la atingere fiind o răsplată în sine. Îi șopti întrebarea pe piele:

– Ce simți aici? Un deget alunecă pe dosul mâinii ei și zăbovi pe articulații. Când ea nu răspunse, el se uită în sus pentru a-i întâlni privirea, citind în ea stânjeneala.

Ea dădu din cap, cuvintele de-abia auzindu-se:

– Nu pot.

El îi întâlni degetele în căldura mătăsoasă și spuse.

– Eu pot.

Împinse un deget în ea, răsucindu-l adânc, în timp ce ea gemu datorită senzației.

– Ești umedă, draga mea... umedă și pregătită pentru mine. Pentru *mine*. Și pentru nimeni altcineva.

– Michael, șopti ea numele lui de botez, și plăcerea momentului simplu era aproape insuportabilă.

Cu un zâmbet timid, nesigur, ea își desfăcu coapsele și îl primi cu o încredere atât de mare, încât era aproape insuportabil. Se mișcă spre ea, capul neted al bărbăției lui legănându-se spre deschiderea catifelată a corpului ei, și zăbovi acolo, sprijinindu-și greutatea în mâini, uitându-se în jos, la fața ei – un amestec de relaxare și plăcere, și uluire – și nu se putu abține să nu o sărute, limba lui mângâind-o cu măiestrie pe a ei, înainte de a se retrage. Era cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată, oprindu-se la limita a ceea ce știa că va fi un moment remarcabil... mișcându-se delicat, de-abia împingând în interiorul ei, înainte de a se retrage. Simți că ar putea muri de plăcere. Ochii ei se închiseră, și el îi șopti:

– Deschide ochii. Uită-te la mine. Vreau să mă vezi.

– Când îl ascultă, el se legănă delicat în ea, cât se putea de ușor. Ea inspiră scurt, durerea inundându-i privirea. El se opri, nedorindu-și să o rănească. Se aplecă, o sărută o dată – adânc pentru a-i capta din nou atenția.

– Ești bine?

Ea zâmbi, iar el recunoscu efortul în zâmbetul ei.

– Sunt bine!

El dădu din cap, incapabil să zâmbească în timp ce rosti:

– Mincinoaso.

Întinse mâna acolo unde ea era atât de mică și strâmtă – minunat de strâmtă – în jurul bărbăției lui tari ca piatra. Îi găsi mugurele dur, întărit al miezului ei și își roti degetul acolo, privind cum ochii ei se îngustau de plăcere. Continuă mișcarea în timp ce alunecă în ea, lent și adânc, până când ea îl primi pe tot. Se opri, tânjind să se miște în ea.

– Acum? Ea respiră adânc și el se scufundă mai adânc, surprinzându-se și pe el, și pe ea. Își sprijini fruntea de fruntea ei. Spune-mi că este în regulă. Spune-mi că mă pot mișca.

Inocenta lui soție își strecură degetele în părul de la ceafa lui și șopti:

Te rog, Michael.

Și el nu se putu împotrivi micii rugăminți. Îi captură buzele într-un sărut păcătos, un mârâit răsunând adânc din gâtul lui în timp ce se mișcă cu atenție, retrăgându-se încet până când ieșise aproape complet din ea, apoi legănându-se înapoi, delicat, degetul lui mângâind-o iar și iar, oferindu-i plăcere chiar când el se întreba dacă își putea ține propria plăcere în frâu.

Michael, șopti ea, iar el îi întâlni privirea, îngrijorat că ar putea să o rănească. Se opri.

Ea își arcui spatele.

Nu te opri. Nu te opri din mișcare. Erai chiar... ochii ei aproape se închiseră și scoase un geamăt de plăcere când el se cufundă în ea, printr-o singură mișcare lungă.

El crezu că își va pierde controlul la auzul acelui geamăt, grav și fremos, din adâncul gâtului ei, dar nu se opri. Ea clătină din cap, mâinile ei plimbându-se pe umerii și pe spatele lui, ajungând, în final, să se oprească pe fesele lui, apucându-l în același ritm cu mișcările lui, cu atingerea degetului lui.

– Michael!

I se întâmpla și lui.

Nu se gândise niciodată atât de mult la sincronizarea extazului său cu cel al partenerei. Nu îl interesase niciodată să împărtășească experiența. Dar dintr-odată, nu se mai putea gândi la altceva decât s-o întâlnească pe Penelopa acolo, la limita plăcerii ei, lăsând-o să se elibereze peste amândoi.

– Așteaptă-mă, îi șopti în ureche, împingându-se în ea. Nu termina fără mine.

– Nu pot aștepta. Nu mă pot opri!

Îi simți convulsiile în jurul lui, într-un ritm rapid, uluitor, numele lui pe buzele ei trimițându-l aproape într-o stare de inconștiență, sărind peste limită într-un climax zguduitor, plin de o pasiune fără seamăn, care concura cu tot ce simțise vreodată.

Se prăbuși lângă ea, cu respirația sacadată de rafale intense, accentuate, în timp ce-și îngropă fața în curbura gâtului ei și își permise plăcerea extraordinară de a se lăsa învăluit de o căldură ce nu semăna cu nimic altceva din ce simțise vreodată. Trecură

minute lungi, după care, de teamă să nu o zdrobească sub greutatea lui, Bourne se rostogoli lângă Penelopa şi o trase spre el, nefiind încă pregătit să îi dea drumul.

Doamne, Dumnezeule. Fusese cea mai incredibilă partidă de sex pe care o avusese în viaţa lui. Fusese ca o halucinaţie.

Pusese mai mult decât îşi imaginase vreodată că ar fi putut fi. Şi însăşi ideea că o astfel de experienţă venise odată cu Penelopa îi dădea fiori reci de teamă, care îl străbăteau. Această femeie. Această căsătorie. Această seară.

Nu însemnau nimic.

Nu puteau însemna nimic.

Ea era mijlocul prin care îşi atingea scopul. Calea către răzbunarea lui.

Doar atât putea fi.

În viaţa lui, Bourne distrusese tot ce avusese de valoare.

Când Penelopa avea să-şi dea seama de asta... îşi va da seama că el era dezamăgirea, în toate formele sale, îi va mulţumi pentru că nu i-a permis să se apropie. Va fi recunoscătoare pentru că a eliberat-o într-o lume liniştită, simplă, unde avea tot ce îşi dorea... şi nu trebuia să îşi facă griji pentru el.

„Nu o meriţi." Cuvintele lui Tommy îi răsunară în urechi – acele cuvinte care îl trimiseseră acasă, la soţia sa, pentru a-şi demonstra locul în viaţa ei. Pentru a-şi demonstra că ea îi aparţinea. Că îi putea stăpâni corpul ca nici un alt bărbat.

Dar el era cel care fusese stăpânit.

– Michael, şopti ea, cu capul pe pieptul lui, numele sunând ca o promisiune lentă pe buzele ei, în timp ce cu o mână îi mângâia torsul. Atingerea îndelungată, amplă, îi transmise încă o undă de plăcere, urmată, mult prea repede, de dorinţă, când ea şopti, încet şi adormită şi ispititoare: A fost *splendid*.

Ar fi vrut să-i spună să nu se facă prea comodă în patul lui. Să nu se facă prea comodă în viaţa lui. Ar fi vrut să-i spună că seara aceasta era doar un mijloc pentru a-şi atinge scopul.

Că mariajul lor nu va fi niciodată aşa cum îşi dorea ea.

Dar ea deja adormise.

•

Dragă M.,

Îmi dau seama că se poate să nu dorești să-mi răspunzi la scrisori, dar plănuiesc totuși să le trimit în continuare. Timp de un an, doi, zece... Nu aș vrea să crezi că te-am uitat. Nu că ai putea crede așa ceva, nu-i așa?

Săptămâna viitoare este aniversarea ta. Ți-aș fi brodat o batistă, însă știi că nu mă pricep prea bine la lucrul cu acul.

Amintindu-mi, P.

Conacul Needham, ianuarie 1817

Nici un răspuns

•

În dimineața următoare, Penelopa intră în salonul de luat masa, sperând să îl vadă pe proaspătul ei soț – bărbatul care schimbase totul într-o singură zi glorioasă și o singură noapte glorioasă, bărbatul care o făcuse să-și dea seama că, poate, căsnicia lor ar putea fi mai mult. Că, poate, căsătoria lor din dragoste inventată ar putea fi mai puțin inventată și mai mult... ei bine... o căsătorie din dragoste.

Mai mult ca sigur, nimic nu era mai minunat decât felul în care o făcuse să se simtă în patul lui, noaptea trecută. Nu conta prea mult că se trezise nu înfășurată în blana decadentă, ci în așternuturile ei albe imaculate, călcate perfect, în dormitorul care îi fusese atribuit. De fapt, era destul de mișcată că era posibil să o fi mutat acolo noaptea, fără a o trezi. Era, în mod evident, un soț dăruit, grijuliu, iubitor, iar căsnicia care începuse într-un mod atât de dezastruos era destinată a fi ceva mult, mult mai mult.

Spera că i se va alătura atunci când luă loc la minunata masă lungă, în salonul lor elegant și luxos decorat, întrebându-se dacă încă prefera cârnații la micul dejun, așa cum o făcea când era foarte mic.

Spera că i se va alătura atunci când primi o farfurie cu ou și pâine prăjită (fără cârnați) de la tânărul lacheu, care își bătu călcâiele într-un mod foarte extravagant, înainte să-și ocupe din

nou locul din colțul camerei. Spera că i se va alătura în timp ce mânca încet pâinea prăjită. În timp ce își sorbea ceaiul care se răcea rapid. În timp ce arunca un ochi spre ziarul care era perfect împăturit și așezat la stânga scaunului gol din capătul îndepărtat al mesei care, în curând, avea să devină mult prea lungă. Și, după o oră întreagă de așteptare, Penelopa nu mai spera nimic. Nu avea să vină. Rămăsese singură.

Brusc, deveni conștientă de prezența lacheului în colțul camerei, a cărui treabă era să afle imediat de ce avea nevoie stăpâna lui și, în același timp, să o ignore, iar Penelopa simți cum se îmbujorează. Pentru că, în mod sigur, tânărul lacheu gândea lucruri teribil de jenante.

Ea îi aruncă o privire. Nu se uita. Dar în mod sigur *gândea* Michael nu va veni.

„Proasta, proasta Penelopa." Bineînțeles că nu va veni. Evenimentele din seara trecută nu fuseseră magice pentru el. Fuseseră necesare. Oficial, o luase de nevastă. Și atunci, ca un soț bun ce era, o lăsase în plata Domnului. „Singură."

Penelopa privi în farfuria ei goală, unde gălbenușul de un galben aprins al oului pe care îl mâncase atât de fericită se întărise, lipindu-se destul de grotesc de porțelan. Era prima zi întreagă din viața ei de femeie măritată și lua singură micul dejun. Ironic, ținând cont că întotdeauna văzuse micul dejun cu un soț care de-abia o cunoștea ca pe o întrevedere într-adevăr singuratică. Dar acum, ar fi luat cu plăcere micul dejun cu soțul ei, decât singură, sub privirea vigilentă a lacheului prea tânăr, care făcea tot ce îi stătea în putință pentru a o nu vedea.

Pentru că se părea că, din dorința ei de a avea un soț care o dorea mai mult decât pentru ceea ce era, de obicei, necesară o nevastă, descoperise că este măritată cu unul care nu o dorea nici măcar pentru atât.

Poate că făcuse ceva greșit noaptea trecută. Roșeața ajunse se la urechi acum și simți că îl ard, probabil roșii ca trandafirii, încercând să se gândească la ce făcuse greșit, la modul diferit în care s-ar fi putut desfășura noaptea nunții ei. Dar de fiecare dată când încerca să se gândească, își amintea de tânărul lacheu,

care acum roșea și el în colț, neștiind ce să-i spună stăpânei lui și, foarte probabil, dorindu-și să își termine odată micul dejun și să iasă din cameră.

Trebuia să părăsească această încăpere. Se ridică de la masă, cu toată grația așteptată de la o marchiză și, disperată să ignore stânjeneala, se îndreptă spre ușă. În mod fericit, lacheul nu îi întâlni privirea în timp ce ea se deplasă prin cameră, cu un pas care putea fi descris numai drept cel-mai-apropiat-de-fugă-fără-a-fi nedemn-de-o-doamnă-pentru-că-doamnele-nu-aleargă.

Dar ușa se deschise înainte să poată ajunge la ea, și doamna Worth intră, ceea ce o obligă pe Penelopa să se oprească brusc, pualele rochiței ei de zi, de culoare galbenă, aleasă mai degrabă pentru frumusețe decât pentru utilitatea ei în acea zi rece de ianuarie, foșnind în jurul picioarelor ei când se opri.

Tânăra menajeră uluitoare se opri în pragul ușii, fără a-și lăsa emoțiile să se vadă, în timp ce făcu o reverență rapidă și spuse:

– Bună dimineața, milady.

Penelopa își înfrână pornirea de a face același lucru, prinzându-l în schimb strâns mâinile în fața ei și spunând:

– Bună dimineața și ție, doamnă Worth.

Trecând de politeturi, cele două femei se uitară fix una la cealaltă pentru un timp îndelungat, înainte ca menajera să spună:

– Lord Bourne m-a rugat să vă informez că miercuri veți merge la un dineu la reședința Tottenham.

– Așadar, trei zile.

– O!

Faptul că Michael îi trimisese un mesaj atât de simplu printr-o servitoare o făcu să-și dea seama cât de greșite erau ideile ei despre evenimentele din seara trecută. Dacă nu putuse găsi un moment pentru a-i spune soției lui despre o invitație la cină, într-adevăr, nu prea îl interesa soția lui. Respiră adânc, dorind să alunge dezamăgirea.

– M-a rugat și să vă reamintesc că cina va fi prima la care veți participa ca soț și soție.

Se părea că nu era nevoie să alunge dezamăgirea, pentru că, aproape instantaneu, aceasta fu înlocuită de iritare. Atenția

Penelopei se concentră asupra menajerei. Pentru un moment, se întrebă dacă doamna Worth fusese cea care crezuse de cuviință să facă o declarație atât de evidentă, de parcă Penelopa ar fi fost imbecilă și nu își amintea evenimentele zilei trecute. De parcă uitase cumva că încă nu fuseseră prezentați în societate. Dar o privire aruncată spre ochii plecați ai doamnei Worth o făcu pe Penelopa să fie absolut sigură de identitatea elementului iritant din această situație specială – soțul ei, care se părea că nu prea avea încredere în capacitatea ei de a răspunde invitațiilor la cină sau de a înțelege importanța în sine a invitațiilor.

Fără a se gândi, ridică o sprânceană, întâlni privirea menajerei și spuse:

– Ce memento excelent. Nu mi-am dat seama că suntem căsătoriți de mai puțin de douăzeci și patru de ore și, în tot acest timp, nu am părăsit casa. Sunt norocoasă, nu-i așa, că am un soț atât de dispus să-mi reamintească de cele mai simple lucruri? Ochii doamnei Worth se măriră la sarcasmul ce reieșea din cuvintele Penelopei, dar nu răspunse. Păcat că nu a putut să-mi reamintească el însuși, la micul dejun. Este acasă?

Doamna Worth ezită înainte să răspundă:

– Nu, milady. Nu a mai trecut pe acasă de la întoarcerea dumneavoastră din Surrey.

Nu era adevărat, bineînțeles. Dar ceea ce-i spunea Penelopei era că Michael venise târziu acasă și plecase imediat după interludiul lor.

Bineînțeles că plecase.

Mânia Penelopei devenea din ce în ce mai fierbinte.

Venise pentru a consuma mariajul și plecase din nou, aproape imediat.

Aceasta urma să fie viața ei. Venind și plecând după cum avea chef, împlinindu-i cererile, participând la dineuri atunci când invitația o includea și pe ea și așteptarea, în singurătate, atunci când nu o includea. Ce dezastru. Întâlni privirea doamnei Worth și percepu mila din ea. O detestă.

Îl detestă pe el, pentru că o făcea să se simtă atât de jenată. Pentru că o făcea să se simtă atât de nefericită. Pentru că o făcea să se simtă atât de *neimportantă*.

Dar aceasta era căsnicia ei. Fusese alegerea ei. Chiar dacă fusese a lui, o mică parte din ea o dorise. Aceea care credea că poate fi mai mult.

Naiva Penelopa.

Naiva, sărmana Penelopa.

Îndreptându-şi umerii, spuse:

- Îi poţi spune soţului meu că ne vom întâlni miercuri. Pentru cina la reşedinţa Tottenham.

Capitolul 11

Dragă M.,

Tommy mi-a spus că v-aţi întâlnit în oraş la începutul vacanţei tale, dar abia dacă ai avut timp să vorbeşti cu el. Îmi pare rău, şi la fel şi lui.

Pippa a adoptat un câine cu trei picioare şi (oricât de rău sună asta), când mă uit la el cum şchiopătează pe lângă lac, mă gândesc la tine. Fără tine, eu şi Tommy suntem un câine cu trei picioare. Doamne! Acesta este genul de metaforă la care trebuie să apelez dacă nu mai eşti tu să mă ajuţi; situaţia devine îngrozitoare.

Cu disperare, P.

Conacul Needham, iunie 1817

Nici un răspuns

*

Problema cu minciunile era că erau prea uşor de crezut. Chiar dacă tu erai cel care le spunea. Poate *în special* pentru că tu erai cel care le spunea.

Trei zile mai târziu, Penelopa și Michael erau invitații de onoare la un dineu ținut la reședința Tottenham – un eveniment care le oferea ocazia perfectă de a relata povestea elaborată cu grijă a căsătoriei lor din dragoste mai multor bârfitori renumiți din înalta societate. Bârfitori care erau foarte dornici să se ridice la înălțimea celebrității lor, dacă modul în care sorbeau fiecare cuvânt al Penelopei și al lui Michael era un indiciu. Ca să nu mai vorbim de *priviri*.

Penelopa nu le ratase... nu atunci când intraseră în casa familiei Tottenham, cu câteva minute mai devreme, pentru că își planificaseră cu grijă sosirea, pentru a nu sosi nici prea devreme, nici prea târziu, și descoperind că și restul invitaților își planificaseră cu atenție *propriile* sosiri pentru a ajunge mai devreme aparent pentru a se asigura că nu vor pierde nici o clipă din prima seară în societate a marchizei și marchizului de Bourne.

Nu pierduse nici privirile aruncate spre ei atunci când Michael își așezase cu grijă mâna mare, caldă, pe spatele Penelopei, conducând-o în salonul de primire, unde invitații la cină așteptau să fie serviți. Mâna fusese așezată cu atâta precizie, însoțită perfect de un zâmbet atât de cald, unul pe care de-abia îl recunoscu, încât Penelopa se strădui din răsputeri să își ascundă admirația pentru strategia lui și plăcerea ei neașteptată provocată de gestul neînsemnat.

Acele priviri fuseseră urmate, pe lângă fâșâitul evantaielor din camera prea răcoroasă, de un amestec de șoapte pe care pretinsese că nu le auzea, în schimb uitându-se la soțul ei cu ceea ce spera a fi o privire potrivită pentru cineva care era îndrăgostit nebunește. Probabil că reușise, pentru că el se aplecă aproape de ea și îi șopti cu o voce joasă, la ureche:

– Te descurci minunat, făcând-o să simtă un val de plăcere, chiar dacă jurase să facă față puterii pe care o avea asupra ei.

Se dojeni singură pentru sentimentul cald, extrem de mângâietor. Își reaminti că nu-l mai văzuse din noaptea nunții lor – că el fusese destul de clar cu privire la faptul că orice interacțiune cu el în rol de soț era numai pentru spectacol, dar până în acel moment roșeața îi ajunsese în obraji, iar când întâlni ochii soțului

ei, avea să găsească în ei imaginea unei satisfacții supreme. Acesta se aplecă din nou:

Roșeața este perfectă, mica mea inocentă, cuvintele lui întâiul flăcările, ca și cum ar fi fost foarte îndrăgostiți și extrem de devotați unul celuilalt, când, de fapt, adevărul era că erau exact contrariul.

Fuseseră separați pentru cină, bineînțeles, și provocarea adevărată începuse. Vicontele Tottenham o escortase la locul ei, îngrămădind-o între el și domnul Donovan West, editor la una dintre cele mai citite ziare din Anglia. West era o persoană fermecătoare, cu părul auriu, care părea să observe totul, inclusiv emoțiile Penelopei. El păstră cuvintele numai pentru urechile ei.

Nu le da ocazia să te înțepe. O vor face rapid. Și se va zice cu dumneata.

Se referea la femei. Erau șase, împrăștiate în jurul mesei, cu buze la fel de încrețite și priviri disprețuitoare. Conversația lor, deși de facilă, era împopoțonată cu un ton care făcea fiecare cuvânt să pară a avea înțeles dublu, ca și cum, toate împreună, făceau o glumă de care Michael și Penelopa nu aveau cunoștință. Penelopa ar fi fost iritată dacă ea și Michael nu ar fi avut și ei o grămadă de secrete. Era aproape de sfârșitul mesei, când conversația ajunse la ei.

– Spune-ne, Lord Bourne – cuvintele vicontesei Tottenham răsunară de-a lungul mesei, prea tare pentru a fi intime – cum, mai exact, tu și Lady Bourne ați devenit logodnici? Îmi plac căsătoriile din dragoste.

Normal că îi plăceau. Căsătoriile din dragoste erau cel mai bun motiv de scandal.

Devansate doar de compromiterea idilică.

Penelopa își alungă gândul ascuns, în timp ce conversația se opri și cei adunați făcură liniște, așteptând răspunsul lui Michael.

Privirea lui alunecă spre Penelopa, caldă și plină de înțelesuri.

– Provoc pe oricine să petreacă mai mult de un sfert de oră în compania doamnei mele și să îmi spună dacă nu o adoră. Cuvintele erau scandaloase – nefiind deloc lucrul pe care un membru bine-crescut, experimentat al aristocrației l-ar spune cu voce

tare, chiar dacă asta ar fi crezut – şi toţi inspirară în acelaşi timp, subliniind amuzamentul şi surprinderea. Lui Michael părea să nu-i pese, pentru că adăugă: Într-adevăr, am fost norocos că m-am aflat acolo, de Sfântul Ştefan. Şi că ea era acolo – râsul ei amintindu-mi de toate felurile în care aveam nevoie să mă vindec.

Inima începu să-i bată mai tare la auzul cuvintelor şi la felul în care colţurile gurii lui se ridicară, imitând un zâmbet. Era uimitoare puterea cuvintelor. „Chiar şi a celor false." Nu se putu abţine să nu-i răspundă cu un zâmbet şi nu trebui să simuleze modul în care îşi plecă uşor capul, jenată brusc de atenţia lui.

– De asemenea, ce noroc că domeniul din zestrea ei se învecinează cu pământurile care aparţin marchizatului.

Cuvintele călătoriră de-a lungul mesei, într-o izbucnire de beţie a contesei de Holloway, o femeie abjectă, care îşi extrăgea plăcerea din durerea altora, şi pe care Penelopa nu o plăcuse niciodată. Ea nu o privi pe contesă, concentrându-se în schimb pe soţul ei. Venise rândul Penelopei.

– O întâmplare norocoasă în special pentru mine, Lady Hollo way, spuse ea, cu privirea fixată asupra soţul ei. Pentru că, dacă nu am fi fost vecini din copilărie, sunt sigură că soţul meu nu m-ar fi găsit vreodată.

Ochii lui Michael sclipiră de admiraţie, şi ridică paharul în direcţia ei.

– La un moment dat, mi-aş fi dat seama ce îmi lipsea, draga mea. Şi aş fi venit să te caut.

Cuvintele îi merseră la inimă, înainte să-şi aducă aminte că era numai un joc.

Respiră adânc, în timp ce Michael preluă controlul, depănând povestea lor, asigurându-i pe cei prezenţi că îşi pierduse capul, inima şi raţiunea în faţa dragostei. Era arătos şi inteligent, fermecător şi amuzant, cu cantitatea potrivită de căinţă... ca şi cum încerca să îşi schimbe vechile greşeli şi era dornic să facă tot ce era omeneşte posibil pentru a se reîntoarce în înalta societate – de dragul proaspetei sale soţii.

Era perfect.

O făcu să creadă că fusese acolo, în camera principală a casei parohiale din Coldharbour, înconjurat de petrecăreți și coroane de flori de sărbătoarea Sfântului Ștefan. O făcu să creadă că îi întâlnise privirea din cealaltă parte a camerei. Simți cum i se strânge stomacul când își imagină privirea lungă, serioasă, pe care i-ar fi aruncat-o, cea care o făcea să rămână fără aer și cu capul în nori, cea care o făcea să creadă că era singura femeie din lume. Și o captivă cu vorbele lui frumoase. La fel cum îi captivase și pe ceilalți.

... Sincer, nu dansasem un dans în viața mea. Dar ea m-a făcut să-mi doresc să dansez mai multe la rând.

Răsetele răsunară în jurul mesei, în timp ce Penelopa își ridică paharul și sorbi puțin din vin, sperând ca alcoolul să îi calmeze nervii din stomac, privindu-și soțul în timp ce încânta încăperea plină de oameni cu povestea aventurii lor vijelioase de dragoste.

Presupun că era numai o chestiune de timp până când să mă întorc la Coldharbour și să-mi dau seama de faptul că moșia Falconwell nu era singurul lucru pe care îl lăsasem în urmă. Privirea lui o întâlni pe a ei de partea cealaltă a mesei, iar ea își simți respirația văzând sclipirea din acei ochi. Slavă Cerului că am găsit-o înaintea altcuiva.

Mai multe suspine feminine din jurul mesei însoțiră bătăile inimii Penelopei. Michael era un maestru al cuvintelor.

– Nu era ca și cum peștitorii veneau în valuri, spuse cu dispreț Lady Holloway, râzând puțin prea zgomotos. Nu este așa, Lady Bourne?

Mintea Penelopei se goli la auzul aluziei crude la adresa condiției sale de celibatară și căută o remarcă tăioasă, înainte ca soțul ei să-i sară în ajutor.

– Nu puteam să suport să mă gândesc la ei, spuse el, uitându-se drept la Penelopa, cu toată seriozitatea, până când soția lui fu copleșită de atenția lui. Tocmai de aceea ne-am căsătorit atât de repede.

Lady Holloway tuși afectat în vinul ei, în timp ce domnul West zâmbi cu căldură și întrebă:

– Și dumneata, Lady Bourne? Uniunea voastră v-a... surprins?

– Ai grijă, draga mea, interveni Michael, cu o scânteie jucăușă în ochii lui verzi-cenușii. Te va cita în ziarul de mâine.

Ea nu își putea lua ochii de la Michael pe când râsetele răsunau în jurul lor. O prinsese și o ținea cu pricepere în plasa lui. Când răspunse la întrebarea ziaristului, se adresă direct soțului ei.

– Deloc. Ca să fiu sinceră, mi se părea că așteptasem de ani întregi întoarcerea lui Michael. Făcu o pauză, dând din cap, observând surpriza în jurul mesei. Îmi pare rău – nu Michael. Lord Bourne. Râse ușor, cu modestie. Dintotdeauna am știut că ar fi un soț minunat. Sunt foarte fericită că va fi soțul *meu* minunat.

În ochii lui Michael licări surprinderea, dar dispăru rapid, ascunsă de râsul lui cald – atât de necunoscut.

– Vedeți? Cum aș putea să nu mă îndrept?

– Într-adevăr.

Domnul West sorbi din vin, cercetând-o pe deasupra marginii paharului și, pentru o clipă, Penelopa fu sigură că bărbatul văzuse falsitatea lor, la fel de clar ca și cum ar fi avut brodat cuvântul „Mincinoasă" pe rochia ei de seară, și știa că ea și Michael se căsătoriseră dintr-un motiv foarte diferit de dragoste, că soțul ei nu petrecuse nici un moment cu ea în săptămâna de când o dusese înapoi în dormitorul ei, după ce consumaseră căsătoria.

Se atinsese de ea doar pentru a se asigura că mariajul lor este legitim. Și acum își petrecea nopțile departe de ea, cu Dumnezeu știe cine, făcând Dumnezeu știe ce. Își mâncă demonstrativ crema de caramel, sperând ca domnul West să nu o preseze pentru a obține mai multe informații. Michael interveni, plin de farmec.

– Nu este adevărat, bineînțeles. Sunt absolut nepriceput în rolul de soț, nu suport gândul ca ea să fie departe de mine; urăsc ideea ca alți bărbați să-i capteze atenția; și vă avertizez de acum, am să mă transform într-un adevărat urs când va veni vremea sezonului și va trebui să o las să danseze cu alți parteneri și diverși tovarăși de cină. Făcu o pauză, și Penelopa observă pricepera cu care folosi liniștea, ochii lucindu-i cu un umor pe care nu-l mai văzuse de când era copil. *Umor care nu prea exista. Nu chiar.*

– Într-adevăr, vă va părea tuturor rău că am decis să șterg praful de pe titlul meu.

– Deloc, interveni vicontesa văduvă, ochii ei de obicei reci strălucind de entuziasm, suntem fericiți să te primim înapoi în societate, Lord Bourne. Pentru că într-adevăr, nimic nu poate fi mai purificator decât o căsătorie din dragoste.

Ceea ce, bineînțeles, era o minciună. Căsătoriile din dragoste erau scandaluri în sine, dar Michael și Penelopa i-o luaseră înainte, și invitația lor venea de la tânărul Tottenham, așa că bătrâna nu putea avusese cum să controleze situația.

Totuși, Michael zâmbi la auzul cuvintelor, și Penelopa nu își putea dezlipi ochii de la el în acel moment. Totul la el se lumina odată cu zâmbetul – o gropiță îi apăru într-un obraz și buzele sale groase, pline, se arcuiră, făcându-l și mai arătos. Cine era acest bărbat cu glume amuzante și zâmbete fermecătoare?

Și cum îl putea convinge să rămână?

Și căsătorie din dragoste trebuie să fie... privește cum mireasa ta se agață de fiecare cuvânt al tău, interveni vicontesa Tottenham, evident manifestându-și susținerea, și Penelopa nu trebui să-și simuleze stânjeneala când Michael se întoarse spre ea, cu zâmbetul pălindu-i pe buze.

Dar vicontesa continuă, aruncându-i o privire încruntată fiului său:

– Ei, dacă ai urma exemplul lui Bourne și ți-ai găsi și tu o nevastă!

Vicontele râse ușor și se dădu în spectacol, clătinând demonstrativ din cap, înainte să-și fixeze privirea asupra Penelopei.

– Mi-e teamă că Bourne a găsit ultima mireasă ideală.

– Are surori, Tottenham, adăugă Michael, simțindu-se tachinarea în tonul lui.

Tottenham zâmbi amabil.

– Aștept cu nerăbdare să le întâlnesc.

Începu să înțeleagă. Acolo, la fel de ușor cum ai lua dulciurile de la un copil, Michael aranjase terenul pentru ca Olivia să-l cunoască pe Lord Tottenham și, probabil, să se mărite cu el.

Făcu ochii mari și se întoarse surprinsă spre soțul ei, care trecu peste privirea ei, precizând imediat:

– Cred că acum, când sunt atât de înamorat de soția mea, nu mă pot abține să nu îi încurajez și pe cei din jurul meu să își caute câte o soție.

Ce minciuni! Cât șireteniel Atât de ușor de crezut. Vicontesa interveni:

– Ei bine, eu, una, cred că este o idee minunată. Se ridică în picioare, bărbații prezenți urmând-o. De fapt, cred că îi vom lăsa pe domni cu discuția lor.

Ceilalți participanți îi urmară exemplul, doamnele retrăgându-se în alt salon, pentru sherry și bârfă. Penelopa nu se îndoia că va fi centrul atenției acestora. O urmă pe vicontesă cu pași grei, într-un mic salon drăguț, dar de-abia intră, când o mână mare și caldă o acoperi pe a ei și vocea gravă, familiară a lui Michael răsună cu putere:

– Mă scuzați, doamnelor, dar am nevoie de soția mea pentru un scurt moment, dacă nu vă supărați. V-am spus, nu suport să fiu fără ea.

Se auzi un oftat colectiv când Michael o trase pe Penelopa din cameră în hol, închizând ușa salonului în urma lor.

Penelopa își smulse mâna dintr-a lui, uitându-se în stânga și în dreapta holului, pentru a se asigura că nu fuseseră văzuți.

– Ce faci? șopti ea. Așa ceva nu se face!

– Chiar mi-aș dori să nu îmi mai spui ce se face și ce nu, o dojeni el. Nu vezi că nu faci altceva decât să mă impulsionezi să îmi doresc mai mult? O trase mai departe de ușă, într-o nișă slab luminată. Bârfa despre cât de mult te ador este tipul de bârfă pe care-l căutam, draga mea.

– Nu trebuie să-mi spui așa și știi, șopti ea. Nu sunt draga ta.

El își ridică mâna și o așeză pe obrazul ei.

– Ești atunci când suntem în public.

Ea îi împinse mâna.

– Oprește-te. Făcu o pauză, apoi își coborî vocea: Ai impresia că ne-au crezut?

El îi aruncă o privire indignată.

De ce n-ar face-o, dragostea mea? Fiecare cuvânt e adevărat.

Ea se încruntă.

– Știi la ce mă refer.

El se aplecă, apropiindu-se, și șopti:

Știu că pereții din casele de genul acesta au urechi, dragoste.

Și apoi o *linse*. Chiar o linsese, o mângâiere minunată pe lobul urechii, care o făcu să-și încleștеze mâinile pe brațele lui la plăcerea neașteptată care îi străbătu trupul. Înainte să poată răspunde, buzele lui dispăruseră, iar el își puse din nou mâna pe bărbia ei, înclinându-i fața spre fața lui.

Ai fost splendidă dincolo.

„Splendidă." Cuvintele răsunară în toată ființa ei, inundată de plăcere, și el o sărută fierbinte pe locul în care pulsul îi bătea frenetic, la baza gâtului.

– Nu îmi place cum te judecă, șopti ea. În special Holloway.

Holloway e o cățea. Ea tresări la auzul cuvântului, iar el continuă în urechea ei. Merită o bătaie la fund. Ce păcat că nobilul ei soț este prea slab pentru a o face.

Plăcerea o străfulgeră pe Penelopa la auzul cuvintelor și nu se putu abține să nu zâmbească.

– Se pare că ai o slăbiciune cu privire la plesnitul femeilor.

– Numai când e vorba despre femeile care îmi plac.

El se opri și își înălță capul, privirea întunecată găsindu-i ochii în spațiul îngust. Penelopa încercă să ignore promisiunea din cuvintele lui. Încercă să-și amintească de faptul că nu era real. Că noaptea aceasta era de fațadă. Că acest bărbat ciudat nu era soțul ei. Că soțul ei nu făcuse altceva decât să o folosească în scopuri personale. Doar că seara aceasta nu era despre el. Era despre ea și surorile ei.

– Mulțumesc, Michael, șopti ea în întuneric, știu că nu trebuia să onorezi această parte din înțelegere. Că nu erai obligat să le ajuți pe surorile mele.

El tăcu o lungă perioadă.

– Sunt obligat.

Dorința lui de a-și ține cuvântul o surprinse, deoarece îi amintea de înțelegerea lor.

– Bănuiesc că există onoare între pungaşi, până la urmă. Ea ezită, apoi spuse: Şi restul înţelegerii? Una din sprâncenele lui închise la culoare se ridică. Când mă duci în vizită?

– Înveţi să controlezi o negociere dură.

– Nu prea am cu ce altceva să mă distrez, răspunse ea.

– Eşti plictisită, nevastă?

– De ce aş fi plictisită? Este atât de fascinant să mă uit pe pereţii casei tale.

El chicoti la auzul cuvintelor, şi sunetul trimise un val de căldură prin fiinţa ei.

– Destul de corect. De ce să nu ai acum parte de distracţie?

– Pentru că acum încercăm să-i convingem că te-ai schimbat şi faptul că dispărem de la petrecere nu ne va ajuta.

– O, cred că dispariţia cu soţia mea cea cuviincioasă ar ajuta foarte mult. Se înghesui mai aproape de ea. Mai mult decât atât, ştiu că îţi va plăcea.

– Să mă ascund în holul reşedinţei Tottenham ca un hoţ?

– Nu ca un hoţ. El trase cu ochiul pe lângă marginea ascunzătorii lor, înainte să-şi întoarcă din nou atenţia spre ea. Ca o doamnă care are o aventură clandestină.

Ea scoase un mic sunet de dezaprobare.

– Cu *soţul* ei.

– Să ai o escapadă cu soţul tău este... Vocea îi pieri, ochii întunecându-i-se.

– Convenţional?

Un colţ al gurii lui zvâcni.

– Voiam să spun că este o aventură.

„O aventură." Ea înlemni la auzul cuvântului, uitându-se în sus spre el, în timp ce el se aplecă deasupra ei, cu buzele arcuindu-i-se în ceva asemănător unui zâmbet afectat, cuprinzându-i faţa cu mâinile, totul la el, căldura lui, mirosul lui... *el*, înconjurând-o. Ar trebui să îl refuze. Ar trebui să-i spună că găseşte noaptea nunţii lor plictisitoare şi neinteresantă ca şi cina la reşedinţa Tottenham. Ar trebui să-l pună la punct.

Dar nu putea. Pentru că îl dorea din nou. Îşi dorea să o sărute şi să o atingă şi să o facă să simtă toate acele lucruri minunate

pe care le simțise înainte să o părăsească, de parcă el nu ar fi simțit nimic.

Era atât de aproape și de arătos, și atât de *masculin*. Și pe când se uita în ochii acestui bărbat, care acum o incita și o amuza, iar apoi era întunecat și periculos, își dădu seama că va accepta aventura cu el, oricum i-ar fi oferit-o. Chiar și aici, în nișa de pe holul lui Tottenham. Chiar dacă era o greșeală.

Își puse palmele desfăcute pe pieptul lui, simțind forța dură, puterea pură care zăcea dedesubt, pe sub straturile de bumbac și lână perfect croite.

– Ești atât de diferit în seara asta. Nu știu cine ești.

Ceva sclipi în ochii lui la auzul cuvintelor, ceva ce dispăru atât de repede, încât nu putu să-și dea seama ce era. Când vorbi, cuvintele lui fură grave, și calde, și lichide, cu o urmă de tachinare.

– Atunci de ce nu încerci să mă cunoști un pic mai bine?

Chiar așa, de ce nu.

Se ridică pe vârful picioarelor, întinzându-se după el, în timp ce el se aplecă spre ea și îi posedă buzele într-un sărut mistuitor, aproape insuportabil.

Se lipi mai mult de ea, împingând-o cu spatele în perete, acoperind-o cu corpul lui, până când ea nu mai putu face nimic, decât să se întindă și să îi înconjoare gâtul cu brațele, trăgându-l spre ea, până când buzele lui, ferme și mătăsoase, îi oferiră ceea ce ea nici măcar nu știa că își dorea, ceea ce nici măcar nu știa că ar exista – un sărut dur, posesiv, pe care nu avea să-l uite în vecii vecilor. Era mistuită de atingerea lui, de masivitatea și de forța lui, în timp ce mâinile lui îi prinseseră bărbia și o înclinaseră, pentru a i alinia gura într-o poziție perfectă, îmbătătoare.

El îi linse îmbinarea buzelor, senzația limbii lui acolo tachinând-o, până când ea gemu și el profită de sunet, pentru a-i prinde buzele deschise și pentru a aluneca înăuntru, împingându-se, gâdilând-o și gustând-o, până când ea crezu că ar putea muri de excitare. Cu o voință proprie, degetele ei pătrunseră în buclele de la baza gâtului lui și ea se ridică pentru a se lipi de el, mai ferm, *mai scandalos... dar nu îi păsa*. Nu-i păsa câtuși de puțin...

nu atât timp cât el continua. Nu atât timp cât el ar fi continuat pentru totdeauna.

În timp ce ea se apropia mai mult, mâinile lui coborâră într-o mișcare lungă, chinuitoare, apăsând-o ușor pe sâni, dar destul ca ea să vibreze în locuri la care nu se gândise niciodată, înainte să alunece mai jos, și mai jos, până când el o apucă de fund și o aduse spre el, cu o forță care o șoca și o stârnea.

Odată cu mișcarea, el gemu de plăcere și ea se trase înapoi, mirându-se de ideea că ar putea fi și el la fel de incitat de îm brățișare ca și ea, iar el întredeschise ochii pentru a-i vedea încă o dată pe ai ei, înainte să-i prindă din nou gura, cercetând o mai adânc, atingând-o mai ferm, până când ea fu copleșită de plăcere. De aventură. De el. Secundele treceau. Minute. Ore... nu conta. Tot ceea ce conta era bărbatul acesta. Sărutul acesta. Asta.

Se termină, și el își ridică încet capul, dându-i un sărut blând, stăruitor pe buze, înainte să întindă mâna și să-i desfacă brațele din jurul gâtului său. Îi zâmbi, cu urma a ceva ametitor în privire, iar ea își dădu seama că era prima dată când îi zâmbea – numai ei – de când erau copii.

Era magic.

El deschise gura pentru a vorbi, și ea stătu ca pe ghimpi, imposibil să controleze anticiparea care o străbătu, în timp ce buzele lui rosteau cuvintele.

– Tottenham.

Total confuză, Penelopa se încruntă brusc.

– De regulă, nu sunt de acord cu domnii care acostează doamnele în holul meu, Bourne.

– Dar ce părere ai despre soții care își sărută soțiile?

– Sincer? Vocea lui Tottenham era aridă ca nisipul. Cred că asta îmi place și mai puțin.

Penelopa închise ochii, simțindu-se inundată de stânjeneală. O păcălise atât de bine.

– Îți vei schimba părerea atunci când o vei întâlni pe cumnata mea, Olivia, fac pariu.

Cuvintele o făcură să-și dorească să îl rănească. Practic. Fizic. Să i provoace răni.

O făcuse dinadins.

Totul fusese pentru ochii lui Tottenham. Pentru a continua prefăcătoria căsătoriei lor din dragoste. Nu pentru că nu-și putea ține mâinile departe de ea.

Chiar n-o să se învețe niciodată minte?

Dacă seamănă vreun pic cu sora ei, îmi este teamă că va fi un pariu pe care nu îl voi câștiga.

Michael râse, iar ea se înfioră la auzul sunetului, urându-l. Urând falsitatea din el.

Bănuiesc că nu poți să ne lași un moment?

Cred că sunt nevoit, altfel Lady Bourne nu mă va mai putea privi în ochi vreodată.

Penelopa se uită insistent la pliurile lavalierei lui Michael. Încercă să își calmeze vocea, știind că relaxarea era prea departe de ea.

– Nu sunt sigură că un moment va schimba asta, milord.

O folosise din nou.

Tottenham chicoti.

– Coniacul e în pahare.

Și apoi dispăru. Iar ea rămase singură. Cu soțul ei, care părea a și face un obicei din a o dezamăgi. Nu își luă privirea de la țesătura apretată de la gâtul lui.

– Foarte bine jucat, spuse ea, cu o urmă de tristețe în voce.

Dacă el o remarcase, nu-i dădu oricum nici un indiciu. Când vorbi, păru că tocmai discutaseră despre vreme și nicidecum că ar fi avut parte de un sărut devastator într-un colț întunecat.

– Probabil că va fi nevoie de mai mult pentru a demonstra că ne-am căsătorit și din alt motiv în afară de Falconwell.

Aproape că o crezuse și ea.

Într-adevăr, părea incapabilă să-și învețe lecția. Nu era corect să se simtă așa de supărată pe el. Așa de rănită. Prostia de căsătorie din dragoste fusese ideea ei, nu? Numai pe ea trebuia să dea vina pentru modul în care o făcea să se simtă.

Ieftină. Folosită.

Dar surorile ei se vor alege din asta cu perechi potrivite, fără pată. Şi asta va merita sacrificiul.

Trebuia să creadă asta.

Penelopa îşi îndepărtă tristeţea.

– De ce faci asta? Sprâncenele lui se ridicară întrebător şi ea continuă: De ce eşti de acord cu această farsă?

El privi în altă parte.

– Ţi-am dat cuvântul meu.

Ea clătină din cap.

– Nu te simţi... ca şi cum aş profita de tine?

Un colţ al gurii lui se ridică, într-un surâs crispat.

– Eu nu am profitat de tine când m-am însurat cu tine?

Nu se gândise la asta într-un fel atât de extrem.

– Bănuiesc că aşa ai făcut. Şi totuşi... „Asta este mult mai rău", ar fi dorit să spună. „Simt că tot ce sunt, tot ce am, totul este pentru a-i servi pe alţii." Clătină din cap. Pare diferit. Şi regret, totuşi, că ţi-am cerut să faci asta pentru ele. Pentru mine.

Scutură şi el din cap.

– Nu regreta niciodată.

– O altă regulă?

– Numai a ticăloşilor. În mod inevitabil, pariorii regretă.

Ea se gândi că el ar trebui să ştie.

– Ei bine, cu toate acestea, regret.

– Nu este necesar. Am un motiv întemeiat pentru a mă afla cu tine în această farsă.

Ea înlemni.

– Ai?

El încuviinţă din cap.

– Da, am. Cu toţii avem de câştigat ceva din acest joc.

– Şi tu ce primeşti? Era tăcut, şi neîncrederea o străpunse ca un fier încins. De la cine ai de primit? El nu răspunse, dar Penelopa nu era proastă. De la tatăl meu. Mai avea ceva. Ce este?

– Nu este important, spuse el, într-un fel care o făcu să simtă că era chiar foarte important. Ajunge să îţi spun că nu ar trebui să regreţi înţelegerea noastră, pentru că şi eu am de câştigat din ea.

le conduc înapoi, la celelalte doamne, se oferi el, întinzând mâna pentru a o lua de braț.

Și, într-un mod ciudat, ideea că el intrase în jocul lor pentru propriul beneficiu o făcu să se simtă și mai rău. Ca și cum și ea fusese victima minciunilor lui. Simți arsura trădării, fierbinte și bruscă, și se trase înapoi aproape violent la atingerea lui.

Nu mă atinge.

Sprâncenele i se ridicară la auzul cuvintelor, la supărarea din ele.

Poftim?

Nu îl voia în apropierea ei. Nu voia să i se aducă aminte că și ea fusese păcălită.

Poate că ne prefacem că trăim o poveste de dragoste pentru ei, dar *eu* nu sunt ei. Nu mă mai atinge. Nu dacă nu este un gest menit pentru ochii lor. „Nu cred că pot suporta."

El își ridică ambele mâini, dovadă că îi auzise cererea. Că îi acorda atenție. Ea se întoarse, fără a mai spune ceva. Înainte să-și trădeze sentimentele.

Penelopa.

O strigă chiar când ea păși în holul întunecat. Se opri, speranța vibrând adânc în ființa ei, speranța că poate își va cere scuze. Că poate îi va spune că s-a înșelat. Că într-adevăr ținea la ea. Și că o dorea.

Asta este partea cea mai dificilă – cu doamnele – înțelegi?

Speranță falsă.

Voia să spună că trebuia să continue prefăcătoria. Că femeile îl vor pune întrebări mult mai atente în particular decât o făcuseră în public. Urma să fie o provocare. Dar faptul că el o numea cea mai dificilă parte a serii era aproape amuzant, căci, în mod sigur, ea tocmai trecuse prin cea mai dificilă parte a serii.

Mă voi descurca cu doamnele, milord, după cum am stabilit. Până la sfârșitul serii, vor fi sigure că noi doi suntem foarte îndrăgostiți și surorile mele vor fi pe cale să profite de un sezon remarcabil. Tonul ei era tăios. Dar ai face bine să-ți amintești că mi-ai promis un tur al clubului, care acum văd că nu era generozitate, ca plată pentru rolul meu în vicleșugul tău.

El se îndreptă de spate.

– Așa este.

Ea dădu o dată din cap, cu fermitate.

– Când?

– Vom vedea.

Se încruntă la aceste cuvinte, sinonimul universal pentru *nu*.

– Da, probabil că vom vedea.

Îi întoarse spatele și intră în salonul doamnelor, cu capul sus, umerii drepți, în timp ce roti mânerul și împinse ușa pentru a o deschide, alăturându-se celorlalte. Tremurând de furie, jurând să rămână nepăsătoare.

Capitolul 12

Dragă M.,

Tommy a venit acasă de sărbătoarea numelui tău și am făcut o petrecere pe cinste, chiar dacă i-am simțit foarte mult lipsa lui Michael al nostru. Cu toate acestea, ne-am îmbărbătat, am adunat murele târzii și am mâncat până ni s-a făcut rău, conform tradiției. Dinții noștri s-au făcut gri-albaștri – extrem de supărător – în urma acestui proces – ai fi fost mândru.

Poate că te voi vedea de Crăciun, anul acesta? Sărbătoarea Sfântului Ștefan din Coldharbour devine o petrecere grozavă, într-adevăr.

Ne gândim cu toții la tine și ne este dor de tine.

Pentru totdeauna, P.

Conacul Needham, septembrie 1818

Nici un răspuns

•

Îi ceruse să nu o atingă, iar el îi îndeplinise cererea. Ba chiar mersese puțin mai departe, lăsând-o complet singură.

O lăsase singură și în acea noapte, după ce o condusese înapoi la Casa Iadului, plecând apoi rapid, fără nici un cuvânt, ducându-se acolo unde soții mergeau fără soțiile lor.

Și din nou, în noaptea următoare, când ea luă cina în salonul de luat masa, enorm, gol, sub privirea vigilentă a unor lachei nepotriviți, prea tineri. Măcar ajunsese să se obișnuiască, și era destul de mândră de ea că nu roșea pe toată durata mesei.

Și din nou noaptea următoare, în timp ce stătea la fereastra dormitorului ei ca o neroadă, cu privirea în direcția trăsurii lui, ca și cum era prinsă cu o sfoară, văzând-o cum se îndepărtează. Ca și cum, dacă s-ar fi uitat îndeajuns de mult, el s-ar fi întors.

Și i-ar fi oferit căsătoria pe care o dorea.

Fără ferestre, jurase ea, întorcându-se de la strada rece și întunecată și traversând încăperea, spre lavoar, pentru a-și cufunda mâinile în vas, privind cum apa rece îi decolora și îi distorsiona degetele. Fără ferestre, repetă, în tăcere, când auzi o trăsură care oprea în fața casei, ignorând bătăile inimii și tentația geamurilor.

În schimb, se șterse pe mâini cu un calm impresionant și se duse spre ușa care dădea spre dormitorul soțului ei, apăsându-și urechea pe lemnul rece și ascultându-i sosirea. După minute lungi care nu-i oferiră nimic altceva decât o durere destul de enervantă la gât, curiozitatea Penelopei ajunse la apogeu și hotărî să se îndrepte spre ușa dormitorului ei pentru a se strecura în hol și a vedea dacă, într-adevăr, soțul ei se întorsese acasă.

Întredeschise ușa, mai puțin de doi centimetri, pentru a se uita pe hol. Și ajunse față în față cu doamna Worth. Avu o mică tresărire și trânti ușa, cu inima bătându-i tare, înainte să-și dea seama că se făcuse de râs în fața tulburătoarei menajere a soțului său.

Respirând adânc, deschizând ușa cu un zâmbet larg.

– Doamnă Worth, m-ai speriat.

Menajera lăsă capul în jos.

– Aveți un vizitator.

Sprâncenele Penelopei se ridicară.

– Un vizitator? E trecut de ora unsprezece seara.

Menajera îi întinse o carte de vizită.

– El spune că e foarte important.

„El." Penelopa luă cartonaşul. „Tommy."

Fericirea o străbătu din cap până în picioare. Era prima persoană care o vizita în această casă mare şi goală, nu venise nici măcar mama ei, trimiţându-i în schimb vorbă că o va vizita „de îndată ce entuziasmul tinerilor căsătoriţi avea să se mai domolească". Mama ei habar n-avea că entuziasmul era străin căsniciei fiicei sale.

Dar Tommy era prietenul ei. Şi prietenii se vizitează. Era incapabilă să-şi ascundă zâmbetul de doamna Worth.

– Cobor de îndată. Dă-i ceai. Sau... vin. Sau... scotch. Clătină din cap. Dă-i ce beau oamenii la ora asta.

Închise uşa şi se aranjă puţin, înainte de a se năpusti pe scări şi apoi în salonul de primire din faţă, unde el stătea lângă un şemineu mare din marmură, părând mic în camera luxos decorată.

– Tommy, strigă ea, ducându-se direct spre el, încântată de revedere. Ce faci aici?

El zâmbi.

– Sunt aici ca să te fur, bineînţeles.

Trebuia să fie o glumă, dar cuvintele implicau un subînţeles care nu îi plăcea şi în acel moment îşi dădu seama că Tommy nu ar fi trebuit să fie aici, că Michael va fi furios dacă l-ar găsi pe Tommy Alles în salonul lui de primire, împreună cu soţia lui. Nu ar conta că Tommy şi Penelopa erau prieteni de-o viaţă.

– Nu ar trebui să fii aici, spuse ea în timp ce el se întoarse, luându-i mâinile într-ale lui şi ridicându-i-le la buze. Va fi negru de supărare.

– Noi doi încă suntem prieteni, nu?

Ea nu ezită, sentimentul de vină pentru ultima lor întâlnire fiind încă proaspăt în sufletul ei.

– Bineînţeles că suntem.

– Şi ca un prieten bun, sunt aici pentru a mă asigura că eşti bine. La naiba cu el.

După ultima interacţiune pe care o avusese cu soţul ei, ar fi trebuit să accepte strategia „la naiba cu el", dar nu putea. Dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, chiar ideea că stătea aici, în această

cameră, cu Tommy, o făcea pe Penelopa să simtă că își trăda soțul și căsnicia lor.

Clătină din cap.

– Nu este o idee bună să te afli aici, Tommy.

Tommy se uită la ea, cu o privire neobișnuit de serioasă.

– Spune-mi un lucru. Ești bine?

Cuvintele erau calde și pline de îngrijorare, și ea nu se aștepta la emoția care o săgetă la auzul lor, la lacrimile care izvorâră fără veste din ochii ei. Era aproape o săptămână de când se măritase printr-o ceremonie neînsemnată, zorită, în Surrey, și nimeni nu se gândise să o întrebe cum se simțea. Nimeni, în afară de Tommy. *Nici chiar soțul ei*.

– Eu... Se opri, emoția înăbușind-o.

Ochii albaștri, de obicei prietenoși, ai lui Tommy se întunecară.

Ești nefericită. Îl omor.

– Nu! Nu. Își scoase o mână din strânsoarea lui, punându-i-o pe braț. Nu sunt nefericită. *Nu* sunt. Sunt doar... Sunt... respiră adânc, spunând într-un final: Nu este simplu.

– Te-a rănit?

– Nu! sări în apărarea lui Michael, înainte să cântărească prea bine întrebarea. Nu... nu.

Nu în modul în care întreba el, dar Tommy nu o crezu. Își încrucișă brațele.

– Nu-l proteja. Te-a rănit?

– Nu.

– Atunci?

– Nu îl văd prea des.

– Nu e o surpriză, spuse el, și ea simți înțepătura din cuvintele lui. Emoția care venea odată cu prietenia pierdută. Simțise când Michael plecase. Când încetase să mai scrie. Când încetase să-i mai pese. Tommy tăcu pentru multă vreme, înainte să întrebe: Îți dorești să îl vezi mai mult?

Era o întrebare cu un răspuns complicat. Nu voia să aibă nimic de-a face cu o jumătate a lui Michael, cu bărbatul rece, distant, care se căsătorise cu ea pentru pământ. Dar pe cealaltă jumătate,

bărbatul care o ţinuse în braţe şi căruia îi păsase de starea ei de bine şi care făcuse lucruri delicioase, minunate, minţii şi corpului ei, nu i-ar fi părut rău să o vadă din nou.

Bineînţeles, nu îi putea spune asta lui Tommy. Nu îi putea explica cum Michael avea două părţi şi că, în acelaşi timp, fusese şi furioasă, şi fascinată de el. Nu îi putea spune, pentru că şi ea de-abia era dispusă să recunoască.

– Pen?

Ea oftă.

– Căsătoria este un lucru ciudat.

– Într-adevăr. De două ori chiar, dacă eşti căsătorită cu Michael, bănuiesc. Ştiam că va veni după tine. Ştiam că va fi rece şi fără inimă şi că va găsi un mod de a se căsători rapid cu tine, pentru Falconwell.

Prea târziu, Penelopa îşi dădu seama că ar fi trebuit să protesteze şi să-i spună lui Tommy povestea lor bine ticluită, dar el continuă.

– Am încercat primul să mă însor cu tine... pentru a te scuti de căsătoria cu el.

Cuvintele lui Tommy din dimineaţa cererii în căsătorie îi răsunară în minte.

– Asta ai vrut să spui. Voiai să mă protejezi de Michael.

– Nu mai este acelaşi om.

– De ce nu mi-ai spus asta?

El îşi înclină capul.

– M-ai fi crezut?

– Da. „Nu."

El zâmbi, mai vag decât de obicei. Mai serios.

– Penny, dacă ai fi ştiut că vine după tine, ai fi aşteptat. Făcu o pauză. Întotdeauna a fost el.

Fruntea Penelopei se încreţi. Nu era adevărat. Sau era?

O strălucire o amintire – o zi caldă de primăvară, ei trei într-un vechi turn normand care se înălţa pe pământurile Falconwell. În timp ce explorau, o treaptă cedase sub Penelopa, iar ea rămăsese prinsă cu un nivel deasupra lui Michael şi a lui Tommy. Nu era sus, un metru sau doi, dar îndeajuns de sus pentru

ca ei să-i fie teamă să sară. Strigase după ajutor, și Tommy fusese primul care o găsise. O îndemnase să sară, promițându-i că o va prinde. Dar ea înghețase de frică. Și apoi venise Michael. Calmul, nefericitul Michael, care se uitase în ochii ei și îi dăduse putere. „Sari, Șasepenny. Voi fi plasa ta de siguranță." Iar ea îl crezuse.

Respiră adânc la această amintire, care evoca timpul petrecut cu Michael, modul în care o făcuse întotdeauna să se simtă în siguranță. Îl privi pe Tommy.

– Nu mai este acel băiat.

– Nu. Nu este. Tatăl meu s-a asigurat de asta. Făcu o pauză, apoi continuă: Îmi doresc să-l fi putut împiedica, Pen. Îmi pare foarte rău.

Ea clătină din cap.

– Fără scuze. Este rece și enervant atunci când vrea, dar a reușit să construiască atât de mult, și-a dovedit valoarea în-zecit. Căsătoria poate că este dificilă, dar îmi imaginez că așa sunt aproape toate, tu nu?

– A noastră nu ar fi fost.

– A noastră ar fi reprezentat un alt fel de provocare, Tommy. Știi asta. Zâmbi. Poezia ta... este oribilă.

– Asta este. Zâmbi scurt, apoi zâmbetul dispăru. El schimbă vorba: Mă tot gândesc la India. Se spune că acolo este o lume plină de oportunități.

– Ai părăsi Anglia? De ce?

El sorbi adânc din băutură, punând paharul gol pe o masă din apropiere.

– Soțul tău plănuiește să mă distrugă.

Ea avu nevoie de un moment pentru a înțelege cuvintele.

– Sunt sigură că nu este adevărat.

– Ba da. Mi-a spus-o.

– Când? întrebă ea, nedumerită.

– În ziua nunții voastre. M-am dus la conacul Needham pentru a te căuta, să te conving să te măriți cu mine, doar că am aflat că era prea târziu și că deja plecaseși spre Londra cu el. Am venit după voi și m-am dus întins la clubul lui.

Michael nu spusese nimic.

– Și l-ai văzut?

– Destul de mult pentru ca el să-mi explice că are planuri de răzbunare împotriva tatălui meu. Împotriva mea. Când va termina, nu voi mai avea de ales... va trebui să părăsesc Anglia.

Cuvintele nu o surprinseră. Bineînțeles că Falconwell nu ar fi fost de ajuns pentru soțul ei imposibil. Bineînțeles că își dorea să se răzbune pe Langford. Dar Tommy?

– Nu va face asta, Tommy. Aveți un trecut. O istorie. Toți trei avem.

Tommy schiță un zâmbet crispat.

– Îmi este teamă că trecutul nostru nu cântărește la fel de mult ca o răzbunare.

Ea clătină din cap.

– Ce ar putea să plănuiască...

– Nu sunt... El trase adânc aer în piept. Știe... Făcu o pauză. Se uită în altă parte. Nu sunt fiul lui Langford.

Ea rămase cu gura căscată, iar vocea i se stinse.

– Nu se poate să vorbești serios.

El râse ușor.

– În mod sigur nu aș minți despre asta, Pen.

Avea dreptate, bineînțeles. Nu era un lucru despre care cineva putea minți.

– Nu ești...

– Nu.

– Cine...

– Nu știu. N-am știut că sunt copil nelegitim până acum câțiva ani, când tatăl... când Langford mi-a spus adevărul.

Ea îl privi cu atenție, observând tristețea mută din ochii lui.

– Nu ai spus niciodată nimic.

– Nu este un lucru pe care să vrei să-l spui. Făcu o pauză. Fă tot ce poți pentru a ține secretul... sper ca nimeni să nu descopere.

Dar cineva descoperise.

Penelopa își stăpâni emoția, întorcându-și atenția spre imensul tablou în ulei de pe perete, un alt peisaj, acesta de o sălbăticie prea primitivă și neatinsă pentru a fi altceva decât Ținutul de Nord. Își fixă privirea pe un bolovan mare dintr-o parte a operei de artă, și începu să înțeleagă.

Îl va distruge pe tatăl tău.

– Singurul lui copil – un bastard.

Privirea ei se întoarse spre el.

Nu îți spune așa.

Așa îmi va spune toată lumea, destul de curând.

Tăcere. Și în adâncul ei – recunoașterea absolută că Tommy avea dreptate. Că planurile lui Michael includeau distrugerea lui. *Scopul care scuză mijloacele.* El remarcă momentul în care ea recunoscuse adevărul și făcu un pas spre ea.

– Vino cu mine, Penny. Putem părăsi acest loc și viața asta și o putem lua de la capăt. India. Americile. Grecia. Spania. Orientul. Oriunde alegi.

Ea făcu ochii mari. Era serios.

Sunt măritată, Tommy.

Un colț al gurii lui se arcui în sus.

– Cu *Michael*. Ai nevoie de o scăpare, la fel ca și mine. Poate chiar mai mult, cel puțin distrugerea mea din mâinile lui va veni iute.

– Chiar și așa, sunt măritată. Și tu... vocea îi pieri.

– Eu nu sunt nimic. Nu după ce va termina cu mine.

Ea se gândi la soțul ei, căruia îi jurase fidelitate și loialitate, care luptase atât de mult timp să își reconstruiască averea, fără ajutorul numelui. El cunoștea importanța unui nume. A unei identități. Nu îi venea să creadă că ar face asta. Clătină din cap.

– Greșești. Nu ar...

Dar chiar când rosti cuvintele, știu că nu erau adevărate. Ar fi făcut orice pentru a se răzbuna. Chiar și să își distrugă prietenii. Tommy își încleștă maxilarul și ea deveni nervoasă dintr-odată. Nu îl văzuse niciodată atât de serios. Atât de pornit.

– Nu greșesc. El are dovada. Și este dispus să o folosească. Fără lipsit de scrupule, Pen... nu mai este prietenul pe care l-am cunoscut odată. Era aproape de ea și îi apucă o mână cu mâinile amândouă. Nu te merită. Vino cu mine. Vino cu mine și nici unul din noi nu va mai fi singur.

Penelopa tăcu un moment îndelungat, înainte să spună domol:

– Este soţul meu.

– Te goleşte.

Cuvintele, fiind adevărate, dureau. Îi întâlni privirea.

– Bineînţeles că o face. Tatăl meu, ducele de Leighton, ceilalţi peţitori... tu. Când el deschise gura pentru a nega, ea dădu din cap şi ridică un deget. Nu, Tommy. Nu încerca să ne prosteşti pe amândoi. Poate că nu mă foloseşti pentru pământ sau bani sau reputaţie, dar îţi este teamă pentru viaţa ta, de îndată ce adevărul va ieşi la lumină şi crezi că eu ţi-aş fi o tovarăşă plăcută, cineva care să-ţi alunge singurătatea.

– Este chiar atât de rău? întrebă Tommy, disperarea strecurându-se în vocea sa. Cum rămâne cu prietenia noastră? Cum rămâne cu trecutul *nostru*? Cum rămâne cu mine?

Nu pretinse că nu auzise cuvintele – şi ultimatumul din ele izvorâte din disperare. Îi cerea să aleagă. Prietenul ei cel mai vechi şi mai fidel, cel care nu o părăsise, sau soţul ei, familia şi viaţa ei. Nu avea de ales.

– El este soţul meu! spuse. Poate că nu aş fi scris povestea asta, dar asta este povestea, nu am ce face.

Se opri, iritarea şi frustrarea sufocând-o. Tommy o privi mult timp, cuvintele ei rămânând suspendate între ei.

– Şi cu asta, basta. El zâmbi, trist. Mărturisesc, nu sunt surprins. Întotdeauna l-ai plăcut mai mult pe el.

Ba clătină din cap.

– Nu este adevărat.

– Bineînţeles că este. Într-o zi îţi vei da seama.

Ridică o mână spre obrazul ei, cu un gest frăţesc. Bineînţeles, aceasta era problema, Tommy fusese întotdeauna mai mult frate decât amorez. Nu ca Michael. Nu era nimic frăţesc la Michael. Nu era nimic blând la el. Şi chiar dacă îl alesese în acest război ciudat, trist, nu avea să-l susţină în timp ce îl punea la pământ pe Tommy.

– Nu îl voi lăsa să te distrugă, îi promise ea. Jur.

Tommy tăie aerul cu mâna, cu o neîncredere vizibilă.

– O, Penny... de parcă ai putea să îl opreşti.

Cuvintele ar fi trebuit să o întristeze. Ar fi trebuit să audă adevărul din ele. În schimb, o enervară.

Michael o despărțise de familia ei, îi schimbase viața într-o mie de feluri, îi înscenase farsa asta și îi amenințase prietenul drag. Și făcuse toate astea în timp ce o ținuse la o distanță sigură, de parcă ar fi fost un lucru nesemnificativ, pentru care nu trebuia să își facă vreo grijă. Ei bine, ar fi făcut bine să înceapă să fie îngrijorat. Își ridică bărbia, îndreptându-și umerii.

Nu este Dumnezeu, spuse ea, cu vocea fermă. Ca o sentință. Mai mult. Nu are dreptul să se joace cu noi de parcă am fi niște soldăței de plumb.

Tommy îi înțelese mânia. Zâmbi, trist.

– Nu face asta, Pen. Nu merit.

Ea ridică sprânceana.

– Nu sunt de acord. Și chiar dacă nu ai merita, eu merit. Și m-am săturat de el.

– Te va răni.

Un colț al gurii ei se arcui într-un zâmbet arogant.

– Oricum este posibil să mă rănească. Un motiv în plus să îl înfrunt.

Se îndreptă spre ușa salonului de primire, trăgând de ea, pentru a-l lăsa să iasă. Când el se apropie, cu pantofii lui Hessian, de un negru strălucitor, pășind ușor pe covorul bogat, tristețea o copleși.

– Îmi pare rău, Tommy.

El o apucă de umeri și o sărută tandru pe frunte, înainte să spună:

– Chiar îmi doresc să fii fericită, Pen, știi asta, nu?

– Da, știu.

– Mă anunți dacă te răzgândești?

Ea încuviință.

– Te anunț.

Se uită fix la ea o lungă perioadă de timp înainte să se întoarcă, o umbră brăzdându-i fața frumoasă.

– Te voi aștepta. Până când nu voi mai putea să te aștept.

Ea ar fi vrut să-i spună să nu o facă. Voia să îi spună să plece. Dar de tristețe sau de teamă, sau știind că soțul ei era o corabie ce nu putea fi întoarsă din drum, îi spuse, în schimb:

– Noapte bună, Tommy.

El se întoarse şi ieşi pe uşa deschisă, în foaier, şi Penelopa îl urmări linia umerilor în timp ce el se îndrepta spre ieşirea din Casa Iadului. Uşa se închise în urma lui, şi ea auzi huruitul roţilor de trăsură pe caldarâm în liniştea din jur, care-i accentuă, încă o dată, izolarea. Din nou, era singură.

Singură în acest mausoleu de casă, plină cu lucruri care nu erau ale ei şi cu oameni pe care nu-i cunoştea. Singură în această lume tăcută – Penelopa, aşteptându-l pe al ei Ulise.

Izbucni într-un scurt râs nervos, întinzând mâna pentru a desena un cerc pe gheaţa care se strânsese pe fereastră, umplându-l până când îşi putu vedea reflexia în spaţiul negru. Întotdeauna îşi urâse tiza, crezând mereu că douăzeci de ani era prea mult pentru a-l aştepta cuminte pe bărbatul pe care îl iubea. Sigur că goblenul interminabil ar fi făcut-o să moară de plictiseală cu mult înainte ca războinicul să se întoarcă acasă.

Se simţi o mişcare în umbrele din capătul îndepărtat al foaierului, iar Penelopa ştiu imediat că era doamna Worth. Ştia, la fel de bine, cui îi era loială menajera.

Penelopa rosti în întuneric.

– Cât va trece până va auzi că am primit un vizitator bărbat la ora unsprezece noaptea?

Menajera apăru în lumină, dar tăcu pentru o vreme. Când vorbi, vocea ei era calmă:

– Am trimis vorbă la club despre sosirea domnului Alles.

Penelopa o privi pe frumoasa femeie, trădarea – deşi aşteptată – inundând-o ca un val fierbinte, înteţindu-i focul mâniei.

– Ţi-ai irosit hârtia.

Se îndreptă spre scara centrală a Casei Iadului şi începu să urce. La jumătatea drumului, se întoarse din nou spre menajeră, care rămăsese la baza scării, privind-o cu părul ei perfect şi cu pielea ei perfectă şi ochii perfecţi, ca şi cum, dacă ar fi stat de pază, ar fi putut să o împiedice pe Penelopa să mai facă vreun lucru care ar fi putut să-l înfurie pe stăpânul ei.

Şi asta nu făcu decât să o enerveze şi mai mult pe Penelopa. Brusc, se simţi într-adevăr nechibzuită.

– Unde este clubul?

Menajera făcu ochii mari.

– Sunt sigură că nu știu.

– Ciudat, pentru că eu sunt sigură că știi. Nu își coborâse vocea, lăsând-o să o mustre pe cealaltă femeie, fără remușcare. Sunt sigură că știi tot ce se întâmplă în casa asta. Cine vine și cine pleacă. Și sunt sigură că știi că soțul meu își petrece toate serile la clubul său, în loc să fie aici.

O lungă perioadă, doamna Worth nu vorbi, și Penelopa se întrebă, fugitiv, dacă avea autoritatea să o concedieze pe insolenta și frumoasa femeie. În cele din urmă, flutură o mână, indiferentă, și începu din nou să urce.

– Cum dorești. Dacă e nevoie, voi chema o birjă și plec să îl caut.

– Nu îi va plăcea asta.

Menajera se ținea acum după ea, pe coridorul lung, până la dormitorul Penelopei.

– Nu. Nu-i va plăcea. Dar cred că nu prea mă interesează ce îi place și ce nu.

Într-adevăr, lipsa ei de interes în astfel de lucruri era foarte eliberatoare, începea să descopere. Deschise ușa camerei ei și traversă spre garderob, din care scoase o pelerină largă. Întorcându-se, întâlni ochii mari ai frumoasei menajere. Și se opri. Poate că *asta* era zeița lui Michael. Poate că doamna Worth era cea care îi ținea ocupate inima și mintea și serile. Și în timp ce ea studia fața frumoasă, ca de porțelan, a menajerei, măsurând înălțimea femeii, cum i-ar fi stat lângă Michael, felul în care ea s-ar fi potrivit mult mai bine cu el decât Penelopa, doamna Worth zâmbi. De fapt, nu era doar un zâmbet. Era un râs forțat larg, binevoitor.

– Domnul Alles. El nu este iubitul dumneavoastră.

Ideea că o servitoare ar fi putut spune ceva atât de nepotrivit o blocă pentru o clipă pe Penelopa înainte să răspundă, cu toată sinceritatea.

– Nu. Nu este. Și, ca și cum mănușa fusese aruncată, continuă: Și tu nu ești amanta lui Michael.

Surprinderea o făcu pe menajeră să vorbească fără să gândească:

– Doamne Dumnezeule, nu, nu l-aș accepta nici dacă m-ar implora. Făcu o pauză. Adică... nu am vrut... este un om bun, milady.

Penelopa își schimbă mănușile ei albe, din piele de ied, cu unele din piele de căprioară, bleumarin. În timp ce își potrivea degetele în mănușă, rosti cu sinceritate.

– E un nenorocit. Și nu sunt foarte sigură că eu l-aș primi dacă m-ar implora. Doar că eu sunt măritată cu el.

– Ei bine, vă rog să mă iertați, dar în mod sigur *nu* ar trebui să-l primiți până când nu vă imploră. Nu ar trebui să vă părăsească așa...

– Des? completă Penelopa propoziția, stabilind că, poate, o judecase greșit pe menajeră. Din păcate, doamnă Worth, nu cred că imploratul este în repertoriul soțului meu.

Menajera zâmbi.

– Îmi puteți spune Worth. Așa mă strigă toți ceilalți.

– Ceilalți?

– Ceilalți parteneri de la Înger.

Penelopa se încruntă.

– Cum de îl cunoști pe partenerii soțului meu?

– Am lucrat la Înger, am frecat la vase, am curățat păsări de pene, orice era de făcut.

Deveni curioasă.

– Și cum ai ajuns aici?

Fața femeii se întunecă pentru o clipă.

– Am crescut. Oamenii începuseră să observe.

– Bărbații?

Nu era neapărat o întrebare. Penelopa știa adevărul. Un chip ca acela al lui Worth nu putea fi ascuns mult timp, nici chiar în bucătăria unei săli de jocuri.

– Angajații făceau tot ce puteau pentru a ține membrii la distanță, nu numai de mine, ci de toate fetele. Penelopa se aplecă în față, știind ce urma. Dezgustată de adevăr. Își dorea să fi putut șterge cuvintele înainte să fie rostite. Dar am fost neatentă.

Bărbații puternici pot fi insistenți. Bărbații bogați pot fi o ten-tație. Și cu toții pot fi foarte mincinoși atunci când vor.

Penelopa știa. Soțul ei era teribil de priceput la vorbe.

Zâmbetul lui Worth era trist.

– Bourne a dat peste noi.

Penelopa privi cum cealaltă femeie trecu cu degetul peste rama aurită a unei picturi imense în ulei, de pe perete.

– A fost furios, spuse ea, știind imediat că, indiferent ce defecte avea, soțul ei nu ar fi acceptat niciodată un astfel de comportament.

– Aproape că l-a omorât pe bărbat. Penelopa simți o undă de mândrie, în timp ce Worth continuă: În ciuda duritații lui... a egoismului... este un om bun. Se dădu în spate, cercetând straiele Penelopei. Dacă aveți de gând să vă duceți la Înger, va trebui să intrați pe la intrarea proprietarilor. Este singura modalitate prin care puteți ajunge la etajul principal. Și veți avea nevoie de o pelerină cu o glugă mai mare dacă vreți să vă țineți fața acoperită.

Penelopa nu se gândise la asta. Traversă camera, trecând în holul slab luminat de dincolo.

– Mulțumesc.

– Va fi furios când veți ajunge acolo, adăugă Worth. Biletelul meu cu siguranță nu va fi de ajutor. Făcu o pauză. Îmi pare rău pentru asta.

Penelopa îi aruncă o privire lui Worth, în timp ce ajunseră la baza scărilor.

– Îmi rămâi datoare, spuse Penelopa, dar nu în seara asta. În seara asta, pur și simplu îți spun că mesajul tău a fost incomplet. Și intenționez să livrez restul în persoană.

•

Dragă M.,

Este din nou ziua mea de naștere și acesta este mai dificilă decât toate de până acum. Mama este gata să găzduiască un bal de prezentare în înalta societate, iar eu sunt licitată ca un vițel gras (nu este cea mai potrivită metaforă, nu?) Oricum, deja

face planuri pentru martie, dacă îţi vine să crezi – sunt sigură că nu voi rezista iarna asta.

Te rog să promiţi că vei veni la fericitul eveniment... Ştiu că douăzeci de ani sunt mult prea puţini pentru ca tu să participi la baluri sau pentru a-ţi păsa vreun pic de sezon, dar ar fi frumos să văd o faţă prietenoasă.

Pentru totdeauna, P.

Conacul Needham, august 1820

Nici un răspuns

•

– Ar trebui să fii acasă cu nevastă-ta.

Bourne nu îşi întoarse faţa din locul lui de la fereastra care domina parterul Îngerului Căzut.

– Nevasta mea este bine învelită în patul ei. Doarme.

Ştia cum ar fi arătat asta. Penelopa în cămaşa ei de noapte din ţesătură albă, imaculată, înfăşurată în mai multe pături, aşezată pe-o parte, cu părul ei blond răspândindu-se în valuri în spatele ei, oftând dulce în somn, tentându-l, chiar şi în fantezia lui. Sau, şi mai bine, în patul lui, pe blana lui, ameţită şi aşteptând să fie descoperită.

Săptămâna trecută, de când îi ceruse să nu o mai atingă, fusese interminabilă. Noaptea la familia Tottenham începuse cu un singur obiectiv realizabil – acela de a pune bazele iubirii false dintre Bourne şi Penelopa pentru restul societăţii. Dar apoi ea reuşise să rămâne neclintită în acea gaură de viperă din salonul pentru dineu, susţinându-i povestea, simulând afecţiunea şi devotamentul şi, în cele din urmă, apărându-l în felul ei perfect, cultivat.

Oricât de mult şi-ar fi spus că se dusese după ea pentru a-i convinge mai mult pe invitaţii lui Tottenham de fascinaţia lui pentru proaspăta sa soţie, ştia, în adâncul său, că nu era adevărat. Invitaţii erau ultimul lucru la care se gândea, şi această fascinaţie nu fusese nici pe departe o farsă. Trebuia să o atingă. Trebuia să fie aproape de ea. În momentul în care o sărutase, pierdusă

controlul situației, dorindu-și să fie oriunde în altă parte, dar nu acolo, în acel hol, în acea casă, cu acei oameni. Îi venise să-l omoare pe Tottenham pentru că îi întrerupsese, dar Dumnezeu știe ce s-ar fi putut întâmpla dacă vicontele nu ar fi făcut-o, ținând cont că Bourne se gândise serios să-i ridice poalele mireselor sale, lăsându-se în genunchi și arătându-i exact unde îi putea duce plăcerea, când vicontele își dresese vocea – și îi limpezise mintea lui Bourne.

Ea rămăsese statuie în brațele lui și, în acel moment, știuse că gândea ce era mai rău despre el. Crezuse că totul fusese doar pentru ochii lui Tottenham... și fusese –, dar Bourne nu se așteptase să ajungă atât de departe. Și nu ar fi recunoscut niciodată în fața ei că fusese luat de val, exact ca și ea.

Așa că îi spusese adevărul despre aranjament, știind că acele cuvinte aveau să o doară. Știind că îl va urî și mai mult pentru că o înșelase. Și când îi spusese, cu toată măreția unei regine, că nu avea să o mai atingă vreodată, el știuse că era cel mai bine pentru amândoi.

Chiar dacă nu-și dorea nimic mai mult decât să o ducă acasă și să o facă să-și retragă cuvintele.

Chase își reluă ofensiva.

– Ai fost aici în fiecare noapte de când te-ai întors.

– De ce îți pasă atât de mult?

– Cunosc femeile. Și știu că nu le place să fie ignorate.

Bourne nu răspunse.

– Umblă vorba că încerci să o transformi pe una dintre fetele Marbury în Lady Tottenham.

Bourne se încruntă.

– Umblă vorba?

Chase ridică un umăr și zâmbi superior.

– Am sursele mele.

Bourne se întoarse cu spatele la fereastră, privindu-l pe Tottenham de la depărtare, la masa de pichet.

Cele două tinere Marbury încă nemăritate sunt chiar astăzi în oraș. Asta îmi lasă la dispoziție câteva zile pentru a le asigura interesul vicontelui.

– Aşadar, cina a fost un succes?

– Visez la invitaţii care vor curge în valuri mâine.

Chase râse.

– Sărmanul, nefericitul Bourne. Forţat să recupereze singurul lucru pe care nu-l vrea, pentru singurul lucru pe care-l vrea Bourne îi aruncă o privire lui Chase, dar nu îl contrazise. Îţi dai seama că acest club ţi-a adus mai mulţi bani decât ai putea cheltui vreodată şi că nu ai nici un motiv să mai demonstrezi ceva prin răzbunare, nu?

– Nu este vorba de bani.

– Atunci, despre ce, despre titlu? Despre modul în care el l-a înjosit?

– Nu-mi pasă de titlu.

– Bineînţeles că-ţi pasă. Eşti exact ca toţi ceilalţi nobili – mistuit de puterea magică a titlului tău. Chiar dacă nu-ţi convine Chase făcu o pauză. Nu că ar mai conta acum. Te-ai însurat cu fata şi eşti pe drumul cel bun spre răzbunare. Sau este renaştere?

Bourne privi încruntat prin vitraliul roşu, care marca o flacără din iad, prin care putea vedea, în depărtare, ruleta învârtindu-se.

– Nu am planuri de renaştere. Voi face tot ce este necesar pentru a-l distruge pe Langford. Şi odată ce am terminat, mă voi întoarce la viaţa mea.

– Fără ea?

– Fără ea.

Dar o dorea.

Reuşise şi înainte fără lucrurile pe care le dorea. Supravieţuise.

– Şi cum ai de gând să îi explici asta doamnei?

– Nu are nevoie de mine pentru a duce viaţa pe care şi-o doreşte. Poate locui unde vrea, cum vrea, pe pământul meu, cu banii mei. Sunt fericit să las asta în seama ei.

O spusese şi înainte, de mai multe ori, dar devenea din ce în ce mai dificil de crezut.

– Cum îţi închipui că se va întâmpla asta? Chase vorbi tărăgănat. Eşti căsătorit.

– Cu toate astea, există metode ca ea să fie fericită.

– Şi asta îţi doreşti? Fericirea ei?

El analiză cuvintele, auzi surprinderea din tonul lui Chase. În mod sigur, nu pornise în această călătorie cu gândul la fericirea Penelopei. Și totuși – chiar dacă știa că asta l-ar fi făcut să fie un soț de cea mai joasă speță – ar fi sacrificat fericirea ei pentru răsbunarea lui. Dar nu era un monstru, dacă ar fi putut, ar fi făcut-o fericită *și* l-ar fi distrus pe Langford.

Ca dovadă, avea să onoreze cererea ei de a nu o atinge. Pentru că știa destul de bine că, dacă își făcea un obicei din a o duce în pat pe perfecta, neprihănita lui soție, ar fi făcut o greșeală, pentru că era exact tipul de femeie care ar fi vrut mai mult. Mult mai mult decât avea el de dat. Așa că va sta naibii departe de ea.

Chiar dacă o dorea mai mult decât putea spune în cuvinte.

Am forțat-o să se mărite cu mine pentru o bucată de pământ. Atât pot să fac și eu, să mă gândesc la ce ar mulțumi-o pe doamnă, după ce căsătoria noastră își va fi atins scopul. O voi trimite înapoi de îndată ce am dovada căderii lui Langford.

De ce?

Pentru că merită mai mult.

Bourne simulă dezinteresul.

I-am promis libertatea. Și aventura.

Chase chicoti la auzul acestor cuvinte.

Da? Sunt sigur că a fost încântată să accepte. A așteptat mult timp de la acea primă cerere în căsătorie – îndeajuns de mult pentru a-și da seama că cele mai multe căsnicii nu valorează nici măcar cât hârtia pe care sunt imprimante autorizațiile. Așa că îți va onora promisiunea?

Bourne nu își luă privirea de la parterul sălii.

O voi face.

Vreo aventură?

Bourne întoarse capul.

Ce înseamnă asta?

Vreau să spun, din experiența mea, că doamnele care au parte de libertate sunt foarte... creative. Ești pregătit ca ea să călătorească prin lume? Să-ți arunce banii pe frivolități? Să găzduiască petreceri zgomotoase și să scandalizeze înalta societate? Să își găsească un iubit?

Ultimul cuvânt fusese rostit cu indiferență, dar Bourne știa c
Chase îl lua peste picior intenționat.

– Poate să facă orice vrea.

– Așadar, dacă doamna ar alege, ai lăsa-o să îți pună coarne?

Știa că i se aruncase momeala. Știa că nu ar fi trebuit să o apuce
Cu toate acestea, își încleștă pumnii.

– Dacă este discretă, nu este problema mea.

– N-o vrei pentru tine?

– Nu. „Mincinosule."

– A fost o experiență nesatisfăcătoare, așa-i? Atunci, mai bine
îl lași pe altul să se ocupe de ea.

Bourne rezistă impulsului de a-l arunca pe Chase direct în
perete. Ura chiar și ideea că alt bărbat ar fi putut să o atingă. Un alt
bărbat care să-i descopere dorința, pasiunea – mai tentantă decât
cărțile, decât biliardul, decât ruleta. Ea îi amenința controlul,
dorințele bine ținute în frâu, conștiința lui ascunsă de mult timp
Nu o putea face fericită. Și era numai o chestiune de timp până
când el va ajunge să-și dorească asta.

Era mai bine așa.

Pentru amândoi.

Ușa către apartamentul proprietarilor se deschise și Temple
îl scuti pe Bourne de continuarea conversației agasante. Silueta
masivă a celui de-al treilea bărbat blocă lumina din spate, în timp
ce traversă camera. Era sâmbătă seara, și Chase, Cross și Temple
începuseră un joc de faraon.

Cross veni în urma lui Temple, amestecând un pachet de cărți
El întrebă, surprins:

– Bourne joacă?

Bourne ignoră tentația care apăruse la auzul întrebării. Voia
să joace. Voia să se piardă în regulile simple, deschise ale jo
cului. Voia să pretindă că în viață nu mai exista altceva decât
noroc. Dar știa mai bine. Norocul nu mai fusese de partea lui de
foarte mult timp.

– Nu joc.

Cei trei nu se așteptaseră cu adevărat ca el să se alăture, dar
întotdeauna întrebau. Chase îi surprinse privirea.

Atunci, rămâi pentru un pahar.

Dacă ar fi rămas, Chase l-ar fi împins mai departe. I-ar fi cerut mai mult. Dar dacă ar fi plecat, Penelopa l-ar fi chinuit, făcându-l să se simtă ca un prost, într-o mie de feluri. Rămase.

Ceilalți își ocupaseră deja locurile la masa proprietarilor, folosită numai pentru acest joc – Temple, Cross și Chase fiind singurii jucători. Bourne se așeza în al patrulea scaun, întotdeauna la masă, niciodată pentru joc.

Temple amestecă pachetul de cărți, și Michael le privi cum trecură prin degetele uriașului o dată, de două ori, înainte să sloare pe masă, ritmul hârtiei netede pe abaua groasă fiind o tentație în sine.

Jucaseră două mâini în liniște, înainte să apară întrebarea lui Chase, clară și fermă, peste masă.

Și când o să vrea copii?

Temple și Cross ezitară să-și cerceteze cărțile, întrebarea fiind atât de neașteptată, încât nu se putură abține să nu-și manifeste interesul. Cross vorbi primul:

– Cine să vrea copii?

Chase se lăsă pe spate.

– Penelopa a lui Bourne.

Lui Bourne nu îi plăcu formularea. Sau poate că îi plăcea prea mult.

„Copii." Ei ar avea nevoie de mai mult decât un tată în Londra și o mamă la țară. Ar avea nevoie de mai mult decât o copilărie petrecută în umbra unui club de jocuri. Și dacă ar fi fost fete, ar fi avut nevoie de mai mult decât un tată cu o reputație sordidă. Un tată care distrugea tot ce atingea. Inclusiv pe mama lor. „La dracu'!"

– Își va dori copii, îl presă Chase. Este genul care își dorește.

– Tu de unde știi? întrebă Bourne, iritat că ajunseseră la acest subiect de discuție.

– Știu multe despre doamnă.

Temple și Cross își mutară acum atenția spre Chase.

– Chiar așa? întrebă Temple, pe un ton plin de neîncredere.

– E urâtă? întrebă Cross. Bourne spune că nu e, dar cred că acesta e motivul pentru care el e aici cu noi, în loc să fie acasă, arătându-i cât de distractive pot fi experienţele nocturne ale marchizei de Bourne.

Iritarea se aprinse în Bourne.

– Nu toţi ne petrecem serile ca să ne împerechem ca porcii.

Cross se mai uită o dată la cărţi.

– Prefer iepurii, spuse el indiferent, smulgând un hohot gâjâit de la Temple, înainte să-l privească din nou pe Chase. Acum, sincer. Povesteşte-ne despre noua Lady Bourne.

Chase decartă.

– Nu este urâtă.

Bourne scrâşni din dinţi. „Nu. Nu este."

Cross se aplecă în faţă.

– E plictisitoare?

– Din câte ştiu eu, nu, spuse Chase, înainte să se întoarcă spre Bourne. E plictisitoare?

Îi reveni în minte imaginea Penelopei plimbându-se prin zăpadă, în toiul nopţii, cu un felinar, înainte să declare că se afla în căutarea piraţilor de uscat, urmată de o amintire a ei goală, întinsă pe cuvertura lui din blană. Se foi în scaun.

– În nici un caz nu este plictisitoare.

Temple ridică o carte.

– Atunci ce e în neregulă cu tine?

Urmă o pauză, şi Bourne se uită de la un bărbat la altul, fiecare făcând ochii mai mari decât cel de alături.

– Sincer, sunteţi toţi ca femeile bârfitoare, iubitoare de scandal.

Chase ridică o sprânceană.

– Pentru asta, le voi spune. Urmă din nou o pauză, în timp ce ceilalţi se aplecară, aşteptând. Ceea ce este în neregulă cu el este că e hotărât să o izgonească pe doamnă.

Temple se uită în sus.

– Pentru cât timp?

– Pentru totdeauna.

Cross îşi ţuguie buzele şi se întoarse spre Bourne.

– Din cauză că a fost virgină? Serios, Bourne. Nu poți da vina pe ea pentru asta. Adică, Dumnezeu știe de ce, dar cei mai mulți snobi aristocrați pun preț pe această însușire. Dă-i timp. Va învăța.

Bourne strânse din dinți.

– S-a descurcat foarte bine.

Temple se aplecă spre el, foarte serios.

– Nu i-a plăcut?

Chase chicoti, și Bourne se încruntă, mijindu-și ochii.

– Te distrezi, nu?

– Destul de tare.

– Ai putea să-i ceri lui Worth câteva sfaturi, propuse Cross, decartând.

Chase ridică de jos cartea.

– Sunt fericit să-ți împărtășesc din experiența mea personală, dacă vrei.

Temple rânji, privindu-și cărțile.

– Și eu.

Era prea mult.

– Nu am nevoie de sfaturi. I-a plăcut enorm.

– Am auzit că nu le place tuturor de la început, spuse Cross.

– Este adevărat, rosti Chase, cu un aer de expert.

– Este în regulă dacă nu i-a plăcut, bătrâne, spuse Temple. Poți încerca din nou.

– I-a plăcut.

Vocea lui Bourne era gravă și tensionată și se gândi că era posibil să ucidă următoarea persoană care avea să vorbească.

– Ei bine, un lucru este sigur, spuse Temple, indiferent, și Bourne ignoră urma de dezamăgire că bărbatul enorm era, cel mai probabil, singura persoană de la masă pe care nu o putea ucide.

– Care este? întrebă Chase, decartând.

– Dacă vrea copii, cineva trebuie să facă treaba.

Dacă ea își dorea copii, el va face treaba.

Cross decartă.

– Dacă ești sigur că nu e urâtă, sunt fericit să...

Nu termină propoziția, pentru că Bourne se și aruncă asupra lui și amândoi se răsturnară pe podea, într-un amestec de scaune rupte, răsete și sunetul de carne care lovește os.

Temple oftă, aruncându-și cărțile pe masă.

– Jocurile astea de cărți nu se termină niciodată așa cum ar trebui.

– Credeam că un joc de cărți bun se termină întotdeauna printr-o încăierare, replică Chase.

Cross și Bourne se rostogoliră peste un scaun, răsturnându-l, chiar în momentul în care Justin intra în apartament. Bărbatul cu ochelari îi ignoră pe Bourne și Cross, care se prăbușiseră pe podea, și se aplecă pentru a le șopti ceva lui Temple și lui Chase. Atunci Temple interveni în luptă, un pumn rătăcit ștergându-i pometele unui obraz, iar el scăpă o înjurătură groaznică, înainte să-l smulgă pe Cross de pe Bourne. Scoțând o batistă, Cross își șterse sângele care-i curgea din tăietura de deasupra ochiului și îi aruncă o privire lungă, plină de înțeles, lui Bourne.

– Dacă ești atât de sensibil din prima ta săptămână de căsnicie, trebuie să o vări pe nevasta aia a ta în patul tău sau trebuie s-o dai afară din casă.

Bourne își șterse cu mâna buza umflată, știind că aceste cuvinte erau adevărate.

– Am nevoie de ea. Fără ea, nu pun mâna pe Langford. „Și dacă o mai ating o dată, s-ar putea să nu-i mai dau drumul."

Și apoi ar fi distrus-o, la fel cum distrusese întotdeauna tot ce avea mai valoros. Ochii lui Cross sclipiră, unul dintre ei umflându-se rapid, ca și cum ar fi auzit gândul lui Bourne limpede precum cristalul.

– Atunci, asta îți limitează opțiunile.

– Bourne, spuse Justin, atrăgându-i atenția, ai un bilețel de la Worth.

O undă de neliniște îl străbătu pe Bourne, în timp ce rupse sigiliul Casei Iadului și citi cele câteva rânduri de text, mâzgălite în grabă pe hârtie. Neîncrederea și furia îl inundară când citi cuvintele.

Tommy Alles era în casa lui. Cu soția lui. Îl va omorî dacă o va atinge. S-ar putea să-l omoare oricum.

Cu o înjurătură zdravănă, Bourne sări în picioare și se îndreptă spre ușă, ajungând la jumătatea camerei enorme, în timp ce Chase spuse:

– Mi se spune că ar fi o problemă și la ruletă.

– La naiba cu ruleta, mârâi el, trăgând tare de ușa de la apartamentul proprietarilor.

– Ei bine, ținând cont că nevasta ta este acolo, Cross poate că este dispus, dar...

Bourne îngheță la auzul cuvintelor, neîncrederea și groaza punând stăpânire pe el, în timp ce observa zâmbetele răutăcioase ale partenerilor săi. De-abia stăpânindu-se, se duse la fereastră pentru a se uita la etajul cazinoului, atras imediat de o siluetă cu pelerină, care stătea într-o parte a ruletei, o mână delicată întinzându-se pentru a pune o singură monedă de aur pe dimia cu numere.

– Se pare că doamna are parte de aventura pe care i-ai promis-o, spuse Chase, strâmbându-se.

„Nu." Nu se putea să fie ea. Ea nu ar fi făcut ceva atât de prostesc. Nu ar fi riscat reputația surorilor ei. Nu reputația *ei*. Acolo jos i se putea întâmpla orice, în gaura viperelor, înconjurată de bărbați care băuseră prea mult și pariaseră prea mult... bărbați îmbătați de câștigurile lor sau ambiționați pentru a demonstra că dețin controlul, chiar dacă nu era câștigul lor. Înjură groaznic și sări la ușă într-un suflet. Se auzi un fluierat ușor și cuvintele lui Cross urmară:

– Dacă fața este frumoasă pe jumătate cât curajul ei, aș fi fericit să te scap de ea.

Peste cadavrul lui.

Capitolul 13

Dragă M.,

Marchiza de Needham și Dolby este într-adevăr foarte mândră astăzi. Mi-am făcut debutul în societate, am fost

prezentată la curte, am avut invitații la clubul Almack și fără îndoială mă bucur de un succes extraordinar.

Asta n-ar trebui să fie o surpriză, din moment ce am fost oficial pe piața de căsătorii de aproape două săptămâni și nu am avut nici măcar o singură conversație interesantă. Nici măcar una, îți vine să crezi? Mama visează la un duce, dar nu sunt prea mulți, tineri și gata de însurătoare, disponibili.

Recunosc, am sperat să te întâlnesc – la vreun bal, sau un dineu, sau cu vreo afacere de rezolvat în acest weekend, dar ai dispărut, și tot ce mi-a mai rămas este o hârtie neghioabă. O descriere care mi se potrivește.

Nesemnată

Reședința Dolby, martie 1820

Scrisoare netrimisă.

•

Îngerul Căzut era magnific.

Penelopa nu mai văzuse vreodată ceva la fel de uluitor ca acest loc fantastic, luxos, plin de lumina lumânărilor și de culoare, fremătând de lume care striga pariuri obscene și se tăvălea de râs, care își săruta zarurile și își blestema ghinionul.

Se anunțase discret, nedorind să-și dezvăluie identitatea, dar știind că, dacă nu le-ar fi spus numele ușierilor, aceștia nu i-ar fi permis să intre. Făcuseră ochii mari când se prezentase, numindu-l pe soțul ei și zăbovind în umbrele de la intrare, așteptând ca ei să se hotărască dacă o credeau sau nu. Când unul dintre bărbații masivi zâmbi larg și ciocăni de două ori în ușa interioară a clubului, cu un pumn de mărimea unui jambon uriaș, ușa se întredeschise.

– Doamna lui Bourne. Mai bine las-o să intre.

Doamna lui Bourne.

Un fior de alertă o străbătu pe Penelopa la auzul descrierii – una pe care nu o dorea și pe care încă nu o suporta. Una pe care își planificase să o folosească în avantajul ei în seara asta, în timp

ce îl punea la punct pe soțul ei. Dar atunci ușa se deschise larg, acoțând la iveală un carnaval de mișcare și sunet, și Penelopa uită scopul ei imediat.

Își strânse pelerina în jurul ei, recunoscătoare pentru sfatul lui Worth și pentru gluga mult prea largă, care o învelea în umbră, în timp ce îi privea pe cei din jurul ei cum se aplecau peste cărți, zări micuța bilă din fildeș de la ruletă, urmări zarurile pe postavul verde, în timp ce se rostogoleau la voia întâmplării. Era aventura în forma ei cea mai pură. Și îi plăcea fiecare bucățică din ea.

Nu era de mirare că Michael își petrecea atât timp aici; aceasta era zeița lui, frumusețea lui cu părul negru. Și nu îl putea condamna. Era o amantă magnifică.

Bărbații în hainele lor negre desăvârșite, și cu lavaliere perfect apretate, valeții care forfoteau pe podeaua cazinoului cu tăvi pline cu scotch și brandy, și femeile cu corsetele lor sumare, unul mai strălucitor decât altul. Erau machiate și aranjate, coafate și colorate, și Penelopa și-ar fi dorit să fie *în locul lor*. Pentru o clipă efemeră, să știe cum era să ții o avere în mâinile ei. Să arunce zarurile și să cunoască emoția acestui gest.

Dar vitraliul, masiv și de o frumusețe incontestabilă, fu cel care o făcu să-și țină răsuflarea. Un portret grozav, uluitor, al lui Lucifer, cu lanțul în jurul gleznei, înconjurându-i piciorul de două ori, înainte să piară în abis, sceptrul lui, rupt pe jumătate, dar pe care încă îl ținea într-o mână, iar în cealaltă, coroana. Îngerul imens cădea, aripile lui nemaiputând să-l țină în zbor, îndreptându-se spre flăcările iadului.

Era frumos și, totodată, grotesc – fundalul perfect pentru această vizuină plină de vicii.

Își ținu capul în jos și se strecură prin mulțime, iubind felul în care corpurile o mișcau prin marea de suflete. Le lăsă să o ghideze și își promise că se va opri la prima masă pe care o va găsi în deplasarea ei.

Se nimeri ca masa de ruletă să fie locul unde inima îi sări în gât, într-un amestec de recunoștință și exaltare. Știa acest joc. Îl cunoștea regulile. Știa că era vorba de noroc pur, fără margini. Și voia să-și încerce propriul noroc.

Pentru că brusc se simţea, într-adevăr, foarte norocoasă.

Întâlni privirea crupierului, care ridică o sprânceană şi îşi flutură lopăţica pe deasupra câmpului.

– Domnilor... doamnă, întonă el serios, pariurile dumnea voastră, vă rog.

Mâna îi era deja în buzunar, jucându-se cu monedele de acolo. Scoase o liră de aur, strălucitoare, trecându-şi degetul mare pe faţa ei, privind cum ceilalţi de la masă făceau pariurile. Monedele erau aranjate pe pluşul verde aprins, pe toată suprafaţa, şi ochii Penelopei fură atraşi de un spaţiu tentant, roşu, din mijlocul mesei: *Numărul douăzeci şi trei*.

– Aşteptăm pariul doamnei.

Ochii ei îi întâlniră pe cei ai crupierului şi întinse mâna, într-o doară, pentru a aşeza moneda pe postav, iubind felul în care aurul scânteia în lumina lumânărilor.

– Nu se mai fac pariuri, vă rog.

Şi imediat roata se puse în mişcare, bila învârtindu-se pe margine, sunetul de fildeş pe oţel fiind o tentaţie în sine. Penelopa se aplecă în faţă, dornică să vadă cât mai bine, ţinându-şi respiraţia.

– Se spune că ruleta e jocul lui Lucifer. Cuvintele se auziseră în spatele ei şi nu putu să reziste tentaţiei de a se întoarce spre voce, chiar dacă era prea atentă să-şi ţină pelerina trasă mult pe faţă. Se potriveşte, nu?

Străinul îşi puse mâna pe marginea mesei, destul de aproape pentru a o atinge, iar mângâierea prelungită era prea lentă pentru a fi o mişcare. Ea îşi trase mâna departe de atingerea neplăcută.

– Fascinant, spuse ea, îndepărtându-se de tovarăşul ei nepoftit, sperând că acest unic cuvânt va pune capăt conversaţiei lor. Atenţia i se întoarse la roată, care se învârtea minunat, în roşu şi negru, prea repede pentru a o putea urmări.

– Este povestea unui francez, care a fost atât de atras de joc, atât de tentat de roată, încât şi-a vândut sufletul diavolului, pentru a-l învăţa secretele lui.

Roata începea să încetinească, şi Penelopa se aplecă, înţelegând tentaţia bietului francez. Bărbatul de lângă ea îşi trecu degetul

pe partea exterioară a brațului ei, transmițându-i un fior de dezgust și atrăgându-i atenția.

– Pe tine ce te-ar tenta să-ți vinzi sufletul?

Nu avu ocazia să răspundă sau să-i spună vecinului ei să-și ea mâna de pe ea, că acesta fu smuls brusc din locul în care stătea și azvârlit pe podea, la câțiva metri distanță. Ea se întoarse spre încăierare, descoperindu-l pe Michael apropiindu-se nervos de bărbat, în timp ce acesta se retrăgea cu spatele, exact ca racul, ajungând la picioarele unui grup de oameni care se oprise în mijlocul cazinoului, pentru a privi desfășurarea evenimentelor. Soțul ei se aplecă și îl apucă pe bărbat de lavalieră, statura lui masivă acoperind fața bărbatului de jos.

– Nu vei mai atinge vreodată vreo doamnă în acest club, mărâi soțul ei, ridicând pumnul într-o amenințare groaznică.

– La naiba, Bourne, cuvintele ieșiseră strangulate din gâtlejul bărbatului, în timp ce ridica mâinile spre încheieturile lui Michael. Dă-mi drumul. Nu este decât o...

Brațul lui Michael se înfășură în jurul gâtului celuilalt bărbat.

– Termină propoziția, Densmore, și oferă-mi plăcerea de a te lăsa fără suflare, spuse el, cu vocea gravă și aproape de victima lui, dacă mai văd sau dacă mai aud că ai pus mâna pe vreo femeie de aici, calitatea ta de membru nu va fi singurul lucru pe care îl vei pierde. Înțelegi?

– Da.

– Spune-o.

Părea gata să omoare, și povestea lui Worth răsună în mintea Penelopei.

– Da. Da, înțeleg.

Michael îl împinse din nou pe podea și se repezi la Penelopa, care se mișcă instinctiv pentru a-și trage pelerina la loc. El se întinse și o apucă de una din mâini, trăgând-o într-o nișă luminată prea slab pentru a fi văzută de lume, apropiindu-se pentru a o feri de privirile curioase.

– Și tu, șopti el, furia lui fiind evidentă. Ce naiba cauți aici?

Ea îi înfruntă privirea, refuzând să fie intimidată. Era momentul să își joace rolul – marchiza plecată în căutarea aventurii.

– Mă distram foarte bine până să apari tu și să faci o scenă.

Un mușchi al maxilarului i se încordă și degetele lui se strânseră pe încheietura ei.

– *Eu* am făcut o scenă? Jumătate din Londra este în camera asta și tu crezi că o pelerină idioată te va ascunde de ei?

Ea își răsuci mâinile în strânsoarea lui, încercând să se elibereze. El nu îi dădu drumul.

– Chiar asta a făcut. Nu mă observase nimeni. El o împinse în perete, mai mult, în întuneric. Nimeni nu mă *recunoscuse*. Acum, bineînțeles, se întreabă cu toții cine sunt.

– Probabil că știu. Izbucni într-un râs sălbatic. Te-am recunoscut din momentul în care te-am văzut, femeie naivă.

O recunoscuse? Ea ignoră fiorul de plăcere care o străbătu și își îndreptă umerii, refuzând să bată în retragere.

Crupierul ruletei apăru la marginea nișei.

– Bourne.

Michael îi aruncă o privire peste umăr, o privire ce putea opri o armată.

– Nu acum.

– Ei bine, ținând cont că sunt în vizorul a jumătate din Londra, așa cum te-ai grăbit să afirmi, care poate fi cel mai rău lucru care se poate întâmpla? întrebă ea.

– Să vedem, spuse el, cu vocea plină de sarcasm, ai fi putut fi răpită, jignită, *descoperită*...

Penelopa se crispă.

– Și cum ar fi fost asta mai rău decât felul în care mă tratezi tu? șopti ea, cu vocea destul de joasă pentru a o auzi numai el, știind că îl împingea dincolo de limite.

Ochii lui lucrară.

– Ar fi mult mai diferit. Și dacă tu nu poți vedea asta...

– O, te rog! Nu te preface că îți pasă de mine sau de fericirea mea. Ar fi aceeași celulă, cu un gardian diferit.

Dinții lui se încleștară.

– Trei minute în particular cu acel porc de Densmore și ai fi văzut că sunt un adevărat sfânt în comparație cu unii nenorociți. Ți-am spus, nu trebuia să vii aici.

– Cred că nu mai vreau să mi se spună ce nu pot face. Respiră adânc, neștiind de unde venise curajul ei, dar sperând că nu o va părăsi acum, pentru că el părea foarte, foarte nervos.

Și, își dădu ea seama, foarte răvășit. Lavaliera îi era cu totul boțită, haina nu îi stătea drept pe umeri, iar una din manșetele lui dispăruse sub mânecă.

Nu era normal. Nu pentru Michael.

– Ce ți s-a întâmplat? întrebă ea.

– Bourne.

A treia oară când crupierul îi rosti numele, Michael se răsuci.

– Fir-ar să fie. Ce este?

– Este doamna.

– Ce-i cu ea?

Penelopa se uita pe furiș, pe lângă Michael, trăgându-și gluga pe frunte, asigurându-se că nu va fi recunoscută. Sprâncenele crupierului se ridicară, în timp ce schiță o jumătate de zâmbet.

– A câștigat.

Un șoc, după care Bourne spuse.

– Ce ai spus?

– A câștigat. Crupierul nu-și putu masca surpriza. Numărul douăzeci și trei. Nemăsluit.

Privirea lui Michael alunecă spre masă, apoi spre roată.

– A câștigat?

Penelopa făcu ochii mari.

– Am câștigat?

Crupierul îi zâmbi nătâng.

– Ați câștigat.

– Trimite-i câștigurile sus, în apartament.

În câteva secunde, Michael o trase prin ușa bine păzită din apropiere. În timp ce urcau un șir lung, întunecat de scări, Penelopa își făcu curaj, pregătită să îl înfrunte. Dar mai întâi, trebuia să țină pasul cu el. Mâna ei era prinsă într-a lui și nu dădea nici un semn că i-ar fi dat drumul, în timp ce o trăgea pe holul lung și, în cele din urmă, într-o cameră mare, care ar fi fost complet în întuneric, dacă nu ar fi fost lumina de la etajul principal al cazinoului, care se răspândea prin peretele

cu vitraliu dintr-un capăt al camerei – acoperind întregul spațiu într-un mozaic de culori.

– Cât de grozav, șopti ea, fără să observe că îi dăduse drumul la mână, înainte să încuie ușa în urma lui. De jos, nimic nu îți dă de gândit că ar exista ceva în spatele sticlei.

– Asta este și ideea.

– Este nemaipomenit.

Se duse spre fereastră, întinzând mâna pentru a atinge un panou din aur, care reprezenta o buclă din părul lui Lucifer.

– Ce faci aici, Penelopa?

La auzul întrebării, ea își trase brusc mâna, întorcându-se spre el, aproape incapabilă să îl distingă printre umbre. Inima ei începu să bată puternic, și își aminti de ce plecase spre club.

– Trebuie să avem o discuție.

– Nu mai putea aștepta până când m-aș fi întors la Casa Iadului?

– Dacă aș fi crezut vreodată că te vei întoarce acasă, milord, aș fi putut aștepta, spuse ea cu asprime. Dar cum sunt nesigură cu privire la planurile tale, am simțit că era mai bine să vin eu la tine.

El își încrucișă brațele pe pieptul larg, materialul hainei sale întinzându-se pe brațele puternice.

– Îl voi concedia pe vizitiul care te-a adus.

– Imposibil. Am venit cu o birjă, zise ea și nu-și putu ascunde triumful din voce.

– Dacă Tommy te-a ajutat în vreun fel, îmi va face o plăcere foarte mare să-l distrug.

Ea își ridică bărbia.

– Și așa am ajuns la asta.

El făcu un pas spre ea.

– Nu îl vei mai vedea vreodată.

Ei nu îi păsa că se aplecase deasupra ei în întuneric, în mod clar fiind extrem de mânios. Pentru că și ea era furioasă.

– Nu sunt atât de sigură că voi respecta această poruncă.

– O vei face. O înghesui în ușă. Mai întâlnește-te o dată cu el și îl voi distruge. Depinde de tine.

Era introducerea pe care o așteptase.

Mi s-a spus că planifici să îl distrugi oricum. El nu negă, și un fior de dezamăgire o străbătu. Clătină din cap. Este uimitor, cum continui să te cred mai bun decât ești. Se depărtă de el, ducându-se din nou la fereastră, uitându-se spre parter. Ești lipsit de inimă.

Mai bine să-ți dai seama de asta acum, înainte ca mariajul nostru să avanseze prea mult.

Se roti din nou spre el, furioasă din cauza felului dur în care vorbea despre viața lor. Despre viața ei.

Poate că minciuna asta de căsătorie nu va dura prea mult, oricum.

- Ce înseamnă asta?

El râse fără haz.

Nu înseamnă decât că, în mod clar, nu îți pasă deloc de ea.

- Prețiosul tău Tommy te-a rugat să fugi cu el, nu-i așa? Pe rândul ei să rămână tăcută. „Lasă-l să creadă ce vrea." El se apropie. Plănuiești să pleci, Penelopa? Plănuiești să distrugi mariajul nostru și reputația ta și renumele surorilor tale, printr-o singură alegere egoistă?

El nu se putu abține să nu-i răspundă.

Eu sunt egoistă? Râse și trecu pe lângă el, spre ușă. Este amuzant, venind din partea ta – cel mai egoist bărbat pe care l-am cunoscut vreodată – destul de egoist încât să îți distrugi prietenii și pe *soția* ta, pentru a-ți atinge scopurile.

Întinse mâna după mânerul ușii, icnind de spaimă când palma lui se strecură din întuneric, prinzând-o de încheietura mâinii.

– Nu pleci până când nu terminăm. Până când nu îmi dai cuvântul tău că vei sta departe de Tommy Alles.

Bineînțeles că nu pleca nicăieri cu Tommy. Dar refuza să-i dea satisfacția de a ști asta.

- De ce? Nu ți-ar fi mai ușor dacă aș pleca cu el? Atunci îți vei primi răzbunarea și libertatea dintr-o singură mișcare.

– Ești a mea.

El se întoarse spre el.

– Ești nechibzuit.

– Se prea poate. Dar sunt şi soţul tău. Ai face bine să nu uiţi asta. Şi faptul că ai jurat să mi te supui.

Ea râse uşor, fără umor.

– Şi *tu* ai jurat să mă *cinsteşti*, replică ea. „Şi amândoi am jurat că ne vom iubi unul pe altul. Nici asta nu a mers."

El înlemni.

– Crezi că te-am dezonorat?

– Cred că mă dezonorezi de fiecare dată când mă atingi.

Atunci el îi dădu drumul, atât de repede de parcă pielea ei l-ar fi ars.

– Ce înseamnă asta?

Ea ezită, nesigură, discuţia mergând, subit, într-o direcţie cu care ea nu se simţea tocmai comod.

– O, nu, milady, izbucni el, aproape scuipând titlul de respect. Ea îşi dădu seama că îl jignise. Vei răspunde la întrebare.

Da. O va face.

– De fiecare dată când mă atingi, de fiecare dată când îmi arăţi şi cea mai mică atenţie, este în interesul tău. Sunt scopurile tale. Răzbunarea ta, la care nu doresc să iau parte. Nimic din toate astea nu are de-a face cu mine.

– Nu? Cuvintele răsunară cu sarcasm. Interesant, pentru că se pare că ţi-a plăcut atingerea mea.

– Bineînţeles că mi-a plăcut. Ai făcut tot ce-ai putut pentru a te asigura că voi merge şi în foc după tine, în acele situaţii. Ţi-ai folosit evidenta... – făcu o pauză, fluturând o mână în direcţia lui – evidenta pricepere în dormitor, pentru a-ţi atinge scopurile. Cuvintele curgeau acum rapid şi pline de furie. Şi ai făcut o treabă remarcabilă. Mărturisesc, sunt impresionată. Atât de strategia ta inteligentă, cât şi de performanţele tale impecabile. Dar plăcerea este trecătoare, Lord Bourne – atât de trecătoare, încât nu merită suferinţa de a fi folosit. Îşi puse degetele pe mânerul uşii, dornică să părăsească această cameră. Şi pe el. Scuză-mă dacă nu sunt dispusă să renunţ la tot şi să-mi amintesc de jurămintele mele, când tu ai *abuzat* de ale tale.

– Crezi că ar fi fost diferit cu preţiosul tău Tommy?

Ea îşi miji ochii.

Nu îmi voi cere scuze pentru că țin la el. A fost un timp în care și tu țineai la el. A fost cel mai vechi prieten al tău.

Al treilea din trioul lor. Ea lăsă dezamăgirea să se citească în tonul ei. Mânia luci în ochii lui.

Nu a fost deloc prieten când a avut ocazia să-și demonstreze calitățile.

Ea clătină din cap.

Crezi că n-a regretat acțiunile tatălui lui? Greșești. A făcut-o încă de la început.

– Nu suficient. Dar va regreta când voi fi terminat cu el.

Ea deveni protectoare.

– Nu te voi lăsa să îi faci rău.

– Nu ai de ales. Dragul tău Tommy va fi distrus, împreună cu tatăl lui. Am jurat că mă voi răzbuna, acum zece ani, și nu îmi va sta nimic în cale. Și tu ar trebui să-i mulțumești lui Dumnezeu că nu te-ai măritat cu el, altfel te-aș fi distrus odată cu ei.

Ea se încruntă din nou.

– Dacă îl distrugi pe Tommy, îți promit că voi regreta fiecare clipă petrecută în mariajul meu cu tine.

El râse la asta, umorul lipsind din sunet.

– Cred că ești deja pe cale să faci asta, draga mea.

Ea clătină din cap.

– Ascultă-mă. Această vendetă nechibzuită – în cazul în care voi continua cu ea – va dovedi că tot ce ai fost vreodată, tot binele din tine... a dispărut.

El nu se clinti. Nici măcar nu dădea semne că ar fi auzit-o. Nu-i păsa. Nici de Tommy, nici de ea. Sau de trecutul lor, iar adevărul începu să doară. Nu putu împiedica valul de cuvinte.

– A fost devastat de pierderea ta. Ca și... se opri.

– Ca și... ? o îmboldi el.

– Ca și mine, scăpă ea cuvintele, urându-le chiar în clipa în care îi ieșiră de pe buze, pe un val de amintiri, împreună cu durerea pe care o simțise când auzise povestea ruinării lui Michael. I-a fost dor de tine, la fel ca și mie. Și-a făcut griji pentru tine, la fel ca și mine. Te-a căutat. A încercat să te găsească. „La fel ca și mine."

Dar dispăruseşi. Făcu un pas spre el. Crezi că *el* te-a părăsit *pe tine?* Tu eşti cel care a plecat, Michael. Tu ne-ai părăsit pe *noi*.

Vocea ei tremura acum, cu toată mânia, şi tristeţea, şi frica pe care le simţise în toate acele luni, în acei ani în care Michael fusese dispărut.

– M-ai părăsit *pe mine*, îşi puse mâinile pe pieptul lui, împingându-l cu toată puterea ei, cu toată mânia. Şi mi-a fost atât de dor de tine.

El făcu mai mulţi paşi în spate, în liniştea camerei întunecate, şi Penelopa îşi dădu seama că spusese mai mult decât trebuia spus – mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată că ar putea spune. Respiră adânc, înghiţind lacrimile care ameninţau să iasă, care erau atât de aproape. Nu va plânge. Nu pentru el. În schimb, şopti în ciuda nodului din gât:

– Mi-a fost atât de dor de tine. Încă îmi este, blestemat să fii.

Aşteptă acolo, în întuneric, ca el să spună ceva. *Orice*. Ca el să-şi ceară scuze. Să-i spună că şi el îi simţise lipsa. Trecu un minut. Două. Mai multe.

Când îşi dădu seama că nu avea de gând să vorbească, se întoarse brusc, smulgând uşa, deschizând-o, înainte ca el să se mişte, mâna lui ţâşnind din spatele ei, pentru a o închide din nou. Ea smuci de mâner, dar el ţinea uşa închisă cu o mână uriaşă.

– Eşti o brută. Lasă-mă să ies.

– Nu. Nu până când nu terminăm cu asta. Nu mai sunt acel băieţel.

Ea râse slab, fără umor.

– Ştiu.

– Şi nu sunt Tommy.

– Ştiu şi asta.

Îşi puse mâna pe gâtul ei, degetele atingându-i muşchiul încordat de acolo, şi ea ştiu că îi putea simţi pulsul accelerat.

– Crezi că nu mi-a fost dor de tine? Ea îngheţă la auzul cuvintelor, ţinându-şi răsuflarea, disperată ca el să spună mai multe. Crezi că nu mi-a fost dor de tot ce era legat de tine? De tot ce reprezentai?

Se apropie de ea, cu răsuflarea ușoară mângâindu-i tâmpla. Ea închise ochii. Cum se găsiseră aici, în acest loc, unde el era atât de dur și de distrus?

Crezi că nu am vrut să vin acasă? Vocea lui se îngroșase de emoție. Dar nu exista nici o casă la care să mă întorc. Nu era oameni acolo.

Te înșeli, îl contrazise ea. Eu eram acolo. Eram acolo... și eram... „Singură." Ea înghiți în sec. *Eu* eram acolo.

Nu, cuvântul ieși răgușit și cu asprime. Langford a luat totul. Și băiatul acela... cel de care îți este dor... l-a luat și pe el.

Poate că așa este, dar Tommy *nu a făcut-o*. Nu vezi, Michael? El este numai un pion în jocul tău... ca și mine... ca și surorile mele. Te-ai însurat cu mine, lor le vei găsi perechi. Dar dacă îl distrugi... nu te vei ierta niciodată. Știu asta.

Greșești, răspunse el. Voi dormi bine. Mai bine decât am dormit într-un deceniu.

Ea scutură din cap.

Nu e adevărat. Crezi că răzbunarea ta nu va durea? Crezi că nu te va durea inima la impactul pe care-l va avea? Știind că ai distrus un alt om în modul sistematic, oribil, în care Langford te-a distrus pe tine?

Tommy *a fost* o victimă nefericită în acest război. După ziua de azi, după ce ți-a propus, nu sunt sigur că nu va merita pedeapsa pe care i-o voi da.

Voi paria cu tine pentru asta. Cuvintele ieșiseră din gura ei, înainte să aibă timp să se gândească la ele. Spune numele jocului și prețul. Voi juca. Pentru secretele lui Tommy.

El încremeni.

Nu ai nimic din *ce*-mi doresc eu.

Ea urî cuvintele, la fel și pe el, pentru că le rostise. Se avea pe sine însăși. Avea viitorul lor, fără ca vreuna din ele să valoreze ceva pentru el. Și acesta fu momentul în care își dădu seama că Tommy avusese dreptate – că fusese întotdeauna Michael, acel băiat puternic, sigur, pe care îl cunoscuse. Cel cu care râsese și cu care crescuse, și pe care îl jelise prea mult. Cel care dispăruse,

lăsându-l în locul lui pe acest bărbat dur, bântuit de trecut, care era, în felul lui, la fel de tentant. Puterea o părăsise.

– Lasă-mă să plec.

El se împinse mai aproape, vorbindu-i în ureche.

– Mă voi răzbuna. Cu cât înţelegi asta mai repede, cu atât mai uşoară va fi căsnicia noastră.

Ea rămase liniştită, făcând din tăcere împotrivirea ei.

– Vrei să pleci? întrebă el, cu asprime.

„Nu. Vreau ca tu să vrei ca eu să vreau să rămân." De ce? De ce trebuia să aibă efectul acesta asupra ei? Respiră adânc.

– Da.

El îşi ridică mâna de pe mâner şi făcu un pas în spate, ei fiindu-i dor de căldura lui aproape în aceeaşi clipă.

– Atunci pleacă.

Ea nu ezită. Zbură în holul de dincolo, incapabilă să scape de gândul că tocmai se întâmplase ceva între ei. Ceva ce nu mai putea fi retras. Se opri, sprijinindu-se de perete, respirând adânc, fiind acoperită de întuneric şi de zumzetul din cazinoul de alături. Îşi cuprinse trupul strâns cu braţele, închizând ochii la apariţia gândului... a cuvintelor pe care tocmai le schimbaseră, a înţelegerii faptului că aşteptase timp de opt ani o căsătorie care trebuia să fie mai mult decât avea, sau reprezenta ea, sau scopul pentru care fusese crescută, şi asta doar pentru a se mărita cu un bărbat care se însurase cu ea pentru nimic altceva decât acele lucruri.

Mai rău, cu un bărbat despre care crezuse întotdeauna că era diferit. Bărbatul care nu existase niciodată. Nu se maturizase niciodată din băiatul pe care îl cunoscuse. Din băiatul pe care îl iubise. Expiră adânc şi răse distonant în întuneric.

Soarta era crudă, într-adevăr.

– Lady Bourne?

Tresări la auzul numelui ei – încă atât de străin pentru ea şi se împinse cu spatele în perete, în timp ce un bărbat foarte înalt apăru din întuneric. Era foarte slab, cu un maxilar puternic, pătrat şi expresia din ochii lui, un amestec de compasiune şi altceva, ceva ce nu putea numi, o făcu să îl considere mai

mult prieten decât inamic. El făcu o reverență scurtă, de-abia perceptibilă.

– Sunt Cross. Câștigul dumneavoastră este la mine.

Scoase un săculeț negru, și Penelopei îi luă o clipă să înțeleagă ce era – să-și amintească de faptul că venise aici în această seară pentru distracție și aventură și plăcere, și pleca cu nimic altceva decât dezamăgire. Întinse mâna după el, greutatea monedelor dinăuntru surprinzând-o.

El râse, din tot sufletul.

– Treizeci și cinci de lire este o sumă măricică, spuse el. Și la ruletă? Sunteți foarte norocoasă.

– Nu sunt norocoasă deloc. „Cel puțin, nu în seara asta."

Pauză.

– Ei bine, poate că norocul dumneavoastră se schimbă.

„Mă îndoiesc."

– Poate.

Se așternu o liniște lungă, în timp ce el o cerceta, înainte să-și plece capul într-un gest scurt de încuviințare și să spună:

– Aveți grijă la întoarcerea acasă. Este o sumă destul de mare, îl poate aranja pe un hoț pe un an de zile.

Se întoarse și ea trecu săculețul dintr-o mână în alta, testând greutatea monedelor din interior, sunetul pe care îl făceau în timp ce se loveau una de alta.

Și atunci, înainte să se mai poată răzgândi, ea strigă după el.

– Domnule Cross?

El se opri, întorcându-se.

– Milady?

– Îl cunoașteți bine pe soțul meu?

Vorbise fără să vrea, în întuneric, și pentru o clipă îndelungată, Penelopa crezu că nu îi va răspunde. Dar îi răspunse.

– La fel de bine cum îl cunoaște toată lumea pe Bourne.

Penelopa nu se putu abține să nu râdă încet la auzul cuvintelor.

– Mai bine ca mine, fără îndoială.

El nu răspunse la această afirmație. Nici nu trebuia.

– Doriți să mă întrebați ceva?

Brau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să le afle. Mult prea multe lucruri.

„Cine este el? Ce s-a întâmplat cu băiatul pe care îl cunoscuse odată? Ce îl făcuse atât de distant? De ce nu voia să dea o şansă acestui mariaj?" Dar nu putea întreba nimic din toate acestea.

– Nu.

El aşteptă îndelung ca ea să se răzgândească. Cum nu o făcu, spuse:

– Sunteţi exact aşa cum mă aşteptam.

– Ce înseamnă asta?

– Numai femeia care îl scoate din minţi complet pe Bourne trebuie să fie, într-adevăr, remarcabilă.

– Nu îl scot din minţi. Nu se gândeşte la mine în alt mod, decât legat de ce pot face pentru a-şi atinge scopurile măreţe.

Regretă imediat cuvintele şi tonul arţăgos pe care le rostise. Una din sprâncenele lui Cross se ridică.

– Vă asigur, milady, că nu este deloc aşa.

Numai de-ar fi fost adevărat.

Bineînţeles că nu era.

– Se pare că, până la urmă, nu îl cunoşti foarte bine.

El păru să înţeleagă că ea nu dorea să-l contrazică. În schimb, schimbă subiectul.

– Unde este?

Ea dădu din cap.

– Nu ştiu. L-am părăsit.

Albul dinţilor lui sclipi în întuneric.

– Sunt sigur că i-a plăcut asta la nebunie.

El o forţase să plece.

– Nu prea îmi pasă cum s-a simţit.

Atunci, el izbucni în râs, cu un zgomot puternic şi prietenos.

– Sunteţi perfectă.

Nu se simţea perfectă. Se simţea ca o idioată ciudată.

– Poftim?

– În toţi aceşti ani de când îl cunosc pe Bourne, nu am cunoscut niciodată o femeie care să-l afecteze aşa cum o faceţi dumneavoastră. Nu l-am văzut niciodată să se abţină faţă de cineva aşa cum se abţine faţă de dumneavoastră.

– Nu se abține. Este dezinteresat.

O sprânceană roșcată se ridică.

– Lady Bourne, în mod clar *nu* este dezinteresat.

El nu știa. Nu văzuse cum o lăsase Michael. Cum stătuse foarte departe de ea. Cât de puțin îi păsa de ea. Nu voia să se gândească. „Nu în seara asta."

– Crezi că ai putea să mă ajuți să tocmesc o birjă? Aș vrea să mă duc acasă.

El clătină din cap.

– Bourne m-ar omorî dacă ar ști că v-am lăsat să vă întoarceți acasă cu o birjă. Așteptați să-l găsesc.

– Nu! izbucnise ea înainte să se poată controla. Își coborî privirea în pământ. Nu doresc să îl văd.

„El nu dorește să mă vadă." Nu mai știa ce era mai important.

– Dacă nu vreți să vină el, vă voi escorta personal, atunci. Sunteți în siguranță cu mine.

Ea se încruntă.

– Cum știu dacă spui adevărul?

Un colț al gurii i se arcui.

– Printre alte lucruri, lui Bourne i-ar face o plăcere viscerală să mă distrugă dacă v-aș face rău.

Ea își aminti felul în care Michael îl aruncase pe Densmore pe podeaua cazinoului, fără nici un pic de efort, mai devreme în acea seară; felul în care stătea deasupra bărbatului furios, cu pumnii strânși și vocea tremurându-i de furie. Dacă era sigură de un lucru, aceea era că Bourne nu ar fi permis niciodată ca ea să fie rănită. Asta dacă, bineînțeles, nu era el cel care o rănea.

Capitolul 14

Dragă M.,

Am auzit despre Langford, bestia aceea de om, și despre ce a făcut. Este cumplit, bineînțeles. Nimeni nu credea că poate

fi atât de plin de ură – nimeni în afară de Tommy şi de mine. Cât despre Tommy... te-a căutat. Mă rog să te găsească. Rapid.
Pentru totdeauna, P.
Conacul Needham, februarie 1821

Scrisoare netrimisă

•

Croşeul de stânga al lui Temple fu groaznic şi binevenit. Şi meritat. Lovi falca lui Bourne, dându-i capul pe spate şi aruncându-l într-un stâlp de lemn din marginea ringului de box de la subsolul Îngerului. Bourne se prinse înainte să cadă pe podeaua acoperită de rumeguş, ochii lui întâlnindu-i pe cei ai lui Chase, deasupra corzii de sus a ringului, înainte să se ridice şi să se întoarcă, pentru a-şi înfrunta partenerul bine antrenat.

Temple dansa de pe un picior pe altul, în timp ce Bourne se apropie.

– Eşti un prost.

Bourne ignoră cuvintele şi adevărul din ele, dând un pumn care ar fi doborât un stejar.

Temple se feri şi îl fentă, înainte să schiţeze un rânjet.

– Eşti un prost şi îţi pierzi îndemânarea. Poate şi cu doamnele, la fel?

Bourne plasă o lovitură rapidă în obrazul lui Temple, bucurându-se de sunetul pumnului în carne.

– Acum ce mai ai de spus despre îndemânarea mea?

– Un pumn aproape decent, replică Temple cu o grimasă, ferindu-se la stânga, din calea celei de-a doua lovituri a lui Bourne. Dar soţia ta a plecat acasă cu Cross, aşa că nu pot să confirm.

Bourne înjură şi porni în urmărirea prietenului său, mai înalt cu câţiva centimetri şi mai lat în piept cu mai mulţi, dar Bourne compensând prin viteză şi agilitate şi, în seara asta, prin voinţă pură.

Atacă fără ezitare, pumnii lui, înfăşuraţi într-o bucată de pânză, fiind dornici să lovească pieptul dezgolit al bărbatului

mai masiv. Întâi stânga, apoi dreapta. Mișcările erau ritmate de gemetele scurte ale lui Temple, înainte ca bărbatul masiv să se retragă.

– Nu îl tachina, Temple, spuse Chase din afara ringului, răsfoind o grămadă de hârtii, fiind atent numai pe jumătate la luptă. Și așa are o seară destul de grea.

Dumnezeu știa că era adevărat. O lăsase să plece acasă. Pusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată. Pentru că ceea ce-și dorea cu adevărat era să facă dragoste cu ea pe podeaua acelui apartament, cu lumina din spatele vitraliului scăldând-o într-o mare de culori. Voise să demonstreze că nici măcar o dată nu intenționase să o dezonoreze. Într-adevăr, ideea că o dezonorase îl făcea să se simtă un nemernic în o mie de feluri.

Pumnul lui Temple îi întâlni maxilarul, printr-un croșeu perfect de dreapta, și Bourne se clătină în spate, pe călcâie.

– De ce nu te duci după ea? întrebă Temple, ferindu-se de pumnii lui Bourne și revenind, pentru a-i plasa o lovitură scurtă în piept. Du-o în pat. Asta, de obicei, le face să simtă mai bine, nu-i așa?

Bourne nu îi putea spune prietenului său că tocmai faptul că o dusese pe soția sa în pat îi crease toate problemele.

– Atunci când o să ai și tu o nevastă, o să poți oferi ce sfaturi vrei.

– Până atunci, nu va mai fi nevoie. Tu vei fi alungat-o deja pe a ta pentru totdeauna. Se feri în spate. Îmi place fata.

Din păcate, și Michael o plăcea.

– Nici măcar nu o cunoști.

– Nici nu trebuie. Croșeul de dreapta al lui Bourne ar fi dărâmat un bărbat mai firav, dar lovitura nu avu nici un efect asupra lui Temple. Din păcate. El continuă, pur și simplu: Oricine te scoate din minți așa cum o face ea merită toată admirația mea. Mi-a câștigat loialitatea numai cu distracția din seara asta. Și îmi imaginez că Cross va fi pe jumătate îndrăgostit de ea până când ne întoarce.

Cuvintele erau menite să-l incite, și asta se și întâmplă. Cu un mârâit, Bourne sări la Temple, care bloca doi pumni rapizi,

înainte să trimită o lovitură bruscă în abdomen. Bourne înjură şi se sprijini de celălalt bărbat, cu respiraţia întretăiată pentru o secundă, două. Cinci. În cele din urmă, Temple se retrase şi, înainte ca Bourne să aibă şansa de a se mişca, bărbatul masiv îl lovi tare o dată, de două ori, trimiţându-l pe Bourne clătinându-se în corzi, cu sângele curgându-i din nas.

De data aceasta, nu mai fu la fel de rapid pentru a se agăţa de ele. Aterizâ în genunchi.

– Gata runda, anunţă Chase, şi Bourne înjură groaznic, în timp ce Temple se oferi să îl ajute să se ridice.

– Lasă-mă, izbucni el, ridicându-se în picioare şi chinuindu-se să ajungă la scaunul din colţul ringului, marcat cu o eşarfă verde. Treizeci şi opt de secunde, spuse el, smulgând pânza de pe stâlp, ţinând-o la nas şi dându-şi capul pe spate. Îţi sugerez să îţi pregăteşti următorul contraatac.

Temple primi o băutură de la Bruno, adjunctul lui, şi sorbi cu sete înainte să se sprijine pe corzi, cu braţele desfăcute – fiecare etalând câte un tatuaj lat pe bicepsul masiv – acoperind aproape jumătate din suprafaţa ringului. Temple poate că se născuse aristocrat, dar acum acesta era regatul lui.

– Ce ţi-a spus de te-a făcut atât de dornic să iei bătaie?

Bourne ignoră întrebarea. Explozia de durere din obraz nu-şi făcea treaba, nu reuşea să îi alunge toate gândurile cu privire la ce se întâmplase mai devreme cu soţia lui. La felul în care ochii ei albaştri sclipiseră când îl acuzase că se folosise de corpul ei pentru a-şi urmări interesul. La felul în care îşi îndreptase umerii şi îşi apărase onoarea – când el ar fi trebuit s-o facă pentru ea. La felul în care îl privise, cu adevărul şi lacrimile în ochi, şi îi spusese că îi fusese dor de el.

Cuvintele îl lăsaseră fără suflare... ideea că imaculata, perfecta Penelopa se gândise la el, că îşi făcuse griji pentru el. Pentru că şi lui îi fusese dor de ea. Îi luase ani întregi pentru a uita – ani care fuseseră şterşi într-o clipă de sinceritate, când îl privise în ochi şi îl acuzase că o părăsise. Că o dezonorase. Şi acolo, în adâncul lui, încă nemascată de durerea provocată de bătaia primită

de la Temple, era emoția de care îi fusese frică încă de la începutul acestei șarade. *Vina*.

Avusese dreptate. Abuzase de ea. O tratase mai rău decât merita. Și ea se apărase cu putere și mândrie. Într-un mod remarcabil. Și chiar când încerca să o lase să plece, să o împingă departe de el, știuse că o dorea. Nu se păcălea singur să creadă că dorința era nouă. O dorise în Surrey, când stătea în întuneric, cu nimic altceva decât un felinar care să o protejeze. Dar acum... dorința devenise ceva mult mai serios. Mai visceral. Mai periculos. Acum, o dorea pe *ea* – pe soția lui puternică, inteligentă, cu suflet bun, care devenea mai ispititoare cu fiecare zi ce trecea, în timp ce se schimba și înflorea, devenind cineva nou și diferit de fata pe care o întâlnise în acea seară întunecată din Surrey.

Și acum, era însurat cu ea, obligat de legile lui Dumnezeu și ale omului să o ia. Să o așeze pe pat și să o venereze. Să o atingă în toate felurile păcătoase pe care și le putea imagina. Să o revendice.

Și ea nu voia să aibă de-a face cu el.

Își strânse pumnul stâng, bucurându-se de durerea ascuțită de sub benzile de pânză – senzația luptei pe care de-abia o dusese, promisiunea alteia ce urma să vină – și lăsă eșarfa jos. Nasul nu îi mai sângera.

Dacă ea nu s-ar fi hotărât să se depărteze de el astăzi, momentul ar fi venit oricum, în cele din urmă – poate după ce ar fi fost prea târziu, când n-ar mai fi fost dispus să-i dea drumul.

– Am nevoie de cineva care să o urmărească.

Chase se uită la el.

De ce?

Alles i-a cerut să fugă cu el, atunci când îl voi târî prin noroi.

Bărbații schimbară o privire, înainte ca Temple să spună:

Și vrei să plătești pe cineva pentru a te asigura că nu se va întâmpla?

Își dorea să creadă că nu se va întâmpla. Că l-ar alege pe el. Că va lupta pentru el, la fel cum luptase pentru Tommy. O amintire îngropată de mult veni nepoftită: tânăra Penelopa, cu mâinile întinse, la un picnic, jucând baba-oarba. Copiii erau răspândiți peste tot, strigând-o, iar ea mergea împleticit și sărea, râzând

de jocul prostesc. El şi Tommy se furişaseră spre ea şi îi şoptiseră numele în acelaşi timp. Ea se învârtise spre el, prinzându-l cu uşurinţă, mâinile ei aşezându-se pe obrajii lui, iar zâmbetul ei devenind larg şi fermecător.

– Michael, spusese ea uşor. Te-am prins.

El îşi frecă faţa cu mâinile şi se uită spre picioarele acoperite cu rumeguş.

– Cred că aşa este mai bine.

Chase răspunse primul:

– Poate că nu este cel mai bun mod de a te face iubit de doamnă, Bourne, dacă pui să fie urmărită.

El se ridică în picioare.

– Sunt deschis la idei mai puţin abominabile.

Temple zâmbi afectat şi spuse.

– De ce nu părăseşti ringul şi nu te duci după ea? Spune-i cuvintele pe care le aşteaptă, du fata în pat şi aminteşte-i de ce eşti mai bun decât Alleu, în toate privinţele care contează? Se leagănă în corzi de câteva ori, într-o simulare grotească a raportului sexual. O luptă diferită, dar mult mai plăcută.

Bourne se încruntă şi sări în picioare, scuturându-şi mâinile şi testându-şi greutatea pe picioarele obosite.

– De când nu ai mai dormit? întrebă Chase.

– Dorm. „Nu prea mult."

Făcu un pas spre centrul ringului, simţind cum camera se clatină puţin. Temple nu renunţa. Niciodată. Era lucrul care îl făcuse un oponent atât de temut astăzi, când cineva nu dorea altceva decât uitare.

– De când nu ai mai dormit mai mult de o oră, când şi când?

– Nu am nevoie de o mamă.

Chase ridică o sprânceană.

– Atunci, poate, de o soţie?

Bourne îşi dori ca şi Chase să fi fost în nenorocitul de ring.

Sunetul făcut de Temple, în timp ce trasă o linie în resturile de lemn, în centrul ringului, răsună în camera întunecată, imensă.

– Vino la linie, bătrâne. Hai să-ți dau bătaia pe care o meriți din plin. Te vom trimite acasă la marchiza ta, având nevoie disperată de îngrijire.

Bourne se îndreptă spre centrul ringului, ignorând atât cuvintele, cât și junghiul neplăcut dat de ideea că marchiza lui nu mai era dispusă să-i ofere nici un fel de îngrijire.

După o altă rundă de box, Bourne ieși din ring de-abia mai putând să zărească ceva cu ochiul stâng. Temple rămase în ring, întinzându-se pe corzi, privind cum Bourne primi o bucată de carne crudă, din răcitorul de la picioarele lui Bruno, și se așeză chiar lângă Chase, lăsându-se pe spate și punându-și carnea pe ochiul tumefiat. Minutele trecură – mai multe – înainte ca Chase să rupă tăcerea.

– De ce a plecat fără tine?

Bourne expiră adânc.

– E furioasă pe mine.

– Întotdeauna sunt, spuse Temple, începând să-și desfacă bucata de pânză pe care o înfășurase pe degete înainte de luptă.

– Ce ai făcut? îl întrebă Chase.

Erau o mie de motive pentru care era furioasă. Dar numai unul conta, și îi apăru în minte rapid și clar, ca o lovitură cu pumnul masiv al lui Temple.

– Sunt un măgar.

Bourne aștepta un acord imediat din partea partenerilor săi, așa că, atunci când nimeni nu vorbi, se întrebă dacă nu cumva îl lăsaseră singur în cameră. Ridică bucata de carne de pe ochi și se uită în sus, pentru a descoperi că Chase, Temple și Bruno făcuseră toți ochii mari, privindu-l.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Chase își găsi primul cuvintele:

– Doar faptul că, în cinci ani de când te cunosc...

– Eu de și mai mult timp, interveni Temple.

– ... nu te-am văzut niciodată să recunoști că greșești.

Bourne își mută privirea de la Chase la Temple și apoi din nou la Chase.

– Lăsaţi-mă. Îşi puse din nou carnea pe ochi şi se lăsă iar pe spate. Nu îi pot da ce îşi doreşte.

– Şi anume?

Era mai uşor să le vorbească, fără a fi nevoit să se uite la ei.

– O căsnicie normală. O viaţă normală.

– De ce nu? îl împunse Chase.

– Am succes numai când e vorba de păcat şi de vicii. Iar ea este opusul acestor lucruri. Va dori mai mult. Va vrea... vocea îi pieri.

Dragoste. Singurul lucru pe care nu îl putea cumpăra pentru ea. Singurul lucru pe care nu putea risca să i-l dea.

Hârtiile lui Chase foşniră.

– Şi de aici, frica de Alles.

Bourne se îndreptă.

– Nu este frică.

– Bineînţeles că nu, se corectă Chase, cu un ton plin de amuzament. Răspunsul nu este să urmăreşti doamna, Bourne. Este să îi dai lucrurile pe care şi le doreşte. Adică să fii soţul pe care îl meritã.

Să-l ia naiba, îşi dorea să fie acel soţ! Ea îl distrugea lent cu puterea şi cu energia ei. Nu trebuia să fie aşa. Ar fi trebuit să fie simplu: o răpire rapidă, o căsnicie simplă şi o despărţire liniştită a drumurilor lor, benefică pentru amândoi. Doar că nimic la soţia lui nu părea simplu sau liniştit. Michael îşi flexă degetele, simţind durerea din articulaţii, în urma bătăii.

– Nu este chiar atât de uşor.

– Niciodată nu este, cu femeile, continuă Chase. Poţi spune cât vrei că o vei alunga după ce îţi îndeplineşti răzbunarea, dar nu vei putea. Nu complet. Încă veţi fi căsătoriţi.

– Doar dacă nu pleacă cu Alles, îl luă Temple în zeflemea, din ring.

Michael scoase o înjurătură groaznică.

– Nu are nevoie de Alles pentru viaţa pe care o doreşte. I-o voi da eu. Tot ce îşi doreşte.

– Totul? întrebă Chase. Michael nu răspunse. Nu mai este vorba numai de pământ şi răzbunare, nu? Ai sentimente pentru doamnă.

N-ar trebui. Pierduse toate lucrurile la care ținuse vreodată. Distrusese tot ce era bun din ce atinsese vreodată. Sentimentele lui prevesteau distrugerea ei. Dar ar fi provocat orice bărbat din Anglia să petreacă o zi cu soția lui și să nu se îndrăgostească de ea.

– Cel puțin, o dorește, strigă Temple. Și nu îl puteți condamna. Curajul ei din seara asta ar tenta și un sfânt.

– Chiar *a tentat* un sfânt, răspunse Chase. *Cross* a condus-o acasă.

Michael se umplu de furie la auzul cuvintelor.

– Cross nu o va atinge.

Nu. Nu o va face. Și nu pentru că nu ar fi tentantă, ci pentru că el este Cross, spuse Chase.

– Și dacă nu ar fi fost, nu ar fi atins-o pentru că este a ta, adăugă Temple.

Dumnezeu să-l ajute, își dorea ca ea să fie a lui.

Nu este a mea. Nu o pot avea.

„Nu vrea să aibă de-a face cu mine." El distrusese orice șansă, la fel cum distrusese orice altceva care fusese bun și corect în viața lui.

– Dar, Bourne, spuse Temple, *chiar* o ai.

Se așternu o liniște de nepătruns, cuvintele răsunând în încăpere. Nu erau adevărate, bineînțeles. Altfel, nu i-ar fi fost atât de teamă să se ducă acasă, la ea. Dacă ar fi avut-o, el nu s-ar mai fi aflat aici, mirosind a transpirație și carne crudă. Dacă ar fi avut-o, ea nu l-ar fi părăsit.

În cele din urmă, spuse:

Sunt însurat cu ea. Și nu este același lucru.

Ei bine, este un început, aș zice eu. Chase sări în picioare, ridicând teancul de hârtii și adăugând: Este a ta, cumpărată și achitată. Și cum v-ați pricopsit unul cu celălalt – Dumnezeu să o ajute –, poate că este momentul să încerci ca această căsnicie să nu se termine la fel de groaznic cum a început.

Ideea – posibilitatea că ea, într-o zi, ar putea ține la el – că într-o zi ar putea avea mai mult decât o glumă de căsătorie, îl tenta mai mult decât cărțile, mai mult decât ruleta. Îl tenta să fie soțul pe care ea îl merita.

Draga M.,

Domnia Sa, ducesa de Leighton. Se pare că nu au fost necesari prea mulți duci tineri, buni de însurătoare. Unul a fost de ajuns. Ducele de Leighton și-a exprimat dorința de a mă curta, tatăl meu a fost de acord, iar mama debordează de fericire.

Are numeroase calități, bineînțeles. Este chipeș și inteligent, puternic și bogat, și, așa cum îi place mamei să-mi amintească de fiecare dată, este DUCE. Dacă ar fi un cal, ar alerga la Tattersalls, fără îndoială.

Fără îndoială că îmi voi face datoria. Aceasta va fi o căsnicie care va fi reținută de istorie. Este greu de crezut că voi deveni ducesă – Sfântul Graal al celei mai mari fiice a unui nobil de seamă. Ura!

Nu mi-a mai fost de mult atât de dor de tine. Unde ești?

Nesemnată

Reședința Dolby, septembrie 1823

Scrisoare netrimisă

*

În dimineața următoare, Penelopa trimise un bilețel la reședința Dolby, pentru a le invita pe Olivia și pe Philippa să o însoțească în acea zi – prima zi când încetase să-l mai aștepte pe soțul ei și își luase viața de la capăt.

Se ducea să patineze. Avea foarte multă nevoie de o după-amiază cu surorile ei, pentru a-i reaminti că exista un scop pentru care suporta certurile cu Michael și propria nemulțumire, și pentru care continua această farsă prostească – pentru a se asigura că mariajul ei părea real și nu tragi-comedia care era de fapt. Avea nevoie să-și reamintească de faptul că vor fi implicați în scandal într-o secundă dacă s-ar fi aflat, iar Philippa și Olivia meritau o șansă pentru o viață mai bună. Șansa la ceva mai mult.

Strânse din dinți la aceste cuvinte, la tot ce însemnaseră în acea noapte hotărâtoare, când își permisese să fie atrasă în aventura căsătoriei... cu Michael. Alungându-și gândul din minte, dădu din cap spre camerista ei, care o ajuta să se îmbrace, strângându-i mijlocul corsetului și legându-i fundele, încheindu-i panglicile și nasturii.

Penelopa știa că va fi analizată cu atenție dincolo de pereții Casei Iadului și se îmbrăcase cu atenție pentru ochii tuturor londonezilor – cel puțin, pentru cei care locuiau în Londra în februarie – care urmau să o privească, căutând defectul din armura noii marchize de Bourne.

Femeia despre care ei credeau că îi câștigase inima celui mai păcătos partener la cucerirea Îngerului Căzut, convingându-l să își recupereze titlul și să se întoarcă în rândul lor.

Femeia pe care el o evitase cu orice preț.

Alesese o rochie din lână, verde-deschis, bănuind că era călduroasă și elegantă pentru ieșire, și o asortă cu pelerina bleumarin pe care o purtase în acea seară fatidică în care traversase pământurile Needham și Falconwell și îl întâlnise pe Michael, acum Bourne, în noaptea rece și întunecată.

Ar fi putut fi un semn pentru acea seară, pentru momentul în care își făcuse acest viitor ciudat, pentru speranța că ar fi putut găsi mai mult, în ciuda unui soț care nu voia să aibă de a face cu ea. Va avea parte de aventură în această pelerină, cu sau fără el.

O căciulă cu bordură îmblănită și mănușile îi completau rochia de oraș, și într-un mod perfect; coborî scările centrale late ale Casei Iadului, îndreptându-se spre sunetul sporovăielii surorilor ei din foaierul de jos, conversația lor umplând spațiul gol, care părea a se găsi oriunde în casa soțului ei.

Casa *ei*, probabil.

În timp ce se grăbea, traversând primul etaj, dornică să ajungă la surorile ei și să iasă din casă, ușa biroului privat al lui Bourne se deschise și el ieși, cu hârtii în mână, paltonul descheiat, cămașa lui albă de olandă bine întinsă pe pieptul lui lat. El tresări scurt la vederea ei și întinse imediat mâna pentru a se încheia la haină.

Ea se opri, ochii cercetându-i fața, observând pata de culoare pestriță a unui ochi, tăietura groaznică de pe buza lui inferioară. Făcu un pas spre el, degetele înmănușate ridicându-se spontan, fiindu-i imposibil să nu-i atingă fața umflată.

– Ce ți s-a întâmplat?

El se feri de atingere, cu privirea licărind.

– Unde te duci?

Devierea subită a conversației nu îi dădu șansa să se hotărască dacă voia ca el să audă adevărul.

– La patinaj. Ochiul tău...

– N-are nimic.

Ridică o mână, pipăind vânătaia.

– Arată îngrozitor. El ridică o sprânceană, iar ea clătină din cap. Adică... o, știi ce vreau să spun. Este vânăt și galben.

– E dezgustător?

Ea dădu o dată din cap.

– Foarte.

– Exact asta speram. *O tachina?* Mulțumesc pentru grijă. Se făcu o pauză lungă, timp în care ea s-ar fi gândit că Michael se simte incomod, dacă nu ar fi știut mai bine. În cele din urmă, el adăugă: Ai văzut că am acceptat o invitație la balul familiei Beaufetheringstone.

Nu își putu cenzura răspunsul.

– Am văzut. Știi că, de obicei, soția este cea care acceptă invitațiile sociale, nu?

– Când vom fi experți la primirea lor, îți voi lăsa cu plăcere sarcina de a le accepta. Am fost surprins că ne-au invitat.

– Eu nu aș fi. Lady B este iubitoare de scandaluri mai mult decât majoritatea. În special dacă au loc în sala ei de bal.

Un amestec de râsete se auzi de la etajul inferior, scutind-o să mai dea un răspuns, și Michael se aplecă peste balustradă, pentru a se uita în foaier.

– Tinerele domnișoare Marbury, presupun?

Penelopa încercă din răsputeri să își ia privirea de la tăietura de pe buza lui. Chiar încercase.

Faptul că nu reușise nu era de prea mare importanță.

S-au întors în oraș. Făcu o pauză, incapabilă să păstreze tăcerea din tonul ei, când adăugă: Sunt sigură că își vor găsi pereche destul de curând...

El își îndreptă din nou atenția spre ea.

Patinaj? întrebă, în cuvinte clătindu-se o oarecare surprindere.

Nu îți amintești cum patinam pe lac atunci când eram copii? Cuvintele ieșiseră înainte să le poată opri, și își dorea să fi spus altceva... orice altceva... ceva care să nu-i amintească de Michael pe care îl cunoscuse odată. Pe care îl înțelesese cândva.

Era ca și cum el își șterse amintirile cu ea. Ura felul în care o făcea să se simtă.

Am întârziat.

Se îndepărtă de el, îndreptându-se spre casa scării, fără a se aștepta ca el să spună ceva. Era atât de bun la a rămâne tăcut, încât renunțase să mai creadă că ar fi vorbit fără un îndemn. Și ea se învățase să îl mai îndemne.

Așadar, când vorbi, ea rămase șocată.

- Penelopa.

Sunetul numelui ei pe buzele lui o șocă. Se întoarse brusc.

Da?

- Pot să vă însoțesc?

Penelopa clipi.

- Poftim?

El trase aer în piept.

- La patinaj. Vă pot însoți?

Ea se încruntă.

- De ce? Crezi că Lord și Lady Bourne vor avea parte de un rând sau două în ziare dacă suntem văzuți ținându-ne de mână, patinând prin Serpentine?

El își trecu o mână prin buclele brunete.

Am meritat asta.

Nu se va simți vinovată.

Da, așa este. Și chiar mai mult.

- Mi-ar plăcea să mă revanșez față de tine.

Făcu ochii mari. „Ce e asta?" Probabil că o manipula, pe ea și viitorul ei, la fel de bine cum o făcuse în ultimele câteva săptămâni, dar de data asta, va rămâne neclintită. Nu se va lăsa păcălită.

Avea destulă minte. Se săturase de durerea pe care o simțea în piept ori de câte ori el era aproape – sau ori de câte ori nu era aproape. Se săturase de lupte, de jocuri, de falsitate. Se săturase de dezamăgiri.

Nu era posibil să-și imagineze că o mică ofertă de a o însoți ar compensa tot ce făcuse... toate amenințările. Întărindu-se, pe sine și vocea ei, spuse:

– Nu prea cred.

El clipi.

– Ar fi trebuit să mă aștept la asta.

După modul în care se despărțiseră seara trecută? Da. Ar fi trebuit. Se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre scările care duceau jos, la surorile ei.

– Penelopa, o opri el rostindu-i numele, cu voce joasă, sunând minunat pe buzele lui.

Ea nu se putu abține să nu se întoarcă.

– Da?

– De ce este nevoie? Pentru a te însoți?

– De ce este *nevoie?*

– Care este prețul tău? El făcu o pauză. O după-amiază cu soția mea, fără nălucile trecutului sau ale viitorului între noi. De ce este nevoie?

Ea răspunse fără ezitare, direct și serios:

– Nu îl distruge pe Tommy.

– Întotdeauna ceri pentru alții. Niciodată pentru tine.

– Și tu, întotdeauna o faci pentru tine, niciodată pentru alții.

– Cred că prefer rezultatul. Era un om enervant. Se apropie, șoptindu-i, făcând-o să fie vigilentă. De ce ar fi nevoie să te am pentru o după-amiază?

Respirația i se înteți, în timp ce cuvintele evocau o varietate de imagini, care nu avea nimic de-a face cu patinajul sau cu surorile ei și aveau totul de-a face cu cuvertura din blană din dormitorul lui luxos. El întinse mâna și își trecu un deget pe gâtul ei.

– Spune-mi prețul.

Dumnezeu să o ajute, îi era atât de ușor să facă ce voia din ea.

O săptămână, spuse ea, cu vocea tremurândă. O săptămână de siguranță pentru el. „O săptămână pentru a te convinge că greșești. Că răzbunarea nu este o soluție."

El nu acceptă imediat, iar ea se forță să se întoarcă din nou la ușă, dezamăgită de lipsa ei absolută de putere în fața lui. Când puse piciorul pe prima treaptă, Philippa o văzu.

Penny! strigă ea. Și Lord Bourne!

Penelopa privi înapoi spre Michael și șopti:

Nu este nevoie să mă conduci. Te asigur că sunt foarte capabilă să găsesc drumul spre ușa din față.

Ne-am înțeles, spuse el încet, lângă ea. O săptămână.

Succesul o străbătu prin toată ființa, îmbătător și incitant. Ajunseseră la baza scării, înainte să mai poată spună ceva, când Olivia izbucni

Ați văzut *Foaia de Scandal* astăzi?

Nu, îmi pare rău, răspunse Penelopa plictisită, prefăcându-se a nu observa că Michael era neliniștitor de aproape, în spatele ei. Ce bârfă spumoasă ai auzit?

Nici o bârfă *pentru* noi, replică Pippa, bârfă *despre* noi... bine, doar despre *voi*.

O, nu. Cineva descoperise adevărul despre căsătoria lor. Deasupra faptul că fusese compromisă la moșia de la țară.

Ce fel de bârfă?

Cum că toată Londra este invidioasă pe căsătoria voastră minunată, insuportabil de romantică! strigă Olivia.

Avu nevoie de un moment pentru a înțelege sensul cuvintelor.

Nu știam că v-ați întâlnit de Sfântul Ștefan, spuse Olivia, nici măcar nu am știut că Lord Bourne fusese în Surrey de Crăciun!

Pippa întâlni privirea Penelopei, plină de seriozitate.

Nu. Nu ne-am întâlnit.

Pippa nu era naivă, dar Penelopa se străduí să zâmbească.

Citește, Pippa, porunci Olivia.

Cea mai tânără dintre surorile Marbury își împinse ochelarii în sus, pe nas, și ridică ziarul.

„Februarie nu este întotdeauna perioada celor mai pârguite fructe ale bârfei, dar anul acesta, avem o trufanda delicioasă,

prin revenirea în înalta societate a marchizului de Bourne!" Privi în sus, spre Michael. Adică tu, milord.

– Cred că ştie asta, spuse Olivia.

Pippa îşi ignoră sora şi continuă.

– „În mod sigur, cititorii noştri cu discernământ" – nu sunt sigură că cititorii unei fiţuici de scandal sunt chiar „cu discernământ", nu?

– Serios, Philippa. Citeşte în continuare!

– „În mod sigur, cititorii noştri cu discernământ au auzit că marchizul şi-a luat o soţie."

Philippa se uită la Penelopa, dar până să apuce să spună ceva, Olivia mârâi şi îi smulse ziarul din mâini.

– Bine, voi citi *eu*. „Am auzit că Lord şi Lady Bourne sunt atât de absorbiţi unul de celălalt, încât rareori sunt văzuţi singuri. Şi, o completare delicioasă! Se pare că nu numai ochii lui Lord Bourne o urmăresc pe soţia lui... ci şi mâinile, şi buzele! Chiar şi în public, nici mai mult, nici mai puţin!" Excelent!

– Ultima parte era părerea Oliviei, interveni Pippa.

Penelopa simţi că va muri de stânjeneală. Chiar acolo. Pe loc.

Olivia continuă:

– „Nici nu ne-am fi aşteptat la altceva din partea lui Lord Bourne – un soţ sau nu, rămâne un ticălos! Şi un ticălos, oricum îi spui, este la fel de scandalos de dulce!"

– O, pentru numele lui Dumnezeu. Penelopa îşi dădu ochii peste cap, uitându-se la Michael, care părea... mulţumit. Beat? *Măgulit?*

El îşi întoarse privirea inocentă spre ea.

– Nu ar trebui să fiu?

– Ei bine, adăugă Philippa gânditoare, orice aluzie la Shakespeare trebuie să fie măcar un compliment *vag*.

– Exact, spuse Michael, răsplătind-o pe Pippa cu un zâmbet, care o făcu pe Penelopa mai mult decât puţin invidioasă pe sora ei mai mică. Te rog, continuă.

– „Este suficient să spunem, dragi cititori, că suntem foarte încântaţi de această poveste de iarnă..."

„Crezi că se referă la al doilea calambur Shakespearean? întrerupse Philippa.

„Da, răspunse Olivia.

„Nu, spuse Penelopa.

„... și nu putem decât spera că sosirea ultimelor două domnișoare Marbury..."

Pippa își împinse din nou ochelarii pe nas și spuse:

„Astea suntem noi.

„... va fi suficient de incitantă, pentru a ne ține de cald în aceste zile reci." Nu este cel mai tendențios articol pe care l-ați auzit vreodată? întrebă Olivia, și Penelopa se abținu să nu facă haz de ridicolul articol din ziar.

Nu îi trecuse prin cap că, poate, surorile ei nu știau adevărul. *Că mariajul lor era o farsă.*

Avea sens, bineînțeles. Cu cât erau mai puțini oameni care știau – cu cât erau mai puține tinere, cu înclinație spre bârfă, care știau –, cu atât le-ar fi fost mai ușor să își găsească pereche. Bourne își trecu brațul în jurul taliei ei. Surorile observară acel braț, felul în care mâna lui se strecurase, cald și direct, spre corpul ei, sprijinindu-se pe curba șoldului ei, de parcă acolo i-ar fi fost locul. De parcă acolo ar fi fost locul *lui*.

De parcă ea îi aparținea.

Se îndepărtă de atingerea lui. Poate că fusese de acord să mintă jumătate din lumea creștină, dar nu își va minți surorile. Deschise gura pentru a nega articolul, pentru a le spune adevărul. Și se opri. Căsătoria din dragoste poate că era o farsă, poate că Michael o luase de soție pentru propriile scopuri misterioase, dar Penelopa avea un motiv. Avusese un motiv de la început. Surorile ei trăiseră în umbra distrugerii ei de prea mult timp. Nu avea să le mai supere. Michael vorbea deja, cu cuvinte meșteșugite:

„După apariția acestui articol, veți avea nevoie de protecție împotriva mulțimii de pețitori care, mai mult ca sigur, se vor înghesui la ușa voastră.

„Trebuie să vii cu noi! spuse Olivia, și Penelopa se abținu să nu țipe, văzând felul în care surorile ei se lăsau jucate pe degete de el.

Ochii lui sclipiră spre ea, şi ar fi vrut ca el să refuze, să şi aminteasc ce-i spusese ea în capul scărilor.

– Mi-e teamă că nu pot.

Ea ar fi trebuit să fie mulţumită, dar lucrurile erau de multe ori pe dos atunci când venea vorba de soţul ei şi, în schimb, descoperi că este surprinsă foarte plăcut de faptul că el îi respectase dorinţa, dar că şi-ar fi dorit să fi acceptat să le însoţească. Ceea ce era ridicol, bineînţeles. Bărbaţii erau foarte enervanţi, într-adevăr. Iar soţul ei, mai mult decât majoritatea.

– O, haide, continuă Olivia, ar fi frumos să îl cunoaştem pe noul nostru frate.

Pippa interveni:

– Într-adevăr. V-aţi căsătorit atât de repede... nu am avut ocazia să ne familiarizăm din nou unii cu alţii.

Privirea Penelopei o săgetă pe sora ei. Ceva se întâmpla. Pippa ştia. Trebuia să ştie. El dădu din nou din cap.

– Îmi pare rău, domnişoarelor, dar nu am patine.

– Avem o pereche în plus în trăsură, spuse Olivia. Acum nu mai ai motiv să nu vii.

Penelopa deveni brusc suspicioasă.

– De ce aţi avea o pereche în plus de patine în trăsură?

Olivia zâmbi, strălucitor.

– Nu se ştie niciodată când poţi întâlni pe cineva cu care să vrei să patinezi.

Penelopa îşi întoarse privirea surprinsă spre Michael, care părea că se chinuia să-şi reţină un zâmbet. Ea ridică o sprânceană, când el spuse:

– Un proverb excelent. Se pare că nu am de ales, trebuie să fac pe însoţitorul.

– Nu cred că ai fi cel mai bun însoţitor, Bourne, spuse Penelopa printre dinţi, din cauză că eşti atât de *ticălos*.

El îi făcu cu ochiul. Chiar îi făcuse cu ochiul!

Cine era bărbatul acesta?

– Ah, dar cine este mai potrivit, dacă nu un ticălos, care trece printr-o transformare, pentru a-i identifica pe cei asemenea lui?

și mărturisesc, mi-aș dori să am ocazia de a patina din nou cu soția mea. A trecut prea mult timp.

„Minciună." Nu își amintea să fi patinat cu ea. Recunoscuse mai devreme, la etaj. Nu credea că ar putea suporta o ieșire cu toți, cu el atingând-o tot timpul, întrebând-o dacă se simte bine, ajutând-o, *ispitind-o*. Nu după seara trecută, când fusese atât de puternică. Când fusese atât de sigură pe ea. Sigură de ce își dorea. Brusc, în timpul zilei, acest Michael mai drăguț, mai blând, părea mult mai irezistibil. Iar acesta era, într-adevăr, un lucru foarte rău.

Capitolul 15

Dragă M.,

Până acum probabil că ai auzit știrile, chiar și acolo unde te afli. Sunt distrusă. Ducele a făcut tot ce a putut pentru a mă scuti de rușine, dar este vorba despre Londra, și un astfel de efort este, bineînțeles, ineficient. El s-a căsătorit imediat, într-o săptămână – din dragoste, nici mai mult, nici mai puțin. Mama este (deloc surprinzător) copleșită, văitându-se și jelind ca un cor de bocitoare.

Este greșit să mă simt de parcă mi s-a luat o greutate de pe inimă? Probabil.

Mi-aș dori să fii aici. Tu ai ști ce să spui.

Nesemnată

Reședința Dolby, noiembrie 1823

Scrisoare netrimisă

*

Penelopa se așeză pe o bancă din lemn, privind spre lacul Serpentine care era înghețat, și pe care părea a forfoti jumătate din Londra. Frigul neobișnuit al iernii produsese cea mai groasă

gheață din aproape un deceniu, umplând micul lac până la refu cu oameni dornici să-și petreacă după-amiaza patinând. Ceea c însemna că nu putea scăpa de privirile vigilente ale lumii bun

După ce grupul lor de patinatori coborî din trăsură și traversă dealul ce cobora lin spre lacul Serpentine, se așezară pe rând pentru a-și pune lamele din lemn și oțel pe tălpile cizmel Penelopa așteptă cât putu de mult pentru a lua loc și a-și prind patinele, foarte conștientă de faptul că patinajul împreună cu Michael va fi o provocare, pentru că mai mult ca sigur avea să profite de ocazie pentru a le demonstra tuturor londonezilo cât de îndrăgostiți erau.

Pentru a suta oară, Penelopa blestemă farsa ridicolă și își privi surorile cum înaintează în josul dealului, mână în mână, amintindu-i de motivul mai important al frustrării ei. Zăpăceala ei o încurcă la prinderea patinelor și, după cea de-a treia încercare, Michael își lăsă propriile patine deoparte și se ghemui în fața el apucând-o de o gleznă, înainte ca ea să-și dea seama de intenți lui. Ea își trase piciorul în spate, dezechilibrându-l și dându-l pe spate, el sprijinindu-și mâinile în zăpadă și atrăgând atenția unui grup apropiat de tinere.

– Ce crezi că faci? șopti ea, aplecându-se în față, pentru că nu dorea să facă o scenă.

El se uită în sus spre ea, cu figura lui masculină arătoasă și ochii prefăcut de inocenți, și spuse, simplu:

– Te ajut cu patinele.

– Nu am nevoie de ajutorul tău.

– Iartă-mă, dar se pare că ai. El își coborî vocea la un nivel pe care numai ea îl putea auzi. Lasă-mă să te ajut.

El nu o ajuta pentru ea. O ajuta pentru *ei*, pentru ceilalți care stăteau cu ochii pe ei și care ar fi savurat o scenă și, fără îndoială, ar fi fugit cât ai clipi să le povestească prietenilor și familiilor despre cum marchizul de Bourne fusese cel mai grijuliu, amabil, minunat bărbat care pășise pe malurile lacului Serpentine. Dar el *nu i-ar fi* făcut plăcere. Își va pune singură nenorocitele de patine

– Sunt bine. Mulțumesc. Și își trase rapid drăcia din lemn și oțel peste cizme, strângând cu atenție curelele, pentru a se asigura

...a nu i ies din picioare. Gata. Se uită în sus la Michael, care o privea cu atenție, cu un licăr ciudat și care nu putea fi identificat la privire. Perfect.

Atunci el se ridică, aplecându-se pentru a o ajuta să se ridice.

Cel puțin, lasă-mă să fac asta, Penelopa, șopti el, iar ea nu putu rezista cuvintelor blânde.

Își puse mâinile într-ale lui. O ridică în picioare și o ținu, până își recăpătă echilibrul pe lame.

Dacă îmi aduc bine aminte, nu ai fost niciodată la fel de bună la mersul pe lame, așa cum erai la patinaj.

Ea clipi, cu ochii spre el, aproape răsturnându-se din cauza mișcării și apucându-l cu atenție de braț, până își recăpătă echilibrul.

Ai spus că nu îți amintești.

Nu, spuse el încet, conducând-o în josul dealului și spre lac. Nu ai spus că nu îmi amintesc.

Totuși, îți aduci aminte.

Un colț al gurii lui se ridică într-un mic zâmbet trist.

Ai fi surprinsă de toate lucrurile pe care mi le amintesc.

Era ceva în cuvinte, o blândețe străină lui, și ea deveni bănuitoare.

De ce te porți așa? Se încruntă. O altă ocazie pentru a demonstra căsătoria noastră din dragoste?

Ceva îi sclipi în privire, apoi dispăru.

Demonstrez cu orice ocazie, spuse el, blând, apoi privi în față.

Ea urmă direcția spre care se uita el, găsindu-le pe Pippa și Olivia, mână în mână, ajutându-se una pe alta, pe drumul spre gheață. Orice ocazie pentru a le găsi partide surorilor ei.

Ar trebui să mă duc lângă ele, spuse ea, ridicând capul spre el, întâlnindu-i frumoșii ochi căprui. De-abia atunci își dădu seama cât de aproape o ținuse și cum panta mică a dealului o adusese atât de aproape lângă el, încât fețele lor erau aproape lipite.

O parte a gurii lui se arcui.

Obrajii tăi sunt ca niște cireșe.

Ea își înfundă bărbia în gulerul de blană de la baza gâtului.

– E frig, spuse ea, apărându-se.

El clătină din cap.

– Nu mă plâng. Cred că sunt foarte fermecători. Te fac să pari o zână a iernii.

– Nu prea semăn cu o zână.

El ridică o mână şi îi apăsă cu degetul sprânceana ridicată.

– Nu ai făcut niciodată asta. Nu erai aşa de sarcastică.

Ea se depărtă de atingerea caldă.

– Probabil că am învăţat de la tine.

O privi îndelung, foarte serios, înainte să se aplece şi să îi şoptească la ureche

– Zânele nu ar trebui să fie cinice, dragoste.

Dintr-odată, nu mai părea atât de frig. Se trase înapoi, scuturând din cap.

– Ce păcat.

– Ce anume?

Îşi înclină capul spre ea, aproape atingându-i fruntea cu a lui.

– Sunt aproape sigur că roşeşti. Dar din cauza frigului, este imposibil de spus.

Penelopa nu îşi putu reţine zâmbetul, plăcându-i tachinarea, uitând, pentru un scurt moment, că nu era reală.

– Ce păcat că nu vei şti niciodată.

El îi ridică mâinile la buze, sărutând degetele acoperite cu piele de ied ale unei mâini, apoi pe celelalte, iar ea îşi dori să nu fi purtat mănuşi.

– Gheaţa vă aşteaptă, milady. Vă voi însoţi de îndată.

Ea privi în spatele lui, spre lacul aglomerat, unde surorile ei se alăturaseră celorlalţi în cercuri, pe suprafaţa perfectă, netedă şi, dintr-odată, să stea acolo cu el i se părea mult mai incitant decât orice altceva s-ar fi putut întâmpla pe gheaţă. Dar să stea cu el nu era o opţiune.

– Aşa este.

Michael o conduse pe malul lacului, unde ea îşi luă avânt şi dispăru în mulţime, găsindu-şi repede surorile. Olivia o luă de braţ pe Penelopa şi spuse:

Bourne este minunat, Penny. Spune-mi, ești extaziată? Oftă. Ar trebui să fi extaziată.

Penelopa se uită la picioare, privindu-le cum alunecau pe gheață, ieșind de sub rochie.

Extaziată este un fel de a spune, rosti ea. „Frustrată și imposibil de confuză ar fi altele."

Olivia se prefăcu că se uită în jurul lacului.

Mă întreb dacă îl cunoaște pe vreunul dintre acești lorzi tineri?

Dacă era să îl creadă, jumătate dintre ei datorau bani fratelui.

Bănuiesc că îi cunoaște, da.

Excelent! adăugă Olivia. Bună treabă, Penny. Cred că va fi un gentleman care își merită banii! Și arătos, nu? O! Uite-o pe Louisa Holbrooke!

Făcu energic cu mâna fetei aflate de cealaltă parte a gheții și plecă să se întâlnească cu prietena ei, lăsând-o pe Penelopa să spună încet:

Da, este arătos, recunoscătoare pentru un moment în care nu era nevoită să mintă.

Privirea ei se mută în locul de pe deal, unde se aflaseră acum câteva clipe. Încă stătea nemișcat acolo, cu toată atenția îndreptată spre ea. Mâna ei vru să se ridice pentru a-i face semn. Dar ar fi protestat, nu? Da, ar fi. În timp ce ea încă se mai gândea ce să facă, el luă decizia. Ridică un braț lung și îi făcu cu mâna. Ar fi fost nepoliticos să îl ignore. Așa că îi răspunse, făcând și ea cu mâna.

El se lăsă pe bancă și începu să își prindă patinele, iar Penelopa oftă încet, forțându-se să se întoarcă înainte să facă ceva și mai prostesc.

S-a întâmplat ceva.

Pentru o clipă, Penelopa crezu că Pippa observase interacțiunile ciudate dintre ea și Michael. Cu mintea rătăcită, se întoarse cu fața spre sora ei mai mică.

Ce vrei să spui?

Castleton m-a cerut.

Penelopa făcu ochii mari la anunțul neașteptat și așteptă ca Pippa să conștientizeze faptul că petrecuseră o mare parte din dimineață împreună, iar Pippa de-abia se hotărâse să menționeze cererea în căsătorie.

Când Pippa nu spuse nimic, continuând liniștită ca și cum ar fi discutat despre vreme și nu despre viitorul ei, Penelopa nu se putu abține:

– Nu pari foarte fericită.

Pippa își ținu capul plecat câteva minute.

– Este nobil. Pare destul de prietenos, nu îi pasă că urăsc dansul și are un grajd frumos, plin de cai.

Penelopa ar fi zâmbit la simplitatea cuvintelor, ca și cum cele patru afirmații ar fi fost suficiente pentru a forma o căsnicie satisfăcătoare, dacă nu ar fi fost tenta de resemnare din ele. Penelopa se gândi că Pippa poate își alesese momentul de a anunța cererea în căsătorie, din cauză că erau atât de mulți oameni în jur – atâția ochi care priveau și urechi care ascultau – prea mulți pentru a permite o conversație mai amănunțită.

Cu toate acestea, Penelopa apucă una din mâinile surorii ei și o opri acolo, în mijlocul lacului.

– Nu trebuie să accepți.

– Va conta dacă spun nu? răspunse Pippa, zâmbind larg, ca și cum ar fi discutat despre un eveniment amuzant petrecut de dimineață și nu despre viitorul ei. Visurile ei. Nu va fi un alt bărbat care va încerca să pună mâna pe zestrea mea, pe ocolite? Și după el, încă unul? Și altul? Până când nu mai am de ales. Știe că sunt mai deșteaptă decât el și este dispus să mă lase să i conduc domeniul. Asta este ceva. O privi pe Penelopa în ochi. Știu ce ai făcut.

Penelopa întâlni privirea plină de înțeles a surorii ei.

– Ce vrei să spui prin asta?

– Eram acolo de Sfântul Ștefan, Penny. Cred că aș fi observat întoarcerea lui Lord Bourne. La fel cum ar fi observat și jumătate din parohie.

Penelopa își mușca o buză, întrebându-se ce ar trebui să spună.

— Nu trebuie să-mi spui că am dreptate, o salvă Pippa. Dar acum, când văd ce ai făcut, sunt recunoscătoare.

Patinară împreună în liniște pentru o vreme, înainte ca Penelopa să spună:

Am făcut-o pentru ca tu să nu fii nevoită să îl accepți pe Castleton, Pippa. Eu și Michael... povestea a fost pentru binele vostru. Al tău și al Oliviei.

Pippa zâmbi.

Și este foarte frumos din partea ta. Dar e o prostie să te gândești că ne vom căsători din dragoste, Penny. Ocazii din astea nu apar în fiecare zi. Tu știi mai bine decât mulți.

Penelopei i se puse un nod în gât la auzul cuvintelor, care îi aminteau că propria căsnicie nici măcar nu se apropia pe departe de o căsătorie din dragoste.

Alții se căsătoresc din dragoste, remarcă ea, aranjându-și mănușile cu căptușeală din blană și uitându-se pe deasupra micuțului lac. Gândește-te la Leighton și la soția lui.

Pippa îi aruncă o privire, cu ochii mari, ca de bufniță, din spatele ochelarilor.

Doar atât poți? O căsătorie scandaloasă de acum opt ani?

Era exemplul cel mai apropiat de inima ei.

Numărul anilor nu contează. Nici scandalul.

Ba bine că nu, spuse Pippa, stând în picioare și legându-și șireturile sub bărbie. Un scandal ca acela ar înnebuni-o pe mama. Iar pe voi, ceilalți, v-ar face să fugiți.

Pe mine nu.

Pippa analiză cuvintele.

Nu, pe tine nu. Tu ai propriul soț scandalos.

Penelopa se uită la soțul ei, aflat pe partea cealaltă a lacului, cu fiul ei zăbovind pe vânătaia imensă dintr-o parte a chipului său.

El însuși este un scandal.

Pippa se întoarse cu fața spre ea.

Indiferent de motivul căsătoriei tale, Penny... se pare că el ține la tine.

„Un talent actoricesc grozav, care lipsește de pe Drury Lane." Nu rosti asta cu voce tare. Pippa nu trebuia să audă.

– Pot să mă mărit foarte bine cu Castleton, spuse Pippa. Îl va face fericit pe tata. Şi eu nu voi mai fi nevoită să trec printr-un nou sezon. Gândeşte-te la toate vizitele la croitoreasă pe care le pot evita.

Penelopa zâmbi la auzul glumei, chiar dacă ar fi vrut să dea închidă gura şi să strige toate aceste nedreptăţi. Pippa nu merita o căsnicie lipsită de dragoste mai mult decât meritau celelalte surori ale ei. Mai mult decât merita Penelopa. Dar aceasta era societatea londoneză, în care căsătoriile lipsite de dragoste erau o obişnuinţă. Suspină, dar nu spuse nimic.

– Nu îţi face griji pentru mine, Penny, spuse Philippa, trăgând-o din nou în mulţimea de patinatori, voi fi bine cu Castleton. Este un om destul de bun. Nu cred că tata ar fi permis această uniune dacă nu era. Se apropie. Şi nu îţi face griji pentru Olivia. Ea nu are nici o idee că tu şi Lord Bourne sunteţi împreună. Vocea îi pieri. Este prea concentrată să pună mâna pe un bărbat arătos.

Penelopa nu era liniştită la ideea că o păcălise, poate, pe sora ei cea mai mică, să creadă că mariajul ei era din dragoste, ba din contră, era foarte stânjenită. Olivia, *Foaia de Scandal*, restul societăţii, cei care credeau că Michael o iubea – că ea îl iubea pe Michael – nu făceau decât să demonstreze ce era mai rău... că Penelopa se pierdea în această şaradă.

Dacă surorile ei de-abia dacă puneau la îndoială sentimentele ei pentru Michael, de unde ştia că nu va ajunge şi ea în curând să se amăgească? Atunci unde ar ajunge? Singură din nou.

– Penelopa?

Întrebarea Pippei o scoase din starea de reverie. Se forţă să zâmbească. Pippa o privi îndelung, părând a vedea mai mult decât îşi dorea Penelopa şi îşi întoarse ochii de la privirea iscoditoare. În cele din urmă, sora ei spuse:

– Cred că mă voi alătura Oliviei şi Louisei. Vrei să vii?

Penelopa clătină din cap.

– Nu.

Pippa ridică din sprâncene.

– Vrei să stau cu tine?

Penelopa scuturã din nou din cap.

Nu. Mulțumesc.

Pippa zâmbi.

Îți aștepți soțul? Penelopa negă imediat, și zâmbetul Pippei arăta că o înțelegea. Cred că îți place de el, draga mea. Împotriva logicii tale. Nu este nimic greșit în asta, să știi. Făcu o pauză, apoi spuse blând: Cred că ar fi foarte frumos ca o femeie să își placă soțul.

Înainte ca Penelopa să poată răspunde, Pippa dispăruse. Fără să se gândească, îl căută din nou pe Michael, care dispăruse din locul de pe deal, unde îl văzuse ultima dată. Cercetă lacul și îl găsi, chiar la marginea gheții, conversând cu vicontele Tottenham.

Îl privi o lungă perioadă, până când Michael se uită spre suprafața gheții, privirea lui serioasă găsind-o foarte repede. Un fior de emoție o străbătu și se întoarse cu spatele, incapabilă să rămână neclintită cu o jumătate din Londra între ei. Își îngropă bărbia în guler și se depărtă patinând, cu capul în jos, printr-un grup de oameni din apropiere, până la capătul îndepărtat al lacului, unde ieși de pe gheață și se duse, împiedicându-se, spre un vânzător de castane, care își instalase taraba pe colina de acolo.

De-abia făcu un pas, când auzi șușotelile.

Poți să crezi că Tottenham este dispus să-i acorde prezumția de nevinovăție?

Întrebarea venise din spatele ei, și Penelopa se opri, știind într-o secundă că cineva vorbea despre soțul ei.

Nici măcar nu-mi imaginez cum Tottenham poate umbla cu cineva ca *el*.

Am auzit că Bourne mai conduce încă acel club scandalos. Crezi că înseamnă asta?

Nimic bun. Bourne e păcătos ca necuratul, la fel ca și bărbații care frecventează acel club. Penelopa rezistă tentației de a se întoarce și a le spune bârfitoarelor că, foarte probabil, erau surtate sau chiar căsătorite cu bărbații care și-ar fi dat și o mână pentru a avea o șansă să parieze la Îngerul Căzut.

– Se spune că încearcă să obţină invitaţii pentru sezonul acesta. Se spune că e gata să revină în înalta societate. Şi că ea este motivul.

Penelopa se apropie mai mult, deoarece vântul se înteţise şi cuvintele erau mai dificil de auzit.

– Lady Holloway i-a spus verişoarei mamei mele că nu se putea abţine să nu o atingă la cina de săptămâna trecută.

– Şi eu am auzit asta... dar aţi văzut *Foaia de Scandal* de azi-dimineaţă?

– Poţi să crezi? O căsătorie din dragoste? Cu *Penelopa Marbury*? Aş fi putut jura că a luat-o pentru a-i salva reputaţia, săraca.

– Şi nu uita de Falconwell – a fost centrul marchizatului, înainte...

Cuvintele se pierdură în vânt, dar Penelopa oricum le auzise. „Înainte să îl piardă."

– Te şi miri cum cineva aşa de imaculat ca Penelopa Marbury poate ţine la cineva aşa de păcătos, ca marchizul de Bourne.

„Mult prea uşor", se nelinişti Penelopa.

– Prostii. Uită-te la el. Întrebarea adevărată este cum ar putea cineva ca *el* să se aprindă după cineva anost ca ea. Nu l-a putut păstra nici pe acel rece şi plictisitor Leighton.

Cele două începură să chicotească, şi Penelopa îşi închise ochii auzind sunetul ascuţit.

– Eşti groaznică! Biata Penelopa.

Doamne, ura acel nume.

– Chiar bine. Păcătos ca necuratul şi de două ori mai arătos, chiar şi cu ochiul acela. Ce crezi că a păţit?

– Am auzit că la club au loc bătăi. Lupte care pot rivaliza cu cele ale gladiatorilor.

Penelopa îşi dădu ochii peste cap. Soţul ei putea fi numit în multe feluri, dar gladiator modern nu era.

– Bine, mărturisesc, nu aş refuza să-i îngrijesc rănile... Vocea se pierdu într-un oftat.

Penelopa rezistă tentaţiei de a le arăta acelor femei crude ce tip de răni îi pot fi cauzate cuiva.

Penelopa ți-ar putea da niște sfaturi – ai putea încerca să-l prinzi pe unul din ceilalți membri.

Râsul lor crud se pierdu din cauza distanței. Se întoarse pentru a le vedea plecând, cu pumnii încleștați, fiindu-i imposibil să le recunoască de la spate. Nu că ar fi făcut ceva dacă le-ar fi recunoscut.

Bineînțeles, povestea li se părea demnă de bârfă. Era amuzant că ea și cu Michael erau o pereche ce se căsătorise din dragoste. Că mariajul lor ar fi putut fi ceva mai mult decât o tranzacție de afaceri.

Că cineva ca el putea iubi pe cineva ca ea.

La acest gând, trase adânc aer în piept, înțepătura rece a aerului îndepărtându-i nodul de emoție care i se pusese în gât.

Lady Bourne.

Se întoarse spre acea formulă de apelare care încă i se părea străină, pentru a-l descoperi pe Donovan West la numai câțiva pași, venind spre ea. Nu era nici un semn că le-ar fi auzit pe femei, dar Penelopa nu putu să nu se gândească la faptul că, poate, le auzise.

Domnule West, spuse ea, alungându-și gândurile urâte și salutându-le cu un zâmbet. Ce surpriză.

Sora mea avea nevoie de compania mea, spuse el, arătând spre un grup de fete, aflat la câțiva metri depărtare. Și mărturisesc că am o slăbiciune pentru sporturile de iarnă. El îi oferi brațul și arătă spre vânzătorul din apropiere. Ați dori niște castane?

Ea îi urmări privirea, fumul care ieșea din căruciorul cu castane accentuând figura negustorului.

Mi-ar plăcea foarte mult, vă mulțumesc. Se îndreptară agale spre chioșc, Penelopa împiedicându-se pe patine, domnul West fiind prea bine crescut pentru a menționa lipsa ei de coordonare. Și eu am surori.

Se gândi la resemnarea Pippei, la decizia ei de a se mărita cu Castleton, în ciuda dezinteresului, din motive complet greșite.

Dificile creaturi, nu?

Ea se forță să zâmbească.

Fiind și eu o soră, mă văd nevoită să mă abțin.

– Un motiv corect. Bărbatul cel blond se opri, adăugând ironic: Îmi imaginez că o căsătorie cu Bourne ar face orice soră un pic dificilă.

Ea zâmbi.

– Consideraţi-vă norocos că nu sunteţi fratele meu.

El îi plăti vânzătorului şi îi înmână o pungă cu castane coapte. Penelopei, aşteptând ca ea să încerce una, înainte să spună:

– Vă descurcaţi foarte bine.

Atenţia ei se întoarse spre ochii lui căprui şi ageri.

Ştia.

Făcu tot ce era posibil pentru a părea indiferentă în timp ce vorbi, prefăcându-se că nu îi înţelesese cuvintele

– Patinez de când mă ştiu.

El înclină capul, observând felul în care ea evitase răspunsul

– Ei bine, tehnica dumneavoastră indică mai multă pricepere decât ar fi de aşteptat de la o doamnă.

Nu discutau despre patinaj, îşi dădea seama, dar acest bărbat se referea la bârfa despre ea şi Bourne? Sau despre mariajul lor prefăcut? Sau despre ceva mult mai condamnabil?

Muşcă delicat dintr-o castană, savurând miezul dulce, în timp ce se gândea la răspuns.

– Sunt întotdeauna fericită să îi surprind pe cei din jurul meu

– Faptul că vă descurcaţi atât de bine necesită un control foarte bun.

Ea ridică o sprânceană şi îl fixă pe nobil cu o privire făţişă.

– Am ani întregi de experienţă.

Atunci, el zâmbi cu căldură.

– Într-adevăr, milady. Şi îmi daţi voie să spun cât de norocos este Bourne că, în cele din urmă, sunteţi a lui. Aştept cu nerăbdare să vă întâlnesc în timpul sezonului, sigur veţi fi cel mai renumit cuplu din Londra. Ştiu că editorii mei sunt deja încântaţi că sunteţi în oraş.

Transparenţa cuvintelor veni peste ea ca o rafală de vânt îngheţat.

– Editorii dumneavoastră.

El lăsă capul în jos, zâmbind secretos.

Foaia de Scandal este unul dintre ziarele mele.

Articolul de azi... vocea îi pieri.

Va păli în comparație cu cel despre calitățile dumneavoastră de patinatoare.

Ea strânse din buze.

Atât de surprinzător.

El izbucni în râs. Dar ea nu încerca să fie amuzantă.

Penelopa făcea cercuri pe gheață în jurul meu, încă de când de abia puteam sta în picioare.

Cuvintele lui Michael o făcură să tresară și se întoarse cu fața spre el, surpriza de a-l vedea punându-i în pericol echilibrul precar de pe patine și răsturnând-o în brațele lui care o așteptau, de parcă plănuise toată întâmplarea. Icni ușor de spaimă, în timp ce el o trase spre el.

După cum arată și grația mea extraordinară din acest moment, rosti Penelopa, provocând un hohot de râs cald din partea lui Michael, care o tulbură într-un mod mult prea plăcut.

Ea se trase înapoi, pentru a-i vedea ochii. Iar el nu își luă privirea de la ea, în timp ce rosti:

Este unul dintre multele motive pentru care m-am căsătorit cu ea. Sunt sigur că nu mă poți condamna, West.

Cu un val de roșeală inundându-i obrajii, Penelopa se întoarse spre ziarist, care își înclină capul și spuse:

În nici un caz. Într-adevăr, este o însoțire plină de noroc. Îi făcu Penelopei cu ochiul. În mod evident, îți este credincioasă. Atunci privi în depărtare, înainte să-și ridice pălăria și să facă o scurtă reverență în fața Penelopei. Mi-am neglijat prea mult soția, cred. Lady Bourne, a fost o adevărată onoare să patinez cu dumneavoastră.

Ea făcu o mică reverență.

Plăcerea a fost de partea mea. După ce el se depărtă patinând, ea se întoarse din nou spre Michael, coborându-și vocea până la o șoaptă. Omul știe că mariajul nostru este mai mult decât o căsătorie din dragoste.

El se aplecă, imitându-i tonul vocii.

Nu vrei să spui „mai puțin"?

Ea se încruntă.

– Eviți subiectul.

– Bineînțeles că West știe, spuse el indiferent. Este unul dintre cei mai inteligenți bărbați din Anglia. Probabil *cel* mai inteligent bărbat din Anglia, și unul dintre cei mai de succes. Dar ne va păstra secretele.

– Este *jurnalist*, îi reaminti ea.

Atunci el izbucni în râs, un râs minunat, sincer, care îl făcu încă înzecit mai arătos.

– Nu trebuie să o spui ca și cum ar fi o insectă din insectar. Făcu o pauză, privindu-l pe omul în cauză fermecându-și sora și grupul ei de prietene. West are destulă experiență cât să nu publice speculații despre mariajul nostru.

Ea nu îl crezu. Adevărul despre mariajul lor ar fi fost un scandal incredibil.

– Ce știi despre el?

– Îi place pericolul.

– Se pare că celui mai inteligent bărbat din Anglia nu i-ar plăcea foarte mult un joc de noroc.

– I-ar plăcea, dacă ar avea norocul diavolului.

– Nu pari îngrijorat că știe.

– Asta pentru că nu sunt. Cunosc prea multe dintre secretele lui, pentru ca el să le dea în vileag pe ale mele.

– Dar le va da fericit în vileag pe ale lui Tommy, nu?

Michael îi aruncă o privire.

– Hai să nu vorbim despre asta.

Ea insistă.

– Încă mai ai de gând să îl distrugi?

– Nu astăzi.

– Atunci, când?

El oftă.

– După cel puțin o săptămână, după cum am promis.

Era ceva acolo, în felul blând, resemnat, în care vorbise, ceva ce ea și-ar fi dorit să identifice. Era îndoială? Regret?

– Michael...

Am cumpărat și am plătit această după-amiază, nevastă. Iată. Întinse mâna în punga ei cu castane și sparse una, întreagă, în dinți. Instantaneu, făcu ochii mari și trase adânc aer în piept. Sunt fierbinți!

Nu ar fi trebuit să-i facă plăcere durerea lui, dar îi făcu.

Dacă ai fi cerut una înainte să iei singur ce-ți doreai, te-aș fi avertizat.

Ridică o sprânceană.

Nu întreba niciodată. Ia ce vrei, când vrei.

O altă regulă a ticăloșilor?

Îl lăsă plecă ușor capul, pentru a răspunde sarcasmului.

Face parte din distracție.

Cuvintele o tulburară, în timp ce în minte îi apăru o amintire – nedorită – a lui luând-o pe umăr în acea primă noapte... noaptea care schimbase totul.

Își ridică bărbia, refuzând să se simtă jenată.

Da, am descoperit asta noaptea trecută, la clubul tău, când am câștigat la ruletă.

Sprâncenele lui se ridicară și Penelopa se simți foarte mândră de ea însăși. „Lovitură directă."

Este un joc de noroc. Nu ai nevoie de nici o calitate.

Nici o calitate în afară de noroc, accentuă ea ironic.

Îl zâmbi, mai frumos decât ar fi trebuit să fie un bărbat.

Vino, nevastă. Hai să dăm o tură pe lac.

Îi luă punga din mână, îndesând-o în buzunarul hainei lui, înainte să o îndrume spre gheață și ea să întoarcă discuția la secrete.

Așa procedezi? Tranzacționezi secrete?

Numai când trebuie.

Numai ca să îți atingi scopurile.

Cuvintele erau mai mult pentru ea, decât pentru el.

Știu că am lipsit din aristocrație timp de un deceniu, dar suntem încă în Londra, nu? Informațiile încă sunt cea mai valoroasă marfă, nu?

Bănuiesc că da.

Nu îi plăcea cât de simplu era pentru el. Cât de dur era. Cât de ușor păstra secretele. Cât de ușor le folosea pentru a-i pedepsi

pe cei din jurul lui. Se forţă să zâmbească, ştiind că toată lumea dra vă privea. Nu îi plăcea să fie expusă.

– Şi cum vei proceda în ceea ce vă priveşte pe tine şi pe Langford?

Michael clătină din cap.

– Astăzi, nu vorbim nici despre Langford. Ne-am înţeles.

– Nu am fost niciodată de acord.

– Faptul că nu m-ai aruncat din trăsură pe drumul până aici a fost un acord tacit, spuse el sec. Dar dacă vrei să fie oficial, îţi voi accepta talismanul, cu bună credinţă.

– Nu am un talisman propriu.

– Nu-i nimic, zâmbi el. Îl poţi împrumuta pe al meu.

Ea îl săgetă cu privirea.

– Vrei să spui că ţi-l pot *returna* pe al tău.

– Semantică.

Ea nu îşi putu ascunde un mic zâmbet, în timp ce vârî mâna în buzunarul pelerinei, unde ţinea guineea pe care i-o dăduse acum câteva nopţi, şi scoase moneda.

– O după-amiază, spuse ea.

– Pentru o săptămână, conveni el.

Puse moneda în palma lui întinsă, privindu-l cum o ascunse în buzunarul hainei. Ea se întoarse, privind-o pe Pippa care rădea în partea cealaltă a lacului, cu un grup de tinere femei.

– Lord Castleton a cerut-o pe Pippa.

El nu se mişcă.

– Şi?

– Şi ea a acceptat. El nu răspunse. Bineînţeles că nu. Nu înţelegea. Nu *voia* să înţeleagă. Nu se potrivesc.

– Este atât de ciudat?

„Nu." Nu, nu era. Dar nu trebuia să fie atât de crud cu privire la asta.

Ea începu să patineze mai repede.

– Merită şansa la mai mult.

– Nu ar fi trebuit să accepte.

Ea îl privi îndelung, dintr-o parte.

– Sunt surprinsă că spui aşa ceva. Nu vrei să se mărite cât mai poate de repede?

Știi că da. Dar nu vreau să-i forțez mâna.

Numai mâna mea ai vrut să o forțezi?

Penelopa, începu el, iar ea i-o luă înainte, patinând mai repede, simțind curentul rece pe obraji, dorindu-și să poată continua, bucurându-se să poată scăpa din această viață ciudată, forțată, pe care o trăia. Trecu pe lângă un grup mare de oameni și el veni din nou lângă ea, punându-i mâna pe braț, încetinind-o. Penelopa, spune din nou. Te rog.

Poate că fuseseră cuvintele. Blândețea cu care fuseseră rostite. Felul ciudat în care răsunau din gura lui. Modul în care le rostise, de parcă ea ar fi putut să îl ignore și el i-ar fi dat drumul.

Dar ne opri, patinele ei lăsând un făgaș adânc în gheață, când se întoarse cu fața spre el.

Parcă trebuia să ne oprim, spuse ea, știind că era prea multă emoție în cuvintele ei. Parcă trebuia să o facem pentru ca ele să aibă o soartă diferită. Căsătorii care se bazează mai mult decât pe...

Decât pe o zestre frumoasă.

Îl văzu feri privirea la auzul cuvintelor.

Ar trebui să aibă o șansă mai bună decât noi. Mi-ai dat cuvântul tău.

Și cel puțin una din ele va avea. El arătă spre capătul îndepărtat al lacului și ea urmări privirea lui, la capătul căreia Olivia și Tottenham stăteau de vorbă, Olivia cu obrajii perfect îmbujorați, iar Tottenham cu un zâmbet larg pe față. El are avere și reputația îndeajuns de nepătată pentru a putea ajunge prim-ministru într-o zi. Dacă se potrivesc, ar putea fi o pereche colosală.

Sunt singuri? Împreună? Ea începu să patineze din nou, către ei. Michael, trebuie să ne întoarcem!

El ne întinse spre mâna ei, încetinindu-i ritmul.

Penelopa, nu sunt singuri într-un balcon la un bal. Stau, foarte fericiți, pe malul lacului, discutând.

Sans chaperone, spuse ea. Vorbesc serios. Nu fără însoțitoare, trebuie să ne întoarcem!

– Bine, dacă o spui în franceză, atunci trebuie să fie foarte serios. Își întoarse fața de la ea, așa că ea nu putu să-și dea seama exact, dar i se păru că o tachinează. Este complet deplasat. El se întinse și o apucă de mână, făcând-o să alunece într-o direcție diferită, chiar dacă ea încerca să scape. Îmi ești datoare cu o după-amiază, nevastă.

Când o apucă strâns, ea nu mai opuse rezistență, iar el se rotî în jurul ei, până când ea nu mai avu de ales, decât să-l urmeze, stând tot timpul cu fața la el.

Și apoi el o trase în brațele lui, ca într-un dans, și patinară cu spatele, ca și cum ar fi simulat un vals, până când ajunseră la o distanță sigură, pentru a nu fi auziți de nimeni.

– Se uită toată lumea la noi.

– Lasă-i să se uite. El o ținea strâns, șoptindu-i la ureche: Nu îți amintești cum era să îți petreci acele prime minute, cu răsuflarea tăiată, fără prezența unui însoțitor?

– Nu. Încercă să se tragă înapoi. Michael, trebuie să ne întoarcem.

Dintr-odată, nu mai simțea că trebuia să se întoarcă pentru Olivia. O făcea pentru ea însăși. Pentru sănătatea ei mentală Pentru că, în brațele lui, așa, cu vocea lui în ureche, nu era bine pentru siguranța ei. El se răsuci, împreună cu ea, într-un mic cerc

– Ne vom întoarce la ei în câteva minute. Dar acum, răspun de-mi la întrebare.

– Dar am răspuns. Încercă să se tragă înapoi, deși el o ținea strâns. Așa ceva nu se cuvine.

– Nu îți dau drumul. Dacă se uită cineva, pur și simplu îl ved pe marchizul de Bourne iubindu-și nebunește frumoasa soție Acum răspunde la întrebare.

Doar că nu o iubea nebunește. Nu era real. „Sau era?"

– Nu am fost curtată niciodată. Nu atât de intens, încât să-mi pierd răsuflarea.

Nu îi venea să creadă că recunoscuse asta în fața lui.

– Ducele tău nu a făcut tot ce-i stătea în putință pentru a te cuceri?

Penelopa nu se putu abține și izbucni în râs.

L-ai întâlnit vreodată pe ducele de Leighton? Nu are tocmai temperamentul care să te dea pe spate. Făcu o pauză, amintindu-și de ducă care oprise un bal pentru viitoarea lui soție, înainte de a adăuga: Cel puțin, nu cu mine.

Și ceilalți?

– Care ceilalți?

– Ceilalți pretendenți, Penelopa. Sunt sigur că unul dintre ei a dat tot ce avea mai bun pentru...

Ea clătină din cap, uitându-se în jurul ei, căutându-și surorile cu privirea, cu teamă, pentru a nu fi văzută. Philippa stătea cu un grup de fete, în mijlocul gheții strălucitoare.

Nici un pretendent nu mi-a tăiat vreodată răsuflarea.

– Nici măcar Tommy?

„Nu." Ar fi trebuit s-o spună cu voce tare, dar nu voia. Nu voia să își trădeze prietenul. Nu voia ca Michael să știe că fusese folosită de toți... chiar și de Tommy.

Credeam că nu vorbim despre Tommy.

Îl iubești?

În tonul lui se simțea tensiunea, și ea știa că nu va renunța până când nu îi va răspunde. Ea ridică dintr-un umăr.

Este un prieten drag. Bineînțeles că țin la el.

Ochii lui se măriră, întunecați.

Nu la asta m-ar referit, iar tu știi foarte bine.

Nu pretinse că nu ar fi înțeles. În schimb, îi spuse adevărul, știind că mărturisirea avea să-i confere lui putere. Dar nu îi păsa, pentru că își dorea ca măcar ceva în relația lor să fie adevărat.

Nici el nu m-a dat pe spate.

Un copilaș, nu mai mare de patru sau cinci ani, trecu prin dreptul lor, urmat de tatăl lui protector și de o mamă care rădea și care făcu o mică reverență spre ei. Penelopa zâmbi și răspunse printr-o fluturare a mâinii, înainte să spună, încet:

– Poate că, totuși, asta este problema. Poate că am așteptat prea mult să mi se taie respirația și am pierdut... ei bine... restul.

Cum el nu spuse nimic, ea se uită în sus, descoperind că el urmărea cu privirea aceeași familie la care se uita și ea. În cele din urmă, o privi foarte serios și ea nu își putu feri privirea, pentru

că se roteau şi se roteau, într-un ritm de vals, fără ca vreunul dintre ei să se mişte forţat, şi cu toate acestea învârtindu-se fără oprire. Ceva plutea în aerul dintre ei.

– Sunt foarte fericit că nu te-ai măritat cu Leighton sau cu Tommy, sau cu vreunul dintre ceilalţi peţitori patetici, Şasepenny.

Nimeni altcineva, în afară de Michael, nu îi spusese Şasepenny, o poreclă nătângă pe care i-o pusese acum o viaţă, asigurând-o că valora mult mai mult decât un penny pentru el. La acel moment, erau cuvinte dulci, o mică idee drăguţă pentru a se asigura că ea zâmbeşte, şi răspunsul ei venise prompt.

Căldura se răspândi în toată fiinţa ei la auzul numelui, urmată de o întrebare mult mai serioasă decât numele.

– Acum eşti sincer? Sau te prefaci? Cine eşti acum? Tu cel real? Sau o încercare să fii bărbatul care vor ei să fii? Nu-mi spune că nu contează, pentru că acum... în acest moment... contează. Vocea ei se auzi din ce în ce mai slab. Şi nici măcar nu îmi dau seama de ce.

– Este adevărul.

Şi poate că era naivă, dar îl crezu. Stătură acolo pentru un moment îndelungat, ochii lui căprui cu nuanţe aurii şi verzi fixând-o, ca şi cum ar fi fost singuri pe lac, ca şi cum toată Londra n-ar fi forfotit în jurul lor, iar ea se întrebă ce s-ar întâmpla oare dacă Londra nu ar fi acolo. Dacă Londra nu ar conta. El se afla atât de aproape, căldura lui era atât de reală şi de ispititoare, şi ea crezu că o va săruta acolo. „Nu." Se trase înainte ca el să o poată săruta. Trebuia.

Nu suporta ideea ca el să o folosească din nou.

Zăpada începuse să cadă, aşternându-se pe cozorocul beretei lui cu dungi fine şi pe umerii hainei sale perfect croite.

– Ar trebui să mă duc la Olivia înainte ca ea şi Tottenham să încerce să fugă. Se opri. Mulţumesc pentru după-amiază, zise ea.

Se întoarse şi plecă, patinând, simţind profund pierderea lui. Era greşit că o putea face să îl dorească atât de mult, atât de repede, cu un singur zâmbet cald sau un cuvânt amabil. Era slabă atunci când venea vorba de el. Iar el era atât de puternic.

Penelopa, o strigă el, iar ea se întoarse pentru a-i întâlni privirea, ceva complet periculos strălucind în ochii lui căprui. După-amiaza nu s-a terminat.

Și, pentru un scurt moment, Penelopa crezu că i se va tăia răsuflarea.

Capitolul 16

Dragă M.,

Nu aveam absolut nici o îndoială că acest sezon va fi oribil, dar este mai rău decât am crezut. O, pot suporta bârfele, șoaptele, modul în care am devenit invizibilă pentru acei burlaci care obișnuiau să mă invite la dans, dar să-l văd pe duce și pe noua sa superbă ducesă... este foarte dificil.

Sunt atât de îndrăgostiți; nici nu par să observe bârfele care îi înconjoară. Și apoi, ieri, am auzit într-un salon pentru femei că ea este însărcinată.

Este atât de ciudat să vezi pe altcineva trăind viața pe care ar fi trebuit să o ai tu. Și la fel de ciudat să îi-o dorești cu disperare și în același timp să te bucuri de libertatea pe care ți-o oferă ideea că ai scăpat de ea.

Nesemnată

Reședința Dolby, aprilie 1824

Scrisoare netrimisă

*

Într-adevăr, să îți curtezi soția îți dădea un sentiment ciudat. Nu s-ar fi gândit că așa ceva ar implica lumina lumânărilor, un dormitor liniștit și o rundă sau două de șoapte lascive. Și totuși, părea că seducerea soției *lui* le implica pe surorile ei, pe mama ei oarecum ridicolă, cinci dintre câinii de vânătoare ai tatălui ei și un joc de șarade. Era prima dată când juca șarade de când plecase din Surrey pentru a merge la școală, cu optsprezece ani în urmă.

– Nu e nevoie să rămâi aici, să ştii, şopti Penelopa, de lângă el, de pe canapeaua salonului din reşedinţa Dolby.

El se lăsă pe spate, cu picioarele încrucişate.

– Apreciez o rundă bună de şarade la fel de mult ca oricare alt bărbat.

– Şi, din experienţă, ştiu că bărbaţii adoră jocurile de salon, spuse ea ironic. După-amiaza a trecut, să ştii.

Cuvintele erau menite să-i amintească, într-o manieră nu foarte subtilă, că se achitase de datorie... că timpul lui expirase. El îi întâlni ochii albaştri.

– Este de-abia trecut de ora prânzului, Şasepenny. Îşi coborî vocea. După socoteala mea, mai am cel puţin cinci ore cu tine, până târziu în noapte.

Ea roşi, şi el rezistă impulsului de a face dragoste cu ea chiar acolo... de a o dezbrăca de tunica ei care îi venea prea bine şi de a o întinde, goală-goluţă, chiar pe canapeaua pe care stăteau. Mai mult ca sigur, familia ei nu ar fi aprobat gestul său. Nu era prima dată în acea zi când se gândise să o dezbrace de toate hainele, nici măcar a zecea oară. Probabil că nu era nici măcar a o suta oară. Se întâmplase ceva pe gheaţă, ceva pentru care el nu fusese pregătit.

Se distrase. Îi plăcuse Penelopa.

Îi plăcuse să patineze cu ea, şi să o tachineze, şi să o urmărească stând cu surorile ei, fiecare fiind fermecătoare în felul propriu. Şi fusese atât de tentat să se ducă la ea şi să şi-o revendice. Dar când încercase, ea plecase de lângă el – mânată de o putere grozavă – cu capul sus, minunată, refuzând să accepte mai puţin decât ceea ce merita.

Fusese captivat când îl lăsase acolo, atât de mândru de ea, pe când traversa lacul Serpentine, şi avusese nevoie de tot autocontrolul de care era în stare pentru a nu o urma şi a o ţine acolo, în acel loc care părea atât de îndepărtat de realitatea căsniciei lor. Savurase senzaţia trupului ei în braţele lui, în timp ce patinau, entuziasmat de felul în care îi zâmbise atunci când furase o castană din punga de hârtie, şi atunci când îl întrebase, cu ochii mari, despre adevăr – fusese fericit să îi răspundă cu sinceritate.

Totuși, sinceritatea lui nu fusese suficientă. „O lecție bine învățată." Ea se așteptase ca el să refuze invitația la jocul de șarade, știa, și cel mai probabil ar fi făcut-o. Dar i se păruse că nu era gata să o părăsească – într-adevăr, descoperise că nu îi plăcea deloc de a o mai părăsi vreodată. Așa că iată-l, într-un salon, luând parte în sânul familiei.

Surorile ei se năpustiră în cameră, Philippa ducând un castron uriaș, plin cu bilețele, urmată de un câine mare și maro, care sări pe canapea și se chinuia să își facă loc între el și Penelopa, învârtindu-se de două ori până să se așeze, cu botul pe coapsa Penelopei și cu fundul sprijinit în șoldul lui Michael. El se mișcă, făcând loc câinelui, în timp ce mâinile ei îi mângâiau încet urechile. Se simți gelos atunci când câinele oftă și se gudură la atingere și își dresă glasul, iritat de această invidie canină, întrebând:

Câți câini sunt în casa asta?

Ea își încreți nasul, gânditoare, iar el fu uimit de expresia feței sale – un vestigiu al copilăriei lor, care îl făcu să își dorească să întindă mâna și să își treacă degetul pe coama micuțului maidanez obraznic.

Zece? Unsprezece? dădu ea din umeri, ușor și adorabil. Sincer, nu mai știu. El este Brutus.

Se pare că te place.

Ea zâmbi.

Îi place atenția.

Michael hotărî că, indiferent cât de prostesc suna, ar fi renunțat fericit partea lui din Înger pentru a avea parte de mângâieri atât de iubitoare și de liniștitoare din partea ei.

Ai văzut ce *înalt* este Tottenham? Și atât de arătos! izbucni Olivia, apropiindu-se pentru a se așeza pe scaunul de lângă Michael, aplecându-se pentru a-i vorbi. Nu m-am gândit vreodată că un cumnat cu o reputație ca a ta ar putea cunoaște un potențial atât de formidabil!

Olivia! Marchiza de Needham și Dolby arăta de parcă îi venea să intre în pământ de rușine. Nu se discută așa ceva cu un *nobil*!

Nici măcar cu un cumnat?

– Nici măcar cu ell! Vocea lui Lady Needham se ascuți[ne] cu câteva octave. O scuză nu ar fi deplasată!

Pippa își ridică privirea din locul în care așezase bolul mare cu indicii pentru șaradă și își împinse ochelarii mai sus pe nas.

– Nu vrea să spună că reputația ta e *proastă*, milord. Doar că

Michael ridică din sprânceană, întrebându-se cum va termina propoziția.

– Sincer, Pippa. Nu este neghiob. Știe că are o reputație scan[da]loasă. Aș face pariu că lucrul acesta îl și distrează.

Ea îl zâmbi, etalându-și toți dinții, iar el hotărî că îi plac aceste fete. Brau amuzante, dacă nu cumva și mai mult de-atât.

– Bine. E de ajuns, interveni Penelopa. Jucăm? Olivia, ești prima.

Olivia părea mai mult decât dornică să înceapă jocul, așa că se îndreptă spre șemineul masiv, pentru a-și interpreta rolul. Alegând o bucățică de hârtie din bol, citi, țuguindu-și buzele în timp ce-și făcea strategia. Cu toate acestea, în loc să mimeze ceea ce scria pe hârtie, își ridică privirea și spuse:

– Crezi că Tottenham îmi va cumpăra un inel de logodnă imens?

– *Nunta lui Figaro*, spuse Penelopa, simplu.

– Dal sări Olivia. De unde ai știut?

– De unde, într-adevăr, replică Penelopa.

– Ce fată inteligentă! declară marchiza.

Michael nu se putu stăpâni. Izbucni în râs, atrăgând atenția soției lui, cu sprâncenele arcuite a mirare, de parcă ar fi fost un specimen ciudat de plantă, pe care de-abia îl descoperise.

– Ce este? întrebă el.

– Nimic... eu doar... tu nu râzi prea mult.

El se aplecă, apropiindu-se cât de mult putea, cu câinele între ei.

– Este nepotrivit?

Ea râse, cu un sunet melodios.

– Nu... eu... Roși din nou, iar el și-ar fi dat toată averea pentru a ști gândurile ei din acel moment. Nu.

– Olivia, spuse Pippa. Încearcă din nou.

Olivia vârî din nou mâna în bol, dar nu înainte să se uite direct la Michael și să spună:

Mi-au plăcut întotdeauna rubinele, Lord Bourne. Cred că îmi pun în valoare tenul. În cazul în care vine vorba. Când vorbești cu cineva.

Tottenham era, într-adevăr, în încurcătură.

O, sunt sigură că va veni vorba, spuse Penelopa, sec. Gândește-te ce discuții despre bijuterii și tenul doamnelor trebuie să aibă bărbații ca Bourne și Tottenham.

Ai fi surprinsă, îi spuse el soției sale, cu toată seriozitatea, și ea râse din nou. Mă voi strădui să îmi amintesc preferințele tale pentru rubine, Lady Olivia.

Ea zâmbi.

Așa să faci.

Nu sunt sigură că bijuteriile pun în valoare tenul, spuse Pippa, cu abilitate. Este o glumă.

Philippa, l-am invitat pe Lord Castleton la prânz mâine, anunță marchiza. Voi doi veți avea timp după-amiază de o plimbare, sper.

Este foarte bine, mamă. Atenția Pippei nu fu distrasă. Cinci cuvinte.

Tottenham n-a fost invitat, spuse Olivia, bosumflată.

Nu ar trebui să vorbești, Olivia, spuse Pippa. Deși au fost cinci cuvinte, așa că te felicit.

Michael zâmbi la replica inteligentă, dar observă lipsa de interes din răspunsul cumnatei sale. Nu își dorea să se mărite cu Castleton. Și nici nu o condamna – Castleton era un idiot. Puse nevoie de numai câteva ore pentru ca Bourne să descopere că Pippa era mai inteligentă decât mulți bărbați, iar Castleton ar fi fost o partidă îngrozitoare. Bineînțeles, Castleton ar fi fost o partidă îngrozitoare pentru oricine, dar Philippa, în special, ar fi omorît că mariajul lor îi distruge spiritul. Și Penelopa l-ar fi urât pentru că nu îi pusese capăt. O privi pe soția lui, care îl urmărea cu atenție. Se aplecă spre el.

Nu îți place ideea logodnei lor.

Ar fi putu minți. Cu cât Philippa și Castleton se căsătoreau mai repede, cu atât Michael s-ar fi putut răzbuna mai repede, cu atât mai repede ar fi putut să-și scoată viața din norul de mânie și furie care o umbrise în ultimul deceniu. Nu se schimbase nimic. Doar că ceva era diferit. „Penelopa." El dădu din cap.

– Nu îmi place.

Un licăr se aprinse în ochii ei albaștri și frumoși, ceva de care ar fi putut deveni dependent. Speranță. Fericire. Faptul că el era motivul acestei străluciri îl făcu să se simtă de zece ori mai bărbat.

– Îi vei pune capăt?

El ezită. Oare îi va pune capăt?

Asta ar fi făcut-o fericită pe Penelopa.

Dar cu ce preț? Fu salvat de Philippa, care se întorsese cu fața spre ei.

– Ce Dumnezeu?! Vedeți asta?

El nu fusese atent, dar acum Olivia mima alternativ o mișcare cu biciul și se strâmba, își mijea ochii, cu dinții expuși, degetele ei răsfirându-se de-o parte și de alta a gurii.

– Calmar înotând! Dai cu biciul în razele soarelui strigă marchiza, cu mândrie în ton, provocând râsul celorlalți din cameră.

– *Calmar înotând* este o piesă pe care aș citi-o cu plăcere, spune Philippa chicotind, după care se întoarse spre Penelopa. Penny, serios. Avem nevoie de ajutorul tău.

Penelopa o privi îndelung pe Olivia, și lui Michael îi fu greu să își ia privirea de la ea – atras de concentrarea ei. Se întrebă cum ar fi să fie destinatarul unui astfel de interes. Al unei astfel de satisfacții. Gelozia apăru din nou, și el se dojeni. Nici un bărbat matur nu ar trebui să fie gelos pe câini sau pe cumnate.

– Îmblânzirea scorpiei.

Olivia se opri.

– Dai! Mulțumesc, Pen. Începeam să mă simt ridicol.

– Nu-mi imaginez de ce, spuse Pippa, sec. Nu cred că scorpiile sunt oarbe, Olivia.

Și asta, venind din partea Philippei.

El, da. Aș vrea să văd dacă te descurci mai bine. Cine urmează?

E rândul lui Penny. Ea a ghicit ultima.

Penelopa se ridică în picioare și își aranjă fustele, iar Michael o privi cum se îndreptă spre scena improvizată, scoțând o bucățică de hârtie și despăturind-o. Ea se gândi îndelung, înainte să aibă o idee și față să i se lumineze. El se foi la locul lui, dintr-odată simțindu-se incomod, dintr-odată dorind să o ia pe sus din încăpere și din casă, și să o ducă în căminul lor, în patul lui. Dar runda începuse, iar el trebuia să aștepte. Ea ridică trei degete și el își imaginâ senzația lor pe maxilarul lui, pe buze, pe obraji.

Trei cuvinte!

Ea se îndreptă de spate și își salută surorile, apoi începu să bată un pas de marș, țeapăn, în jurul scenei, sânii ei plini încordându-se în decolteul rochiei. El se aplecă, cu coatele pe genunchi, și privi, savurând imaginea.

Ești în marș.

Soldați!

Ea făcu un semn încurajator cu mâinile.

Napoleon!

Ea simulă că trage cu pușca și atenția lui se abătu în locul în care umerii ei se întâlneau cu gâtul, adâncitura moale, umbrită, pe care tânjea să o sărute... locul pe care l-ar fi sărutat altădată și altundeva, dacă ar fi fost căsătoriți și el ar fi fost un bărbat diferit. Dacă el ar fi fost un bărbat pe care ea l-ar fi putut iubi. Dacă mariajul lor ar fi fost construit pe altceva decât pe răzbunare.

„Nu mă atinge." Cuvintele răsunară în capul lui, înfiorându-l, iar el le urî. Urî ceea ce reprezentau ele – felul în care ea se gândea la el, felul în care crezuse că ar trata-o. Felul în care o tratase. Felul în care o trata încă."

Vânătoare!

Tata!

Tata vânându-l pe Napoleon! Încercarea absurdă a Oliviei o distrase pe Penelopa de la mimă, făcând-o să izbucnească în râs. Ea dădu din cap, apoi arătă spre ea însăși. Tata vânându-te pe tine!

Pippa o privi pe Olivia.

– De ce Dumnezeu ar fi asta în bolul pentru șarade?

– Nu știu. Odată, am avut „Peruca mătușii Hester".

Pippa râse.

– Eu am pus-o acolo! Penelopa își drese glasul. Corect. Scuze, Pen. Ce nu spuneai?

Penelopa arătă spre propria persoană.

– Doamnă?

– Femeie?

Soție. Soția lui.

– Fată?

– Fiică?

– Marchiză!

Marchiza de Needham și Dolby exclamă prima ei încercare cu o încântare atât de exuberantă, încât Michael crezu că va cădea de pe canapea. Penelopa oftă și își dădu ochii peste cap, înainte să întâlnească privirea lui, cu sprâncenele ridicate, de parcă i-ar fi cerut ajutorul. Ceva începând să semene cu mândria explodă în pieptul lui la solicitarea tacită – la ideea că ar putea să i ceară lui ajutorul. Descoperi că își dorea să fie bărbatul la care să apeleze ea. Își dorea să o ajute.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Bourne, e un joc de șarade."

– Penelopa, spuse el.

Ochii ei strălucirră. Arătă spre el.

– Penelopa? Ești parte din indiciu? Olivia părea sceptică. Penelopa începu să mimeze din nou. Coși? Ba se strâmbă și arătă spre Olivia, apoi mimă scoaterea rapidă a ață din ac. Descoși?

Ba arătă spre Olivia, apoi spre ea, apoi mimă încă o dată cum coase și descoase, după care se uită la Pippa, în mod evident surprinsă de la care se aștepta a fi capabilă să pună indiciile cap la cap. Dar el nu voia să câștige Pippa. Voia să câștige el. Să o impresioneze.

– Odiseea, spuse el.

Penelopa zâmbi, larg și frumos, bătând din palme și sărind de bucurie, savurând triumful efemer, apoi mimă din nou cum trage cu pușca și merge în marș în jurul micii scene. Penny se învârti, arătând direct spre Michael, cu toată atenția la el, iar el se simți ca un erou când ghici.

Războiul troian.

Dal exclamă Penelopa, răsuflând puternic. Foarte bine jucat, Michael.

El nu se putu abține să nu se laude:

Într-adevăr am jucat, nu?

Nu înțeleg, spuse Olivia. Cum s-a ajuns de la cusutul și descusutul mimat de Penny la războiul troian?

Penelopa era soția lui Ulise, explică Pippa. El a părăsit-o, iar ea a așezat la gherghef, cosând toată ziua și stricând noaptea tot ce lucra. Timp de ani întregi.

De ce Dumnezeu ar face cineva asta? Olivia își încreți nasul, alegând o bomboană de pe tava din apropiere. *Ani?* Să fim serioși!

Îl aștepta să vină acasă, spuse Penelopa, întâlnind privirea lui Michael.

Era ceva plin de tâlc în acele cuvinte, iar el se gândi că era posibil să vorbească despre mai mult decât mitul grecesc. Îl aștepta și ea noaptea? Îi spusese să nu o atingă... îl împinsese... dar dispăruse, dacă s-ar duce la ea, l-ar accepta? Va urma calea aleasă de tiza ei?

Să sperăm că tu ai lucruri mai amuzante de făcut atunci când îl aștepți pe Michael să vină acasă, Penny, o tachină Olivia.

Penelopa zâmbi, dar era ceva în privirea ei care lui nu îi plăcu, ceva asemănător cu tristețea. Și se învinui pe sine pentru asta. Înainte să apară el, ea zâmbea și râdea și se juca cu surorile ei, fără a-și aduce aminte de soarta ei nefericită.

Se ridică în picioare pentru a o întâmpina, pe când se apropia de canapea.

Nu aș părăsi-o niciodată pe Penelopa mea timp de ani întregi, spuse el. Mi-ar fi mult prea teamă că cineva mi-ar putea-o fura. Soacra lui oftă zgomotos din partea cealaltă a camerei, în timp ce noile sale surori râdeau. El ridică una din mâinile Penelopei și o sărută. Penelopa și Ulise nu au fost niciodată cuplul meu mitic preferat, oricum. Întotdeauna mi-au plăcut mai mult Persefona și Hades.

Penelopa îi zâmbi și, dintr-odată, în încăpere se făcu cald.

Crezi că erau un cuplu mai fericit? întrebă ea, zâmbind.

El observă micul ei zâmbet, coborându-şi vocea şi rostind cu umor:

– Cred că şase luni de ospăţ sunt mai bune decât douăzeci de ani de foamete.

Ea roşi, iar el rezistă pornirii de a o săruta acolo, în salon, fără să-i mai pese de buna-cuviinţă şi de sensibilitatea doamnelor.

Fără să observe schimbul de priviri, Olivia exclamă:

– Lord Bourne, cred că este rândul tău.

El nu îşi desprinse privirea din ochii soţiei sale.

– Se face târziu, mi-e teamă. Cred că ar trebui să-mi duc soţia acasă.

Lady Needham sări în picioare, răsturnând un câine mic din poală, cu un mic scheunat.

– O, mai staţi. Ne bucurăm atât de mult de vizita voastră.

El o privi pe Penelopa, dorindu-şi să o ascundă din nou în infernul lui, dar lăsând-o să aleagă singură. Ea se întoarse spre mama ei.

– Lord Bourne are dreptate, spuse ea, trimiţându-i un fior pe şira spinării. Am avut o după-amiază lungă. Aş vrea să merg acasă.

„Cu el." Victoria îl înfierbântă şi rezistă impulsului de a o lua pe umăr şi de a o scoate aşa din cameră. Îl va lăsa să o atingă diseară. Îl va lăsa să îi taie respiraţia. Era sigur de asta. Mâine, nu se ştie, dar diseară... diseară, va fi a lui.

Chiar dacă nu o merita.

*

Dragă M.,

Victoria şi Valerie au fost căsătorite astăzi, printr-o ceremonie dublă, cu nişte soţi cu adevărat mediocri. Nu am nici o îndoială că alegerile lor au fost limitate de scandalul meu, şi abia dacă pot să-mi ascund mânia ce-mi umple sufletul din pricina acestei nedreptăţi.

Pare atât de nedrept că unii dintre noi au parte de o asemenea viaţă – plină de fericire, şi dragoste, şi prietenie, şi toate

lucrurile la care suntem învățați să nu visăm pentru că sunt atât de rare și în nici un caz nu sunt ceea ce te-ai aștepta de la o căsnicie obișnuită în înalta societate.

Știu că invidia este un păcat, dar nu mă pot abține să nu vreau ceea ce au alții. Pentru mine și surorile mele.

Nesemnată

Reședința Dolby, iunie 1825

Scrisoare netrimisă

♦

Se îndrăgostea de soțul ei. Înțelese surprinsă această realitate atunci când el o ajută să se urce în trăsură, bătând de două ori în acoperiș, înainte să se așeze lângă ea, pentru a se întoarce acasă.

Se îndrăgostise de partea din el care patinase, și jucase șarade, și o tachinase cu jocuri de cuvinte, și îi zâmbise ca și cum ar fi fost singura femeie din lume. Se îndrăgostea de bunătatea care mocnea sub învelișul lui exterior. Și era o parte din ea, întunecată și tăcută, care se îndrăgostea de restul personalității lui. Nu știa cum să se descurce dacă se îndrăgostea de el pe de-ntregul. Era mai mult decât putea duce. Se cutremură.

Îți este frig? întrebă el, deja mișcându-se pentru a pune o pătură pe ea.

Da, minți ea, trăgând lâna pe ea, încercând să-și aducă aminte că acest bărbat, bărbatul drăguț și grijuliu, care se interesa de confortul ei, era numai o parte efemeră din soțul ei.

Partea pe care o iubea.

Ar trebui să ajungem acasă destul de repede, spuse el, apropiindu-se și înconjurându-i umerii cu brațul – o fâșie de oțel fierbinte. Iubea atingerea lui. Ți-a plăcut după-amiaza?

Cuvintele ridicară un val de fierbințeală în ea, ca o promisiune, și nu și putu controla roșeața care îi inundă obrajii, chiar dacă făcea tot ce putea pentru a se distanța de el și de emoțiile pe care le provoca.

Da. Șaradele cu surorile mele sunt întotdeauna amuzante.

– Îmi plac foarte mult surorile tale. Cuvintele erau blânde, un sunet şoptit în întuneric. Mi-a plăcut că am participat la joc.

– Cred că ele se bucură că au un frate pe care îl plac, spuse ea, gândindu-se la cumnaţii ei. Soţul Victoriei şi cel al lui Valerie sunt mai puţin... ezită.

– Arătoşi?

Ea zâmbi. Nu se putu stăpâni.

– E bine şi aşa, dar voiam să spun...

– Încântători?

– Şi asta, dar...

– Foarte captivanţi?

Sprâncenele i se ridicară.

– Foarte captivant, aşa eşti tu?

El se prefăcu jignit.

– Nu ai observat asta la mine?

Lucrul înspăimântător era că observase. Nu că i-ar fi spus lui una ca asta.

– Nu. Dar văd că eşti infinit mai modest decât ceilalţi.

Veni rândul lui să râdă.

– Trebuie să fie foarte dificili, într-adevăr.

Ea făcu o grimasă.

– Văd că îţi cunoşti limitele.

Tăcerea se aşternu din nou, şi ea fu surprinsă când el o întrerupse:

– Îmi place jocul de şarade. A fost ca şi cum făceam parte din familie.

Cuvintele erau atât de cinstite şi de neaşteptate, încât lacrimile apărură, neinvitate, în ochii Penelopei. Ea clipi pentru a le întoarce din drum, spunând simplu:

– Suntem căsătoriţi.

El îi căută privirea în întuneric.

– Este de ajuns? Doar un schimb de jurăminte în faţa vicarului Compton, şi o familie s-a născut? Cum ea nu răspunse, el adăugă: Aş vrea să fie aşa.

Ea încercă să-şi păstreze tonul calm.

– Surorile mele te primesc cu brațele deschise, milord. Sunt sigură că le va plăcea amândurora să te aibă drept frate... Cum rămâne cu prietenia ta cu Lord Tottenham și... Se opri.

– Și? o îndemnă el.

Ea trase aer în piept.

– Și capacitatea ta de a o împiedica pe Pippa să devină Lady Cantleton.

El oftă, lăsându-se pe spătarul canapelei.

– Penelopa... nu este atât de ușor.

Ea încremeni, apoi se trase din îmbrățișarea lui, răceala cuprinzând-o instantaneu.

– Vrei să spui că nu este în interesul tău.

– Nu. Nu este.

– De ce contează cât de repede se mărită? El ezită, iar ea umplu tăcerea. Am încercat să înțeleg, Michael... dar nu-mi dau seama. Care este legătura? Deja ai dovada că Tommy este fiu nelegitim... Și brusc, înțelese. De fapt, nu o ai, nu?

El nu își feri privirea, dar nici nu vorbi. Mintea ei se frământa, încercând să înțeleagă aranjamentul, cum fusese organizat, de părțile care fuseseră implicate, de logica situației.

– Tu nu o ai, dar tatăl meu o are. Și tu îl vei plăti frumos pentru ea, măritându-i fetele. Marfa lui preferată.

– Penelopa, se aplecă el spre ea.

Ea se împinse în ușa trăsurii, cât de mult putea.

– Negi?

El înlemni.

– Nu.

Și iată, spuse ea cu amărăciune, realitatea situației umplând micul spațiu din trăsură, amenințând să o sufoce. Tatăl meu și soțul meu conspiră să ne conducă viețile, și mie, și surorilor mele. Nu se schimbă nimic. Asta este alegerea, nu? Reputația surorilor mele contra celei a prietenului meu? Una sau alta?

– La început era o alegere, ceda el. Dar acum... nu aș permite ca surorile tale să fie distruse, Penelopa.

Ea ridică o sprânceană.

– Să mă ierți dacă nu te cred, milord, ținând cont de cât de mult ai periclitat aceste reputații de la întâlnirea noastră.

– Fără amenințări. Vreau să fie fericite. Vreau ca tu să fii fericită.

O putea face fericită.

Ea nu avea nici o îndoială. Absolut nici una. Acesta era un bărbat care-și urmărea cu îndârjire scopul, și dacă se hotăra să îi ofere o viață plină de fericire, avea să reușească. Dar asta nu făcea parte din joc.

– Îți dorești mai mult răzbunarea.

– Le vreau pe amândouă. Vreau totul.

Ea își luă privirea de la el, întorcându-se spre strada de dincolo de fereastra trăsurii, dintr-odată supărată.

– O, Michael, cine ți-a spus că poți avea totul?

Călătoriră în liniște, înainte ca trăsura să se oprească și Michael coborî, întorcându-se pentru a o ajuta să coboare. În timp ce stătea acolo, în umbrele întunecate ale trăsurii, cu o mână întinsă, ea își reaminti de acea noapte de la Falconwell, când el îi oferise căsătoria, și numele, și aventura, iar ea acceptase, gândindu-se că era băiatul pe care-l cunoscuse cândva. Dar nu era. Nu mai avea nimic din acel băiat... acum era un bărbat cu două fețe – un protector blând și un răzbunător plin de vicii. Era soțul ei.

Și, Dumnezeu să o ajute, ea îl iubea.

Așteptase atâta vreme acest moment, această surpriză, sigură că îi va schimba viața și va face mugurii să înflorească și păsările să cânte odată cu euforia momentului. Dar dragostea aceasta nu era euforică. Era dureroasă.

Și nu era destul.

Se dădu jos din trăsură fără ajutorul lui, evitându-i mâna puternică, acoperită de mănușă, în timp ce coborî treptele și intră în foaierul casei, unde nu se vedea nici un servitor. El o urmă, dar ea nu ezită, în schimb se duse drept către scări și începu să urce.

– Penelopa, o strigă el de la baza scării, și ea închise ochii la auzul numelui, a felului în care sunetul de pe buzele lui îi provoca durere.

Nu se opri. El o urmă, lent și metodic, pe scări și pe coridorul lung, întunecat, spre dormitorul ei. Ea lăsă ușa deschisă, știind că el ar fi putut intra chiar dacă se încuia înăuntru. El închise ușa în urma lui, iar ea se duse spre măsuța de toaletă și își scoase mănușile, așezându-le cu grijă de un scaun.

– Penelopa, repetă el, cu o fermitate care pretindea supunere.

Ei bine, ea nu mai era supusă.

– Te rog, uită-te la mine.

Ea nu ezită. Nu răspunse.

– Penelopa... Vocea i se stinse treptat și, cu coada ochiului, îl văzu trecându-și degetele prin păr, lăsând acolo o urmă de imperfecțiune – atât de arătos, atât de neașteptat. Timp de zece ani am dus această viață. Răzbunare. Pedeapsă. Asta mi-a alimentat sentimentele, m-a hrănit.

Ea nu se întoarse. Nu putea. Nu voia ca el să vadă felul în care o emoționa. Cât de mult își dorea să țipe și să îl ia în brațe, și să îi spună că viața înseamnă mai mult... mai mult pentru *el*... decât acest scop blestemat. El nu ar fi ascultat-o.

Greșești, spuse ea, ducându-se spre lavoarul de la fereastră. Mai degrabă, te-a otrăvit.

Poate că așa este.

Ea turnă apă rece, curată în vas și își scufundă mâinile, privindu-le cum pălesc, într-o imagine distorsionată, pe fundalul de porțelan, apa denaturând adevărul. Când vorbi, se uită spre acele degete străine.

Știi că nu va funcționa, nu? Cum el nu răspunse, ea continuă: știi că odată ce vei obține prețioasa ta răzbunare, va mai fi altceva. Palconwell, Langford, Tommy... și pe urmă? Ce va urma?

Viața. În cele din urmă, spuse el, simplu. Viața ieșită de sub spectrul acelui om și al trecutului pe care mi l-a oferit. Viața fără pedeapsă. Făcu o pauză. Viața cu tine.

Era aproape când o spuse, mai aproape decât s-ar fi așteptat ea să își ridică mâinile din apă și se întoarse, chiar dacă vorbele o răscoliau – chiar dacă îi provocau durere. Brau cuvinte pe care își dorise cu disperare să le audă... încă de la începutul căsniciei lor... poate chiar dinainte de asta. Poate de când începuse să-i scrie,

ştiind că el nu va primi niciodată scrisorile. Dar, indiferent de cât de mult îşi dorea să audă acele cuvinte, ea îşi dădu seama că nu îl poate crede. Şi ceea ce conta era ceea ce credea – nu adevărul. El o învăţase asta.

El stătea la mai puţin de un metru de ea, serios şi puternic, ochii lui căprui părând negri în umbrele din cameră, şi ea nu îşi putu înfrâna cuvintele, chiar dacă ştia că nu îl va face niciodată să vadă adevărul.

– Te înşeli. Nu te vei schimba. În schimb, vei rămâne în întuneric, înconjurat de răzbunare. Făcu o pauză, ştiind că următoarele cuvinte erau cele mai importante, iar el trebuia să le audă. Şi ea trebuia să le rostească. Vei fi nefericit, Michael. Şi eu voi fi nefericită alături de tine.

Maxilarul lui se încleştă.

– Şi cum de eşti atât de expertă? Tu, cu viaţa ta fermecată, ţinută în puf în Surrey, fără să-ţi asumi vreun risc, fără vreo pată pe numele tău perfect, decent. Nu ştii nici cel mai mic lucru despre mânie, sau dezamăgire, sau devastare. Nu ştii cum este să ţi se smulgă viaţa din tine şi să nu-ţi doreşti nimic mai mult decât să-l pedepseşti pe omul care a făcut asta.

Cuvintele şoptite răsunară ca un tunet în cameră, răsunând în jurul Penelopei, până când ea nu se mai putu abţine.

– Eşti... un egoist. Făcu un pas spre el. Crezi că nu înţeleg dezamăgirea? Crezi că nu am fost dezamăgită când i-am văzut pe toţi din jurul meu, prietenii mei, surorile mele, căsătorindu-se? Crezi că nu am fost devastată în ziua în care am descoperit că bărbatul cu care trebuia să mă căsătoresc era îndrăgostit de o altă femeie? Crezi că nu am fost furioasă, în fiecare zi în care mă trezeam în casa tatălui meu, ştiind că era posibil să nu fiu niciodată mulţumită şi că s-ar putea să nu găsesc niciodată dragostea? Crezi că este uşor să fii o femeie ca mine, aruncată de la un bărbat la altul, care să fie stăpân pe viaţa mea – tată, logodnic, iar acum *soţ*?

Înainta spre el, forţându-l să dea cu spatele în încăpere, prea supărată pentru a se bucura că el se retrăgea odată cu ea.

– Trebuie să-ți reamintesc că niciodată, dar niciodată, nu am avut de ales în ceea ce privește direcția vieții mele? Că tot ce fac, tot ce sunt, este pentru a le servi altora?

– Asta este vina ta, Penelopa. Nu a noastră. Puteai refuza. Nu ți-a amenințat nimeni viața.

– Bineînțeles că m-au amenințat! explodă ea. Mi-au amenințat siguranța, securitatea, viitorul. Dacă nu era Leighton sau Tommy, sau *tu*, ce s-ar fi întâmplat? Ce s-ar fi întâmplat când tatăl meu ar fi murit și nu aș fi rămas cu *nimic*?

Atunci, el se îndreptă spre ea, apucându-i umerii cu mâinile.

– Doar că nu ai acceptat din instinct de autoapărare, nu? Ci mânată de vină și de responsabilitate, și din dorința de a le oferi surorilor tale viața pe care tu nu ai putut-o avea.

Ea se încruntă.

– Nu îmi voi cere scuze pentru că am făcut ce era bine pentru ele. Nu suntem toți ca tine, Michael, răsfățați și egoiști, și...

– Nu te opri acum, draga mea, rosti el tărăgănat, dându-i drumul și încrucișându-și brațele pe pieptul lat, tocmai ajungeai la partea frumoasă. Cum ea nu răspunse, el ridică din sprânceană. Lago. Îți place sau nu, tu ai ales, Șasepenny. Nimeni altcineva.

Îl ura că îi folosise porecla în timp ce se certau.

Te înșeli. Crezi că l-aș fi ales pe Leighton? Crezi că l-aș fi ales pe Tommy? Crezi că...

Se opri... dorindu-și cu disperare să termine propoziția, să spună „te-aș fi ales pe tine". Vrând să-l rănească. Să-l pedepsească pentru că făcuse totul mult mai complicat. Pentru că făcuse să-i fie imposibil să îl iubească pur și simplu. Dar el auzi, oricum, cuvintele.

Spune-o.

Ea clătină din cap.

Nu.

De ce nu? Este adevărat. Și dacă aș fi fost ultimul bărbat din Anglia, nu m-ai fi ales niciodată pe mine. Eu sunt personajul negativ în această piesă, cel care te-a răpit din viața ta perfectă de la țară, plin de răzbunare și de furie, mult prea dur și rece, și care nu te merită. Care nu merită sentimentele tale. Compania ta.

– Tu ai spus-o, nu eu.

Doar că nu era adevărat. Pentru că, dintre toate lucrurile pe care le făcuse, dintre toate căsătoriile dintre care avusese de ales, el era singurul pe care îl dorise cu adevărat. El făcu un pas în spate, își trecu mâna prin păr și pufni scurt, amuzat.

– Ai învățat să-ți porți bătăliile, nu? Gata cu sărmana Penelopa.

Ea își îndreptă umerii și trase adânc aer în piept, promițându-și că și-l va scoate din minte, alături de faptul că-l iubea.

– Nu, acceptă ea în cele din urmă. Nu mai există sărmana Penelopa.

Ceva se schimbă în interiorul lui și, pentru prima dată de la nunta lor, ea nu puse sub semnul întrebării emoția din privirea lui. Resemnare.

– Și asta-i tot, nu?

Ea încuviință, fiecare centimetru din ea urând acele cuvinte, dorindu-și să țipe din cauza nedreptății din viața ei.

– Asta-i tot. Dacă insiști să te răzbuni, fă-o fără mine de partea ta.

Știa că nu avea să-și respecte ultimatumul, dar cuvintele lui toi venină ca un tunet:

– Așa să fie.

Capitolul 17

Dragă M.,

Am fost la teatru în seara asta și ți-am auzit numele. Un grup de doamne discutau despre un nou club de jocuri și scandaloșii săi proprietari, iar eu nu m-am putut abține să nu ascult când le-am auzit vorbind despre tine. Este atât de ciudat să aud cum ți se spune Bourne – un nume pe care încă îl mai asociez cu tatăl tău, dar presupun că a devenit al tău de vreo zece ani.

Un deceniu. Zece ani de când te-am văzut ultima oară, de când am vorbit. Zece ani de când s-a schimbat totul. Zece ani, iar mie încă mi-e dor de tine.
Nesemnată
Reședința Dolby, mai 1826

Scrisoare netrimisă

*

Michael urca scările reședinței Dolby, o săptămână mai târziu, răspunzând convocării din partea socrului său, care sosise la Casa Iadului în acea dimineață, când el stătea în birou și încerca să se abțină să nu se năpustească prin casă, pentru a pune stăpânire pe soția lui și pentru a demonstra, o dată pentru totdeauna, că erau căsătoriți și că ea îi aparținea.

Se ajunsese la asta... adevărul jenant că el își petrecea cea mai mare parte a timpului acasă, ascultând pașii ei de dincolo de ușă, așteptând ca ea să vină la el, pentru a-i spune că s-a răzgândit, implorându-l să o atingă. La fel de mult cum își dorea el să îl atingă.

De șase nopți, își petrecea serile acasă, evitându-și soția, chiar dacă stătea lângă acea blestemată de ușă comună, ascultând cum servitorii îi umpleau vasul de baie și vorbeau cu ea, apoi cum ea aluneca în apă, sunetele mișcării ei în apă făcându-l să se chinuie, ispitit dincolo de limită. Plin de dorința de a-i demonstra cine era.

Experiența era tortură pură. Și o merita, pedepsindu-se prin refuzul de a intra în acea cameră, de a o ridica din vasul de baie și de a o întinde, drăgăstos și plin de dorință, în patul ei, pentru a o avea. Întorcându-se de la ușa care îl tachina cu secretele pe care le ascundea, simți o umbră de regret. Ea devenea tot ce își dorise el, și fusese întotdeauna mai mult decât merita el.

Noaptea trecută fusese cea mai rea – rădea cu camerista ei despre ceva, iar el stătea, cu o mână pe mânerul ușii, sunetul râsului ei melodios fiind ispititor ca o chemare de sirenă. Își pusese

fruntea pe uşă, ca un prost, şi ascultase îndelung, aşteptând să se schimbe ceva.

În cele din urmă, se întorsese, arzând de dorinţa de a se duce la ea, observând-o pe Worth stând în capătul îndepărtat al camerei, chiar lângă uşa închisă.

Se simţise stânjenit şi iritat.

– Nu se mai obişnuieşte să se bată la uşă?

Worth ridică o sprânceană roşcată.

– Nu am crezut că este necesar, deoarece de foarte puţine ori eşti acasă la această oră.

– În seara asta sunt acasă.

– Eşti de asemenea un idiot.

Menajera nu fusese niciodată genul de persoană care să vorbească pe ocolite.

– Ar trebui să te dau afară pentru insolenţă.

– Dar nu o vei face. Pentru că am dreptate. Ce e în neregulă cu tine? E evident că ţii la doamnă, iar ea ţine la tine, în mod clar.

– Nu e nimic clar în asta.

– Ai dreptate, spuse menajera, aşezând un teanc de prosoape lângă lavoar. Este complet de neînţeles – motivul pentru care amândoi vă petreceţi prea mult timp în spatele acelei uşi, spionându-vă unul pe celălalt.

Michael ridică din sprâncene.

– Şi ea...

Worth ridică dintr-un umăr.

– Bănuiesc că nu vei şti niciodată. Se opri. La naiba, Bourne. Ţi-ai petrecut prea mult din viaţa adultă protejându-i pe alţii. Cine te va proteja de tine însuţi?

El îşi întoarse faţa de la menajeră.

– Lasă-mă.

În acea noapte, el ascultă atent, aşteptând ca Penelopa să iasă din baie şi să se apropie de uşa comună. Jură că, dacă prindea măcar un semn că ea stătea de partea cealaltă, aşteptând, va deschide uşa, şi vor da cărţile pe faţă. Dar nu făcu decât să vadă cum lumina de dincolo de uşă se stinse, auzi foşnetul aşternuturilor când ea se urcă în pat, şi plecă grăbit spre Înger, petrecându-şi noaptea

mi-club, unde văzu cum zeci de mii de lire erau pariate și pierdute, amintindu-i de puterea dorinței, de slăbiciune. Amintindu-i de ceea ce câștigase.

De ceea ce pierduse.

Având încă pe el haina și pălăria, Bourne îl urmă pe lacheu prin labirintul reședinței Dolby – una dintre puținele moșii din interiorul Londrei – și ieși într-un balcon imens, care dădea spre teremurile acoperite cu zăpadă ale proprietății. Se vedea un set de urme de om, care ieșeau din casă, înconjurate de mai multe urme de animal. Ecoul unei puști răsună în liniște, și Michael se întoarse spre lacheu, știind că se aștepta ca el să urmeze sunetul. Privi zăpada proaspăt căzută acoperindu-i zgomotul pașilor – spre socrul său.

O rafală aspră de vânt porni dintr-odată și el încetini, întorcându-și capul din fața rafalei, dezgolindu-și dinții în fața frigului pătrunzător. O pușcă de vânătoare răsună din spatele unui mic deal, și se simți ușor agitat. Nu era dispus să fie împușcat de marchizul de Needham și Dolby, cel puțin, nu *accidental*. Trecându-și în revistă opțiunile, se opri, își făcu palmele pâlnie și strigă:

Needham!

Ura!

Un strigăt răzbătu din spatele crestei, accentuat de mai multe lătrături și urlete diferite. Bourne îl luă ca pe o aprobare de a se apropia. Se opri în timp ce urca povârnișul, uitându-se la întinderea enormă de pământ care ajungea până la Tamisa. Trase adânc aer în piept, plăcându-i senzația aerului rece în plămâni, și își îndreptă atenția spre Needham, care își proteja ochii de soarele de dimineață.

La jumătatea pantei, Needham strigă:

Nu eram sigur că vei veni.

Cred că este de datoria oricui să răspundă la apelul socrului său.

Needham râse.

În special când bărbatul în cauză deține singurul lucru pe care îl dorești.

Michael răspunse la strângerea fermă de mână a lui Needham.

– E al naibii de frig, Needham. Ce faci aici?

Marchizul îl ignoră, întorcându-se cu un „Ha!" puternic și trimițând câinii în desișul de la douăzeci de metri depărtare. Un singur fazan țâșni în aer. Needham își ridică pușca și trase.

– La naiba! L-am ratat!

Era un șoc, mai mult ca sigur.

Cei doi bărbați porniră spre tufișuri, și Bourne aștepta ca bătrânul să vorbească primul.

– Te-ai descurcat foarte bine, ținându-le pe fetele mele departe de noroi. Michael nu răspunse și Needham continuă: Castleton a cerut-o pe Pippa de soție.

– Am auzit. Îți mărturisesc că sunt surprins că ai fost de acord.

Needham se strâmbă, în timp ce vântul sufla pe lângă ei. Un câine lătră în apropiere, și Needham se întoarse.

– Haide, Brutus! Nu am terminat! Începu din nou să meargă. Câinele ăsta nu e bun de nimic, zise, iar Bourne își stăpâni o replică evidentă. Castleton e un imbecil, dar e conte, și asta o face fericită pe soția lui. Câinii stârniră un alt fazan, și Needham trase și rată. Pippa este prea deșteaptă pentru binele ei.

– Pippa este prea deșteaptă pentru o viață cu Castleton.

Știa că nu trebuia s-o spună. Știa că nu trebuia să-i pese cu cine se mărita fata, cât timp logodna s-ar fi terminat cu el obținând mijlocul prin care să se răzbune pe Langford. Dar nu putea să nu se gândească la Penelopa și la felul în care logodnicul nepotrivit al Pippei o supăra. Nu voia ca ea să fie supărată. O voia fericită.

Se înmuie.

Needham părea să nu observe.

– Fata a acceptat. Nu pot anula logodna. Nu fără un motiv serios.

– Și faptul că acest Castleton este un găgăuță?

– Nu este destul de bun.

– Dar dacă îți găsesc un alt motiv? Unul mai bun?

Sigur era ceva în dosarele de la clubul său – ceva ce îl putea condamna pe Castleton și putea pune capăt logodnei. Needham îi aruncă o privire.

Uiți că sunt foarte conștient de consecințele ruperii unei logodne. Chiar și cele cu un motiv bun pot distruge fetele. Și pe surorile lor.

Cum i se întâmplase Penelopei.

Dă-mi câteva zile. Voi găsi ceva. Dintr-odată, devenise esențial ca Bourne să găsească o modalitate de a o scoate pe Pippa din logodna ei aranjată. Nu conta că putea simți gustul răzbunării, atât de aproape și de dulce.

Needham clătină din cap.

Trebuie să accept ofertele care vin, altfel voi mai avea o altă Penelopa în grijă. Nu-mi permit asta.

Bourne scrâșni din dinți la auzul cuvintelor.

Penelopa este marchiză.

Nu ar fi fost dacă tu nu veneai după Falconwell, nu? De ce crezi că am inclus domeniul în zestrea ei? Era ultima mea șansă.

Ultima ta șansă pentru ce?

Eu nu am un fiu, Bourne. Se uită spre reședința Dolby. Când voi muri, această casă și conacul îi vor rămâne unui idiot de văr, căruia nu-i pasă de ele sau de terenul pe care se află. Penelopa e o fată bună. Face ce i se spune. Am fost foarte clar, în fața ei, că trebuie să se mărite pentru ca surorile ei să rămână valoroase. Nu putea hotărî să rămână fată bătrână și să își petreacă restul zilelor ofilindu-se în Surrey. Își cunoaște datoria. Știa că Falconwell le va fi transmis copiilor ei și, odată cu el, și o parte din moșia Needham.

Un mic șir de fete blonde îi populară gânduri. Nu amintire. Vis. Copiii ei. Copiii *lor*. Gândul îl mistui, la fel și dorința care venise odată cu el. Nu se gândise niciodată la copii. Nu își imaginase niciodată că își dorește. Nu se gândise niciodată că el ar fi genul de tată pe care îl meritau.

Ai vrut ceva din trecut, pentru a-ți asigura viitorul.

Marchizul se întoarse spre casă.

O dorință pe care-o înțelegi, fac pariu.

Cât de ciudat era că el nu se gândise niciodată la asta în acest fel. Nu până acum. Fusese atât de concentrat să recâștige Falconwell, încât nu se gândise la *ce* va face cu el. La ce va urma. La *cine* va urma.

În mintea lui, nu mai venea nimic după recuperarea domeniului Falconwell. Nimic, în afară de răzbunare. Doar că acum era ceva mai mult, dincolo de umbra uriașă a casei și a trecutului său. „Ceva ce răzbunarea ar distruge." El își alungă gândul.

– Mărturisesc, când Langford a pus Falconwell ca miză în joc, am știut că vei veni după el. M-a bucurat că l-am câștigat, știind că te va invita.

Michael auzi mulțumirea de sine din cuvinte.

– De ce?

Needham ridică ușor dintr-un umăr.

– Am știut întotdeauna că se va mărita cu tine sau cu Tommy Alles și, dintre voi, am sperat întotdeauna că vei fi tu – nu din motivul evident – caracterul nelegitim –, deși asta a contribuit puțin, ci din cauză că te-am plăcut întotdeauna, băiete. Întotdeauna am crezut că te vei întoarce de la școală și vei fi gata să iei titlul, și pământul, și fata. Când Langford te-a adus la sapă de lemn și eu am fost nevoit să umblu după Leighton, nu am fost nici un pic încurcat, să știi.

Michael ar fi considerat amuzant egoismul discursului, dacă nu ar fi fost atât de șocat de ideea că Needham îl dorise întotdeauna pe el pentru Penelopa.

– De ce eu?

Needham privi în depărtare, spre Tamisa, analizând întrebarea. În cele din urmă, spuse:

– Tu erai cel căruia îi păsa cel mai mult de moșie.

Era adevărat. Îi păsase de pământ și de oamenii de pe el. Atât de mult, încât, când pierduse totul, nu mai avusese curajul de a se întoarce pentru a-i privi în ochi. „Pentru a o privi pe ea în ochi." Dar acum era prea târziu pentru a repara acele greșeli.

– Asta, continuă Needham, și pentru că tu erai cel pe care îl plăcea cel mai mult.

Fiorul emoției îl săgetă la auzul cuvintelor și al adevărului din ele. Îl plăcuse cel mai mult. Până când plecase. Și rămăsese singură. Și încetase să mai creadă în el. Avea dreptate să o facă, bineînțeles. El își expusese clar obiectivele și, primind singurul lucru pe care îl dorise vreodată, putea să o piardă pe ea. Ea era

sacrificiul pe care el planificase să îl facă încă de la început. Atunci, nu era un sacrificiu nu prea mare – acum, era prea mare pentru a se mai gândi la el. Era de așteptat, bineînțeles – distrusese tot ce avuse vreodată de valoare.

– Acum nu mai contează, continuă Needham, fără să știe ce era în gândurile lui Michael. Te-ai descurcat bine. Ziarul de azi-dimineață elogia calitățile căsniciei voastre... mărturisesc, sunt surprins de cât efort ai investit în povestea ta – mâncatul de castane și valsul de pe gheață, și petrecerea după-amiezelor cu fetele mele, și alte prostii. Dar te-ai descurcat bine... și West pare să le creadă. Ziarele jură că voi v-ați căsătorit din dragoste. Castleton nu ar fi făcut cererea dacă numele nostru ar fi fost pătat în vreun fel de un mariaj scandalos.

„Tu ar trebui să fii cel care se opune căsătoriei, nu Castleton. Pippei i-ar fi mult mai bine fără un bărbat care este jumătate evreu." Michael deschise gura pentru a rosti exact asta, când Needham spuse:

Oricum, i-ai păcălit. Răzbunarea este a ta, după cum am convenit.

„Răzbunarea este a ta." Cuvintele pe care le aștepta de un deceniu.

Am scrisoarea în casă, pregătită pentru tine.

Nu vrei să aștepți până se logodește și Olivia?

Întrebarea ieșise înainte să o poată opri... înainte să se poată gândi la faptul că îi reamintea socrului său că propria contribuție la înțelegere nu se încheiase în mod oficial.

Needham își ridică pușca, arătând în direcția unui gard viu ce urma de pe malul râului.

Tottenham a invitat-o azi la călărie. Băiatul va ajunge prim ministru într-o zi; viitorul Oliviei pare strălucitor. Trase, apoi îl privi pe Michael. Și, în plus, te-ai descurcat bine cu fetele; ce mai în promisiunile.

Dar nu se descurcase bine cu ele, nu? Philippa urma să se mărite cu un imbecil, iar Penelopa – Penelopa se măritase cu un ucigaș. Își strecură mâinile în buzunare, crispându-se din cauza frigului, și se întoarse pentru a privi profilul reședinței Dolby.

– De ce mi-ai făcut promisiunea asta?

– Am cinci fete şi, chiar dacă mă fac să beau, dacă mi s-ar întâmpla ceva, aş vrea să ştiu că tutorele lor – bărbatul pe care l-am trecut în actul de proprietate – se va îngriji de ele, aşa cum am făcut-o şi eu. Needham se întoarse şi porni spre casă, mergând înapoi pe urmele vechi. Langford a ignorat acel cod. Merită orice ai să îi oferi.

Michael ar fi trebuit să se simtă triumfător. Ar fi trebuit să simtă plăcere. Până la urmă, tocmai primise lucrul pe care îl dorea cel mai mult din lume. În schimb, se simţi pustiu. Pustiit, cu excepţia unui singur adevăr incontestabil.

Ea îl va urî pentru asta.

Dar nu la fel de mult cum se va urî pe sine însuşi.

•

Biliard diseară.
O trăsură te va lua la unsprezece şi jumătate.
Éloa

Micul pătrat bej-deschis, ştanţat cu o delicată femeie-înger, sosi imediat după prânz, fiind livrat de Worth cu un zâmbet atotcunoscător. Penelopa despături scrisoarea cu mâinile tremurânde şi citi promisiunea întunecată, misterioasă de pe bilet. Promisiunea aventurii. Ea privi pe deasupra invitaţiei, îmbujorându-se brusc, şi întrebă menajera:

– Unde este soţul meu?

– A fost plecat toată ziua, milady.

Penelopa ridică hârtia.

– Şi asta?

– A sosit acum nici cinci minute.

Ea dădu din cap, gândindu-se la invitaţie şi la implicaţiile sale. Nu îl mai văzuse pe Michael din ziua în care fuseseră să patineze şi se certaseră, iar ea îşi dăduse seama că îl iubea. Plecase din dormitorul ei în acea seară şi nu se mai întorsese – chiar dacă ea aşteptase, conştientă că nu trebuia să spere că el s-ar putea hotărî să renunţe la căutarea răzbunării şi să aleagă, în schimb, viaţa cu ea.

Era posibil ca invitația să fie de la el? Gândul o făcu să își țină răsuflarea. Poate că era. Poate că o alesese pe ea. Poate că îi oferea aventura și le oferea amândurora o nouă șansă la viață...Sau poate că nu.

Oricum, biletul era o tentație căreia nu îi putea rezista – își dorise o șansă la aventură, la biliard, la o noapte petrecută la Îngerul Căzut. Și nu avea să mintă, își dorea șansa de a-l vedea din nou pe soțul ei. Soțul ei, după care tânjea, chiar dacă știa că nu are sens. Poate că jurase să îl evite, să păstreze distanța față de tentație, să se protejeze față de felul în care o făcea să se simtă, dar nu i se putea opune. Tot ce putea face era să aștepte căderea nopții și apoi, în întuneric, să aștepte ora stabilită.

Se îmbrăcă cu atenție, dorindu-și să nu îi mai pese atât de ce ar putea crede el, de modul în care ar vedea-o, alegând o mătase roșie, complet nepotrivită pentru sfârșitul lui februarie, dar cu o culoare despre care crezuse întotdeauna că îi pune în valoare tenul alb, făcând-o să pară mai puțin plictisitoare și mai mult... *mai mult.*

Trăsura sosise la intrarea servitorilor din Casa Iadului, care trecea prin bucătărie, și doamna Worth veni să o anunțe, cu hăt sclipindu-i cu tâlc și făcând-o pe Penelopa să roșească de nerăbdare.

Veți avea nevoie de asta, șopti menajera, în timp ce îndesă în mâna Penelopei o mască de mătase simplă, neagră, împodobită cu panglici stacojii.

Da?

Vă veți bucura mult mai mult de seara asta dacă nu vă faceți ușor ca veți fi descoperită.

Inima Penelopei stătu să-i iasă din piept când atinse masca, plasându-i la nebunie senzația de mătase – fiorul promisiunii.

O mască, șopti ea, mai mult pentru ea decât pentru menajeră. Speranțele înfloriră. Mulțumesc.

Menajera zâmbi, într-o tăcere plin de înțelesuri.

Este plăcerea mea. Făcu o pauză, privind-o pe Penelopa cum își ridică masca la ochi, legând-o la spate și potrivind mătasea pe trăsăturile ei. Pot spune, milady, cât de fericită sunt că v-a ales?

Fusese o replică obraznică şi în nici un caz ceva ce ar fi trebuit să spună menajerele, dar Worth nu era deloc genul de menajeră obişnuită, aşadar Penelopa zâmbi şi răspunse:

– Nu sunt sigură că el ar fi acord cu tine.

Ceva străluci în ochii celeilalte femei.

– Cred că este numai o chestiune de timp până când să o facă.

Rostind cuvintele, Worth dădu din cap şi Penelopa ieşi pe uşă, urcând repede în trăsura care aştepta, cu inima bătându-i nebuneşte, înainte să se mai poată întoarce. Înainte să se poată opri.

Trăsura nu o lăsă la intrarea principală în club, ci la o intrare ciudată, nu foarte impresionantă, la care se ajungea pe nişte alei strâmte, ce duceau spre grajdurile care se întindeau de-a lungul clădirii. Se ridică într-un întuneric aproape deplin, apucând mâna vizitiului care venise să o ajute să coboare şi care o îndrumă spre o uşă din oţel înnegrit. Începu să devină agitată. Se afla încă o dată la clubul lui Michael, de data aceasta, cu invitaţie, în ceea ce ea credea că era cea mai frumoasă rochie de seară a ei, pentru un joc de biliard.

Era extraordinar de palpitant.

Vizitiul ciocăni pentru ea şi se îndepărtă, în timp ce o mică fantă din uşă se deschise şi o pereche de ochi – negri ca smoala – apărură. Din spatele uşii nu se auzea nici un sunet.

– Eu... am primit o invitaţie. La biliard, spuse ea, ridicând o mână pentru a se asigura că masca era bine prinsă, urând mişcarea şi nodul din gât, şi agitaţia ei.

Se făcu linişte, apoi fanta se închise, lăsând-o singură în întuneric, la miezul nopţii. La intrarea din spate a unui club de jocuri din Londra.

Înghiţi în sec. „Bine. Nu a mers aşa cum mă aşteptam." Ciocăni din nou. Micuţa fantă se deschise încă o dată.

– Soţul meu este...

Fanta se închise.

– ... şeful tău, vorbi ea spre uşă, de parcă ar fi putut să se deschidă singură, cu formula potrivită.

Din păcate, rămase închisă. Penelopa îşi strânse pelerina în jurul ei şi se uită peste umăr, la vizitiul din spate, care tocmai

se așeza la locul lui. El observă situația neplăcută în care se afla ea, din fericire, și spuse:

– De obicei, este o parolă, milady.

Bineînțeles. Cuvântul ciudat, de la finalul invitației. Cine avea nevoie de o parolă pentru a face ceva? Parcă era într-un roman gotic. Își drese glasul și se duse din nou în fața ușii enorme.

Ciocăni iar. Fanta se deschise cu un pocnet și Penelopa zâmbi în direcția ochilor.

Nici un indiciu de recunoaștere.

– Am o parolă! exclamă ea triumfătoare.

Ochii nu fură impresionați.

– Éloa, șopti ea, fără a ști cum funcționa procesul.

Fanta se închise din nou.

„Chiar așa?" Ea aștepta, întorcându-se la trăsură și aruncându-i vizitiului o privire enervată. El ridică din umeri, de parcă ar fi spus: „Nu am nici o idee".

Și chiar când era pe punctul de a renunța, auzi zgomotul unui lacăt descuiat și scârțâitul de metal pe metal... și ușa masivă se deschise. Nu își putu masca bucuria.

Bărbatul dinăuntru era enorm, cu pielea închisă la culoare și ochii negri, și cu o expresie imobilă, care ar fi trebuit să o sperie pe Penelopa, dacă nu ar fi fost atât de entuziasmată. Era îmbrăcat în pantaloni bufanți și o cămașă cu nasturi, a cărei culoare nu se putea distinge în lumina slabă, și nu purta vestă sau palton. Auzise despre el că este îmbrăcat necorespunzător, dar își aduse repede aminte că nu mai intrase niciodată într-un club de jocuri printr-o ușă misterioasă, unde ți se cerea parola, așa că se gândi că știa foarte puține despre codul vestimentar potrivit al ușierului, în această situație.

Îi flutură hârtia care îi fusese adusă mai devreme, în acea zi.

Vrei să-mi vezi invitația?

Nu.

Îl lăsă la o parte pentru a o lăsa să intre.

O, spuse ea, ușor dezamăgită, trecând pe lângă el, în holul mic, privindu-l cum închide ușa în spatele ei, cu o bufnitură amenințătoare.

El nu o privi; în schimb, se aşezâ pe un scăunel aşezat lângă uşă, ridică o carte de pe un raft din apropiere şi începu să citească la lumina unui sfeşnic de perete. Penelopa îl privi uimită. Se pare că era un om de litere. Stătu tăcută câteva clipe, neştiind care era următoarea mişcare. El nu părea a observa. Apoi, ea îşi drese glasul. El întoarse o pagină. În cele din urmă, ea spuse:

– Te rog să mă scuzi.

El nu ridică privirea.

– Da?

– Sunt Lady...

– Fără nume.

Făcu ochii mari.

– Poftim?

– Aici nu se spun nume. Întoarse o altă pagină.

– Eu... se opri, neştiind ce să spună. *Aici?* Bine, dar eu...

– Fără nume.

Rămaseră tăcuţi încă puţin, până când ea simţi că nu mai suportă.

– Ai putea să-mi spui dacă voi sta aici toată noaptea? Dacă aş fi ştiut, mi-aş fi adus şi eu o carte cu mine.

El ridică privirea, şi ea se delectă cu felul în care ochii lui negri se mărirâ uşor, de parcă l-ar fi surprins. El îi făcu semn spre capătul îndepărtat al holului, unde o altă uşă se deschidea în întuneric. Nu o văzuse mai devreme. Se duse către ea.

– La biliard ajung pe aici?

El o privi cu atenţie, de parcă ar fi fost un specimen la microscop.

– Printre alte lucruri, da.

Ea zâmbi.

– Excelent. Ţi-aş cere numele pentru a-ţi putea mulţumi aşa cum se cuvine, domnule, dar...

El se întoarse la carte.

– Fără nume.

– Exact.

Ea deschise ușa, lăsând să intre o rază de lumină din coridorul de dincolo. Se uită în spate, la ușierul ciudat, impresionată de jocul luminii aurii pe pielea lui închisă, și spuse:

– Ei bine, oricum îți mulțumesc.

El nu răspunse, și ca pași în holul bine luminat, închizând bine ușa în urma ei, rămânând singură. Coridorul era lat și lung, deschis în ambele direcții, și lumânările luminau fiecare centimetru al holului, într-o culoare vie, grație decorului aurit, făcând ca întregul spațiu să fie cald și strălucitor. Pereții erau acoperiți cu mătase stacojie și catifea de culoare vinului, cu un model șerpuit, și Penelopa nu se putu abține să nu întindă mâna pentru a le atinge, plăcându-i felul în care plușul se simțea sub atingerea ei.

Un hohot de râs feminin veni dintr-un capăt al coridorului, și ea se îndreptă către el instinctiv, fără a ști ce va găsi, dar simțindu-se, în mod ciudat, pregătită pentru orice ar fi urmat să se întâmple. O luă pe marginea coridorului, cu degetele mângâind pereții, trecând de o ușă închisă, și alta, și apoi alta. Se opri în fața unei uși deschise, care dezvăluia o încăpere în care nu se afla decât o masă lungă, și pași înăuntru, gândindu-se să arunce o privire mai de aproape.

Încastrată în masă, la câțiva centimetri adâncime, era o pânză din postav verde, brodată cu un fir deschis la culoare, de un alb imaculat, cu un careu de numere care se întindea pe toată lungimea și lățimea sa. Penelopa se aplecă pentru a cerceta textul conținut, lucrat cu grijă – misterioasa combinație de numere, fracții și cuvinte. Întinse mâna, pentru a-și trece un deget, înmânușat, de a lungul cuvântului *Noroc*, un fior de emoție străbătând-o, în timp ce urmărea curba lui O și unghiurile lui N.

Ai descoperit jocul de zaruri.

I se tăie respirația de surprindere și se roti, cu mâna la gât, pentru a-l descoperi pe domnul Cross, stând în ușa camerei, cu un zâmbet pieziș pe chipul frumos. Ea înlemni, știind că fusese prinsă.

– Îmi pare rău. Nu am știut unde... Nu era nimeni în... Vocea îi pieri, stabilind că tăcerea era o alegere mai bună decât să continue ca o netoată.

El râse și înaintă.

– Nu trebuie să te scuzi. Acum ești membru, și ești liberă să mergi unde vrei.

Ea își înclină capul.

– Membru?

El zâmbi.

– Este un club, milady. Este necesară calitatea de membru.

– Sunt aici numai pentru biliard. Cu Michael? Nu își dorise să sune a întrebare.

Cross clătină din cap.

– Cu mine.

– Eu... se opri, încruntându-se.

„Nu cu Michael." Invitația nu era din partea lui. Cross zâmbi, dar Penelopa nu se simți mai bine.

– Nu.

– El nu este aici?

Nici nu avea să-l vadă?

– Este pe aici, pe undeva. Dar nu știe că *dumneata* ești aici.

Fu cuprinsă de dezamăgire. „Bineînțeles că nu știa." Nu era interesat să își petreacă serile cu ea. Și în urma acelui gând, apăru altul: „Va fi furios".

– Era de la tine.

El își înclină capul.

– Era de la Înger.

Ea analiză cuvintele și misterul din ele. „Înger."

– Este mai mult decât o invitație, nu?

Cross ridică un umăr, în haina lui perfect croită.

– Acum știi parola. Asta te face membru.

Membru.

Oferta era tentantă – accesul în unul dintre cele mai legendare cluburi din Londra și toată aventura pe care și-o dorise vreodată. Se gândi la bucuria care venise odată cu invitația la biliard, la mirarea care o cuprinsese când pășise pe ușa spre holului cald.

strălucitor al acestui club misterios. La încântarea care o înfiorase când văzuse învârtirea ruletei, după prima ei vizită.

Dar crezuse că următoarea ei vizită – din seara asta – va fi cu el. Se înșelase. El nu voia o parte din ea. Nu așa. Îi amintea de asta ori de câte ori se prefăceau că se iubesc. De câte ori o atingea pentru a se asigura de participarea ei la farsă. De câte ori ieșea din casă, în loc să își petreacă seara cu ea. De câte ori alegea răzbunarea în locul ei.

Își îndepărtă nodul de emoție care i se pusese în gât. El nu îi va oferi căsnicia...

Așa că, în schimb, ea trebuie să aleagă aventura.

Mersese prea mult pe această cale pentru a o putea părăsi, până la urmă. Întâlni privirea liniștită, cenușie, a lui Cross și respiră adânc.

– Biliard, atunci. Intenționezi să-ți respecți această promisiune?

Cross zâmbi și flutură mâna spre ușă.

– Sala de biliard este în cealaltă parte a holului. Inima ei începu să bată tare. Îți pot lua pelerina? Arăți grozav, îi spuse el simplu, când lâna neagră scoase la iveală satinul corai – rochia pe care și-o pusese pentru alt bărbat, unul care nu avea să o vadă, și căruia, chiar dacă ar fi văzut-o, nu i-ar fi păsat cum arăta.

Își alungă gândul din minte și întâlni privirea prietenoasă a lui Cross, zâmbind, când el scoase un trandafir alb, oferindu-i-l, făcând un pas către ea.

– Bine ai venit de Cealaltă Parte, spuse atunci când ea primi floarea. Mergem?

El îi indică holul de dincolo, și Penelopa o luă în față, părăsind camera. Înainte să poată deschide ușa sălii de biliard, pe hol se auziră mai multe voci. Se întoarse, recunoscătoare pentru deghizarea ei simplă, în timp ce un grup de femei, cu măști asemănătoare, se îndrepta în grabă către ei.

Când grupul trecu prin dreptul lor, femeile își lăsară capetele în jos și curiozitatea începu să o roadă pe Penelopa. Oare erau membre ale înaltei societăți? Erau femei ca ea? În căutarea aventurii?

Și pe ele le ignorau soții lor?

Clătină din cap la acest gând, rătăcitor şi nepoftit, înainte ca una dintre femei să se oprească în faţa lui Cross, ochii ei albaştri strălucind în spatele măştii roz.

– Cross... rosti ea tărăgănat, aplecându-se pentru a-i dărui o vedere excelentă asupra sânilor ei. Mi s-a spus că uneori eşti singur seara.

Penelopa rămase cu gura căscată. Cross ridică o sprânceană.

– În seara asta nu, draga mea.

Doamna se întoarse spre Penelopa, privirea zăbovindu-i pe trandafirul din mâna ei.

– Prima noapte? Poţi veni cu noi, dacă vrei.

Ochii Penelopei se măriră la auzul cuvintelor.

– Mulţumesc, dar nu. Făcu o pauză, adăugând: Totuşi, sunt foarte... flatată.

Părea lucrul corect de spus. Femeia îşi dădu capul pe spate şi râse, tare şi fără ezitare, şi Penelopa îşi dădu seama că nu se gândise vreodată că ar putea auzi un râs sincer de la o femeie cu care nu era înrudită. „Ce e locul ăsta?"

– Fugi, dragoste, spuse Cross, cu un zâmbet încurajator. Voi, frumoaselor, aveţi o luptă de privit, nu?

Zâmbetul deveni o grimasă perfectă, şi Penelopa rezistă tentaţiei de a încerca şi ea expresia. Unele femei făceau ca flirtul să pară atât de simplu.

– Da, într-adevăr. Am auzit că Temple este în formă bună în seara asta. Poate că va fi singur după meci.

– Poate că va fi, spuse Cross într-un fel care o făcu pe Penelopa să creadă că nu era nici o îndoială că Temple va fi singur după meci.

Femeia cu mască ridică un deget la buze.

– Sau poate Bourne... spuse ea gânditoare.

Penelopa se încruntă. „În nici un caz Bourne." Numai ideea acestei femei împreună cu soţul ei o făcu pe Penelopa să vrea să-i sfâşie masca de pe faţă şi să îi dea o luptă de privit de aproape. Deschise gura pentru a-i spune exact asta, când Cross interveni, părând a înţelege turnura pe care o lua conversaţia:

– Mă îndoiesc că Bourne va fi disponibil în seara asta, draga mea. Vei pierde începutul dacă nu te grăbești.

Asta păru să o pună în mișcare pe cealaltă femeie.

– La dracu'. Trebuie să plec. Ne vedem la Pandemoniu?

Cross dădu din cap, cu grație.

– Nu îl voi rata.

Ea grăbi pasul și Penelopa o privi lung, înainte să se întoarcă spre el.

– Ce este Pandemoniul?

– Nimic de care trebuie să te preocupi dumneata.

Ea se gândi să insiste asupra întrebării, în timp ce el întinse mâna spre ușa sălii de biliard. Dacă cealaltă femeie avea de gând să participe la acest eveniment, voia și Penelopa, dacă nu din alt motiv, atunci pentru a-și găsi curajul de a o opri pe stricată.

Nu că Penelopa ar fi fost cu mult diferită.

Până la urmă, purta o mască și era pe punctul de a lua o lecție de biliard de la un bărbat care nu era...

– Era și timpul să apari. Nu am timp să te aștept, pe tine și pe doamnele tale, în seara asta. Și de ce naiba jucăm aici? Chase ne va omorî dacă...

... *soțul ei.* Care se sprijinea de masa de biliard în cauză, cu tacul în mână, arătând foarte, foarte arătos. Și foarte, foarte nervos. Ție îndreptă de spate.

Penelopa?

Și cam gata cu masca.

– Aici le este mai ușor doamnelor să joace, spuse Cross, în mod evident amuzat.

Michael făcu doi pași spre ei, înainte să se oprească, cu pumni încleștați. Privirea lui o găsi pe a ei, sclipind verde în lumina lumânării.

– Ea nu joacă.

Nu cred că ai de ales, spuse ea. Pentru că am o invitație.

Păru a nu-i păsa.

– Scoate-ți masca aia ridicolă.

Cross închise uşa, şi Penelopa întinse mâna pentru a-şi socate masca, simţind că a se demasca în faţa soţului ei era mult mai dificil decât să se dezbrace complet în faţa întregului parlament.

Cu toate acestea, ea îşi îndreptă umerii şi îşi scoase masca, privindu-l drept în faţă.

– Am fost invitată, Michael, spuse ea, auzind tonul de apărare din vocea ei.

– Cum? Cross ţi-a oferit o invitaţie când te-a condus acasă în toiul nopţii? Ce altceva ţi-a mai oferit?

– Bourne, spuse Cross, cuvintele răsunând ca un avertisment, în timp ce el înaintă pentru a se apăra.

Pentru a o apăra pe ea. Dar ea nu avea nevoie de apărarea lui. Nu greşise cu nimic.

– Nu, spuse Penelopa, vocea răsunând ca oţelul. Lord Bourne ştie exact unde am fost şi cu cine, pe toată durata mariajului nostru scurt şi dezastruos. Înaintă spre Michael, faptul că fusese jignită făcând-o mai îndrăzneaţă. Acasă, singură. În loc să fiu aici, unde, pare-se, femeile din jumătate de oraş îşi doresc parola pentru patul lui. Ochii lui se măriră. Aş aprecia dacă ai pleca, adăugă ea, aruncând masca şi trandafirul pe masa de biliard. Vezi tu, de-abia am aşteptat această lecţie. Iar tu faci şi să îmi fie foarte greu să mă bucur de ea.

Capitolul 18

Dragă M.,

Aş vrea să am curajul să vin la clubul tău şi să mă prezint drept vechea ta prietenă, dar sigur că nu-l am. Şi probabil că este mai bine aşa, pentru că nu sunt sigură de ce mi-ar plăcea mai tare să fac: să te lovesc sau să te îmbrăţişez.

Nesemnată

Reşedinţa Dolby, martie 1827

Scrisoare netrimisă

Ba îl epuiza. Dispăruse soția blândă, dulce, de care credea că avea parte, cu zăpada așternându-i-se pe bonetă, când îi vorbea despre pretendenții din trecut, un fulg pribeag aterizând și topindu-se aproape instantaneu pe vârful nasului ei, în timp ce ea îi zâmbea.

Și în locul acelei femei era o amazoană, stând în mijlocul clubului lui, în inima Londrei întunecate, făcând pariuri la ruletă, în văzul orașului, militând pentru siguranța prietenilor ei și pentru reputația surorilor sale și planificând lecții de biliard cu unul dintre cei mai puternici și mai de temut bărbați din Londra.

Și acum, stătea în fața lui și, cu foarte mare îndrăzneală, îi sugera să o lase singură. Ar trebui să facă exact asta. Să o lase acolo și să pretindă că nu s-au căsătorit niciodată. Să o ducă înapoi în Surrey sau, și mai bine, să o trimită în Ținutul Nordic, pentru a-și trăi nou-descoperitele plăceri scandaloase departe de el. El avea Falconwell și subiectele răzbunării sale și era momentul să o alunge din viața lui.

Dar nu voia să renunțe la ea. Ar fi vrut să o arunce pe umăr și să o ducă acasă, în pat. La naiba! Patul nici măcar nu era necesar. Ar fi vrut să o arunce pe malurile înzăpezite ale lacului Serpentine sau pe podeaua salonului tatălui ei, sau pe bancheta prea îngustă a trăsurii lui și să o dezbrace până la piele, lăsând-o fără protecție împotriva mâinilor și a buzelor lui, și acea dorință nu se schimbase. Masa de biliard era destul de solidă pentru a-i ține pe amândoi, garantat.

– Nu plec nicăieri până nu îmi spui de ce ești aici, mărâi el, fără a avea încredere să se apropie de ea, nesigur de capacitatea lui de a sta lângă ea fără a o dojeni, fără a-i explica, foarte clar, că acesta nu era un loc potrivit pentru ea. Că nu era binevenită aici.

Că asta o va distruge.

Cel din urmă gând îl înnebuni.

– Răspunde-mi, Penelopa. De ce ești aici?

Ba îi întâlni privirea, ochii ei albaștri aruncându-i o privire aprră.

– Ţi-am spus. Sunt aici pentru a juca biliard.

– Cu Cross.

– Bi bine, ca să fiu cinstită, am crezut că ar fi putut fi cu tine.

– De ce ai crede asta?

El nu ar fi invitat-o niciodată aici.

– Invitaţia mi-a fost adusă de doamna Worth. Am crezut că tu ai trimis-o.

– De ce ţi-aş trimite o invitaţie?

– Nu ştiu. Poate că îţi dăduseşi seama că ai greşit şi nu voiai să recunoşti asta cu voce tare?

Cross scoase un fornăit, încercând să-şi înăbuşe râsul, din poziţia lui de la uşă, şi Michael se gândi să îl omoare. Dar era prea ocupat să se descurce cu soţia lui dificilă.

– Ai crezut greşit. Să nu îmi spui că ai închiriat din nou o birjă.

– Nu, spuse ea. A venit o trăsură să mă ia.

El făcu ochii mari.

– Trăsura *cui*?

Ea înclină capul, gândindu-se.

– Nu sunt sigură.

El crezu sincer că ar putea înnebuni.

– Ai acceptat să fii transportată cu o trăsură străină, la intrarea din spate a celui mai rău-famat club de jocuri din Londra...

– Deţinut de *soţul* meu, spuse ea, de parcă asta ar fi trebuit să facă diferenţa.

– Răspuns greşit, draga mea. El făcu un pas înapoi, forţându-se să se aplece peste masa de biliard. Ai venit aici cu o trăsură străină.

– Am crezut că tu ai trimis-o!

– Bi bine, nu am făcut-o! tună el.

– Bi bine, asta nu este vina mea!

Tăcură amândoi, replica ei furioasă răsunând în micuţa cameră, amândoi respirând greu şi sacadat. Nu avea de gând să o lase să câştige.

– Cum naiba ai intrat aici?

– Invitația mea conținea o parolă, spuse ea, iar el simți satisfacția din vocea ei – îi plăcea să-l uluiască.

Ea se apropie, și el fu atras de felul în care pielea îi strălucea în lumină. Respiră adânc, spunându-și că trebuia să se calmeze, și nu că era disperat să îi simtă aroma delicată – ca violetele care creșteau vara la Surrey.

– Te-a văzut cineva intrând?

– Nimeni, în afară de vizitiu și de bărbatul de la ușă, cel care mi-a cerut parola.

Cuvintele nu îl făceau să se simtă mai bine.

– Nu ar trebui să fii aici.

Nu am avut de ales.

Serios? Ai fost obligată să părăsești casa noastră caldă, confortabilă, în toiul nopții, și să vii la biroul meu – un loc în care ți-am spus în mod clar să nu vii niciodată? Un loc care nu este deloc tipul acela de locuri în care ar trebui să stea femeile de rangul tău?

Ea înlemni, ochii ei albaștri sclipind dintr-o cauză pe care el nu o recunoscu.

Întâi de toate, nu este casa *noastră*. Este casa *ta*. Deși nu îmi pot imagina de ce o ai, ținând cont de cât de puțin timp petreci acolo. Totuși, în mod sigur, nu este casa *mea*.

Bineînțeles că este.

Despre ce vorbea? Doar era ca și cum îi dăduse ei casa.

– Nu. Nu este. Servitorii îți răspund ție. Poșta vine pe numele tău. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă lași nici măcar să răspund la invitațiile la baluri! El deschise gura pentru a răspunde, dar descoperi că nu are cu ce se apăra. Se presupunea că suntem *datorii*, dar nu am nici o idee despre cum se administrează casa aia. Cum trăiești tu. Nu știu nici măcar care este budinca ta preferată!

Cuvintele ieșeau mai repede și mai furioase acum.

Am crezut că nu vrei o căsnicie bazată pe budincă, spuse el.

Nu vreau! Cel puțin, nu credeam că vreau! Dar cum nu știu nimic altceva despre tine, mă mulțumesc și cu budinca!

– Budincă cu smochine, draga mea, o luă el în zeflemea. Tu ai făcut să fie budinca mea preferată.

Ba se încruntă la el.

– Mi-ar plăcea să-ţi dau cu o budincă cu smochine în cap.

Cross chicoti, iar Michael îşi reaminti că aveau spectatori. Îi aruncă o privire partenerului său.

– Ieşi.

– Nu. El m-a invitat aici. Să rămână.

Cross ridică o sprânceană.

– Este greu să refuzi o doamnă, Bourne.

Îi venea să-l omoare pe slăbănogul cu păr roşcat. Şi i-ar fi făcut plăcere.

– Ce treabă ai să îmi inviţi nevasta, afară din casa ei, în toiul nopţii? întrebă el, incapabil să se stăpânească să nu facă un pas ameninţător spre fostul lui prieten.

– Te asigur, Bourne, îmi place atât de mult să o văd pe soţia ta cum te joacă pe degete, încât îmi doresc *să fi fost* eu cel care a trimis invitaţia. Dar nu am fost.

– Poftim? interveni Penelopa. Nu tu ai trimis invitaţia? Dacă nu tu, atunci cine?

Bourne ştia răspunsul.

– Chase.

Chase nu putea să nu se vâre în treburile altora. Penelopa se întoarse către el.

– Cine este Chase?

Cum Bourne nu răspunse, Cross o făcu:

– Chase este fondatorul Îngerului, milady, cel care ne-a făcut pe toţi parteneri.

Penelopa clătină din cap.

– De ce m-ar invita la biliard?

– O întrebare excelentă. Se întoarse spre Cross. Cross?

Cross îşi încrucişă braţele şi se sprijini de uşă.

– Se pare că Chase crede că doamna are de recuperat o datorie.

Una din sprâncenele lui Bourne se arcui, dar nu spuse nimic.

Penelopa clătină din cap.

– Imposibil. Nu ne-am întâlnit niciodată.

Michael se încruntă la Cross, care zâmbi și spuse:

Din păcate, Chase este întotdeauna cu un pas înaintea mamei, a celorlalți. Dacă aș fi în locul tău, aș accepta plata, pur și simplu.

Penelopa ridică din sprânceană.

În vizite la sala de jocuri?

Se pare că asta este oferta.

Ea zâmbi.

Ar fi nepoliticos dacă aș refuza.

Într-adevăr, milady.

Cross râse, și Michael disprețui familiaritatea din râsul lui.

Va accepta invitații la club din partea lui Chase sau a oricui altcuiva, peste cadavrul meu, mărâi el, și Cross păru, în cele din urmă, să își dea seama că vorbea serios. Ieși.

Cross privi spre Penelopa.

Voi fi afară, în cazul în care ai nevoie de mine.

Cuvintele îl enervară și mai mult pe Bourne.

Nu va avea nevoie de tine. „Îi voi da eu tot ce are nevoie."

Nu mai fu nevoie să o spună, pentru că Cross plecase deja, iar Penelopa începuse să vorbească.

Am avut de-a face cu mulți bărbați de-a lungul anilor, Michael. Am suportat logodna cu un bărbat căruia nu i-a păsat deloc de mine și de reputația mea, și ruperea logodnei, care a făcut deliciul bârfitorilor din sălile de bal timp de două sezoane complete – în vreme ce logodnicul meu s-a însurat cu dragostea vieții lui, care i-a oferit imediat moștenitori, și nimănui nu părea să-i pese.

Ea ținea evidența întâmplărilor pe degete, în timp ce vorbea, pășind spre el.

După asta, au urmat cinci ani în care am fost curtată de bărbați care nu vedeau în mine nimic altceva în afară de numele meu, arborele meu genealogic sau zestrea mea – nu că evitarea *acelor* căsătorii m-ar fi ajutat vreun pic, pentru că se pare că m-am ales cu o căsnicie care nu are nimic de-a face cu mine și totul de-a face cu legătura mea cu o bucată de *pământ*.

Cum rămâne cu Tommy, dragostea ta cea mare?

Ochii îi scăpărară flăcări.

– Nu este dragostea mea cea mare, şi tu o ştii. Nu a fost nici măcar logodnicul meu.

El nu îşi putu ascunde surprinderea:

– Nu a fost?

– Nu. Te-am mințit. Am pretins că este, pentru ca tu să termini cu planurile tale nebune de a mă răpi şi de a mă forța să mă mărit cu tine.

– Nu m-am oprit.

– Nu, nu te-ai oprit. Şi până am ajuns în acel punct, deja nu prea mai aveam chef să îți spun adevărul. Ea se opri şi îşi adună gândurile. Şi de ce aş fi făcut-o? Erai la fel ca toți ceilalți. Cel puțin, logodna cu Leighton implica un anumit aspect al caracterului meu – chiar dacă era partea plictisitoare, cuviincioasă.

Michael se abținu să spună ceva, în timp ce ea se apropia. Nu era nimic plictisitor sau cuviincios la această Penelopa, care stătea într-un club de jocuri de parcă ar fi fost al ei, absolut furioasă. Era plină de energie şi splendidă, şi el nu îşi mai dorise niciodată ceva atât de tare, cum o dorea în acel moment.

Ea continuă:

– Ținând cont că ție nu îți pasă deloc de dorințele mele, am hotărât să îmi văd singură de propriile plăceri. Cât timp voi primi invitații la aventură, le voi accepta.

Nu o va face, nu fără el.

Veni rândul lui să înainteze spre ea, neştiind de unde să înceapă, împingând-o în spate, spre masa de biliard.

– Îți dai seama ce ți se poate întâmpla într-un loc ca acesta? Ai fi putut fi atacată şi lăsată să mori într-un şanț.

– Oamenii sunt rareori atacați şi lăsați să moară într-un şanț, în Mayfair, Michael. Izbucni în râs. Un râs *adevărat*, şi el se gândi să o strângă de gât cu mâna lui. Cu excepția cazului în care riscam să fiu acostată de uşierul tău literat, cred că acest loc este destul de sigur, sinceră să fiu.

– De unde ştii? Nici măcar nu ştii unde eşti.

– Ştiu doar că sunt în Cealaltă Parte a Îngerului. Aşa i-a spus omul de la uşă. Aşa i-a spus Cross. Aşa i-ai spus şi *tu*.

– Ce parolă ți s-a dat?

– Éloa.

Bourne trase adânc aer în piept. Chase îi oferise un permis complet pentru vizitarea clubului. Acces în orice cameră, la orice eveniment, la orice aventură își dorea, fără însoțitor.

Fără el.

– Ce înseamnă? întrebă ea, observându-i surprinderea.

– Înseamnă că voi avea de discutat cu Chase.

– Adică, ce înseamnă „Éloa"?

El se încruntă, răspunzându-i pur și simplu:

– Este numele unui înger.

Penelopa înclină capul, gândindu-se.

– Nu am auzit niciodată de el.

– Nici nu aveai cum.

– A fost un înger căzut?

– Da, ea a fost. Bzită, nedorind să îi spună povestea, dar incapabil să se oprească. Lucifer a ademenit-o ca să cadă din cer.

– Cum a ademenit-o?

El îi întâlni privirea.

– S-a îndrăgostit de el.

Ochii Penelopei se făcură mari.

– El o iubea?

Așa cum un dependent iubește dependența.

– În singurul fel pe care-l cunoștea.

Ea clătină din cap.

– Cum a putut să o păcălească?

– Nu i-a spus niciodată numele.

Avu o tresărire.

Fără nume.

Nu, nu pe partea asta.

Ce se întâmplă pe partea asta? Ea se sprijini de masa de biliard, mâinile ei apucând marginile laterale.

Nimic din ce trebuie să știi tu.

Ea zâmbi.

Nu îmi poți ascunde, Michael. Sunt membru acum.

Dar el nu voia să fie. Nu voia să fie atinsă de această lume.

Se duse lent spre ea, incapabil să reziste.

– Nu ar trebui să fii.

– Dar dacă vreau să fiu?

Acum era aproape de ea, destul de aproape pentru a întinde mâna şi a o atinge, pentru a-şi plimba degetele pe pielea albă, delicată a obrazului. Când ridică mâna pentru a face asta, ea se feri, întorcându-se şi mângâind postavul verde cu mâna înmănuşată.

„Nu mă atinge." Cuvintele răsunară în mintea lui şi încetă să o mai urmărească.

– Michael? Numele lui îl scoase brusc din visare. Ce se întâmplă aici?

Îi întâlni ochii albaştri.

– Aici este partea din club pentru doamne.

– Sunt femei şi în partea cealaltă.

– Dar nu doamne. Acele femei vin cu bărbaţi... sau pleacă cu ei.

– Adică sunt amante.

Degetele ei găsiseră o bilă albă de biliard şi o rostogoleau, încoace şi încolo, sub palmă, iar el rămase încremenit, privind la felul cum se mişca mâna ei, apucând-o şi dându-i drumul, rotind-o şi oprind-o.

Îşi dorea acea mână pe propriul trup.

– Da.

– Şi pe partea asta?

Acum era exact în faţa lui, cu aproape doi metri de ardezie şi postav între ei.

– În partea asta, sunt doamne.

Ea făcu ochii mari.

– Doamne *adevărate?*

El nu se putu abţine şi rosti pe un ton sec:

– Ei bine, nu sunt sigur cât de mult merită adjectivul, dar da. Poartă titluri, în general.

– Câte sunt?

Era fascinată. Nu o putea învinovăţi. Ideea că un număr de femei aristocrate avea oricând acces la vicii şi păcat era, într-adevăr, foarte scandaloasă.

– Nu multe. O sută?

– *O sută?* Penelopa își puse palmele desfăcute pe masă și se aplecă în față, iar ochii lui fură atrași de colinele sânilor ei, care săltau rapid sub marginea rochiei. Materialul era prins cu o panglică lungă, albă, capetele de mătase începând să se desfacă. Cum de rămâne un secret?

El zâmbi.

– Deja ți-am spus, dragoste, facem comerț cu secrete.

Ea clătină din cap, cu o expresie de admirație.

– Uluitor. Și vin aici să parieze?

– Printre alte lucruri.

– *Ce* lucruri?

– Tot ce fac și bărbații. Pariază, merg la lupte, beau peste măsură, mănâncă excesiv...

– Se întâlnesc aici cu iubiții?

Lui nu îi plăcu întrebarea, dar știa că trebuia să răspundă. Poate că o va speria.

– Câteodată.

– Ce incitant!

– Să nu-ți vină idei!

– Despre un iubit?

– Despre orice. Nu te vei folosi de Îngerul Căzut, Penelopa. Nu este pentru femei ca tine. „Și în mod clar, nu cu un iubit."

Ideea altui bărbat atingând-o îi făcu poftă lui Michael să lovească ceva.

Ea îl privi tăcută, pentru un moment, înainte să se miște, dând ocol mesei, spre el.

– Tot spui lucruri ca acesta. „Femei ca mine." Ce înseamnă asta?

Erau atât de multe feluri de a-i răspunde la întrebare: Femei care sunt inocente. Femei care se comportă perfect, cu un trecut perfect și cu o educație perfectă și cu o viață perfectă. Femei care sunt perfecte.

Nu vreau să fii atinsă de această viață.

De ce nu? Este și viața ta.

Nu este același lucru. Nu este pentru tine. „Nu este îndeajuns de bună pentru tine."

Ea se opri la colțul apropiat al mesei, și el văzu suferința în ochii ei. Știa că o deranjează cuvintele lui. Știa, de asemenea, că era mai bine pentru amândoi dacă rămânea jignită. Și stătea departe de acest loc.

– Ce este atât de în neregulă cu mine? șopti ea.

Ochii lui se măriră. Și dacă ar fi avut la dispoziție un an pentru a se gândi ce să spună într-o astfel de situație, ideea că ea ar percepe faptul că îi interzicea să vină la Îngerul Căzut pentru că ar fi fost ceva în neregulă cu ea nu i-ar fi trecut niciodată prin minte. Doamne, nu era nimic în neregulă cu ea. Era perfectă. Prea perfectă pentru asta.

Prea perfectă pentru el.

– Penelopa, păși spre ea, apoi se opri, dorind să spună ceea ce trebuia.

Când era vorba despre orice altă femeie din Anglia, știa ce să spună, dar se părea că nu știuse niciodată ce să-i spună ei. Ea dădu drumul bilei de biliard, lăsând-o să se rostogolească pe masă, lovind manta și mergând într-o direcție nouă. Când se opri, ea se uită din nou la el, ochii ei albaștri strălucind în lumina lumânărilor.

– Dar dacă nu eram Penelopa, Michael? Dacă regulile se aplicau și în acest caz? Dacă, într-adevăr, nu ar fi existat nume?

– Dacă n-ar fi existat nume, ai fi fost într-un pericol adevărat.

– Ce fel de pericol?

Felul care se termină cu încă un înger căzut.

– Nu contează. Există nume. Tu ești *soția* mea.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet vag.

– Ironic, nu-i așa, că dincolo de acea ușă, o sută de soții ale celor mai puternici bărbați din Anglia iau ceea ce vor, cu cine vor, iar aici, nici măcar nu îmi pot convinge soțul să îmi arate ce s-ar putea întâmpla. Soțul meu, care deține clubul. Care îl iubește. De ce nu-l împarți cu mine? Cuvintele erau blânde și tentante și nu era nimic în acel moment pe care Michael să îl dorească mai mult, decât să îi arate fiecare centimetru al acestei vieți decadente.

Dar o dată în viața lui, avea să facă tot ceea ce trebuia.

Așa că spuse:

– Pentru că meriți mai mult. Ochii ei se mărire, în timp ce el o duse în cealaltă parte a camerei, îndepărtând-o, cu spatele, de masă. Meriți mai mult decât o masă de biliard într-un club de jocuri, decât o masă de ruletă plină de bărbați, care cred că ești, în cel mai bun caz, amanta cuiva, și în cel mai rău, ceva mult mai puțin flatant. Meriți mai mult decât un loc unde, în orice moment, poate începe o încăierare, sau poate fi pariată o avere, sau o inocență poate fi pierdută. Meriți să fii ținută departe de această viață de păcat și viciu, unde plăcerea și distrugerea sunt în roșu și negru, înăuntru și în afară. Meriți mai mult, repetă el. Pe cineva mai bun decât mine.

Continua să meargă, privindu-i ochii din ce în ce mai mari, albastrul lor fiind întunecat de teamă sau de emoție, sau de ceva mai mult de-atât, dar nu se putu stăpâni să nu se apropie și mai mult.

Nu a fost un singur lucru de valoare în viața mea pe care să nu l distrug când l-am atins, Penelopa. Și al naibii să fiu dacă voi permite să ți se întâmple și ție asta.

Ea clătină din cap.

Nu mă vei distruge. Nu ai face-o.

El își ridică mâna la obrazul ei, trecând degetul mare peste pielea incredibil de fină de acolo, știind, chiar când o făcea, că îi va fi mai greu să o lase să plece. Clătină din cap.

Nu vezi, Șasepenny? Deja am făcut-o. Deja te-am adus aici, te am expus la această lume.

Ea clătină din cap.

Nu ai făcut-o! Am venit singură aici. Eu am făcut alegerea asta.

Dar nu ai fi făcut-o dacă nu eram eu. Și partea cea mai rea este...

Se opri, nedorind să spună mai multe, dar ea ridică mâna și o așeză pe a lui, ținând-o pe obraz.

Ce este, Michael? Care este partea cea mai rea?

El închise ochii la atingerea ei, la felul în care îl făcea să ardă. Nu trebuia să fie așa. Ea nu trebuia să îl afecteze așa. El nu trebuia să o dorească atât de mult. Nu trebuia să fie atât de atras de această

femeie aventurieră, incitantă, în care se transformase femeia
care se căsătorise.

Şi totuşi, era.

El îşi apăsă fruntea de a ei, tânjind să o sărute, să o atingă, s
arunce pe jos şi să facă dragoste cu ea.

– Partea cea mai rea este că, dacă nu te trimit înapoi, voi v
să te ţin aici.

Ochii ei erau atât de albaştri, de încântători, înconjuraţi
gene dese, aurii, de culoarea grâului de toamnă, iar el putu ve
dorinţa în ei. Îl dorea.

Mâna ei se mişcă pe pieptul lui, zăbovind acolo îndelu
înainte să alunece în sus şi în jurul cefei lui, degetele ei răsfir
du-se în părul lui, cu o atingere minunată, de nesuportat. Tim
se opri în loc, în timp ce el savură senzaţia ei sprijinită de
căldura ei în braţele lui, senzaţia că ea îi stăpânea gândur
ştiind că ea era moale şi perfectă şi *a lui* în acel moment.

– Şi mă vei urî pentru asta. El închise ochii şi şopti: Meriţi
mult. „Mult mai mult decât mine."

– Michael, spuse ea, uşor. Nu este nimeni mai bun. Nu pen
mine.

Cuvintele îl săgetară, şi ea îşi înclină capul, se ridică pe vâ
rile picioarelor şi îl sărută apăsat pe buze.

Era cel mai perfect sărut pe care îl trăise vreodată, buzel
apăsate pe ale lui, moi şi dulci, şi complet fascinante. Tân
după ea zile întregi, şi ea îi cerea asta cu fineţe, luându-i b
de jos între buzele ei şi îl atinse o dată, de două ori, până c
el deschise gura şi ea îi fură răsuflarea cu explorarea nesigu
limbii ei alunecând mătăsos pe a lui. El o înconjură cu braţ
trăgând-o strâns spre el, iubind felul în care o simţea, moale a
unde el era tare, mătăsoasă acolo unde el era oţel.

Când, în cele din urmă, ea se opri din sărut, buzele îi e
umflate şi roz, şi el nu îşi putea lua ochii de la ele, de la gura du
întredeschisă, înainte să se curbeze în jurul cuvintelor ei:

– Nu vreau să învăţ biliard în seara asta, Michael.

Privirea îi tremură, urcând deasupra acelor buze, întâlnin
ochii.

– Nu?

Ea clătină ușor din cap, mișcarea fiind o promisiune plină de păcat.

– Mai degrabă aș învăța despre tine.

Îl sărută din nou, iar el nu îi putu rezista. Nu exista nici un bărbat viu care să poată. Mâinile lui se lipiră de trupul ei, trăgând-o aproape de el. Era pierdut. Soția sa stătea în fața lui, ca o tentație reîncarnată, rugându-l să facă dragoste cu ea, riscându-și reputația și orice altceva pentru care muncise o viață întreagă. Și el descoperi că nu îi pasă.

Întinse mâna pe lângă ea, apăsând un buton ascuns și dând la o parte peretele, pentru a scoate la iveală o scară, cu treptele întinzându-se în sus, spre o prăpastie de întuneric. Întinse mâna spre ea, cu palma în sus, lăsând-o să aleagă dacă voia să urce cu el. Nu dorea ca ea să creadă vreodată că o forțase să facă asta. Voia atragă în această experiență. Totuși, se simți exact invers, ca și cum această femeie-explorator curajoasă îl ademenea pe el.

Și când își așeză mâna într-a lui, fără ezitare, fără remușcări, dorința îl străbătu ca un fior din cap până în picioare, rapid și aproape insuportabil. O trase spre el, sărutând-o cu patimă, mințe să o conducă pe scara întunecată, închizând ușa în urma lui și afundându-se în întuneric.

Michael?

Îi șopti numele și sunetul, moale și decadent în întuneric, era chemarea unei sirene. El se întoarse spre ea, mâna strângând-o pe a ei, trăgând-o pentru a o așeza pe prima treaptă, cu el, făcându-și loc spre talie, iubind felul în care corpul i se simțea sub mâinile lui, rotunjimea șoldurilor, moliciunea pântecelui ei.

Ieși ușor când o ridică pe treapta de deasupra lui. Buzele ei erau acum la același nivel cu ale lui, și el fură un sărut, mângâind-o adânc, iubindu-i gustul, un drog de care nu se mai sătura.

Se retrase, numai puțin, și ea suspină, sunetul plăcerii ei făcându-l să o vrea mai mult decât își imaginase vreodată. Îi acapară din nou gura, și mâinile ei îi găsiră pletele, degetele mângâindu-i buclele, trăgând de ele, făcându-l să-și dorească să fie dezbrăcați, iar ea îi ghidă gura acolo unde își dorea cel mai mult. El gemu

când înţelese fantezia şi se opri, apucându-i mâna într-a lui şi spunând:

– Nu aici. Nu în întuneric. Vreau să te văd.

Ea îl sărută, apăsându-şi sânii pe pieptul lui, tăindu-i răsuflarea, făcându-l disperat după ea, după pielea ei, după atingerea ei, după micile gemete care îl făceau mai tare ca piatra. Când îl eliberă din mângâierea ameţitoare, el simţi că îşi pierduse răbdarea. O dorea acum. Imediat. Fără ezitare. Aşa că o ridică în braţe şi o duse în sus pe scară. Pe tărâmul decadenţei. Al plăcerii.

Capitolul 19

Dragă M.,

Astăzi, am împlinit douăzeci şi şase de ani.

Douăzeci şi şase de ani, şi nemăritată – îmbătrânind şi ofilindu-mă cu fiecare ceas care trece, în ciuda a ceea ce-i place mamei să spună în momentele ei bune.

Opt sezoane şi nici măcar un pretendent acceptabil... un record umilitor pentru cea mai mare dintre fiicele casei marchizului de Needham şi Dolby. În dimineaţa asta, la micul dejun, am văzut dezamăgirea în privirile tuturor.

Dar, ştiind care au fost opţiunile mele, mi-am dat seama că n-am fost în stare să fiu de acord cu cenzura lor.

Sunt o fiică rea, într-adevăr.

Nesemnată

Conacul Needham, august 1828

Scrisoare netrimisă

•

Scara ducea către apartamentul proprietarilor.

Michael o lăsă în picioare chiar în pragul uşii secrete care se deschidea în partea de sus a pasajului, închizând-o bine în urma

lor, înainte să se îndrepte, cu o grație grăbită, spre ușa principală a camerei. Ea îl urmă îndeaproape, dornică să afle ce avea să urmeze, nedorind să piardă nici un moment din asta. Din el.

Se gândise că o va duce spre pat – mai mult ca sigur, în acest club imens, unde bărbații veneau pentru a explora slăbiciunile și plăcerea, exista un loc unde el dormea. Unde ea ar putea să dezarmă cu el.

Unde ar putea face și alte lucruri, înainte să fie nevoiți să revină la realitate și să-și amintească toate motivele pentru care mariajul lor era un haos, iar viețile lor o apucaseră pe făgașul greșit.

Când încuie ușa și se întoarse la ea, Penelopa se opri, luminată de flăcările calde a trei șemineuri și de fereastra mare, aurie, care dădea spre parterul Îngerului. Brusc, înțelese.

Îl voia ca ei să... Aici.

Dădu înapoi, instinctiv, iar el o urmă, încet și sigur, o promisiune mătăsoasă licărind în ochii lui.

– Unde te duci? întrebă, și ea rămase fără suflare auzind tonul grav al vocii lui.

Făcu un pas în spate.

– Vom fi descoperiți.

El clătină din cap.

– Nu vom fi deranjați.

– De unde știi?

El ridică o sprânceană.

– Știu.

Ea îl crezu. Își auzi inima în urechi, când el păși spre ea în încăperea uriașă, întunecată, îndreptându-se spre fereastră, intenția fiindu-i clară. O va poseda. Și va fi minunat.

Și dintr-odată, ea nu se mai feri de el din cauza emoției, de teamă sau de jenă. Se feri pentru că era insuportabil de incitant să fie urmărită de el. El era frumos și zvelt, și se mișca cu o grație de care bărbații inferiori duceau lipsă. Dârzenia era ceea ce o atrăgea spre el, ceea ce îl făcea atât de ispititor. Hotărârea cu care urmărea lucrurile pe care și le dorea era neabătută. Și chiar acum, o dorea pe ea.

Anticiparea îi dădu fiori şi ea se opri. În următoarea clipă, ajunse lângă ea. Întinse mâna, punându-i palma pe obraz, înclinându-i capul spre faţa lui, capturându-i privirea cu o atenţie extremă. O concentrare extremă.

Toată pentru ea.

Ea fu copleşită de bucurie când îşi dădu seama. Rămase fără suflare.

– La ce te gândeşti?

Degetul lui mare o mângâie de-a lungul liniei maxilarului, lăsând o urmă fierbinte.

– Felul în care mă priveşti, spuse ea, incapabilă să îşi ia ochii de la el. Mă face să mă simt... Vocea îi pieri, nesigură, şi el se aplecă pentru a o săruta la baza gâtului, unde pulsul stătea să explodeze.

El ridică din nou capul.

– Cum te face să te simţi, dragoste?

– Mă face să mă simt puternică.

Ea nu îşi dădu seama de ceea ce spusese până când nu rosti cuvintele, şi un colţ al gurii lui se arcui, schiţând un zâmbet, vârfurile degetelor lui plimbându-se pe pielea ei, pe deasupra claviculei, mergând de-a lungul marginii rochiei din mătase şi făcând-o să tremure de plăcere.

– Cum aşa?

Ea respiră adânc, copleşită de plăcerea pe care i-o provoca, de modul în care ochii lui urmăreau degetele pe pielea ei, şi spuse:

– Mă doreşti.

Culoarea aurie a ochilor lui deveni brun-închis şi vocea îi deveni şoaptă:

– Te doresc.

– Mă face să mă simt de parcă aş putea avea orice.

El trase uşor de funda care îi ţinea corsajul rochiei strâns pe sâni, mişcarea slăbind panglica şi făcând materialul să se lase. Degetul lui se strecură pe sub tivul materialului, insinuându-se, tachinând.

– Ţi-aş da orice îţi doreşti. Orice îmi ceri.

„Iubește-mă." Nu asta. Asta nu i-ar da. Dar înainte să poată urmări gândul, el îi ridică mâinile și îi descheie nasturii mănușilor, trăgând ușor de ele, atingerea senzuală a pielii de ied pe pielea ei convingându-l că ea nu va mai putea să se gândească vreodată la gestul de a-și pune sau a-și scoate o mănușă ca la altceva decât un act sexual.

El își strecură o mână în corsajul ei larg, pe sub marginea cămășuței, apucând un sân și scoțându-l de sub material. Ea gemu, iar el se aplecă pentru a-i înăbuși sunetul cu un sărut.

– Vreau să te întind în lumina Îngerului și să fac dragoste cu tine. Cuvintele erau accentuate de mângâierea degetului său mare pe deasupra sfârcului, și de mușcături ușoare pe gât. Și cred că și tu vrei.

Ea dădu din cap, incontrolabil. Și nu își putu înfrâna nici mărturisirea:

Vreau. „Atâta timp cât sunt cu tine."

O eliberă, întorcând-o cu fața spre vitraliul uriaș. Ea se uită spre parterul Îngerului, înțesat de lume, în timp ce el îi descheia nasturii, unul câte unul.

Spune-mi ce vezi, șopti el, buzele lui fiind fierbinți și moi de-a lungul curbei umărului ei.

Sunt... bărbați... pretutindeni. Penelopa gemu și strânse în pumn materialul care se desfăcea rapid.

El îi apucă corsetul și desfăcu rapid șireturile, eliberând-o din colivia de balene și olandă. Ea gemu ușor, iar mâinile lui se plimbară pe deasupra cămășuței din bumbac, mângâind pielea de dedesubt. Își sprijini o mână de geam, pentru a nu-și pierde echilibrul din pricina senzației atât de plăcute de pe pielea ei chinuită.

El păru să înțeleagă sunetul și o linse pe ureche, mâinile alunecându-i pe sub rochie și corset, atingând-o, lăsând o dâră de plăcere în urma lor.

Biată dragoste, șopti el, cuvintele lui simțindu-se la fel de fin ca și coniacul cel mai scump. Ai fost neglijată.

Și așa se și simțea. Era de parcă pielea ei tânjea numai după atingerea lui. După sărutul lui. După mângâierile lungi și fierbinți care îi provocau o plăcere aproape dureroasă.

– Numai bărbaţi? şopti el, readucându-i din nou atenţia spre încăperea uriaşă, prin fereastra pestriţă, care înfăţişa gâtul frumos, încordat, al lui Lucifer.

Mâinile lui îi cuprinseră sânii pe deasupra corsetului, ridicându-i şi modelându-i cu palmele lui fierbinţi, înainte să apuce vârfurile întărite între degete şi să le ciupească uşor, dar destul pentru a transmite un fior de plăcere prin toată fiinţa ei. Ea scoase un geamăt.

– Răspunde-mi, Penelopa.

Se forţă să-şi încordeze atenţia, urmărind imaginea din faţa ei.

– Nu. Sunt şi femei.

– Ce fac?

Se concentră asupra unei femei cu o rochie drăguţă din mătase violet, cu părul lung şi negru strâns în creştetul capului, buclele căzându-i pe umeri.

– Una stă în poala unui domn.

Atunci el se împinse în ea, legănându-şi şoldurile şi lipindu-le de posteriorul ei, iar Penelopa îşi dori să nu fie separaţi de atâtea straturi de haine.

– Ce altceva?

– Şi-a petrecut braţele în jurul gâtului său.

El îi apucă mâna pe care o ţinea sprijinită de fereastră şi o petrecu, prin spatele ei, în jurul gâtului său, oferindu-şi un acces mai bun la formele ei minunate.

– Şi?

– Îi şopteşte la ureche.

– Despre jocul lui de cărţi?

Degetele o ciupiră din nou, şi ea suspină, închizând ochii şi întorcându-se spre el.

– Michael, şopti ea, dorindu-şi să o sărute.

– Îmi place cum îmi rosteşti numele. Eşti singura care îmi spune Michael, şopti el, înainte să-i dea ce-şi dorea, limba lui mângâind-o uşor şi adânc, până când o făcu să se unduiască în braţele lui, împingându-şi sânii în mâinile lui magice.

– Parcă nu-ţi plăcea, protestă ea.

– Mi-ai înfrânt rezistența. Îi supse delicat pielea delicată de pe gât. Spune-mi mai multe despre femeie.

Penelopa se întoarse din nou spre fereastră, luptându-se din nou să-și concentreze atenția. O privi pe femeie cum se apleacă, lăsându-și partenerul să îi vadă decolteul în toată splendoarea lui. El zâmbi, aplecându-se și sărutând-o pe claviculă, înainte ca mâinile să-i alunece peste coapsă și de-a lungul gambei, dispărând, în cele din urmă, sub marginea rochiei.

Penelopa își arcui trupul, sprijinindu-se de Michael.

– O, o atinge...

Degetele lui încetiniră la auzul cuvintelor, cu o mângâiere abia perceptibilă, gingășia ei făcând-o pe Penelopa să își dorească să fi fost dezbrăcați amândoi în camera întunecată.

– Unde o atinge?

– Pe sub... Făcu o pauză, căci mâna lui Michael se dusese în jos, spre locul unde îl dorea cu ardoare. Următorul cuvânt îl rosti suspinând, în timp ce degetele lui îi găsiseră esența, atingând-o ușor... fuste.

– Așa?

În ciuda abundenței de material, genunchiul lui Michael își croi drum printre coapsele ei, desfăcându-le mai mult, mâna alunecându-i spre căldura de acolo, baza palmei frecându-se de ea.

Capul ei căzu pe spate, pe umărul lui.

– Nu știu.

– Dar ce crezi?

Pentru binele ei, sper că da, șopti ea, în timp ce el o mângâia.

El râse, sunetul auzindu-se ca un bubuit îndepărtat, în spatele ei.

– Și eu sper, pentru binele lui.

Ea își închise ochii, mâinile lui mișcându-se în tandem, una pe sânul ei jucându-se, tentând-o, iar cealaltă între coapse, atingând-o cu o pricepere de maestru. Mângâierea continuă, făcând-o pe Penelopa să geamă, savurând senzația trupului lui lipit ea, împingându-se în spate, pentru a se potrivi cât mai bine cu el. El se mișca odată cu ea, șuierându-i la ureche:

– Dacă vei continua cu asta, draga mea, nu vei mai putea să-i priveşti prea mult timp.

– Nu mai vreau să îi privesc, Michael.

– Nu?

Întrebarea veni plină de curiozitate la umărul ei, unde dinţii lui se jucau cu pielea. Ea scutură din cap, înclinându-se, pentru ca el să poată ajunge mai bine.

– Nu, mărturisi ea. Vreau să mă uit la tine. Degetele lui fă cură ceva minunat între coapsele ei şi ea suspină: Te rog.

– Bine, spuse el, iar ea simţi zâmbetul aţâţător în cuvinte. Dacă mă rogi atât de frumos...

O întoarse cu faţa spre el, ochii lui zăbovind pe locul unde ea încă ţinea în pumn materialul rochiei, la piept.

– Dă-i drumul rochiei, Penelopa, o rugă el, cuvintele răsunând ca în ceaţă, şi ea îşi încleştă mai tare degetele.

– Dar dacă...

– Nu te poate vedea nimeni.

– Dar...

El clătină din cap.

– Doar nu-ţi imaginezi că aş lăsa pe cineva să te vadă, draga mea minunată. Nu-mi pot imagina că aş permite aşa ceva, fără să-i omor.

Cuvintele erau atât de posesive, încât ea nu îşi putu reţine fiorul de plăcere ce o străbătu prin tot corpul. Nimeni nu îi spusese că e minunată. Nimeni nu păruse interesat câtuşi de puţin în a o poseda. Dar în acest moment, Michael o dorea.

Îl privi cu atenţie o clipă nesfârşită, iubind felul în care ochii lui o implorau să se dezgolească în faţa lui, înainte să elibereze ţesătura, lăsând-o să cadă pe podea, lăsând-o goală, numai în lenjerie, în lumina slabă din cameră... şi în faţa soţului ei.

El se opri, ochii rătăcindu-i pe corpul ei şi fixându-se în final pe chipul ei, după care spuse, plin de respect:

– Eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Era la picioarele ei, scoţându-i ghetele şi pantalonaşii, lăsând-o doar cu ciorapii. O atinse în sus, pe picioare, insistând în locul

în care mătasea se unea cu pielea. Când ea gemu, el îi linse pielea de acolo.

– Am o slăbiciune pentru ciorapi, dragoste. Fini și mătășoși, asemenea celei mai moi părți din tine.

Ea roși, nedorind să recunoască că și ei plăcea cum se simțeau pe piele, nedorind să îi spună că, din noaptea nunții lor, savura atingerea lui.

Și ție îți plac, văd eu, o tachină el și ea îi simți buzele pe coapsă.

Îmi placi *tu*, șopti ea, așezându-și una dintre mâini pe ceafa lui, cu degetele răsfirându-i buclele moi.

La atingere, el se opri, lăsându-i ciorapii pe ea, sărutând-o, sălbatic și minunat.

Curbele tale sunt perfecte și pielea mătăsoasă, rosti el, o mână începând să o mângâie în sus, cu palma sub sânul ei, sunt atât de pline și de frumoase.

Cuvintele lui îi distrugeau echilibrul mental. Erau mai dăunătoare chiar decât atingerea. Se arcui spre el, spre sărutul lui, și el îi captură răsuflarea și cuvintele, și gândurile, buzele și limba lui mângâindu-le pe ale ei, promițând mai multă plăcere decât și-ar fi putut imagina vreodată. Când se opri din sărut, ea gemu, căutând să protesteze și privindu-l cum se dădea în spate, își scoase haina cu mișcări rapide și se așeză în fața ei, lumina din cazinoul de dincolo de fereastră transformându-l într-un mozaic de culoare și textură, cu picioarele lungi și mușchii încordați, șoldurile înguste și umerii lați și...

Nu. Nu ar trebui să se uite *acolo*. Nu conta că își dorea. Că era incredibil de curioasă. „Doar o privire, rapidă. O, Doamne!"

Penelopa deveni timidă instantaneu, mâinile ei căutând să-i acopere nuditatea.

Nu putem... nu am fost... Nu este cum m-am așteptat.

Atunci el zâmbi, un zâmbet formidabil de lacom.

Ești emoționată?

Ea știa că trebuia să pretindă că nu este – probabil că el făcuse asta cu zeci de femei. Dar, *era* emoționată.

– Un pic.

El o ridică, ducând-o pe un divan scund aflat într-o parte a camerei, şi o aşezâ în poala lui pentru un sărut profund, explorator, care îi opri respiraţia şi îi alungă inhibiţiile. Ea îi linse buza de jos, sugând-o delicat, iar el se retrase gâfâind. Ochii ei se măriră.

Făcuse ceva greşit?

– Îmi pare rău... buza. Urmele loviturilor lui Temple au tendinţa să persiste.

Ea se retrase, ridicând o mână pentru a-i da părul la o parte, şi îi cercetă chipul, în căutarea altor răni.

– Nu ar trebui să-l laşi să te lovească, şopti ea, sărutându-l delicat lângă rană.

– Era singura modalitate să-mi iau gândul de la faptul că nu puteam să vin acasă şi să te duc în pat. Îşi trecu mâna în josul braţului ei, într-o mângâiere amplă, lungă. Mă înspăimânţi. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet vag, în timp ce degetele atingeau şi tachinau pielea moale de pe încheietura, cotul, umărul ei.

– Cum este posibil?

– Nu pot să te gust pe bucăţele, dragoste. Pot doar să te înghit cu totul. Eşti irezistibilă. O sărută apăsat pe umăr, savurând cu limba pielea de acolo. Eşti ca zornăitul zarurilor. Ca fâşâitul cărţilor. Mă chemi asemenea cântecului de sirenă până când tânjesc de dorinţă după tine. Cuvintele erau respiraţie şoptită la baza gâtului ei. Aş putea deveni foarte uşor dependent de tine.

Cuvintele îi făcură inima să tresalte.

– Şi asta este rău?

El chicoti, hohotul de râs vibrând în trupul lipit de abdomenul şi de sânii ei.

– Pentru mine, da. Foarte foarte rău. O sărută, prelung şi lent. Şi pentru tine la fel. Mi-ai cerut să nu te ating. Am vrut să îţi respect dorinţa.

Doar că ea nu asta îşi dorise. Nu chiar. Îşi dorise întotdeauna ca el să o atingă, chiar şi atunci când îi spusese să nu o facă. Îl dorise întotdeauna, chiar dacă îşi spusese că nu era aşa. El era slăbiciunea ei.

El o scuti să mai vorbească, atingând-o, degetele lui jucându-se pe culmea unui sân, până când ea gemu, degetele alunecându-i în părul lui. Se trase înapoi și îi întâlni ochii minunați, întunecați.

– Michael, șopti ea.

El nu își luă privirea de la ea în timp ce îi schimbă poziția, ridicând-o ca pe un fulg, trecându-și mâna în josul unei coapse, obligând-o să își desfacă picioarele. Ideea în sine era un scandal.

Un vis.

Ea ezită numai o fracțiune de secundă înainte să-i urmeze instrucțiunile mute, înconjurându-l cu picioarele. Se simțea mândrie și plăcere în vocea lui când spuse:

– Frumoasa mea aventurieră...

Ea știa că e o exagerare. Nu era frumoasă. Dar în seara asta *se simțea* frumoasă, și nici măcar nu se gândi să îi ignore cererea. Noua poziție îi dădea acces complet la el. La brațele lui puternice, ferme, la pieptul lat care se ridica și cobora odată cu respirația lui, și nu se putu stăpâni, punându-și mâinile pe el, pe acest bărbat splendid, arătos, care era soțul ei.

El gemu de plăcerea atingerii ei și o ridică până când sânii ajunseră la nivelul gurii lui, și începu să sufle peste vârfurile lor cu un jet lung, constant. Ea urmări direcția privirii lui, atât de concentrată pe ea, privind cum sfârcurile i se întăreau – mai întâi unul, apoi celălalt – insuportabil de mult și de chinuitor.

Își dorea gura lui pe ea.

Atinge-mă, șopti.

El era deja acolo, gustând-o, până când ea simți că îi vine să moară din cauza plăcerii păcătoase, minunate. Mâinile ei își croiră drum prin părul lui, ținându-l apăsat pe ea, până când el se trase și își duse gura pe celălalt sân neglijat, mângâind cu atingeri lungi, minunate, înainte să-și strângă buzele în jurul ei și să-i ofere exact ce își dorea.

Ea îi vibra în brațe, în ritm cu mișcarea buzelor lui, cu atingerea limbii, cu micile mușcături. Doamne Dumnezeule! Îi proca plăcere ca un maestru, cu artă și pricepere. Și își dorea ca [illegible]area să nu se termine vreodată.

În cele din urmă, el se retrase, ridicând-o mai sus, mai aproape de el, sărutând-o fierbinte pe pielea fină a trunchiului, înainte să-o lase în jos, alunecând pe corpul lui, şi să o sărute încă o dată pe gură. Genunchii lui se ridicară sub ea, ţinând-o aproape de pieptul lui, în timp ce degetele se jucau în părul ei şi îi trimiteau fiori prin tot trupul, pierzându-şi capul pe podeaua acestei odăi decadente.

Gura lui se mută pe gât, unde linse pielea delicată de deasupra pulsului, iar ea îi şopti gemând numele, simţindu-se drogată de plăcere. Despre existenţa căreia ea nu ştiuse înainte de el. Pe care nu ar fi găsit-o niciodată dacă nu era el.

– *Michael*, îi şopti gemând numele.

El zâmbi, mulţumit de sine, foarte masculin, mutându-şi o mână de pe spatele ei între trupurile lor. Ea îşi întoarse privirea spre acea mână păcătoasă, prădătoare, străfulgerată de mişcarea sa, apoi degetele începură să o atingă, în miezul ei, atât de uşor, de parcă ar fi avut suficient timp pentru a o explora. Nu îşi dorise ceva atât de mult niciodată în viaţa ei.

Degetele lui se mişcau în ea, iar ea se contorsionă în jurul lor, una dintre mâinile ei alunecând de pe trunchiul lui pentru a se odihni, nesigură, pe partea despre care ea era atât de curioasă. El trase adânc aer în piept când mâna ei se aşeză pe partea fierbinte, ca de oţel.

– Penelopa... nu trebuie să...

– Vreau, şopti ea, şi era adevărat. Îşi dorea să îl atingă, să afle tot despre el, să îi ofere toată plăcerea pe care el i-o dăruia. Arată-mi cum. Învaţă-mă.

Ochii lui deveniră negri de plăcere şi îşi mişcă cealaltă mână pentru a o ghida, arătându-i exact cum să atingă, cum să se mişte. Când el gemu, lung şi minunat, ea se aplecă şi îl sărută delicat pe obraz, şoptindu-i pe piele.

– Asta este mult mai interesant decât biliardul.

El râse răguşit la auzul cuvintelor.

– Sunt foarte de acord.

– Eşti atât de catifelat, spuse ea, atingându-i bărbăţia, minunându-se de felul în care îl simţea.

Atât de tare. El închisese ochii în timp ce îl atingea, iar ea îi privi chipul, bucurându-se de plăcerea pe care o citea acolo. Își feră un deget ferm de vârf și el suspină, cu ochii întredeschiși.

– Fă-o din nou.

O făcu, iar el o trase pentru a o săruta îndelung și profund, în timp ce ea își continuă explorarea, cu mâinile lui pe ale ei, arătându-i cum să se miște, unde să insiste, cât de tare să apese. Capul lui căzuse pe spate și răsufla în rafale scurte, dureroase.

– Este bine?

El gemu la întrebare.

– Este perfect. Nu vreau să te mai oprești. Dar ea nici nu avea de gând. Îi plăcea să îl vadă cum primește plăcerea. În cele din urmă, o îndepărtă de el, printr-o mișcare bruscă. Gata. Nu înainte să fiu din nou în tine. Cuvintele o făcură să roșească, și el râse, grav și minunat. Faptul că vreau să fiu în interiorul tău te stânjenește, frumoaso?

Ea clătină din cap.

– Faptul că *vreau* să fii în interiorul meu mă stânjenește. Doamnele nu se gândesc la astfel de lucruri.

El o sărută cu pasiune.

– Să faci întotdeauna ce îți dictează gândurile tale murdare. De fapt, vreau să îl aud pe fiecare în parte. Vreau să ți le îndeplinesc pe toate.

Degetele lui se mișcau ferm, făcând lucruri minunate între crăpsele ei, și ea gemu.

– Michael. Mai mult.

– Mai mult, frumoaso? Vârfurile degetelor lui alunecară spre locul unde ea îl dorea, mai mult tachinând decât atingând. Mai mult aici?

Ea suspină, și el se retrase, înainte ca ea să îi repete numele, auzind rugămintea din tonul ei.

– Sau poate mai mult aici? Un deget lung alunecă adânc, iar ea gemu.

– Peste tot.

– Cu ce femeie lacomă m-am însurat. O tachina, sărutând-o, gustând-o, ținând-o nemișcată în timp ce îi explora gura, în tot

acest timp, degetele lui mișcându-se în mici cercuri păcătoase, de-abia atingând-o. El ridică o sprânceană și un al doilea deget îl însoți pe primul într-o alunecare lentă, lungă, de plăcere. Aici?

– Da, oftă ea; se apropia.

– Aici, se mută el.

Mai aproape. Ea își mușcă buza. Închise ochii.

– Da.

– Aici?

Atât de aproape.

Ea rămase nemișcată. Nedorindu-și ca el să se oprească.

– Îmi place să te ating aici, Penelopa, șopti el, în timp ce mâna lui abilă o explora. Îmi place să îți descopăr forma, să te simt, cât de umedă ești pentru mine. Acele degete se mai mișcară o dată, șoaptele lui continuând. Își răsuci mâna, încercuind, amenințând acel loc minunat. Îmi place să te explorez.

– Găsește-l... șopti ea, incapabilă să tacă.

– Să găsesc ce, dragoste? Părea un inocent. Un mincinos păcătos.

Ea îi întâlni privirea, simțindu-se puternică.

– Știi tu ce.

El zâmbi strengărește.

– Hai să îl găsim împreună.

Era prea mult. Ea întinse mâna între ei, apucând mâna lui și, în cele din urmă, împingându-l spre ea. Se aplecă deasupra lui, întâlnindu-i ochii, văzând plăcerea întunecată din el, nevoia ținută strâns în frâu. Degetele lui alunecară prin buclele ei, despărțindu-i pliurile secrete, făcând cercuri, ghidate de mâna ei așezată pe încheietură. Degetul lui mare se mișcă îndelung și lent într-o buclă ademenitoare, care o făcu să-și piardă capul. El o privi cum se zvârcolea sub atingerea plăcerii, tachinând-o cu cuvintele la fel de mult ca și cu degetele.

– Acolo, dragoste? Acolo se simte bine?

Se pierdu în fața cuvintelor lui păcătoase, încurajatoare și a degetelor lui păcătoase, încurajatoare, și își șopti răspunsul, mișcându-se lipită de el. Și apoi o atingea exact cum își dorise, prin cercuri perfecte, mângâind-o cu presiunea numai potrivită

De parcă el îi cunoștea corpul mai bine decât ea. Era ca și cum corpul ei îi aparținea lui.

Și poate că așa era.

Unul din degetele lui minunat de lungi alunecă în interiorul ei, podul palmei lui atingând ritmic un punct care îi provoca o plăcere acută, aproape insuportabilă, și ea îi strigă numele, mișcându-se odată cu atingerea lui, știind că urma să se întâmple ceva incredibil.

Michael, îi șopti numele, dorind mai mult. Dorind totul.

Era plină de dorință și de lăcomie, și își dorea să nu se mai oprească niciodată din atingerea acelei părți secrete din ea. Partea care acum îi aparținea lui.

Așteaptă-mă, îi șopti el, și atunci îi desfăcu picioarele. Se împlinse mai aproape de ea, degetele părăsind-o, înlocuite de vârful lui neted, mare, și în timp ce ea se mișca în sus și în jos, el gemu îndelung la urechea ei, înainte să-i șoptească: Doamne, Penelopa... Ești ca focul. Ca soarele. Și nu mă pot stăpâni să nu te doresc. Vreau să fiu în tine și să nu te mai părăsesc niciodată. Ești noul meu viciu, dragoste... mai periculos decât orice alt viciu pe care l-am avut vreodată.

Alunecă mai adânc, strângând din dinți în timp ce vârful lui se așeză la intrarea în ea, unde ea se simțea atât de pustie... unde avea nevoie de el. Se trase mai aproape de el, iubind senzația lui lipit de ea. Dorindu-l mai adânc.

El se opri.

Penelopa. Ea deschise ochii, întâlnindu-i privirea întunecată și serioasă. El se aplecă și îi cuprinse buzele într-un sărut lung, lent, plin de promisiune. Îmi pare rău că te-ai simțit dezonorată, dragoste... în momentul acesta, nu este nimic la tine pe care eu să nu îl consider extrem de prețios. Să știi asta.

La auzul cuvintelor, uluitoare și pline de adevăr, ochii ei se umplură de lacrimi. Dădu din cap.

Știu.

El nu își luă ochii de la ea.

Știi? Vezi cât de mult te prețuiesc? Simți? Ea dădu din nou din cap, o lacrimă scurgându-i-se pe obraz, rostogolindu-se

şi căzând pe pielea netedă a umărului lui. Întinse o mână pe obrazul ei, ştergând cu degetul mare dâra sărată. Te ador, şopti el. Aş vrea să fiu bărbatul pe care îl meriţi.

Acum ea ridică palma pentru a o cuprinde pe a lui, pe obraz.

– Michael... poţi fi acel bărbat.

La auzul cuvintelor, el închise ochii, trăgând-o spre el pentru un sărut profund, cutremurător, apoi vârî mâna între ei pentru a căuta, găsind acel loc minunat unde plăcerea părea a izvorî din adâncul ei. Atinse şi făcu cercuri lungi, iar şi iar, într-un ritm perfect, aproape insuportabil, până când ea se împinse în el şi îi putu simţi plăcerea din ce în ce mai mare. El se opri înainte ca ea să-şi găsească eliberarea, lăsând-o să revină cu picioarele pe pământ, apoi se împinse încă o dată şi se opri din nou. Ea ţipă de frustrare.

– Michael.

El o sărută pe gât, şoptindu-i în ureche.

– Încă o dată. Încă o dată şi te las să ajungi acolo. Te las să mă duci acolo.

De data aceasta, când ea atinse extazul, chiar când era gata să treacă dincolo de climax, el alunecă adânc în ea, printr-o singură mişcare lungă, hotărâtă, desfăcând-o, umplând-o. Într-o plăcere minunată. Şi ea se pierdu, în prăpastie, în siguranţă în braţele lui, legănându-se împreună, ea strigându-i numele, implorând pentru mai mult, şi el oferindu-i, din nou şi din nou, până când nu mai putu respira şi nu mai putu vorbi şi nu mai putu face nimic, decât să se prăbuşească în braţele lui.

O ţinu în braţe o eternitate, mâinile lui mângâind-o pe spate, cu o mişcare blândă şi generoasă, şi răbdătoare.

Nu va înceta niciodată să-l iubească.

Nu pentru plăcerea imensă pe care i-o oferise, ci pentru blândeţea aproape insuportabilă pe care i-o oferea acum. Pentru felul în care o mângâia delicat şi îi şoptea numele, de parcă ar fi avut tot timpul din lume, în vreme ce el rămăsese complet în ea, tare şi nesatisfăcut. Aşteptase ca ea să aibă parte de plăcere, dorind să fie sigur că avea să fie satisfăcută prima. Se chinuia atât de mult să ascundă această parte a lui, dar iat-o, numai sensibilitate.

Iubea acea parte. Îl iubea *pe el*.

Și el nu va accepta niciodată.

Îngheță la acest gând, ridicând capul, fiindu-i teamă să-i întâlnească privirea, îngrijorată că i-ar putea înțelege gândurile. Brațele lui o cuprinseră.

Te-am rănit?

Întrebarea era răgușită, de parcă nu putea suporta ideea.

Ea clătină din cap.

- Nu.

Se mișcă sub ea, încercând să se desprindă de ea.

- Penelopa... lasă-mă... nu vreau să te rănesc.

- Michael.

Și atunci, din cauză că îi era prea teamă să vorbească – prea teamă că, dacă ar fi început să vorbească, i-ar fi putut spune ceva ce el nu voia să audă – se legănă, de-abia ridicându-se și lăsându-se din nou pe el, plăcându-i felul în care capul lui căzu pe spate, cu ochii întredeschiși, cu dinții strânși, gâtul tensionat, cu un control ferm. Ea repetă mișcarea și șopti:

Atinge-mă.

La aceste cuvinte, el se relaxă și în sfârșit, *în sfârșit* se mișcă.

Simțind mișcarea, ea suspină și el intră adânc, minunat de adânc, dăruindu-i plăcere și perfecțiune. Se mișcau împreună, cu mâinile lui pe șoldurile ei, ghidând-o, în timp ce palmele ei se așezaseră pe umerii lui, iar trupul ei se legăna înspre el.

Mai mult... șopti ea, știind, cumva, neîndoielnic, că el avea mai multe de dăruit.

Și îi dăruia în mișcări mai ample, mai adânci.

Frumoasa Penelopa... atât de fierbinte și moale, și superbă, îi șopti la ureche. Când te-am privit cum tremuri în brațele mele, am crezut că voi muri de plăcere. Ești frumoasă când ești în extaz. Vreau să te duc din nou acolo... și din nou... și din nou.

Cuvintele lui erau accentuate de atingeri, de palmele care o mângâiau pe spate, pe umeri, din nou în jos, spre posterior, și o ghidau, minunat, în el.

Michael, eu...

Și apoi mâinile lui erau pe ea, între ei, iar el o pătrunse atât de adânc și ea nu își putu termina propoziția... din cauză că acea

plăcere ciudată, remarcabilă era din nou acolo, ridicându-se în faţa ei, şi nu-şi dorise niciodată ceva atât de mult, cum îşi dorea să o atingă.

– Spune-mi, şopti el răguşit, atingând-o mai tare, mai repede, oferindu-i tot ceea ce ea nici nu ştia că îşi doreşte. Că are nevoie.

Te iubesc.

Cumva, ea se opri să spună aceste cuvinte în timp ce se simţi străbătută de extaz. El sărise de pe culme odată cu ea, strigându-i numele în încăperea întunecată.

Capitolul 20

Dragă M.,

Sunt într-o dispoziţie meditativă – au trecut şase ani de la ziua „Dezastrului Leighton", cum îi place tatălui meu să-l numească, şi am refuzat trei cereri în căsătorie – fiecare mai puţin atrăgătoare decât precedenta.

Cu toate acestea, mama continuă să mă târască prin buticurile modistelor şi pe la ceaiurile diverselor matroane, de parcă ar putea şterge trecutul cu câţiva metri de mătase sau cu un parfum de bergamotă.

Asta nu poate continua la nesfârşit, nu-i aşa?

Mai rău, continui să scriu scrisori unei fantome şi să-mi imaginez că, într-o zi, răspunsurile vor sosi la poştă.

Nesemnată

Reşedinţa Dolby, noiembrie 1829

Scrisoare netrimisă

*

– Crema de agrişe.

Penelopa nu îşi înălţă capul de pe umărul lui Michael, părul ei blond răsfirându-se în jurul lor.

Poftim?

El mișcă o mână caldă pe șira spinării ei, dându-i fiori de plăcere.

Cât de politicos. Se aplecă peste marginea divanului, nedorind încă să se desprindă de ea, dar știind că ei i se va face frig în camera spațioasă, dacă nu va face ceva. Își apucă redingota de unde o lăsase grămadă, pe podea, în graba de a-și poseda soția, și trase haina bleumarin din lână peste amândoi.

Ea se cuibări la pieptul lui, sub haină, și lui îi se opri răsuflarea simțind-o, moale și mătăsoasă, peste el.

Budincă de agrișe, repetă el.

Nu e prea frumos să-ți numești soția așa, spuse Penelopa cu un mic zâmbet, fără ca măcar să-și deschidă ochii. Deși, după tot ce am făcut, este posibil să fiu topită după tine. Cremă cu agrișe topită!

Era incredibil de naivă, și Michael nu își putu stăpâni râsul.

De când nu mai râsese de un lucru atât de naiv?

De o viață.

Amuzantă fată, spuse el, strângându-și brațele în jurul ei. Budinca de agrișe este desertul meu preferat.

Auzind asta, ea stătu locului, degetele ei oprindu-se din mângâiat părul de pe pieptul lui. Îi luă mâna într-a lui și îi duse degetele la buze, sărutând-le rapid.

Îmi place și crema de zmeură. Și de rubarbă.

Își ridică capul, ochii ei albaștri căutându-i pe ai lui, de parcă de abia făcuse o mărturisire care avea să răstoarne lumea.

Budincă de agrișe.

El începu să se simtă nătâng. Ei nu prea îi păsa de budinca lui preferată.

Da.

Atunci ea îi oferi un zâmbet, larg și minunat, și el nu se mai simți nătâng. Se simți ca un rege. Își așeză capul pe pieptul lui din nou, dându-i ei ridicându-se și coborând lipiți de torsul lui, într-un mod tentant.

Apoi ea spuse, simplu:

– Mie îmi place aceea cu melasă, şi el simţi că vrea să facă din nou dragoste cu ea.

Cum era posibil ca o conversaţie despre deserturi să aibă efectul unui afrodiziac?

Mâna lui începu din nou să se mişte pe şira spinării ei, cuprinzând posteriorul rotunjit şi trăgând-o deasupra lui, plăcându-i la nebunie să-i simtă trupul. Îi sărută tâmpla.

– Îmi amintesc asta.

Nu îşi amintise până când ea nu rostise cuvintele, când o imagine a micii Penelopa în bucătăria de la Falconwell, cu faţa rotundă acoperită de melasă, îi apăru în minte rapid şi clar. El zâmbi la amintirea lipicioasă.

– Obişnuiai să ne convingi bucătarul să te lase să linguri castronul.

Ea îşi ascunse faţa la pieptul lui, stânjenită.

– Ba nu-i adevărat.

– Ba da, aşa făceai.

Ea scutură din cap, părul ei mătăsos agăţându-se în părul aspru de pe obrazul lui neras.

– Lingurile, poate. Dar niciodată castronul. Doamnele nu lingu castroanele.

El râse de predica ei cuviincioasă şi amuzantă, hohotul sincer surprinzându-i pe amândoi. Era bine să stea acolo şi să râdă împreună cu ea. Mai bine decât se simţise de foarte, foarte mult timp. Chiar dacă el ştia că acest moment era singurul de care avea parte, ultimul moment liniştit înainte ca iadul să se dezlănţuie şi să distrugă puţina bunăvoinţă pe care ea o manifesta faţă de el. O înconjură şi cu celălalt braţ, ţinând-o strâns lipită de el, în timp ce gândul îi răsuna în cap.

Deocamdată, era a lui.

– Se pare că aventura ta a fost un succes.

Ea îşi înălţă capul, aşezându-şi bărbia pe palmele ei puse una peste cealaltă şi uitându-se la el, ochii albaştri sclipindu-i jucăuş.

– De-abia o aştept pe următoarea.

Mâna lui îi alunecă pe o coapsă, jucându-se cu marginea ciorapului ei de mătase.

– De ce oare ezit să te întreb?

– Vreau să joc zaruri.

Și-o imagină pe Penelopa sărutând zarurile din fildeș, înainte să le arunce pe postavul verde aprins, într-una dintre sălile de la parter.

– Știi că nu poți câștiga la zaruri.

Ea zâmbi.

– Așa se spune și despre ruletă.

El îi întoarse zâmbetul.

– Așa este. Pur și simplu, ai avut noroc.

– Numărul douăzeci și trei.

– Din păcate, suma zarurilor nu ajunge decât până la doisprezece.

Ea ridică ușor din umeri, haina lui alunecându-i de pe umărul alb, perfect.

– Voi insista.

El se întinse, pentru a săruta pielea dezvelită.

– Mai discutăm despre zaruri. Încă îmi revin după aventura din seara asta, vulpiță. „Și mâine, îți vei reaminti toate motivele pentru care nu mă vrei lângă tine."

Ea închise ochii și suspină la reamintirea plăcerii, iar sunetul îl făcu să se miște sub ea, pentru a-și ascunde dorința ce se învârtoșa. O dorea din nou. Dar se va controla.

– Ar trebui să se ridice.

Dar nu îndura să se miște.

– Michael? Când ochii ei se deschiseră din nou, erau albaștri asemenea cerului de vară. Un bărbat s-ar fi putut pierde pentru totdeauna în acei ochi. Unde ai plecat?

– Unde am plecat... când?

– După ce... ai pierdut totul.

Un fior de dezgust îl străbătu. Nu voia să îi răspundă. Nu voia să îi mai dea un motiv pentru a regreta căsnicia lor.

– Nu m-am dus nicăieri. Am rămas în Londra.

– Ce s-a întâmplat?

Ce întrebare? Atât de multe se întâmplaseră. Atât de multe se schimbaseră. Atât de mult nu voia ca ea să ştie. Cu atât mai mult nu voia ca ea să ia parte la asta.

Cu atât mai mult îşi dorea să nu fi luat parte la asta.

Trase adânc aer în piept, punându-şi mâinile pe talia ei pentru a o mişca, dând să se ridice.

– Nu vrei să auzi despre asta.

Ea se împinse deasupra lui, cu palmele desfăcute pe pieptul său, oprindu-i mişcarea.

– *Vreau* să aud. Se uita în jos la el, refuzând să îl lase să se ridice.

Să îl lase să se retragă.

Se lăsă pe spate, resemnat.

– Cât de multe ştii?

– Ştiu că ai pierdut totul într-un joc de noroc.

Era atât de aproape, iar ochii ei albaştri atât de atenţi, încât regretul îl înfioră. Detesta faptul că îi cunoştea greşelile. Ruşinea. Îşi dorea să fi fost altcineva, pentru ea. Cineva nou. Cineva vrednic de ea.

Dar poate, dacă i-ar spune povestea, dacă ar afla totul, asta ar putea-o împiedica să se apropie prea mult. Poate că îl va împiedica pe el să îi pese prea mult. „Prea târziu." Îşi alungă gândul, rostind cu un şoptit abia perceptibil:

– A fost joc de douăzeci şi unu.

Ea nu îşi mută privirea.

– Erai tânăr.

– Aveam douăzeci şi unu de ani. Eram îndeajuns de mare pentru a paria tot ce aveam.

– Erai tânăr, repetă ea, accentuat.

El nu o contrazise.

– Am pariat totul. Tot ce nu fusese moştenit direct. Tot ce nu fusese adunat de generaţii. Ca un prost. El aşteptă ca ea să fie de acord. Cum nu o făcu, continuă: Langford m-a împins să pariez mai mult şi mai mult, întărâtându-mă, luându-mă în zeflemea, până când tot ce aveam era pe masă, şi eu eram sigur că voi câştiga.

Ea scutură din cap.

De unde puteai ști?

– Nu puteam, nu-i așa? Dar eram încins în noaptea aceea, câștigasem mână după mână. Când ai un șir de succese, ești... euforic. Vine un moment când totul se schimbă, și rațiunea dispare, și crezi că este imposibil să pierzi. Cuvintele ieșeau liber acum, împreună cu amintirile pe care le ținuse încuiate pentru mult timp. Jocurile sunt o boală pentru unii. Și eu am avut-o. Tratamentul era câștigul. În acea noapte, nu mă puteam opri să câștig. Până când m-am oprit, și am pierdut totul. Ea îl privea, absorbită. El m-a ispitit, convingându-mă să pariez mai mult și mai mult...

Dar de ce tu? Între sprâncenele ei se formase o cută și în voce i se simțea furia, și Michael se întinse pentru a-i netezi pielea încrețită. Erai atât de tânăr!

Sari atât de repede să mă aperi, fără a avea toate informațiile. Atingerea lui îi urmă linia nasului. El îl construise. Pământurile, banii, totul. Tatăl meu a fost un om bun, dar când a murit, moșia nu era atât de înfloritoare pe cât ar fi putut să fie. Dar era destul pentru ca Langford să o poată dezvolta, pentru a o face prosperă, și a reușit. Când l-am moștenit eu, marchizatul valora mai mult decât propriile sale pământuri, și el nu a vrut să îl scape din mână.

Lăcomia este un păcat.

La fel cum este și răzbunarea. El făcu o pauză, gândindu-se în urmă, la jocul de demult, pe care îl retrăise de sute de ori, de mii de ori, chiar.

Mi-a spus că îi voi mulțumi, în cele din urmă, pentru că mi-a luat totul, spuse el, incapabil să-și ascundă zeflemeaua din ton.

Ea tăcu îndelung, cu ochii albaștri foarte serioși.

Poate că a avut dreptate.

Nu a avut.

Nu trecuse o zi în care Michael să nu urască chiar și aerul pe care îl respira ducele de Langford.

Ei bine, poate că recunoștința ar fi un pic prea mult. Dar gândește-te cum te-ai ridicat, în ciuda obstacolelor pe care ți le-a

pus în cale. Gândeşte-te cum ai înfruntat şansele de izbândă. Cum le-ai învins.

În vocea Penelopei se simţea o neliniştе presantă şi Michael o adora şi o ura în acelaşi timp.

– Ţi-am spus odată să nu mă transformi într-un erou, Penelopa. Nimic din ce am făcut... nimic din ce sunt nu este eroic.

Ea scutură din cap.

– Te înşeli. Eşti mult mai mult decât crezi.

El se gândi la hârtiile din buzunarul hainei, la planul pe care îl pusese în mişcare în acea dimineaţă. La răzbunarea pe care o aşteptase în toţi aceşti ani. Va vedea, destul de curând, că nu este un erou.

– Aş vrea să fie adevărat.

„Pentru tine." Gândul nu-i dădea pace. Ea se apropie mai mult, cu privirea serioasă şi hotărâtă.

– Nu vezi, Michael? Nu vezi ce-ai devenit, mai mult decât ai fi putut fi? Cât de puternic? Cât de rezistent? Dacă nu era acel moment, felul în care te-a schimbat, felul în care ţi-a schimbat viaţa... tu nu ai mai fi aici. Vocea ei deveni o şoaptă. Şi nici eu.

El o strânse în braţe.

– Ei bine, asta este ceva.

Stătură acolo îndelung, pierduţi în gândurile lor, înainte ca Penelopa să schimbe subiectul.

– Şi după joc? Ce s-a întâmplat atunci?

Michael se uită în tavan, amintindu-şi.

– Nu mi-a lăsat altceva în afară de o guinee.

Ea îşi înălţă capul.

– Talismanul tău.

El zâmbi.

Soţia lui inteligentă.

– Nu am vrut să o cheltuiesc. Nu am vrut să iau nimic de la el Nu până când nu puteam să-i iau *totul*.

Ea îl privea cu atenţie.

– Răzbunarea.

– Nu aveam nimic, decât hainele de pe mine şi o mână de monede în buzunar – Temple m-a găsit. Fuseserăm prieteni din

școală și el se bătea cu oricine l-ar fi plătit pentru meci. În nopțile în care nu boxa, jucam zaruri pe strada din Bar.

Sprâncenele ei se arcuiră.

- Nu era periculos?

Văzu îngrijorarea din ochii ei și o parte din el tânji după blândețea ei, după farmecul ei. Prezența ei aici, în timp ce el își spunea povestea, era o binecuvântare. Era de parcă ea ar fi putut, cu temerile și cu grija ei, să îl salveze.

Doar că trecuse de mult vremea salvării, și ea nu merita viața aceasta, plină de păcat și de viciu. Ea merita mult mai mult. Mult mai bine. Ridică dintr-un umăr.

- Am învățat rapid când să ne batem și când să fugim.

Își puse o mână pe fața lui și îi atinse ușor tăietura de pe buză.

Încă vă bateți.

El zâmbi și vocea îi deveni aspră.

- Și nu mai fugim de foarte mult timp.

Privirea îi scânteie spre fereastră, unde noaptea se lungea și lumânările din sfeșnicele de dincolo se stingeau.

Și Îngerul?

El ridică o mână și luă o șuviță lungă de păr blond, răsfirând-o printre degete, iubind felul în care se prindea de el.

Patru ani și jumătate mai târziu, eu și Temple ne-am perfectat afacerile... jocurile noastre de zaruri se mutau dintr-un loc în altul, în funcție de jucători, și într-o noapte, erau douăzeci sau treizeci de oameni, toți pariind pe rezultat. În mână aveam un teanc de bani și știam că era numai o chestiune de timp până trebuia să punem capăt jocului sau riscam să fim jefuiți. Îi dădu drumul șuviței de păr și îi mângâie obrazul cu degetul mare. Nu am știut niciodată când să mă opresc. Întotdeauna am mai vrut un joc, o rostogolire a zarurilor.

Ai pariat la jocuri?

El îi întâlni privirea, văzu dorința de a-i auzi cuvintele. Promisiunea din ele.

Nu am mai pariat de zece ani.

În ochii ei se citi aprobarea. Și mândria.

De când ai pierdut în fața lui Langford.

– Asta nu schimbă felul în care mă atrag mesele. Nu face zarurile mai puţin tentante. Şi când roata ruletei se învârte... întotdeauna încerc să ghicesc unde se va opri.

– Dar nu pariezi niciodată.

– Nu. Dar îmi place să îi văd pe alţii când o fac. În acea seară, Temple spusese de mai multe ori că trebuie să plecăm. Că jocul se răcea, dar eu aş mai fi putut continua încă o oră, două şi îl tot amânam. Încă o rostogolire a zarurilor. Încă o rundă de pariuri. Încă un joc. Era pierdut în amintire. Au apărut de nicăieri şi ar trebui să fim recunoscători că aveau bâte şi nu pistoale. Bărbaţii care dădeau cu zarurile au fugit la primul semn de conflict, dar n-ar fi păţit nimic dacă rămâneau.

– Te voiau pe tine.

Cuvintele Penelopei erau o şoaptă. El dădu din cap.

– Voiau câştigurile noastre. O mie de lire. Poate mai mult.

Mai mult decât ar trebui să aibă cineva pe o stradă din Temple Bar.

– Ne-am luptat cât de bine am putut, dar eram doi contra şase... parcă erau nouă. Râse, cu un sunet aproape mut. Nouăsprezece, mai degrabă.

Ea nu era amuzată.

– Ar fi trebuit să le dai banii. Nu merita să-ţi dai viaţa.

– Soţia mea deşteaptă. Dacă ai fi fost acolo. Faţa ei se albi. Michael îşi lipi gura de a ei, pentru un sărut rapid. Sunt aici. Bine şi sănătos, din nefericire pentru tine.

Ea scutură din cap, implicarea ei făcându-i stomacul să se strângă.

– Nici măcar nu glumi. Ce s-a întâmplat?

– Credeam că suntem ca şi morţi, când o trăsură a apărut, Dumnezeu ştie de unde, şi din ea a ieşit o armată de bărbaţi de talia lui Temple, şi chiar mai mari. Ei ne-au luat apărarea, i-au înfrânt pe ceilalţi şi, după ce tâlharii au fugit, cu cozile între picioare, eu şi Temple am fost aruncaţi în trăsură, pentru a ne cunoaşte salvatorul.

Ea o luă înaintea poveştii.

– Chase.

– Proprietarul Îngerului Căzut.

– Ce voia?

– Parteneri de afaceri. Cineva care să se ocupe de jocuri. Cineva care să se ocupe cu securitatea. Bărbați care înțelegeau atât strălucirea, cât și punctele sensibile ale aristocrației.

Ea lăsă să-i scape un oftat lung.

– Ți-a salvat viața.

Michael era pierdut în amintirea acelei prime întâlniri, când îșI dăduse seama că ar fi putut avea o șansă pentru a recâștiga tot ce pierduse.

– Într-adevăr.

Ea se ridică și îl sărută pe buza umflată, lingând vânătaia de acolo.

– Greșește.

Atenția lui reveni rapid la ea.

– Chase?

Ea încuviință.

– Crede că are să-mi plătească o datorie.

– Așa se pare.

– Eu îi sunt datoare lui. Te-a salvat. Pentru mine.

Îl sărută din nou, și el rămase fără suflare, spunându-și că era o reacție la mângâierea ei, când de fapt cuvintele ei erau cele care îi amenințau rezistența. Mâinile lui se ridicară pentru a se strecura în părul ei, în timp ce îi savura recunoștința, destinderea și încă ceva pe care el nu îl identifică... o tentație minunată.

Ceva despre care era sigur că nu îl merita.

Înfipse o mână în părul ei și se smulse din sărut, dorindu-și, disperat, să îl poată continua. Dar nu putu să o lase – nu putu să îșI permită – un alt moment fără a-i reaminti exact cine era... ce era.

– Am pierdut totul, Penelopa. *Totul*. Pământ, bani, tot ce aveam în mână... *în casele tatălui meu*. Am pierdut tot ce îmi amintea de el. Se așternu o lungă tăcere. Apoi, blând adăugă: Te-am pierdut pe tine.

Ea își înclină capul, fixându-l cu privirea.

– Ai reconstruit. Ai dublat câștigul. Poate și mai mult.

El scutură din cap.

– Nu asta este partea cea mai importantă.

Ea se opri, de parcă ar fi uitat ce planuri avea. Viitorul lor.

– Răzbunarea ta.

– Nu. Restul. Respectul. Locul în societate. Lucrurile pe care ar fi trebuit să fiu capabil să i le ofer soției mele. Lucrurile pe care ar fi trebuit să fiu capabil să ți le ofer.

– Michael...

El auzi dezaprobarea în tonul ei, dar o ignoră.

– Nu asculți. Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine. Nu am fost niciodată acel bărbat. Meriți pe cineva care nu a făcut niciodată greșelile pe care le-am făcut eu. Cineva care să te poată îmbrăca în titluri și respect, și decență, și mai mult decât puțină perfecțiune. Făcu o pauză, detestând felul în care ea se cri pase în brațele lui la auzul cuvintelor, opunându-se adevărului din ele. El o forță să îl privească în ochi, se sili să spună în continuare: Aș vrea ca eu să fiu acel bărbat, Șasepenny. Dar nu sunt Nu înțelegi? Nu am nimic din aceste lucruri. Nu am nimic pentru a te merita. Nimic care să te facă fericită. „Și, Dumnezeule, vreau să fii fericită. Vreau să te fac fericită."

– De ce ai crede asta? întrebă ea. Ai atât de multe... mult mai mult decât aș avea nevoie vreodată.

„Nu este destul." El pierduse mai mult decât ar fi putut recâștiga vreodată.

Putea avea sute de case, de douăzeci de ori mai mulți bani, toate bogățiile pe care le putea aduna, și nu ar fi fost niciodată suficient Pentru că nu își putea șterge trecutul, necugetarea, eșecul.

Nu îl vor face niciodată bărbatul pe care ea îl merita.

– Dacă nu te-aș fi forțat să te măriți cu mine... începu el, dar ea îl opri.

– Nu m-ai forțat să fac nimic. Eu te-am ales.

Nu se putea să creadă asta. El scutură din cap. Ea îi rosti numele cu un oftat.

– Chiar nu vezi, nu? Cât de deosebit ești. La auzul cuvintelor, el își feri privirea, din cauza minciunii din ele. Nu. Uită-te la mine Cuvintele erau hotărâte, și nu putu decât să le asculte, privind

în ochii ei albaștri. Atât de sinceri. Crezi că, într-un fel, ai pierdut tot respectul când ți-ai pierdut averea. Dar ce altceva era acea avere, dacă nu un amestec de bani și pământuri, adunate de generații de alți bărbați? Era realizarea *lor*. Onoarea *lor*. Nu a ta. Tu... El auzi respectul din cuvinte. Văzu adevărul sentimentelor clocărindu-i în ochi,... ți-ai construit propria avere. Te-ai făcut singur bărbat.

Un sentiment minunat, romantic, dar greșit.

Vrei să spui un bărbat care și-a furat soția, în toiul nopții, a forțat-o să se mărite cu el, a folosit-o pentru a obține o moșie și răzbunare, și apoi... în seara asta... a dezbrăcat-o complet în cel mai legendar club de jocuri din Londra? Auzi disprețul din propriile cuvinte și privi în altă parte, spre întunericul care acoperea tavanul înalt al camerei, simțindu-se de parcă locul lui era în mlaștină. Voia ca ea să se îmbrace și să fugă departe de el. Doamne. Jur că nu te voi mai dezonora vreodată. Îmi pare atât de rău, Penelopa.

Ea refuză să se lase intimidată. Punând o mână pe bărbia lui, îl forță să se uite încă o dată în ochii ei.

Nu o face să sune așa de murdar. Eu am vrut. Mi-a *plăcut*. Nu sunt un copil pe care să îl menajezi. M-am măritat cu tine pe viață, și asta... tu... toate reprezintă viața. Făcu o pauză și zâmbi, strălucitor și minunat, iar plăcerea și regretul din acel simplu zâmbet reprezentau o lovitură fizică. Nu a existat un singur moment în seara asta în care să mă simt dezonorată sau abuzată. De fapt, m-am simțit foarte... venerată.

Asta era din cauză că el o venerase.

Meriți mai mult.

Ea se încruntă. Se trase și se ridică de pe divan ca pasărea Phoenix, înfășurându-se în redingota lui.

Tu ești cel care nu ascultă. Detest că mă pui undeva, sus, pe un piedestal înalt, unde ții lucrurile de valoare care nu vrei să se spargă. Dar nu vreau acel loc de onoare. Urăsc să fiu acolo. Urăsc felul în care mă lași acolo, de frică să nu mă rănești. De frică să nu mă spargi, de parcă sunt vreo păpușă de porțelan, fără putere. Fără forță morală.

El se ridică, mergând spre ea. Nu crezuse niciodată că nu avea forță morală. Chiar așa, dacă ar fi avut mai multă forță morală, l-ar fi înnebunit. În ceea ce privește puterea, era Atlas. Un mic și drăguț Atlas, îmbrăcat doar cu redingota lui.

Întinse mâna după ea și ea făcu un pas în spate.

– Nu. Nu o face. Nu am terminat. Am forță morală, Michael.

– Știu că ai.

– Chiar foarte multă.

Mai multă decât el își imaginase vreodată.

– Da.

– Nu sunt perfectă. Am renunțat la perfecțiune atunci când mi-am dat seama că singurul lucrul pe care mi l-ar putea oferi ar fi un mariaj singuratic, cu un soț la fel de perfect. Tremura de furie, iar el se întinse spre ea, dorind să o tragă în brațele lui, dar ea se smuci, refuzând să-i permită să o atingă. În ceea ce privește faptul că tu nu ești perfect, ei bine, mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Am avut odată acces la o viață perfectă și a fost *complet plictisitor*. Perfecțiunea este prea curată, prea simplă. Nu *vreau* perfecțiunea, mai mult decât *vreau să fiu* perfectă. Vreau imperfecțiune.

Vreau bărbatul care m-a aruncat pe umăr, în pădure, și m-a convins să mă mărit cu el pentru aventură. Vreau bărbatul care este rece și fierbinte, sus și jos. Cel care conduce un club pentru bărbați și un club pentru femei și un cazinou și orice altceva mai este acest loc incredibil. Crezi că m-am măritat cu tine, în ciuda imperfecțiunilor tale? M-am măritat cu tine *datorită* imperfecțiunilor tale, prostuțule. Imperfecțiunile tale superbe, insuportabil de *enervante*.

Nu era adevărat, bineînțeles. Se măritase cu el pentru că nu avusese de ales.

Dar încă nu avea de gând să o lase să plece.

Nu după ce tocmai descoperise cât de minunat era să o aibă în brațele lui.

– Penelopa?

Ea lăsă mâinile jos, și redingota se desfăcu, dezvelind o fâșie lungă, îngustă de piele, de la gât până la genunchi.

– Ce este?

El ar fi râs de irascibilitatea din tonul ei, dacă nu ar fi fost copleșit de felul în care arăta în ciorapi și haină și nimic altceva. Ea respira adânc, materialul hainei lui amenințând să scoată la vedală superbii ei sâni.

– Ai terminat?

– Poate, spuse ea, rezervându-și dreptul de a spune mai mult.

– Poți fi foarte dificilă când vrei, să știi.

Una din drăguțele ei sprâncene blonde se arcui.

– Bine. Dacă acesta nu e ciobul care rade de oala spartă, atunci nu știu ce e.

El se întinse după ea și, de data aceasta, îl lăsă s-o prindă. Îl lăsă să o tragă în brațele lui, unduindu-și corpul după trupul lui.

– Sunt prea imperfect pentru tine, îi șopti la tâmplă.

– Ești perfect de imperfect pentru mine.

Nu avea dreptate, bineînțeles, dar el nu voia să se mai gândească la asta. În schimb, spuse

– Ești goală într-un club de jocuri, dragoste.

Replica ei se auzi înfundat, în pieptul lui, și el mai mult simți cuvintele decât le auzi.

– Nu-mi vine să cred.

O mână de-a lui se mișca de-a lungul spatelui ei, pe deasupra redingotei, și el zâmbi la ideea că îi purta hainele.

– Mie da, doamna mea dulce, aventurieră. O sărută pe creștetul blond, strecurându-și mâna în interiorul hainei, pentru a lua în palmă un sân minunat, adorând fiorul care o străbătu la atingere. Mi-ar plăcea ca tu să fii goală, în hainele mele, în fiecare zi.

Ea zâmbi.

– Știi că sunt goală pe sub propriile haine în fiecare zi, nu?

El mârâi.

– N-ar fi trebuit să spui așa ceva. De acum încolo, cum am să mai pot face altceva, decât să mă gândesc la tine goală?

Ea se desprinse râzând și începură să se îmbrace, Penelopa pleznind ușor mâinile lui Michael de câte ori se întindea să o atingă.

– Te ajut.

– Mă încurci.

Își îndreptă micuța fundă crem din fața rochiei, în timp ce el își legă lavaliera, fără ajutorul unei oglinzi. S-ar fi îmbrăcat fericit cu ea în fiecare zi, până la sfârșitul lumii.

Dar nu avea să fie așa. „Nu când îți va descoperi minciunile" Șoapta răsună în mintea lui.

– Este apă? Ea arăta spre un urcior care stătea în colț, lângă un spălător.

– Da.

Ea își turnă apă în vas și își scufundă mâinile, până la încheieturi. Nu le spăla, pur și simplu, le ținea în lichidul rece.

El o privi îndelung, în timp ce ea închise ochii și respiră adânc. O dată. De două ori. De trei ori.

Își scoase mâinile și le scutură de apă, întorcându-se cu fața spre el.

– Este ceva ce simt nevoia să îți spun.

În nouă ani de jucat zaruri și cărți și orice alt tip de jocuri de noroc care exista, Michael învățase să citească fețele. Învățase să identifice emoția, și euforia, și trișatul, și mințitul, și furia, și orice alt indiciu din spectrul emoțiilor umane.

Orice, în afară de emoția care umpluse privirea Penelopei emoția care stătea în umbra emoției, și a plăcerii și a exaltării. În mod ciudat, tocmai din cauză că nu o văzuse niciodată înainte, își dădu seama exact care era emoția.

Dragostea.

Gândul îl lăsă fără suflare și se îndreptă de spate, copleșit, în același timp, de dorință și de frică, și de ceva la care nu voia să se gândească. Ceva ce nu voia să recunoască. Îi spusese să nu creadă în el. O avertizase. Și, pentru propria lui siguranță, nu o putea lăsa să îi spună că îl iubește.

Își dădu seama că își dorea asta prea mult.

Așa că făcu ceea ce făcea el cel mai bine. Rezistă tentației, apropiindu-se de ea și trăgând-o în brațele sale pentru un sărut scurt – un sărut pe care era disperat să îl prelungească. Să îl savureze. Să îl transforme în ceva la fel de puternic ca emoția care îl străbătea din cap până în picioare.

– Se face târziu, draga mea. Gata cu discuțiile în seara asta.

Dragostea din privirea Penelopei fu înlocuită cu nedumerire, iar el se detestă pentru asta. Din nefericire, și aceasta începea să devină o emoție familiară.

În ușă răsună o bătaie, salvându-l. Michael privi ceasul; era aproape trei dimineața, mult prea târziu pentru vizitatori, ceea ce însemna un singur lucru. *Vești.*

El traversă rapid camera și deschise ușa, citind pe fața lui Cross înainte ca celălalt bărbat să aibă șansa să vorbească.

Este aici?

Cross se uită peste umărul lui Michael, la Penelopa, apoi din nou la Michael, cu o privire cenușie și enigmatică.

Da.

El nu se putu uita la ea. Era destul de aproape pentru a-i simți mirosul delicat, pentru a-l lua în brațe, probabil pentru ultima dată.

Cine este aici? întrebă ea, dar el nu vru să-i răspundă, chiar dacă știa că ea trebuia să știe – și că, odată ce afla, avea s-o piardă pentru totdeauna.

Îl întâlni privirea, încercând din răsputeri să fie calm și implacabil. Amintindu-și scopul unic pe care și-l stabilise cu un deceniu în urmă.

Langford.

Ea înlemni, în timp ce cuvintele răsunară în cameră. Scutură din cap.

Michael. Te rog. Nu face asta.

Dar el nu se putea opri. Era tot ce își dorise vreodată. Până să apară ea.

Stai aici. Cineva te va duce acasă.

Părăsi camera, sunetul ușii închizându-se în urma lui răsunând ca un foc de armă în holul întunecos, pustiu, de dincolo și, cu fiecare pas pe care îl făcea, se pregătea pentru ce avea să urmeze. În mod ciudat, nu faptul că avea să dea ochii cu Langford, omul care îi furase viața, era cel pentru care avea nevoie de forță în plus. Ci faptul că o pierdea pe Penelopa.

– Michaell Îl urmărise pe hol, şi sunetul numelui lui pe buzele ei îl făcuse să se întoarcă, incapabil să ignore durerea din voce Dorind disperat, inconştient, să o apere de această durere.

Să o apere de el.

Ea alergă spre el, rapid şi nervos, iar el nu putu face altceva decât să o prindă, să o ridice în braţe, în timp ce mâinile ei îi cuprinseseră chipul în timp ce se uita fix în ochii lui.

– Nu trebuie să faci asta, şopti ea, degetele ei mângâindu-l pe obraji, lăsând urme dureroase. Ai Falconwell... şi ai Îngerul... şi mai mult decât el ar putea visa vreodată. Mult mai mult decât mânia şi dorinţa de răzbunare, şi furia. Mă ai pe mine. Îi cercetă privirea, înainte să îi spună, în cele din urmă, dureros de blând. Te iubesc.

El îşi spusese că nu îşi dorea cuvintele, dar odată rostite, plă cerea care îl străbătu la auzul lor, de pe buzele ei, era insuportabilă Închise ochii şi o sărută profund, dorindu-şi să-şi amintească gustul ei, senzaţia ei, mirosul ei – al acestui moment – pentru totdeauna. Când îi eliberă buzele şi o puse jos, făcu un pas în spate, respirând adânc, iubind felul în care frumoşii ei ochi albaştri străluceau atunci când o atingea. Nu o atinsese destul. Dacă s-ar fi putut întoarce în urmă, ar fi atins-o mai mult. „Te iubesc." Şoapta răsuna în fiinţa lui, plină de tentaţie. El clătină din cap.

– Nu ar trebui.

Se întoarse, lăsând-o în holul întunecat, ducându-se să îşi înfrunte trecutul, refuzând să privească în urmă. Refuzând să recunoască ce lăsa în urmă. Ce pierdea.

Capitolul 21

Dragă M.,
Nu. Gata cu asta.
Nesemnată
Conacul Needham, ianuarie 1830

Scrisoare distrusă

•

Bourne își imaginase acest moment de sute de ori – de mii de ori. Derulase scena în mintea lui, intrând într-o sală privată de jocuri de cărți, unde stătea Langford, singur și nervos, părând mărunt în comparație cu mărimea și puterea pură a Îngerului, regatul peste care domnea Michael.

Nici măcar o dată, în tot acest timp, nu își imaginase că ar putea simți altceva decât triumf în acest moment, când mânia și frustrarea adunate timp de un deceniu ar fi avut, în sfârșit, un final. Dar nu triumf era ceea ce simțea Michael când deschise ușa apartamentului privat luxos, aflat departe de etajul principal al clubului, și întâlni privirea lipsită de emoție a dușmanului său de atâția ani.

Era frustrare. Și mânie. Pentru că și acum, zece ani mai târziu, acest bărbat îl prăda din nou pe Michael. În seara aceasta, îi furase viitorul alături de soția lui. Și nu i se mai putea permite să continue.

Langford îi păruse întotdeauna măreț în amintirea sa – piele bronzată, dinți albi, pumni mari – tipul de bărbat care lua tot ce voia, fără ezitare. Tipul de bărbat care distrusese vieți, fără a privi înapoi.

Și acum, zece ani mai târziu, Langford nu se schimbase. Era la fel de sănătos și de voios cum fusese întotdeauna, cu părul un pic mai cărunt, dar cu același gât gros și același umeri lați. Anii fuseseră blânzi cu el.

Privirea lui Michael scăpără către locul în care palma stângă a lui Langford stătea desfăcută pe catifeaua verde de pe masă. Își aminti felul în care acea mână se strângea și bătea în masă pentru a mai cere cărți sau pentru a sărbători o victorie. Când Michael era tânăr, când de-abia se obișnuia cu mesele de joc, privea acea mână și invidia controlul său extrem.

Se așeză pe scaunul aflat direct în fața lui Langford și așteptă tăcut. Degetele lui Langford se răsfirară pe postav.

Obiectez că am fost adus forțat aici, în toiul nopții, de slugile tale.

– Nu cred că ai fi răspuns unei invitații.

– Crezi corect. Cum Michael nu răspunse, Langford oftă. Bănuiesc că m-ai chemat aici pentru a te da mare cu Falconwell?

– Printre alte lucruri.

Michael vârî mâna în buzunarul hainei sale, scoase dovada nașterii lui Tommy, trecând hârtia printre degete.

– Mărturisesc, am fost surprins că te-ai umilit și te-ai însurat cu tânăra Marbury, chiar și pentru Falconwell. Nu este tocmai un premiu. Făcu o pauză. Dar pământul a fost scopul, nu? Bine lucrat. Scopul scuză mijloacele, presupun.

Dinții lui Michael scrâșniră auzind aceste cuvinte, atât de apropiate de cele cu care descrisese el însuși căsătoria la începutul acestei călătorii. Detesta ecoul, care îi amintea că și el era o bestie la fel de crudă ca și Langford.

Nu face asta. Cuvintele Penelopei îl săgetară, o rugăminte arzătoare, și înlemni, simțind marginile învechite ale hârtiei pe buricul degetului mare. *Ești mult mai mult decât crezi.* Michael răsuci bucata de hârtie în mână, gândindu-se la cuvinte, la ochii albaștri ai soției sale, rugându-l să fie mai mult. Mai bun. *Vrednic.*

„Te iubesc" – ultima ei armă împotriva răzbunării lui.

Curiozitatea îl punea pe jar pe Langford.

– Haide, băiete. Ce este?

Și prin cuvintele scurte, tăioase, Michael avea din nou douăzeci și unu de ani, înfruntându-l pe acest bărbat, dorindu-și să-l zdrobească. Doar că de data aceasta, avea și puterea de a o face. Printr-o răsucire din încheietură, el lăsă scrisoare să zboare pe masă, cu o țintă perfectă.

Langford o prinse, o despături, citi. Nu își ridică privirea.

– De unde ai asta?

– Poți avea pământurile mele, dar nu ai puterea mea.

– Mă va distruge.

– Aceasta este speranța mea cea mai mare. Michael aștepta momentul de victorie. Aștepta surpriza și regretul străbătând figura celuilalt bărbat, înainte să ridice ochii din hârtie și să își recunoască înfrângerea. Dar când Langford întâlni privirea lui

Michael, pe deasupra pergamentului îngălbenit, nu înfrângerea era cea care strălucea în ochii lui.

Era admirația.

Cât ai așteptat acest moment?

Michael își feri privirea, forțându-se să se lase pe spătarului scaunului său, mascându-și surpriza.

De când mi-ai luat totul.

De când ai pierdut totul în fața mea, îl corectă Langford.

Atunci eram un copil, cu numai câteva jocuri în spate, spuse Michael, cu mânie crescândă. Dar nu mai sunt. Acum știu că ai furat jocul. Că mi-ai întins o cursă, m-ai lăsat să câștig până când totul era acolo, într-un singur pariu enorm.

Crezi că am trișat?

Privirea lui Michael nu se clinti.

Știu că ai trișat.

O umbră de zâmbet, suficient pentru a dovedi că Michael avea dreptate, străbătu buzele lui Langford, după care își întoarse atenția la hârtia incriminatorie.

Așadar, acum știi. Copilul era plodul fratelui meu, făcut cu fiica unui fermier local. Femeia cu care m-am căsătorit eu era inutilă – o zestre destul de mare, dar incapabilă să dea naștere unui copil. Am plătit fata și i-am luat copilul, pentru a-l crește ca fiind al meu. Mai bine un moștenitor fals, decât fără moștenitor.

Jimmy fusese întotdeauna diferit de acest bărbat, niciodată la fel de rece, de calculat. Acum totul avea sens, și Michael descoperi că undeva, în adâncul lui, îngropată acolo unde nu credea că poate fi găsită o emoție, simți compasiune pentru băiatul care fusese, odată, prietenul lui – băiatul care încercase din răsputeri să fie fiu pentru tatăl lui.

Vicontele continuă:

Erau numai o mână de oameni destul de apropiați ca să știe că soția mea nu a născut niciodată. Ridică hârtia, cu un zâmbet pe buze. Acum văd că nici măcar în ei nu trebuia să am încredere.

Poate că au stabilit că tu ești cel care nu a avut onoare.

Una din sprâncenele lui Langford se arcui.

Încă mă mai învinuiești?

– Încă o meriți.

– Ei, hai, îl luă Langford în derădere, uită-te în jurul tău. Tu ai construit acest loc, ți-ai refăcut viața, averea. Ce ai face dacă ai fi forțat să renunți la ele? Să i le dai cuiva care nu a contribuit deloc la strângerea lor? La succesul lor? Spui că nu ai face exact același lucru pe care l-am făcut eu? Bătrânul puse hârtia pe masă. Ar fi o minciună. Ai la fel de puțină conștiință ca și mine, și iată dovada. Se sprijini pe spătar. Păcat că m-am ales cu Tommy și nu cu tine, tu ai fi fost un fiu bun pentru mine, la cât de bine ai învățat lecțiile pe care ți le-am predat.

Michael rezistă impulsului de a se apăra de cuvinte, de aluzia că el și Langford erau la fel, chiar dacă recunoștea adevărul. Și îl detesta. Privirea i se abătu pe biletul de pe masă, greutatea lui fiind imensă și, în același timp, nevalorând nimic. Urechile îi vâjâiau când își dădu seama de importanța a ceea ce făcuse. A ceea ce făcea.

Străin de gândurile lui Michael, Langford spuse:

– Hai să trecem la afaceri. Eu încă am restul – tot ce ți-a lăsat tatăl tău. Tot trecutul tău. Crezi că nu mă așteptam ca tu să faci așa ceva? Întinse mâna în buzunarul hainei și scoase un teanc de hârtii. Suntem croiți din aceeași stofă, tu și cu mine. Puse teancul pe masă. Douăzeci și unu încă este jocul tău? Trecutul meu contra trecutului tău.

Și când Michael îl văzu acolo, așezat pe postavul verde cu o transparență calculată, înțelese totul. Revăzuse acea noapte fatală de sute de ori – de mii de ori – privind cărțile cum se întorceau pe față și cădeau pe postav, la locurile lor, numărând zece, paisprezece, douăzeci și doi care marcase sfârșitul moștenirii și al tinereții lui. Și crezuse întotdeauna că acel moment marcase sfârșitul oricărui lucru bun care-i aparținuse. Dar nu era așa.

Dar acesta ar fi.

Se gândi la Penelopa în brațele lui, la buzele moi peste ale lui, la tresărirea răsuflării ei când îl implora să nu vină aici. Să nu facă asta. Felul în care îl privise, drept în ochi, și îl rugase să nu renunțe la această ultimă șansă la o viață bună, la ultimul

prestigiu al decenţei lui. Să nu lase setea de răzbunare să umbrească dragostea.

Întinse mâna după teancul de acte de pe masă, frunzărindu-le, împrăştiindu-le pe postav. Ţara Galilor, Scoţia, Newcastle, Devon – o colecţie de case, strânsă de generaţii de marchizi – odată atât de esenţiale pentru el... acum doar o adunătură de cărămizi şi mortar. Doar trecutul. Nu şi viitorul.

Nimic fără Penelopa. Ce făcuse? Doamne Dumnezeule! O iubea.

Înţelegerea adevărului îl izbi ca o lovitură, venită pur şi simplu din neant, mai puternică decât orice altceva. Şi se ura pentru că nu avusese şansa să îi spună şi ei. Şi, de parcă ar fi chemat-o cu puterea minţii, dintr-odată ea era acolo, vocea auzindu-i-se din spatele uşii:

Poţi încerca să mă opreşti cu tăcerea şi cu... enormitatea ta... dar poţi să fii sigur de asta, *voi* intra în acea cameră!

Michael se ridică în picioare, pentru a vedea uşa camerei deschizându-se larg, scoţând la iveală un Bruno confuz şi, chiar în spatele lui, o Penelopa scoasă din fire. Paznicul ridică mâinile, neajutorat, imagine care l-ar fi amuzat pe Michael, dacă ar fi fost în altă zi şi în alt loc. Bruno păru a nu înţelege ce să facă cu această femeie mică, ciudată, care avea puterea a zece bărbaţi. Aproape.

Ea îl dădu la o parte şi intră în cameră, cu bărbia ridicată, umerii drepţi, cu mânie şi frustrare, şi determinare pe chipul ei minunat. Şi nu o dorise atât de mult în toată viaţa lui. Dar nu o voia în preajma lui Langford. Se apropie de ea, trăgând-o deoparte şi rostind în şoaptă:

Nu ar trebui să fii aici.

Nici tu.

El se întoarse spre Cross, care apăruse în pragul uşii, lângă Bruno.

Parcă trebuia s-o duci acasă.

Cross ridică uşor dintr-un umăr.

Doamna este foarte... neascultătoare.

Penelopa îi zâmbi bărbatului înalt, cu părul roşcat.

– Mulţumesc. Acesta ar putea fi cel mai drăguţ lucru pe ca
spus cineva vreodată despre mine.

Michael avu impresia clară că toată această seară îi scă
sub control. Înainte să mai poată spune ceva, Penelopa
pe lângă el, înaintând în cameră.

– Lord Langford, îl recunoscu ea, privindu-l pe bărbat de

– Penelopa, spuse bărbatul mai în vârstă, incapabil să-şi a
dă surprinderea din privire.

– Pentru dumneata, Lady Bourne. Cuvintele erau reci
ioase, şi Michael era sigur că nu fusese niciodată mai frum
Dacă mă gândesc mai bine, ar fi trebuit să mi te adresezi
deauna cu respect, deşi n-ai făcut-o.

Bătrânul se încruntă de iritare, şi Michael simţi impuls
neoprit de a lansa un pumn în faţa vicontelui pentru acea pr
Dar nu era necesar. Soţia lui era mai mult decât capabilă
poarte singură de grijă.

– Nu-ţi place asta, văd eu. Ei bine, lasă-mă să-ţi spun ce
place mie. Nu-mi place insolenţa. Şi nu-mi place cruzimea. Ş
mult ca sigur, nu-mi place de dumneata. Este momentul c
doi să dăm cărţile pe faţă, Lord Langford, pentru că, deşi
că i-ai furat pământurile şi banii, şi reputaţia soţului m
poate că ai fost un tată cu adevărat groaznic pentru prie
meu, refuz, pur şi simplu, să te mai las să iei ceva de la
bătrân mărşav.

Sprâncenele lui Michael se arcuiră la auzul cuvintelor. Tr
să o oprească, ştia.

Doar că, descoperi că nu voia.

– Nu sunt obligat să ascult asta. Langford se făcu roşu, o
ţă de roşu pătată, neplăcută, şi sări de pe scaunul lui, cu
încredere mânioasă. Îl privi pe Michael. Controlează-ţi fe
înainte să fiu forţat să o fac în locul tău.

Michael înaintă, furia fierbându-i în vene la auzul amenin
Penelopa se întoarse pentru a-l înfrunta, înainte să poată a
la viconte, puternică la fel ca oţelul.

– Nu. Asta nu este lupta ta.

Împietri la auzul cuvintelor, deși n-ar fi trebuit să fie surprins; soția lui îl ținea într-o stare perpetuă de mutenie. Despre ce naiba vorbea? Asta era numai lupta lui. Și de parcă nu era de ajuns că aștepta acest moment de un *deceniu*, Langford tocmai amenințase singurul lucru pe care îl prețuia. Se opri la acest gând. „Singurul lucru pe care îl prețuia."

Era adevărat. Bra Penelopa, apoi venea orice altceva. Tot pământul, banii, Îngerul, răzbunarea... nimic din toate acestea nu valora nici măcar cât o particică din această femeie. Această femeie minunată, care se întorsese din nou cu spatele la el.

Își înfruntă inamicul și flutură cu mâna spre ușa unde Bruno – și acum și Cross – stătea, părând foarte serios și amenințător.

– Ai vrea să încerci să scapi înainte să termin?

Michael nu se putu abține. Izbucni în râs. Era o prințesă războinică. Prințesa *lui* războinică.

– Ai dus o viață prea lipsită de consecințe, Lord Langford pl, chiar dacă te asigur că mi-ar face mare plăcere să pierzi tot la ce ai ținut vreodată dintr-o singură lovitură, îmi este teamă că ar fi o plată prea mare pentru cei pe care îi iubesc.

Se uită la masă, observând hârtiile de acolo, înțelegând imediat situația.

– Atunci va avea loc un pariu? Câștigătorul ia totul? Îl privi pe Michael, cu ochii mari de emoție, timp de o fracțiune de secundă, înainte să își ferească privirea. Cu toate acestea, el o recunoscuse – dezamăgirea. Aveai de gând să pariezi?

Ar fi vrut să îi spună adevărul, că hotărâse încă dinainte să intre ca că nu merita... că nimic nu merita să îl riște fericirea ei. Viitorul lor. Dar ea deja se întorsese spre ușă.

Cross?

Cross se îndreptă de spate.

Milady?

Adu-ne un pachet de cărți.

Cross îl privi pe Bourne.

Nu cred...

Bourne dădu o dată din cap.

Doamna dorește un pachet de cărți.

Cross nu mergea nicăieri fără cărţile lui, aşa că traversă camera, scoţându-le şi întinzându-i pachetul Penelopei.

Ea clătină din cap.

– Vreau să joc. Avem nevoie de un crupier.

Michael privi uimit la ea, în timp ce Langford rosti cu dispreţ:

– Nu joc cărţi cu o *femeie*.

Ea se aşeză pe un scaun dintr-o parte a mesei.

– De obicei nu joc cărţi cu bărbaţi care jefuiesc copiii de moştenirea lor, dar se pare că această noapte este una de excepţie.

Cross se uită la Michael.

– Este incredibilă.

Deveni posesiv, în timp ce se aşeză, cu ochii spre soţia lui.

– Este a mea.

Langford se aplecă spre Penelopa, cu furie în privire.

– Nu joc cărţi cu femeile. Şi, în mod sigur, nu joc cu femeile care nu au nimic din ce vreau eu.

Penelopa întinse mâna în corsaj şi scoase o singură hârtie, punând-o pe masă.

– Din contră, am ceva ce vrei cu disperare. Michael se aplecă în faţă, pentru a vedea mai bine hârtia, dar Penelopa o acoperi cu mâna. Când ridică privirea, ochii ei albaştri şi reci erau aţintiţi asupra vicontelui. Tommy nu este singurul tău secret, nu-i aşa?

Langford se încruntă, furios.

– Ce ai? De unde o ai?

Penelopa ridică din sprânceană.

– Se pare că vei juca cărţi cu o femeie, până la urmă.

– Tot ce ai tu îl va distruge pe Tommy, în aceeaşi măsură.

– Cred că va fi bine dacă adevărul va ieşi la iveală. Dar te asigur, tu nu vei fi. Făcu o pauză. Şi cred că ştii de ce.

Sprâncenele lui Langford se ridicară, şi Michael recunoscu frustrarea şi furia de pe faţa bărbatului, când se întoarse spre Cross.

– Fă cărţile.

Cross se uită la Michael, întrebarea din privirea lui fiind la fel de clară, de parcă ar fi rostit-o cu voce tare. Michael nu mai pariase de un deceniu. Nu mai jucase nici măcar o mână, de parcă ar fi aşteptat în tot acest timp noaptea aceasta, acest moment.

când urma să parieze din nou împotriva lui Langford... și de data aceasta, să câștige.

Dar privindu-și soția, mândră și superbă, acceptând provocarea bărbatului pe care îșI petrecuse o mare parte din viață urându-l, își dădu seama că dorința păcătoasă care îl chinuise în ultimul deceniu, ori de câte ori se gândea la Langford și la pământurile pe care i le furase dispăruse, împreună cu setea lui de răzbunare. Toate reprezentau trecutul lui. Penelopa era viitorul.

Dacă ar putea să o merite.

Doamna joacă pentru mine.

Ridică dovada legitimității lui Tommy de unde se afla, în fața lui, și o puse pe masă în fața ei. Ea își întoarse atenția spre el, cu ochii limpezi, și albaștri, și plini de surpriză, înțelegând sensul gestului său. Nu voia să îl distrugă pe Tommy. Ceva sclipi în ochii ei... un amestec de fericire și mândrie și încă ceva, și, în acel moment, el luă hotărârea să invoce această strălucire din nou, și din nou, în fiecare zi. Expresia dispăru într-o clipă, fiind înlocuită de... o agitație bruscă.

Ai tot ce îți dorești, dragoste. E numai a ta. Ridică o sprânceană. Dar dacă aș fi în locul tău, nu m-aș opri. Ești într-o pasă bună.

Ea se uită la pariul lui Langford – trecutul lui Michael – și lui îi venea să o sărute pasional pentru emoția care se citea pe fața ei... nervozitate și dorință... dorința de a câștiga. Pentru el.

Îi făcu semn cu capul lui Cross, care trecu rapid peste modificare, amestecând pachetul cu mișcări rapide, minime.

O mână de 21. Câștigătorul ia tot.

Cross împărți cărțile, una cu fața în jos, una cu fața în sus, și lui Michael îi trecu prin cap că acest joc nu era pentru doamne. Deși regulile erau înșelător de simple, probabil că Penelopa nu îl jucase niciodată, și fără un noroc neașteptat foarte mare, ar fi fost învinsă de un jucător veteran ca Langford.

În timp ce Michael se gândea la această posibilitate – că, după tot acest timp, ar fi fost atât de aproape să-l distrugă pe Langford și să îa înapoi terenurile marchizatului său, și ar fi dat greș – își dădu seama că prea mult timp considerase că aceste lucruri erau

semnele izbăvirii lui. Acum însă, știa adevărul. Penelopa era izbăvirea lui.

În dreptul ei, cu fața în sus, stătea patru de treflă. Se uită cu atenție când ea ridică cu grijă colțul celeilalte cărți, căutând un semn referitor la ce ar putea avea. Nimic impresionant, ghici el. Reveni la Langford, care avea în față un zece de inimă roșie, cu palma stângă întinsă pe masă, ca întotdeauna.

Cross se uită la Langford, care bătu o dată în masă cu palma întinsă.

– Stau.

O mână acceptabilă. Mai mult ca sigur că Langford ajunsese la aceeași concluzie ca și Michael – că Penelopa era începătoare și, asemenea oricărui începător, avea să depășească cifra.

Cross se uită la Penelopa.

– Milady?

Își mușcă buza de jos, atrăgând atenția lui Michael.

– Mai pot primi una?

Un colț al gurii lui Michael se arcui, schițând un zâmbet. Atât de politicoasă, chiar și atunci când nu juca pentru proprietăți cu o valoare mai mare de un milion de lire, în cel mai exclusivist club de jocuri din Londra.

Cross dădu o altă carte, trei de inimă roșie. *Șapte*. Michael ar fi dorit ca ea să se oprească, știind că următoarea carte o putea face să depășească douăzeci și unu. Era cea mai simplă dintre greșeli, aceea de a paria pe o pereche de cărți mici.

– Alta, te rog.

Cross ezită; cunoștea șansele și nu îi plăceau.

– Fata a mai cerut una, spuse Langford, plin de îngâmfare, știind că era pe punctul de a câștiga, și Michael jură că, deși bătrânul putea părăsi clubul fără a pierde nimic, o va face numai după ce ar fi simțit toată puterea pumnului lui Michael.

Șasele de inimă roșie alunecă la locul lui, lângă celelalte cărți. *Treisprezece*.

Penelopa își mușcă buza și verifică din nou cartea care stătea cu fața în jos – dovada că era începătoare la acest joc. Dacă ar fi avut douăzeci și unu, nu s-ar mai fi uitat. Ea întâlni privirea lui Cross.

apoi pe cea a lui Michael, îngrijorată, și Michael și-ar fi pariat întreaga avere că ea depășise numărul.

– Asta este tot?

– Doar dacă nu mai vrei o carte.

Ea clătină din cap.

Nu.

Fata e terminată. Ar putea vedea și un orb. Langford își expuse cea de-a doua carte cu un zâmbet superior. O damă. *Douăzeci.*

Vicontele era cel mai norocos om din Londra în seara asta. Și lui Michael nu îi păsa. Pur și simplu își dorea ca seara să se termine, pentru a-și putea duce soția acasă și pentru a-i spune că o iubește. *În sfârșit.*

Da, într-adevăr, am depășit douăzeci, spuse Penelopa, întorcând ultima ei carte.

Michael se aplecă, fiind sigur că se înșela.

Optul de caro.

Cross nu își putu ascunde surprinderea din voce.

Doamna are douăzeci și unu.

Imposibil. Langford se aplecă în față. Imposibil!

Michael nu se putu abține. Începu să râdă, atrăgându-i atenția Penelopei.

Soția mea nemaipomenită, spuse el, cu mândrie în cuvinte, în timp ce clătina din cap, uluit.

În spatele ei se simți o mișcare, apoi șadul se dezlănțui.

Curvă trișoare. Mâinile grele ale lui Langford erau pe umerii lui, smucind-o de pe scaun cu o furie disperată, iar ea țipă și se împiedică, după care el o ridică de pe podea și o zgâlțâi violent. Știa că așta este un joc? *Curvă* trișoare!

Nu trecu mai mult de o secundă sau două înainte ca Michael să ajungă la ea, dar i se păru o eternitate până o scoase din îmbrățișarea lui Langford și i-o încredință lui Cross, care era deja acolo, așteptând să o apere. Și atunci Michael se îndreptă spre Langford cu o hotărâre viscerală.

Nu trebuie să te distrug, până la urmă, mârâi el, în schimb, ce vei omorî.

Și atunci îl apucă de rever pe celălalt, învârtindu-l spre perete, împingându-l în zid cu toată forța, dorind să-l pedepsească

iar şi iar pentru îndrăzneala de a o atinge pe Penelopa. P
îndrăzneala de a o răni. Îl voia mort pe acest om. Acum.

– Crezi că mai sunt un băiat de douăzeci şi unu de ani? În
el, trăgând de Langford şi izbindu-l din nou în perete. Cr
poţi veni în clubul *meu* şi să-mi ameninţi *soţia* fără repercus
Crezi că te-aş lăsa să o *atingi?* Nu meriţi nici să respiri *aer*
jurul ei.

– Michael! ţipă ea din cealaltă parte a camerei, unde Cr
împiedica să intre. Opreşte-te! El se întoarse spre ea, văzu lacri
care îi curgeau pe obraz şi se opri, neştiind dacă să-l răneas
Langford sau să o consoleze pe ea. Nu merită, Michael.

– Te-ai însurat cu ea pentru pământ, spuse Langford, trăg
disperat aer în plămâni. Poate că ai prostit restul Londrei.
nu şi pe mine. Ştiu că Falconwell înseamnă pentru tine mai
decât orice pe lumea asta. Ea este mijlocul pentru a-ţi at
scopul. Crezi că nu văd asta?

„Un mijloc pentru a-şi atinge scopul." Ecoul cuvintelo
repetate atât de des la începutul căsniciei lor – era o lovitură
de-o parte, pentru că erau adevărate, dar în cea mai mare p
pentru că erau atât de false.

– Nenorocitule. Crezi că mă cunoşti? Îl izbi din nou pe Langf
în perete, forţa emoţiei făcându-l mai furios. *O iubesc.* Ea e
singurul lucru care contează. *Şi tu ai îndrăznit să o atingi.*

Langford încercă să vorbească, dar Michael îl împiedică.

– Nu meriţi milă. Ai fost o ruşine ca tată şi ca tutore, şi ca b
bat. Faptul că vei putea în continuare să mergi îl datorezi nun
generozităţii acestei doamne. Dar dacă te mai apropii de ea, la n
mult de un kilometru, sau dacă aud vreodată că o vorbeşti de *r*
îmi va face plăcere să te sfâşii, bucăţică cu bucăţică. Este clar?

Langford înghiţi în sec şi dădu repede din cap.

– Da.

– Ai îndoieli că o voi face?

– Nu.

Îl aruncă pe viconte spre Bruno.

– Scapă de el. Şi trimite după Thomas Alles.

Michael deja traversa camera, sigur că se va ţine de cuvânt, şi
strânse pe Penelopa în braţe. Ea îşi lipi faţa de gâtul lui.

– Ce-ai spus? şopti ea, cuvintele auzindu-se înăbuşit, rostite cu buzele lipite de pielea lui, cu vocea tremurându-i, în timp ce mâinile lui o mângâiau pe spate, îmbrăţişând-o. Îşi înălţă capul, ochii ei albaştri strălucind de lacrimi, şi repetă: Ce-ai spus?

Nu era aşa cum el şi-ar fi planificat să-i spună, dar nimic nu fusese obişnuit în căsnicia lor, şi el îşi dădu seama că acest moment nu ar trebui să fie diferit de altele. Aşa că, stând acolo, în mijlocul unei încăperi dintr-un club de jocuri, el întâlni privirea soției lui şi îi zise:

Te iubesc.

Ea clătină din cap.

Dar l-ai ales pe el.

Nu, replică el, sprijinindu-se de masa de joc, trăgând-o spre el, pentru a sta între coapsele lui, luându-i mâinile în ale lui. Nu. Te am ales pe tine. Am ales iubirea.

Ea îşi înclină capul, căutându-i privirea.

Este adevărat?

Şi dintr-odată, adevărul conta mai mult decât şi-ar fi putut imagina.

Doamne, da! E adevărat. Îi cuprinse faţa în palme. Te-am ales pe tine, Penelopa. Am ales dragostea în locul răzbunării; am ales viitorul în locul trecutului; am ales fericirea ta în locul a orice altceva.

Ea tăcu îndelung, destul de mult pentru ca el să se îngrijoreze.

Şasepenny? întrebă el, înfricoşat dintr-odată. Mă crezi?

Eu... începu ea, apoi se opri, şi el ştiu ce urma să spună.

Îşi dorea să o poată opri.

Nu ştiu.

Capitolul 22

Penelopa nu dormi în acea noapte. Nici măcar nu încercă.

De aceea, când Tommy veni în dimineaţa următoare, nu conta prea mult prea devreme, cu vreo oră, pentru vizitatori. El stătea

lângă şemineu, cu paltonul pe el, cu pălăria şi bastonul în mână, când ea intră în salonul de primire.

El se întoarse, îi văzu ochii roşii şi spuse, plin de tact:

– Doamne, Dumnezeule. Arăţi la fel de rău ca şi el.

Era picătura care umpluse paharul. Ea izbucni în lacrimi.

– O, Pen. Nu. Ah... fir-ar să fie! Nu plânge. Îmi iau cuvintele înapoi. Nu arăţi deloc rău, spuse el venind spre ea.

– Mincinosule, îl dojeni, ştergându-şi lacrimile.

Un colţ al gurii lui se arcui.

– Deloc. Arăţi bine. Nu semeni deloc cu o femeie fandosită.

Ea se simţi ca o prostănacă.

– Nu mă pot abţine, ştii.

– Îl iubeşti.

Ea respiră adânc.

– Groaznic de mult.

– Şi el te iubeşte.

Lacrimile ameninţau din nou să apară.

– El spune că da.

– Nu îl crezi?

Ar fi vrut. Cu disperare.

– Nu pot... nu înţeleg de ce m-ar iubi. Ce anume la mine ar fi putut să-l schimbe. Ar fi putut să-l mişte. L-ar fi făcut să mă iubească.

Ridică dintr-un umăr şi se uită la picioarele ei, vârfurile papucilor verzi de casă ieşind de sub marginea rochiei.

– O, Pen... oftă el, trăgând-o într-o îmbrăţişare caldă, frăţească. Am fost un idiot. Şi aşa a fost şi Leighton. Şi toţi ceilalţi. Ai fost mai bună decât oricare dintre noi. Dintre noi toţi la un loc. Se dădu în spate şi o apucă de umeri, strâns, uitându-se drept în ochii ei. Şi eşti mai bună şi decât Michael.

Ea trase adânc aer în piept, întinzându-se pentru a-i netezi reverul paltonului.

– Nu sunt, să ştii.

Colţul gurii lui se ridică într-un zâmbet ironic.

– Şi acesta este motivul pentru care nu te merită. Pentru că el este un idiot notoriu, iar tu îl iubeşti oricum.

– Îl iubesc, spuse ea blând.

– L-am văzut aseară, știi, după ce ai plecat. Ea ridică privirea. Mi-a dat dovada care putea declanșa scandalul meu. Mi-a spus că tu ai câștigat-o de la el.

– El mi-a dat-o, îl corectă ea. Nu a trebuit să pariez pentru ea. Nu avea de gând să te distrugă, Tommy. El i-a pus capăt.

Tommy clătină din cap.

– *Tu* i-ai pus capăt. L-ai iubit destul pentru a-i arăta că viața înseamnă mai mult decât răzbunare. L-ai schimbat. I-ai dat încă o șansă pentru a fi Michael pe care îl cunoșteam noi, în loc să fie durul și nemilosul Bourne care devenise. Ai mutat muntele din loc. Ridică o mână pentru a o mângâia ușor pe bărbie. Te adoră. Oricine are ochi poate vedea.

„Te-am ales pe tine. Am ales dragostea." Cuvintele pe care le derulase neîntrerupt în mintea ei, toată noaptea, dintr-odată căpătară sens. Și, ca și cum s-ar fi aprins o lumânare, știu, fără dubiu, că erau adevărate. Că o iubea. Descoperirea o ameți.

– Mă iubește, spuse ea, la început încet, lăsând cuvintele să răsune în ea, verificând cum era să le rostească. Mă iubește, repetă, răzând, de data aceasta, pentru Tommy. Chiar mă iubește.

– Bineînțeles că te iubește, prostuțo, spuse Tommy cu un zâmbet. Bărbații ca Bourne nu își declară dragostea fără motiv. Coborî tonul vocii, până la o șoaptă conspirativă: Nu e chiar în ton cu caracterul său.

Bineînțeles că nu era. Marele, periculosul Bourne, rece și crud, bărbatul care conducea un club de jocuri și răpea femei în toiul nopții și își trăia viața pentru răzbunare, nu era bărbatul care să se îndrăgostească de soția lui. Dar, cumva, o făcuse. Și Penelopa avea destulă experiență ca să nu mai petrecă nici un moment întrebând cum sau de ce... când putea, pur și simplu, să își petrecă restul vieții iubindu-l și ea. Îi zâmbi lui Tommy și spuse:

– Trebuie să mă duc la el. Trebuie să îi spun că îl cred.

El dădu din cap, mulțumit, îndreptându-și paltonul.

– Excelent plan. Dar, înainte să fugi pentru a-ți salva mariajul, ai o clipă pentru a-ți lua rămas-bun de la un vechi prieten?

În înflăcărarea de a ajunge la Michael, ea nu înțelese cuvintele imediat.

– Da, bineînțeles. Se opri. Stai. Rămas-bun?

– Mă îndrept spre India. Vaporul pleacă astăzi.

– India? De ce? Se încruntă. Tommy, nu trebuie să pleci acum. Secretul tău... este din nou al tău.

– Și pentru asta voi fi recunoscător pe vecie. Dar am deja bilet și ar fi păcat să îl las să se irosească.

Ea îl privi cu atenție.

– Chiar îți dorești asta?

El ridică dintr-o sprânceană blondă.

– Chiar îl vrei pe Michael?

„Da. Doamne, da!" Zâmbi.

– Atunci, vom avea amândoi parte de câte o aventură.

– Iar a ta va fi mai incitantă decât a mea, din câte îmi dau seama, zise el râzând.

– Îmi va fi dor de tine, spuse ea.

Tommy își plecă ușor capul.

– Și mie de tine. Dar îți voi trimite dulciuri pentru copii din ținuturi îndepărtate.

„Copii." Voia să îl vadă pe Michael. Imediat.

– Așa să faci, spuse ea. Și eu îi voi încânta cu poveștile unchiului lor, Tommy.

– Lui Michael îi va plăcea asta, răspunse el, cu un hohot de râs. Mă aștept ca ei să meargă pe urmele mele, devenind pescari de elită și poeți mediocri. Acum, du-te și ia-ți soțul.

– Cred că așa o să fac, rânji ea.

Michael urca scările Casei Iadului câte două odată, disperat să ajungă la soția lui, dojenindu-se aspru că nu o încuiase într-o cameră din club noaptea trecută, refuzând să o lase să iasă de acolo până când nu credea că o iubește.

Cum era posibil să nu îl creadă? Cum de nu vedea că făcea ravagii în mintea și în corpul lui, că îi distrusese calmul și îl devastase cu iubirea ei? Cum de nu putea vedea că era disperat după ea?

Ușa se deschise încet chiar când el ajunsese pe ultima treaptă, și obiectul gândurilor sale ieși valvârtej din casă, aproape

dărâmându-l pe scări. Ea se opri brusc, pelerina verde învârtindu-se în jurul ei și atingând picioarele lui; se uitară unul la altul câteva minute bune.

Vederea ei îl făcu să-și piardă suflarea. Cum era posibil să o fi crezut vreodată simplă? Era o bijuterie în zloata rece, cenușie de februarie, cu obrajii rumeni și ochii albaștri, și buzele roz minunate, care îl făceau să vrea să o ducă în cel mai apropiat pat. În patul lor. Pentru că era momentul să aibă un pat comun. Avea de gând să dărâme peretele dintre dormitoarele lor, pentru a nu mai fi nevoit să se uite vreodată la acea ușă blestemată. Ea interveni în gândurile lui:

– Michael...

– Așteaptă. O opri, nedorind să riște să audă ceea ce avea de spus. Nu înainte ca el să îi spună partea lui. Îmi pare rău. Hai înăuntru. Te rog.

Îl urmă înăuntru, sunetul masivei uși de stejar închizându-se în urma lor răsunând în foaierul de marmură. Privirea ei se abătu pe pachetul din mâna lui.

– Ce este acolo?

Uitase că o avea. Arma lui.

– Vino cu mine. O luă de mână, dorindu-și să nu fi purtat mănuși, dorindu-și să o poată atinge, pe piele, și urcă scările până la primul etaj al casei, trăgând-o în sufragerie și așezând pachetul înfășurat în hârtie de pergament pe masa lungă din mahon.

Este pentru tine.

Ea zâmbi, curioasă, iar el rezistă impulsului de a o săruta, nedorind să se grăbească. Nedorind să o sperie. Ea desfăcu hârtia cu grijă, rupând exact atât cât îi permitea să tragă cu ochiul înăuntru. Privi în sus, cu sprâncenele arcuite de mirare, înainte să desfacă pachetul.

– Este...

– Stai.

Vârî mâna în buzunar, scoase o cutie de chibrituri și dădu foc obiectului.

Ea râse, și el se relaxă puțin la acel sunet – muzică în camera mare și goală.

Este o budincă cu smochine.

– Nu vreau să fie o minciună, Șasepenny. Vreau să fie adevărul. Vreau ca noi să ne fi îndrăgostit mâncând o budincă cu smochine, spuse el, cu vocea tremurândă. În tine văd inima mea, scopul meu... însuși sufletul meu.

Urmă un moment în care totul încremeni în jur, în timp ce ea își amintea de prima dată când el spusese acele cuvinte și Michael crezu, pentru o clipă, că poate a ajuns prea târziu. Că această stupidă budincă cu smochine era prea puțin.

Dar în secunda următoare, ea era în brațele lui, sărutându-l, și el își puse toată dragostea, toată emoția în acea mângâiere, iubind felul în care mâinile ei se ridicară pentru a se juca în buclele de pe ceafa lui, iubind micul ei oftat când el îi apucă buza de jos cu dinții. Se trase înapoi și deschise frumoșii ei ochi albaștri pentru a-i întâlni privirea, dar el nu era gata să-i dea drumul, și îi mai fură un sărut, după care îi făgădui:

– Sunt al tău, dragostea mea... al tău, să faci ce vrei cu mine. Când te-am răpit în toiul nopții și te-am revendicat, cum aș fi putut ști că acum – în seara asta – pentru totdeauna – voi fi eu cel revendicat? Că inima mea va fi cea furată? Știu că nu sunt demn de tine. Îmi dau seama că am dus o viață de degradare, pe care trebuie să o schimb. Dar îți jur, voi face tot ce pot pentru a te face fericită, dragostea mea. Voi munci în fiecare zi pentru a fi bărbatul care să te merite. Care să merite dragostea ta. Te rog... te rog, dă-mi această șansă.

„Te rog, crede-mă." Ochii ei se umplură de lacrimi și, când clătină din cap, lui i se tăie răsuflarea, incapabil să înfrunte eventualitatea că ea l-ar putea refuza. Că ar putea să nu îl creadă. Tăcerea se așternu între ei, și el era disperat să îi audă cuvintele.

– Atât de mult am tânjit, șopti ea, cu degetele pe fața lui, de parcă ar fi vrut să se convingă că era acolo. Am tânjit după mai mult, am visat la dragoste. Am tânjit după acest moment. Am tânjit după *tine*. O lacrimă se scurse pe unul din obrajii ei minunați, iar el ridică mâna pentru a o șterge. Cred că te-am iubit de când eram copii, Michael. Cred că tu ai fost întotdeauna alesul.

El își puse fruntea pe a ei, trăgând-o spre el, vrând să o aibă aproape.

– Sunt aici. Sunt al tău. Și Doamne Dumnezeule, Penelopa, și eu am tânjit după tine. Atât de mult.

Ea zâmbi, atât de frumoasă.

– Cum este posibil?

– Cum să nu fie? întrebă el, cuvintele fiindu-i răguşite şi vocea tremurându-i de emoție. Timp de zece ani, am crezut că răzbunarea era cea care mă va salva, şi a fost nevoie ca tu – soția mea puternică, frumoasă – să-mi demonstrezi că m-am înşelat şi că dragostea era salvarea mea. Tu eşti izbăvirea mea, şopti el. Tu eşti binecuvântarea mea.

Ea plângea acum de-a binelea şi el îi sorbi lacrimile, înainte să-i cuprindă gura într-un sărut lung, pasional, punând toată dragostea lui în mângâiere, atingând-o adânc, până când gâfâiră amândoi după aer. El îşi înălță capul.

– Spune-mi că mă crezi.

– Te cred.

Închise ochii în fața valului de eliberare care îl inundă la auzul cuvintelor.

– Spune-o din nou.

– Te cred, Michael.

– Te iubesc.

Ea zâmbi.

– Ştiu.

O sărută, adânc şi rapid.

– Se obişnuieşte ca doamna să răspundă sentimentului.

Ea izbucni în râs.

– Da?

Michael se încruntă.

– Spune-mi că mă iubeşti, Lady Penelopa.

– Pentru tine, sunt Lady Bourne. Îi cuprinse umerii cu brațele şi îşi lăsă degetele să se încurce în părul lui. Te iubesc mult, Michael. Te iubesc cu o disperare fără seamăn. Şi sunt foarte fericită că te-ai hotărât să mă iubeşti şi tu.

– Cum aş fi putut să nu te iubesc? întrebă el. Eşti eroul meu. I-ai pus la pământ pe Bruno şi pe Langford.

Ea zâmbi timid.

– Nu am putut pleca. Nu vreau să fiu îngerul tău căzut. Cred că te-aș fi urmat și în iad... dar numai pentru a te aduce înapoi.

Cuvintele îl înmuiară.

– Nu te merit, spuse el. Dar îmi este teamă că nu îți pot da drumul.

Privirea ei serioasă și albastră nici nu clinti când întrebă:

– Promiți?

„Cu tot sufletul."

– Promit.

O luă în brațe, odihnindu-și bărbia pe capul ei, înainte să-și amintească de celălalt cadou pe care i-l adusese.

– Ți-am adus câștigurile, dragoste.

Scoase hârtiile ce reprezentaseră miza jocului de cărți din seara precedentă și le așeză lângă budincă.

– Proprietatea ta.

O sărută apăsat pe gât și zâmbi, cu gura pe pielea ei, când soția lui oftă de plăcere.

– Nu a mea. A ta. Câștigată cu abilitate.

Ea clătină din cap.

– Din câștigurile de noaptea trecută, un singur lucru îmi doresc.

– Și anume?

Se întinse pentru a-l săruta pe îndelete, lăsându-l fără aer.

– Tu.

– Cred că s-ar putea să regreți acest câștig, Șasepenny.

Ea clătină din cap, extrem de serioasă.

– Niciodată.

Se sărutară din nou, pierduți unul în celălalt, minute în șir, până când el deveni curios și își înălță capul.

– Ce aveai despre Langford?

Ea râse ușor și se strecură pe lângă el, pentru a ajunge la documente, răsfoind teancul pentru a găsi mica bucată de hârtie.

– Ai uitat să mă înveți cea mai importantă regulă a ticăloșilor.

– Și care este asta?

Ea desfăcu cu grijă hârtia și i-o dădu.

– Când ai dubii, mergi la cacealma.

Era invitația ei la clubul Îngerului.

Surprinderea făcu loc râsului și apoi mândriei.

—Soția mea păcătoasă, parior de primă clasă. Părea că aveai ceva cu adevărat îngrozitor.

Ea zâmbi, îndrăzneț și strălucitor, și el își dădu seama că vorbiseră destul. Așa că o întinse pe soția lui pe podeaua sufrageriei și o dezbrăcă complet, venerându-i fiecare centimetru superb de piele pe care o scotea la iveală. Și când râsetele ei se transformară în gemete, el îi reaminti din nou și din nou cât de mult o iubea.

Timp de ani întregi, când copiii și nepoții întrebau despre semnul negru, rotund de pe masa din sufrageria Casei Iadului, marchiza de Bourne le spunea o poveste despre o budincă cu smochine care avusese un sfârșit nefericit... Înainte ca marchizul să intervină spunând că, în opinia lui, sfârșitul fusese unul excelent.

Epilog

Dragă Şasepenny,

Le-am păstrat pe toate, ştii. Fiecare scrisoare pe care mi-ai trimis-o, chiar şi pe cele la care nu ţi-am răspuns vreodată. Îmi pare rău pentru atâtea lucruri, dragostea mea: că te-am părăsit, că nu m-am întors acasă, că mi-a luat atât să înţeleg că tu erai căminul meu şi că, dacă te aveam alături, nu mai conta nimic altceva.

Dar în cele mai întunecate ceasuri, când am simţit că am pierdut totul, încă mai aveam scrisorile tale. Şi prin intermediul lor, într-o mică măsură, încă te mai aveam pe tine.

Te-am iubit atunci, scumpa mea Penelopa, mai mult decât mi-am putut imagina – aşa cum te iubesc şi acum, mai mult decât îţi închipui.

Michael
Casa Iadului, februarie 1831

•

O săptămână mai târziu

Cross se trezi ca de obicei, pe un aşternut improvizat în biroul său de la Îngerul Căzut, între o bibliotecă înţesată de cărţi şi un glob uriaş, înconjurat de hârtii.

Totuşi, spre deosebire de alte dăţi, la biroul lui stătea o femeie. Ba nu. Nu o femeie. O doamnă. O doamnă tânără, cu părul blond şi cu ochelari. Citea registrul contabil.

El se ridică în fund, ignorând faptul că nu purta cămaşă şi că în mod convenţional, domnii nu salutau doamnele pe jumătate dezbrăcaţi. La naiba cu convenţionalismul. Dacă femeia nu voia să-l vadă pe jumătate dezbrăcat, nu ar fi trebuit să năvălească

noaptea în biroul lui. Faptul că majoritatea bărbaților nu obișnuiau să doarmă în birourile lor nu prea avea importanță.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Ea nu își ridică privirea.

– Ai calculat greșit coloana F.

„Ce naiba?"

– Ba nu.

Ea își împinse ochelarii pe nas și își dădu după ureche o șuviță rătăcită de păr blond, complet concentrată asupra registrului.

– Ba da. Calculul corect ar trebui să fie o sută douăsprezece mii trei sute patruzeci și șase de lire și șaptesprezece penny.

„Imposibil." Se ridică în picioare, ducându-se să se uite peste umărul ei.

– Așa scrie.

Ea clătină din cap, punând un deget lung pe rândul de tabel. El observă că vârful degetului era ușor curbat, îndreptat puțin spre dreapta.

– Ai scris o sută douăsprezece mii trei sute patruzeci și *cinci* de lire și șaptesprezece penny. Ai... Își ridică privirea spre el, cu ochii ca de bufniță în spatele ochelarilor, când își dădu seama de înălțimea și de pieptul lui gol. Ai... ai pierdut o liră.

El se aplecă deasupra ei, înghesuind-o în mod deliberat și bucurându-se de felul în care respirația ei se opri din cauza apropierii.

Acesta *este* un șase.

Ea își drese glasul și se uită din nou.

O. Se aplecă și verifică din nou numărul. Bănuiesc că, mai degrabă, ți-ai pierdut aptitudinile caligrafice, spuse ea sec, și el observă când ea se întinse după un creion și corectă cifra.

El privi, absorbit la maxim, la vârful celui de-al doilea deget, înainte să îi șoptească grav la ureche:

Ești o zână contabilă, trimisă în miez de noapte să îmi verifice calculele?

Ea se lăsă pe spate, ferindu-se din calea șoaptei, și se întoarse pentru a-l privi.

– Este ora unu după-amiază, spuse ea, fără emoții, iar el simți dorința arzătoare de a-i da ochelarii jos acestei femei și de a o săruta nebunește, doar pentru a vedea ce ar avea de spus această tânără ciudată.

Își înfrână dorința. În schimb, zâmbi.

– Trimisă în miezul zilei, atunci?

Ea clipi.

– Sunt Philippa Marbury.

El făcu ochii mari și un pas enorm în spate, lovind un cuier pentru pălării și întorcându-se pentru a-l prinde, înainte să își dea seama că în nici un caz nu putea sta în acest birou, într-un club de jocuri, fără cămașă, cu cumnata lui Bourne. Cumnata *logodită* a lui Bourne.

Întinse mâna după o cămașă. Era șifonată și purtată, dar mergea. În timp ce căuta fără succes partea din față a obiectului vestimentar, se dădu din nou în spate. Mai în spate. Ea se ridică în picioare și ocoli biroul, îndreptându-se spre el.

– Te-am supărat?

De ce cămașa asta nu avea nici o deschizătură? Ca ultimă soluție, el își puse îmbrăcămintea în față, ca un paravan pentru ochii ei enormi, atoatevăzători.

– Deloc, dar nu obișnuiesc să am întâlniri clandestine cu surorile partenerilor mei, pe jumătate dezbrăcat.

Ea analiză cuvintele, înainte să-și aplece capul într-o parte și să spună:

– Bi bine, tu dormeai, așa că nu aveai cum să împiedici asta.

– Cumva, mă îndoiesc că Bourne va avea aceeași părere.

– Cel puțin, acordă-mi o audiență. Am venit până aici.

Cross știa că ar trebui să refuze. Știa, cu intuiția unui parior vechi, că nu trebuia să continue acest joc. Că nu avea cum să câștige. Dar era ceva la această tânără care nu-l lăsa să se oprească.

– Bi bine, dacă tot ai venit până *aici*... cu ce îți pot fi de folos, Lady Philippa?

Ea trase adânc aer în piept. Îi dădu drumul.

– Am nevoie să fiu compromisă. Și am auzit că tu ești expert în această problemă.

În aceeaşi colecţie
au apărut:

Johanna Lindsey
Când inima dictează

Stephanie Laurens
Patimile iubirii

Victoria Alexander
Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood
Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt
Înger şi demon

Julie Garwood
O nuntă de vis

Stephanie Laurens
Pasiunile inimii

Stephanie Laurens
Prizoniera dragostei